„O poveste romantică,
pe gustul fanilor lui Nicholas Sparks.“
Booklist

J.P. MONNINGER

ȘAPTE SCRISORI

Un nou roman de la autorul bestsellerului
Harta care mă duce la tine

LITERA

blue MOON

„O poveste romantică,
pe gustul fanilor lui Nicholas Sparks.“
Booklist
J.P. MONNINGER
ȘAPTE SCRISORI
Un nou roman de la autorul bestsellerului
Harta care mă duce la tine
LITERA
blue MOON

Prolog

PARTEA 1. DINGLE

SCRISOAREA ÎNTÂI

Capitolul 1

Capitolul 2

Capitolul 3

Capitolul 4

Capitolul 5

Capitolul 6

Capitolul 7

Capitolul 8

Capitolul 9

Capitolul 10

Capitolul 11

Capitolul 12

SCRISOAREA A DOUA

Capitolul 13

Capitolul 14

Capitolul 15

Capitolul 16

Capitolul 17

PARTEA A DOUA. UNDE E IUBITUL MEU?

Capitolul 18

Capitolul 19

Capitolul 20

SCRISOAREA A TREIA

Capitolul 21

Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
PARTEA A TREIA. SEMINȚE DE FLOAREA-SOARELUI, NU MEI
SCRISOAREA A PATRA
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
SCRISOAREA A CINCEA
Capitolul 30
Capitolul 31
SCRISOAREA A ȘASEA
Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34
Capitolul 35
Capitolul 36
Capitolul 37
Capitolul 38
Capitolul 39
Capitolul 40
SCRISOAREA A ȘAPTEA
Mulțumiri

blue
MOON

J.P. MONNINGER

ȘAPTE SCRISORI

Traducere din limba engleză și note
ANDREEA FLORESCU

LITERA
București
2020

Seven Letters

J.P. Monninger

Copyright text © 2019 Joseph Monninger

Ediție publicată prin înțelegere cu St. Martin's Publishing Group

Toate drepturile rezervate

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro

Șapte scrisori

J.P. Monninger

Copyright © 2020 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Monica Nedelcu

Corector: Păunița Ana

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Bogdan Coscaru

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată

de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MONNINGER, J.P.

Șapte scrisori / J.P. Monninger; trad. din lb. engleză: Andreea Florescu – București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-5194-5

ISBN EPUB 978-606-33-5341-3

I. Florescu, Ansdreea (trad.)

821.111

Pentru Susan, care locuiește lângă pârâu

Prolog

Irlandezii au o poveste despre un bărbat care s-a îndrăgostit de o zână, alături de care a plecat să locuiască pe o insulă uitată de timp și de necazuri. Trăiau într-o colibă cu acoperiș de stuf, cu vedere la mare, neavând în jur decât măgari, pescărușI și găini albe care să le țină tovărășie. Trăiau visul tuturor îndrăgostiților: erau departe de lume, numai unul cu celălalt, patul fiindu-le insula pe care o redescopereau noapte de noapte. Indiferent de anotimp, dormeau lângă o fereastră mare și rotundă, iar vântul împins de ocean îi găsea și se juca blând în părul lor, aducându-le în nări mirosul apelor din larg. În fiecare noapte el se cuibărea lângă ea, care, la rândul ei, se adâncea și mai mult în brațele lui; focile cântau, iar cântecele lor cădeau pe fundul mării, acolo unde scoicile le închideau vocile în cochiliile lor și nu le mai eliberau decât în toiul marilor furtuni.

Într-o bună zi, bărbatul a plecat, muritor cum era, nemaiputând să-și înfrâneze dorul de a-i vedea pe cei dragi lăsați în urmă. Ea l-a avertizat că avea să îmbătrânească de îndată ce ar fi pus piciorul înapoi pe pământ irlandez. El a rugat-o să-i dea un măgar, în spinarea căruia să meargă înapoi acasă și să arunce fie și numai o privire. Deși cunoștea primejdia ce-i pândea, ea îl iubea prea mult ca să-i nesocotească dorința. Și astfel, într-o noapte tăcută, el a plecat. Promisiunea lui de a se întoarce n-a făcut decât să-i picure ei și mai multă amărăciune în suflet. De pe un istm ce făcea legătura cu uscatul, l-a urmărit îndepărtându-se. Apoi s-a întors la colibă, știind care avea să fie destinul lui și mai știind că dragostea trebuie să-și aibă întotdeauna propria insulă. A înălțat toată ceața dinspre ocean și a stins toate luminile de pe insulă, iar găinile au amuțit, măgarii și-au înălțat răgetele odată cu fumul scos pe coș și pescărușii i-au cântat durerea.

După multe zile de călătorit și fără vina lui, el a atins pământul, îmbătrânind dintr-o suflare. Cum vârsta înaintată l-a cuprins în gheare din clipa în care a pus piciorul pe uscat, a strigat-o să îi vină în ajutor, însă ea nu mai putea să-l ajute. În anii ce au urmat, în anumite nopți cu lună plină, ea îi îngăduia insulei să se ridice din ceață și să i se arate lui sau oricărui alt îndrăgostit cu inima frântă, tumultul mării încremenind ca să se întrevadă priveliștea dureroasă a ceea ce fusese pierdut într-un moment de necugetare. El a trăit până la o vârstă înaintată, însă doar pentru clipele în care mai putea să audă glasul ei ridicându-se deasupra mării, să audă chemarea patului lor, a nopților pe care le petrecuseră împreună, a dragostei lor, a pescărușilor ce parcă purtau în strigătele lor toată durerea lumii. De fiecare dată el a răspuns acestei chemări strigând că era acolo și așteptând pe uscat, cu inima credincioasă și neșovăitoare, căindu-se în fiecare zi a vieții lui pentru că rupsese vraja și părăsise insula. Îi cerea să-i ierte neastâmpărul, acest blestem al bărbaților și al sângelui care le fierbe în vine, însă dacă ea l-a iertat sau nu, el n-a putut s-o afle niciodată.

PARTEA 1. DINGLE

SCRISOAREA ÎNTÂI

Către: Dr. Fowler/Comisia pentru disertație
De la: Kate Moreton
Subiect: Suspendarea orelor, Semestrul al II-lea

Stimată doamnă doctor Fowler,

După cum am discutat, îmi suspend activitatea la orele de curs pentru semestrul al doilea al anului 2019. Doamna Decan Howell mi-a dat deja permisiunea, așa că vă anexez formularul de cerere. Vă rog să mă contactați pentru orice nelămurire.

Voi folosi banii din Bursa Brady Milsap, acordată de Asociația Absolvenților din Dartmouth, ca să-mi finanțez o călătorie în Irlanda, mai exact în insulele Blasket, pe coasta de sud-vest. După cum știți mai bine decât oricine, lucrarea mea de disertație tratează atât istoria locuitorilor din insule, cât și emigrarea lor în Statele Unite. Sper să adun cât mai multe povești posibil, incluzându-le pe cele deja publicate, și să alcătuiesc antologia și bibliografia complete ale relatărilor orale cu privire la relocarea locuitorilor în zonele Springfield/Chicopee din Massachusetts. După cum se menționează în proiectul meu, insula este acum abandonată. Excepție face o cantină turistică ce deservește vizitatorii din timpul verii, care vin să exploreze rămășițele satului original. Comisia Teritorială Irlandeză a ordonat evacuarea insulei, astfel încât în 1953 s-a încheiat strămutarea acestei comunități de douăzeci și doi de oameni și a bunurilor lor în patru cabane nou-coite în Dunquin, fiecare cu câte trei acri de pământ arabil drept anexă.

În măsura posibilităților, îmi propun să pun cap la cap și să compar poveștile acestor foști cetățeni irlandezi care, la mijlocul secolului XX, au

început o nouă viață pe pământ american. Proiectul meu e unul ambițios și nu aș fi reușit să-l elaborez fără susținerea dumneavoastră. Voi fi găzduită, cel puțin o parte din timpul petrecut în Irlanda, la Universitatea din Limerick.

Graiul locuitorilor din insulele Blasket reprezintă, pentru mulți lingviști, întruchiparea celui mai pur și mai vechi stadiu al limbii irlandeze. Călătoria pe care urmează să o fac are rolul de a-mi consolida cercetarea și nu-mi pot închipui cum aș putea să-mi termin disertația fără să am această experiență. Îmi pare rău că renunț la orele de curs, dar o fac ca să beneficiez de bursa care mi-a fost acordată. Am crescut în regiunea Springfield/Chicopee din Massachusetts și de mult timp sunt fascinată de irlandezii strămutați aici. E visul meu de o viață să ajung în Irlanda ca să-mi satisfac setea de cunoaștere și să cercetez această parte a moștenirii mele culturale.

Vă mulțumesc dumneavoastră și membrilor acestei comisii pentru că m-ați încurajat în această privință. Apreciez scrisorile de recomandare pe care membrii comisiei le-au trimis ca să mă sprijine în obținerea acestei burse. Sunt convinsă că cercetarea pe care urmează să o întreprind se va dovedi de neprețuit în elaborarea disertației mele. Mai sper că va contribui, fie și într-o mică măsură, la aprofundarea cunoștințelor pe care le avem despre populația insulelor Blasket.

Cu deosebită stimă,
Kate Moreton

Capitolul 1

Aveam presimțiri rele: era un autocar turistic. Chiar dacă mă feream s-o recunosc, îmi luasem bilet la un autocar care transporta turiști. Nici măcar nu era unul bun, dacă ar fi existat așa ceva. Era un munte de mașină, uriașă și absurdă, albastru cu alb și cu un grilaj frontal de mărimea unui gard de la terenurile de baseball. Atunci când ghida, o femeie competentă și agitată pe nume Rosie, m-a îndrumat spre spatele autocarului cu colțul clipboardului ei, mi-am zis că trebuia să fie o greșeală. Ideea că puteai ajunge la locul despre care studiasem vreme de ani buni, insulele Blasket, aflate pe coasta de sud-vest a Irlandei, cu un asemenea vehicul părea un sacrilegiu. Irlandezele dârze din disertația mea n-ar fi știut ce să spună în privința unui autocar cu televizoare, geamuri fumurii, aer condiționat, toalete și un playlist repetitiv de cântece irlandeze siropoase precum „Galway Bay“ și „Danny Boy“. Mai ales „Danny Boy“. Era ca și cum te-ai fi plimbat cu un scuter electric prin Luvru. Nu părea câtuși de puțin posibil ca acel autobuz să încapă pe drumurile înguste și șerpuitoare din Dingle.

Am tras adânc aer în piept și m-am urcat. Rucsacul mi s-a lovit de ușă.

Am avut numaidecât parte de *acel* moment de stânjeneală. Oricine a mers cu autocarul știe despre ce vorbesc. Te urci și începi să privești în jur căutând un loc liber, doar că majoritatea sunt ocupate, iar în autocar e mereu mai puțină lumină decât afară, spătarele scaunelor acoperind aproape totul, cu excepția ochilor și a frunții pasagerilor. Cei mai mulți dintre ei evită contactul vizual pentru că nu vor să te așezi lângă ei, dar totodată sunt conștienți de faptul că au mai rămas doar câteva locuri libere și că, dacă sunt nevoiți să cedeze locul de lângă ei, i l-ar da mai degrabă unuia care să arate cât de cât sănătos la cap. Până una-alta m-am străduit să văd, peste spătare, unde rămăseseră locuri libere, încercând și să-mi dau seama cine mi-ar fi

putut fi un tovarăș de călătorie decent, mai mult sau mai puțin tăcut, încercând să-i evit pe cei care păreau prea dornici să mă așez lângă ei. Pe aceia îmi doream să-i evit cu orice preț.

Deci iată cum a arătat *acel* moment de stânjeneală.

De asemenea, mă simțeam extenuată. Zborul de la Boston la Limerick mă lăsase fără pic de energie, așa cum numai aeroporturile și avioanele pot s-o facă. Eram precum pâinea veche și stătută. Precum pâinea lăsată să se usuce în pasta cu care se îndoapă curcanii.

Și mai simțeam și că-mi venea puțin să plâng.

Nu acum, mi-am zis. După care am continuat să înaintez.

Pasagerii erau bătrâni. Prietena mea cea mai bună, Milly, ar fi considerat că nu era prea drăguț din partea mea să spun sau să gândesc asta, dar nu mă puteam abține. Doar creștetul capului li se vedea peste spătare, arătând precum un câmp de pufuri de păpădie. Zâmbeau și conversau între ei, vizibil fericiți că erau în vacanță, iar uneori ridicau privirea către mine și dădeau aprobator din cap. Puteam fi nepoata lor, o situație care le-ar fi convenit de minune. Lor le plăcea „Danny Boy“. Le plăcea călătoria în Irlanda; mulți dintre ei aveau rude acolo, eram sigură de asta. Era ca o reîntoarcere acasă, ceea ce nu avea de ce să mă irite, așa că mi-am făcut curaj să merg de-a lungul culoarului. Priveam cu atenție în toate părțile, adică mă uitam fără să mă holbez și speram la ceva fără să-mi doresc nimic anume.

Pe la jumătatea autocarului, am dat de un loc liber. De două, mai exact. Părea de necrezut. M-am oprit, încercând să nu mă răsucesc ca să nu lovesc pe cineva cu rucsacul meu. Rosie nu terminase îmbarcarea; îl vedeam pe șofer stând afară, cu o cafea într-o mână și cu o țigară în cealaltă. Două locuri libere? Să nu fi fost o capcană. Părea prea frumos ca să fie adevărat.

– Aici în spate, scumpo! l-am auzit pe un bătrân strigând. E un loc liber aici. Scaunul ăla e rezervat. Nu cred că poți sta acolo. Cel puțin, nimeni n-a putut până acum.

M-am gândit să-mi încerc norocul, așezându-mă și așteptând să se întâmple ceva. Dar, pe de altă parte, asta ar fi putut să ducă la o situație și mai stânjenitoare. Bătrânul domn care strigase după mine părea sănătos la cap și destul de îngrijit. Se putea și mai rău. Am zâmbit, mi-am aranjat rucsacul și am continuat să înaintez cu greu, lovind în stânga și-n dreapta, până când oamenii au început să-și ridice mâinile ca să se protejeze de mine.

– Stai așa, o să pun asta deasupra noastră, a spus bătrânul care-mi oferise locul.

Compartimentul de depozitat bagaje era deschis. A îndesat înăuntru o pelerină de ploaie de o culoare nedefinită și mi-a zâmbit. Avea o mustață lată de-o palmă.

M-am apropiat încet-încet, până când am ajuns în dreptul lui.

– Gerry, mi-a zis, întinzându-mi mâna. Ce noroc pe mine! O să stau lângă o fată drăguță și cu părul roșu! Cum te cheamă?

– Kate.

– Ăsta e un nume irlandez. Ești irlandeză?

– Americancă. Dar da, sunt de origine irlandeză.

– La fel și eu. Cred că pe fiecare călător din autocarul ăsta îl leagă ceva de *vechea glie*. Pot să pun pariu!

A câștigat un punct pentru prima menționare a *vechii glii* despre care tot auzisem încă de când aterizasem în Irlanda, cu aproape patru ore înainte.

M-a ajutat să-mi pun rucsacul sus. Apoi mi-am amintit că aveam nevoie de cărțile mele și a trebuit să-l dau iarăși jos. În timp ce scotoceam prin rucsac, cu Gerry lângă mine, am simțit apăsarea kilometrilor parcurși. Cât de ciudat să mă trezesc dimineața în Boston și să închei ziua într-un autocar care mergea înspre Dingle, cea mai frumoasă peninsulă din lume.

Capitolul 2

– Cât de irlandeză ești? m-a întrebat Gerry după ce ne-am așezat. Mi se pare că există așa o mare varietate în ceea ce privește legăturile pe care le au oamenii cu Irlanda. Mă refer la americani. Dar presupun că e valabil pentru oricine. Mereu m-am gândit că Irlanda e povestea de noapte bună a pământului, ca să zic așa. E greu de pus în cuvinte.

– Familia mea e din Irlanda. Din partea ambilor părinți, mai precis. Cred că eu sunt a patra generație.

– Eu sunt a doua. Fiind, firește, cu mult mai bătrân decât tine. Din ce parte a Statelor Unite ești?

– Am crescut în Springfield, Massachusetts.

– Eu sunt din Chicago. Născut și crescut. Ei bine, mă bucur mult că stau lângă tine. E minunat! Știi, soția mea a murit anul trecut, iar oamenii îmi zic: Gerry, cum poți să călătorești de unul singur? Dar eu le răspund că, dimpotrivă, asta e și faza. Călătoresc singur ca să întâlnesc oameni noi. Trebuie să fii deschis și comunicativ, altfel care mai e rostul călătoriei? Pun pariu că îmi dai dreptate.

Mi-am dat seama atunci că avea să fie un drum lung. O zi cu și despre Gerry. Mă întrebam dacă nu făcusem o greșeală gravă așezându-mă lângă el.

Înainte să pot răspunde la ultima lui afirmație, în autocar s-a auzit un scârțâit profund. Rosie a apărut brusc lângă scaunul șoferului și a pornit precipitat de-a lungul culoarului. A fost nevoită să se întoarcă ba într-o parte, ba în cealaltă, căci oamenii încercau să îi pună întrebări din mers, însă ea ridica un deget și le făcea semn să aștepte. Scârțâitul a devenit din ce în ce mai puternic. Apoi ușile de la mijloc s-au deschis și mi-am dat seama că sunetul acela venea de la un cărucior cu rotile care era urcat în autocar. Persoana din cărucior era o femeie foarte, foarte în vârstă. A dat din cap în sus și-n jos atunci când platforma s-a oprit. Purta o jachetă frumoasă din fetru și niște pantaloni cenușii. Avea papuci în picioare, dar erau eleganți și comozi. Chipul îi trăda o mare bunătate. Evident, părea stânjenită că ne făcuse pe toți să așteptăm după ea. Un asistent care o îngrijea urcase cu ea pe

platformă. Când aceasta s-a oprit, el a susținut-o pe bătrână de la spate în timp ce ea, făcând un efort chinuitor, s-a aplecat înainte. Apoi a condus-o la locul pe care eu îl lăsasem gol, în timp ce Rosie o încuraja:

– Așa, așa, e foarte bine, draga mea.

Bătrâna s-a așezat încet, ca și cum ar fi putut să se spargă la cea mai mică atingere. Asistentul a petrecut câteva minute învelindu-i picioarele cu pătura ecosez, după care i-a înmânat lui Rosie o sacoșă de pânză plină, evident, cu lucrurile bătrânei. Apoi el a coborât cu platforma.

– Știam că locul ăla e rezervat cu un scop, a spus Gerry, dând din cap ca și cum ar fi confirmat ceva important. Un pasager prețios.

– O cunoști?

– N-am văzut-o în viața mea. Dar arată ca o mare doamnă, nici vorbă să fie o simplă turistă. Așa cred.

– Da, nu pare o simplă turistă, am fost eu de acord.

Femeia m-a privit înacăt, iar ochii i-au licărit. În timp ce eu mă îmbarcasem în autocar arborând cea mai inexpresivă căutătură cu putință, căci voiam să pun o distanță între mine și ceilalți, ea ne privise cu atenție pe toți cei de acolo, în căutarea unui potențial nou prieten. Căci, dornică de a se împrieteni, vedea prieteni peste tot.

Oamenii îți spun că Irlanda e o țară verde, dar se înșală. E albastră, purpurie, albă, cu oi, stânci, nori, mare, nisip și de un verde care pare ireal. Toate astea la un loc. Am privit pe fereastră, cu fruntea lipită de geam și cu mintea golită de gânduri. Gerry insistase să stau pe locul de la geam. Mi-a spus că s-ar fi irosit pe el, pentru că mersul cu autocarul îi făcea somn, iar dacă era vorba să doarmă, putea s-o facă foarte bine și pe locul dinspre culoar. S-a dovedit că avusese dreptate; a adormit înainte ca autocarul să prindă măcar viteză. Sforăia, dar nu teribil. Uneori scotea sunetul acela de sucțiune pe care îl auzi în cabinetul dentistului.

Aș fi vrut să citesc, dar pe moment nu mă puteam concentra. Mă gândeam la Milly, prietena mea cea mai bună și vecina mea de acasă, din Statele Unite.

Mă gândeam la apartamentul mic și curat în care locuisem vreme de doi ani. Mi-era dor de toate. De campusul de la Dartmouth, unde învățasem și lucrasem pentru disertația mea, de New Hampshire, de siropul de arțar și de mirosul de lemn ars în sobă. Pe cât de mult tânjeam să cunosc și să înțeleg Irlanda, pe cât de mult prețuiam bursa cu ajutorul căreia ajunseserăm să pot vizita Universitatea din Limerick, pe atât mi-era dor de viața pe care o avusesem acasă. Mă simțeam singură. Nu în sensul bun, ci în sensul de singurătate stearpă, de înare.

Ca prin minune, telefonul a început să-mi zbârnâie. Îl aveam setat pe vibrații. L-am scos din geantă și am văzut pe ecran numărul lui Milly, împreună cu o poză mică a ei, în care-i zâmbea unui papagal. Pe papagal îl chema Buster Maximus. Era cel de-al patrulea Buster pe care îl avusese drept animal de companie.

– Bună, Milly, am spus eu în șoaptă. Sunt în autocar, nu prea pot vorbi.

– Ce?

– Sunt în autocar!

M-am ridicat în picioare și m-am strecurat pe lângă Gerry. El mi-a zâmbit și a încuviințat din cap, după care a adormit la loc. M-am dus în capătul autocarului și m-am oprit între cele două uși de la toaletă. Nu era cel mai bun loc din lume în care să stai, dar nici nu mă simțeam în largul meu să vorbesc stând lângă Gerry. La Milly cânta Eva Cassidy pe fundal. O adora pe Eva Cassidy și o asculta atunci când lucra la sculpturile ei.

– Mă auzi acum? a întrebat Milly. Eu abia dacă te aud.

– Sunt în autocar, Mill. Mă duc la Dingle. E ciudat, dar chiar la tine mă gândeam. Ce faci? E totul în regulă?

– Asta ar fi bună ca nume de cântec. „Mă duc la Dingle“. Sună indecent.

– Sunt într-un autobuz cu turiști. E de-a dreptul enorm.

– Spune-mi ce vezi.

– Chiar acum văd două toalete, i-am zis, după care am tras adânc aer în piept.

Eu eram misiunea spațială a lui Milly, sonda trimisă de pe Pământ ca să aducă înapoi poze cu planetele și asteroizii pe lângă care trecea. Adora poveștile, detaliile și anecdotele despre tot ce era ieșit din comun. Acum eram prea obosită ca să am inspirație, dar m-am străduit.

– Dar e frumos, să știi, Milly. E cam cum ți-ai imaginat-o. Cam cum ne-am imaginat-o cu toții. Tipul lângă care stau spune că Irlanda e povestea de noapte bună a lumii.

– E drăguț?

– Are șaptezeci de ani, Milly.

– Și ajungi pe insule azi?

– Azi ajung la Dingle, dar probabil că am să le pot vedea.

– Asta-i minunat. Să faci un milion de poze. Promiți? Stai tare prost la capitolul „poze".

– Știi că nu-mi place tehnologia, Milly. Dar am să mă străduiesc. Tu ce mai faci?

– Sunt bine, scumpo. Nu-ți face griji pentru mine. Sunt în formă maximă.

– Dar îmi fac griji pentru tine, Milly. Nu poți să-mi spui să nu-mi mai fac.

– Atunci, nu te îngrijora prea mult. Sunt în regulă.

– Milly, pot să te sun mai târziu? Sau mai bine mâine? Așa o să-ți pot povesti și ce am văzut. Sau poate vorbim pe Skype, dacă îmi dau seama cum funcționează drăcia aia.

– Bine, Katie, distracție plăcută! Micuța mea călătoare irlandeză. Drăguța mea fătucă irlandeză.

– Așa mi-a zis și Gerry. Probabil că mă încadrez în peisaj. Te pup.

– Cine e Gerry?

– Bătrânul care stă lângă mine.

– Am înțeles.

A mai spus că mă pupă și ea, apoi am închis telefonul. Înainte să-l pun deoparte și să mă strecor înapoi pe lângă Gerry, ca să revin la locul meu, am văzut-o pe bătrână stând lângă scaunul ei. Ceva nu se potrivea; autocarul era

prea mare, iar ea era prea mică. Părea speriată și nesigură cu privire la locul spre care se îndrepta și la ceea ce spera să facă acolo. Nimeni nu părea să-i acorde vreo atenție. Dar poate că, la fel ca Gerry, și celelalte păpădii dormeau.

Am înaintat cu grijă de-a lungul culoarului și am rămas acolo în liniște, până când ea s-a întors și m-a văzut.

– Aveți nevoie de ajutor? am întrebat-o atunci când am ajuns în dreptul ei.

– Nu te deranjează? Noi, bătrânii, suntem așa o bătaie de cap.

– Deloc. Mă bucur să ajut.

– Am nevoie să merg la toaletă. Îmi pare rău că te deranjezi pentru mine. Mă cheamă Nora, dar cei mai mulți îmi spun Bunica.

– Stați liniștită. Spuneți-mi doar ce trebuie să fac. Eu sunt Kate.

Era o bunicuță adorabilă. Bătrânii pot ajunge fie blânzi și buni, fie dificili și morocănoși. Ea era din categoria celor blânzi. Mi-a zâmbit. Avea niște ochi frumoși, albaștri, calzi și limpezi precum fumul, care păstrau în ei ceva din copilăria pe care ea o trăise odinioară. O copilărie plină de zâmbete. Avea acea luminozitate irlandeză a privirii despre care vorbea atâta lume. O citisem bine mai devreme: putea să-și facă prieteni noi pe oriunde se ducea. A întins mâna și m-a prins de încheietură. Nu avea prea multă forță în acea mână firavă.

Mi-a spus să o susțin din față. Apoi am prins-o de coate, mergând cu spatele de-a lungul culoarului. Se folosea de spătarele scaunelor ca să-și mențină echilibrul. M-am oprit în dreptul ușii de la baie. Cabina din stânga era liberă. Am deschis ușa.

– Mă tem că am nevoie de ajutor și înăuntru. Mi-e rușine să-ți cer asta. Am crezut că eram pregătită pentru drum.

Eu, în schimb, nu eram pregătită pentru o asemenea cerință, dar am încuviințat din cap și i-am spus că voiam s-o ajut.

– Halal mod de a cunoaște pe cineva, a spus Bunica, atingându-mi din nou încheietura. Ei bine, să ne avântăm! Natura e stăpâna tuturor.

N-a fost ușor să ne mișcăm, dar ne-am descurcat. Toaleta era caraghios de mică. După ce am ajutat-o pe Bunica, ea mi-a mulțumit încă o dată, iar după ce am dus-o înapoi la locul ei m-a invitat la ceai cu următoarea ocazie în care soarta avea să ne aducă împreună. Mi-a spus că locuia la Limerick o bună bucată din an. Se măritase cu un irlandez și trăise jumătate din viață în Irlanda, iar cealaltă, în Manhattan.

– Promite-mi că o să vii la un ceai, mi-a spus, insistând să iau o carte de vizită de culoarea fildeșului din buzunarul jachetei ei. Stai mult aici?

– Șase luni.

– Atunci așa rămâne. Ai mai fost la Dingle până acum?

– Nu, asta e prima oară.

– Ei bine, arăți ca și cum te-ai fi născut aici. Unde ai crescut?

– În Springfield, Massachusetts.

Ea m-a privit cu luare-aminte. Apoi a dat din cap în semn de încuviințare.

– Am înțeles, asta explică totul, a zis, apoi a șoptit niște cuvinte în irlandeză. Ușile deschid alte uși, a adăugat, iar eu am interpretat zicala ca făcând aluzie la cât de mică era lumea.

– Iar o ușă deschisă are două căi, am continuat eu, tot în irlandeză.

M-a privit și mi-a zâmbit, atingându-mi mâna ușurel. După care eu m-am întors la locul meu.

Capitolul 3

Acum aveam doi prieteni în autocar. Gerry s-a trezit pe când mă așezam din nou la locul meu. S-a frecat la ochi și a căscat cu poftă. Apoi s-a aplecat ușor înspre mine și a privit pe fereastră. Nu știu ce se aștepta să vadă, dar s-a retras mulțumit. A scos din buzunar o cutie de bomboane aromate și m-a servit și pe mine. Am luat una, iar el a scuturat cutia.

– Mai ia, mi-a zis.

M-am întrebat dacă nu cumva aveam respirația neplăcut mirositoare, dar după aceea m-am gândit că, cel mai probabil, voia doar să fie amabil cu mine. El a luat patru și le-a băgat în gură. Erau cu scorțișoară, de genul celor care îți ard gura.

– Și, ia spune-mi, ești turistă sau…?

Nu și-a sfârșit fraza, astfel încât să nu-mi dea posibilitatea s-o ignor.

– Sunt doctorandă la Dartmouth, în New Hampshire. Studiez poveștile femeilor din insulele Blasket.

– Fascinant! Eu n-am citit decât *Omul din insulă* de Tomás O'Crohan. Mi-a recomandat-o un prieten. Mi-a plăcut mult. Ai citit-o?

Eu am încuviințat din cap.

– De obicei nu prea citesc, a continuat Gerry, sau cel puțin nu citesc la fel de mult precum alți oameni. Am predat algebra la gimnaziu vreme de treizeci și șapte de ani, așa că trag spre fapte palpabile. Dar îmi place o poveste bună. Mi-a plăcut să citesc despre cum obișnuia să fie viața pe insulă. Am vrut să citesc cartea asta înainte să vin în Irlanda.

– E o poveste superbă.

– E și tragică, firește. Foarte. Locuitorii insulelor Blasket și-au pierdut toate obiceiurile atunci când guvernul irlandez i-a strămutat pe de pe pământul lor. Ăsta e domeniul tău de studiu?

– Neamul din care se trage tatăl meu a locuit pe insule.

El s-a aplecat înspre mine ca să mă studieze.

– Înțeleg. Dar tu n-ai crescut acolo.

– Mulți dintre cei din Blaskets s-au mutat în Springfield. Tata era pompier, la fel ca și tatăl lui.

– Încep să te înțeleg acum. Să zicem că ai și un interes personal pe lângă cel de studiu.

Am încuviințat din cap. Gerry avea dreptate. Nu toată lumea cu care aveam de a face înțelegea domeniul meu de studiu, însă Gerry pricepuse pe dată.

– Vorbești irlandeză? Îmi vine tare greu să îi spun *irlandeză*. Se numea limba *gaelică* pe vremea mea.

– Da, vorbesc. E moștenire de familie. Nu sunt câtuși de puțin fluentă, dar tata o vorbea cu cei din familie. Mulți oameni din Springfield o vorbeau. Am studiat-o.

– Tatăl tău mai trăiește?

– Din păcate, nu.

Gerry m-a atins ușor pe braț. Bomboanele cu scorțișoară îmi ardeau cerul gurii. Brusc, autocarul a scos un scârțâit și s-a oprit într-o mică parcare. Nu mergeam decât de vreo oră și jumătate, poate că nici de atât. Rosie a luat microfonul de la bordul autocarului. A arătat în dreapta ei, în susul unui deal înverzit și abrupt, către o mână de colibe de piatră. Colibele, a spus ea, fuseseră coite în vremuri imemoriale drept adăposturi primitive. Fuseseră ridicate fără să se folosească mortar. Istoricii și paleontologii aveau diverse teorii cu privire la originile oamenilor care le locuiseră. Aveam la dispoziție o jumătate de oră ca să explorăm situl. Găseam cafea și toalete la o cantină micuță de pe versantul muntelui. Rosie ne-a mai spus că, atunci când ne expira timpul, șoferul avea să ne anunțe sunând dintr-un clopoțel. Ea ne-a mai atras atenția să avem grijă la mers, pentru că pământul era alunecos din pricină că de dimineață căzuse rouă.

M-am bucurat că aveam șansa să cobor din autocar, dar având în vedere vârsta și mobilitatea pasagerilor, asta nu avea să se întâmple prea curând. Bunica nici nu s-a obosit să se dea jos. I-am zâmbit pe când treceam pe lângă ea, iar ea mi-a întors zâmbetul.

– Aveți nevoie de ceva? am întrebat-o eu atunci când aproape trecusem de ea.

Ea a scuturat din cap. I-am zâmbit și am urmat șirul lent și ordonat de păpădii care coborau din autocar. Mă simțeam obosită până în măduva oaselor. Pe când mă târam înainte, mi-am dat seama că îmi calculasem greșit itinerarul. Orice ființă care ar fi avut măcar jumătate de creier ar fi rămas o zi

sau două în Limerick ca să se odihnească; apoi, după ce ar mai fi prins puteri, ar fi făcut o excursie la Dingle și la stâncile care dădeau înspre insulele Blasket. Dar nu și eu. Chiar și după ce Milly îmi sugerase exact același lucru, o asigurasem că știam eu mai bine.

O să mă descurc, îi spusesem. *Vreau să ajung să văd insulele cât mai repede posibil*.

Asta, cel puțin, încă era adevărat. Dar atunci când am coborât din autocar și am pășit în lumina cețoasă a dimineții, mi-am dat seama că îmi supraestimasem doza de energie. Aproape că m-am împiedicat făcând ultimul pas. M-am echilibrat neîntârziat, dar în același timp mi-am dat seama că aveam mai multe probleme de rezolvat. Încă nu-mi rezervasem un loc unde să stau („Relaxează-te, ai să găsești ceva, sunt o grămadă de pensiuni de la un capăt la celălalt al Irlandei“) și, sincer vorbind, habar n-aveam încotro mă îndreptam. Știam orașul și numele locurilor; îmi rămăseseră întipărite în minte pentru totdeauna. Totuși, a ști un nume și a ști că te-ai trezit pe pământ străin, zdrobit de oboseală, sunt două lucruri diferite.

Poate că de asta am început să plâng. Am dat vina pe oboseală. Însă ceea ce mă luase pe nepregătite a fost frumusețea simplă a acelor *clochàn*, sau colibe în formă de stup, care se înălțau la douăzeci de metri pe dealul de dincolo de autocar. Colibele erau niște structuri simple de piatră, primitive și totuși frumoase. În spatele meu marea se întindea ca o bavetă albastră pusă la gâtul uscatului, iar oile, sute, mii, se mișcau precum norii căzuți din cer de-a lungul văilor verzi ce se sfârșeau în mare – da, un clișeu, dar cum aș fi putut să nu recurg la unul? – în timp ce colibele de piatră ale strămoșilor, irlandezii de dinainte de irlandezi, ne așteptau, tăcute, să le explorăm. Am plâns pentru că aici, aproape ca prin minune, pământul despre care studiasem, poveștile care mi se spuseseră încă de când eram de o șchioapă începeau acum să prindă viață. Din considerente practice, ar fi trebuit să mă opresc la Limerick ca să mă adun. În schimb, mă aflam în locul care era,

într-un fel, începutul a tot ce însemna Irlanda, iar lucrul mâinilor strămoșilor încă exista, învăluit în aerul sărat al mării și în ceața dimineții.

– Fără mortar, îți vine să crezi? a spus un bărbat cu o șapcă de lână care se afla lângă mine. Îți vine să crezi una ca asta? Și-ți vine să crezi că încă sunt în picioare? Vreme de șase mii de ani i-au adăpostit pe locuitorii insulei.

– Uimitor, a spus o femeie de lângă el, cu răsuflarea tăiată.

– Te pune pe gânduri, nu-i așa?

Femeia a încuviințat din cap. Eu am urcat ca să mă apropii de colibe. Rosie avea dreptate în privința unui lucru: roua dimineții făcea ca treptele să fie mai alunecoase, așa că m-am ținut de balustrade cât timp am urcat, fiind singurul pasager din autocar dispus să-și pună la încercare picioarele.

Ajungând la primul nivel, am fost cuprinsă de un amestec ciudat de emoții. Să zicem că văzusem prea multe într-un timp scurt, însă m-am emoționat zărind peisajul irlandez desfășurându-mi-se dinaintea ochilor. De jos venea mirosul mării, care întâlnea apoi răcoarea dealurilor. Părul îmi flutura în vânt și nu era greu să-ți închipui alte femei, femeile de odinioară, stând aici și urmărind cum se crăpa de ziuă deasupra pământului lor pe care pășteau turmele, ori pe bărbați cârmindu-și bărcile la mal. Mă simțeam năpădită de un val de recunoștință pentru faptul că îmi fusese îngăduit să vin în Irlanda, că aveam timp ca să-i studiez pe oamenii dragi mie și pentru că pietrele de temelie ale acestor colibe erau încă acolo, sfidând trecerea timpului.

Ajunsă în dreptul primei colibe, am pus mâna pe pietre și le-am pipăit. Erau pietre obișnuite, groase precum niște dicționare. Și totuși, îmi plăcea felul în care se simțeau la atingere. Am privit în jur ca să mă asigur că nu mă urmase nimeni, după care am închis ochii și am recitat în șoaptă o poezie pe care mi-o spunea tata la culcare. Poezia era în irlandeză, în vechea limbă:

Binecuvântează-i pe cei ce îngrijesc de vite
Binecuvântează-i pe cei ce păzesc la oi
Binecuvântează-i pe cei ce pescuiesc în mare

În timp ce noi, restul, dormim făr' de nevoi.

Câteva clipe mai târziu am auzit sunând clopoțelul care ne chema înapoi. Dar cel puțin acum mă simțeam mai bine, căci aflasem motivul pentru care nu rămăsesem peste noapte la Limerick. Voiam să fiu cât mai deschisă față de acest pământ pe care tocmai ajunseserăm. Mi-am luat mâna de pe pietre și am coborât cu băgare de seamă la păpădiile mele, care stăteau îngrămădite în fața ușii autocarului.

Capitolul 4

Am dormit mai tot restul drumului. Însă a fost un somn agitat, presărat cu sute de emoții. Mă trezeam deseori ca să mă uit pe geam, iar de câteva ori mi-a venit greu să cred că nu era un vis și că mă aflam realmente într-un autocar care mergea către Dingle. Prin fața ochilor mei s-au perindat câmpuri care nu mai fuseseră replantate de la Marea Foamete din 1845; am văzut și mai multe colibe în formă de stup, alături de țepușe de piatră înfipte în crestele dealurilor, de parcă ar fi vrut să sfideze natura. Când am trecut de Capul Slea, cel mai vestic punct al Europei, Gerry mi-a spus:

– Următoarea oprire e Boston.

I-am zâmbit și am încuviințat din cap, după care am adormit din nou. M-am trezit tocmai pe când, ajunși la Dingle, străbăteam străzile udate de o ploaie măruntă ce oprea lumina soarelui și așternea un văl de liniște peste orășel.

– Am ajuns, mi-a șoptit Gerry, cu răsuflarea îmbibată de scorțișoară.

M-am îndreptat și m-am frecat la ochi. Scârțâitul rampei care se ridica a umplut autocarul. Păpădiile se ridicaseră și ele în picioare, majoritatea deschizând compartimentele de deasupra locurilor pe care stătuseră. Rosie a luat microfonul și a început să ne vorbească despre prânz, despre camerele în care aveam să fim cazați și despre atracțiile din Dingle.

– Te cazezi și tu împreună cu noi? m-a întrebat Gerry.

Mi-am dat seama că era genul de om care aștepta ca să coboare mai întâi ceilalți. Nu era o tactică rea, dar eram nerăbdătoare să mă dau jos din autocar, să găsesc un loc unde să stau și să mănânc un bol de supă.

– Nu, nu-mi pot permite.

– Atunci, la o pensiune?

– Asta plănuiesc să fac.

– Am căutat și eu câte ceva. Am auzit lucruri bune despre St. Joseph's. E condusă de o femeie pe nume Mary nu-știu-cum. Se putea să n-o cheme Mary?

– Mulțumesc, sunt sigură că o să găsesc un loc pe undeva. E și extrasezon.

În cele din urmă, am avut loc să ne mișcăm. Am observat că Bunica fusese deja ajutată să coboare. M-am aplecat ca s-o petrec cu privirea, însă se părea că ceața o înghițise deja. Poate că era o zână. Aș fi fost mai curioasă dacă n-aș fi fost epuizată.

După ceva vreme, am pășit, în cele din urmă, pe pământul din Dingle, cu bagajul atârnându-mi greu în spate. Gerry mi-a strâns mâna și mi-a urat noroc.

– A fost o plăcere să te cunosc! mi-a mai spus el.

– Asemenea. Călătorie frumoasă!

– Asta plănuiesc să fac, mi-a răspuns el, făcând o referire vagă la ceea ce spusesem eu cu doar câteva minute în urmă.

Mi-a luat ceva până să pricep, după care l-am salutat înclinând din cap și am plecat.

„Sunt aici", mi-am spus.

Cu toate astea, ar fi putut să fie o zi mai frumoasă. Ploaia sărată cădea oblic, venind dinspre mare. Am auzit-o în gând pe Milly spunând ceva de genul că o asemenea ploaie fină avea să-mi facă bine la ten. Însă nu eram de aceeași părere. Era umed și rece și mă întrebam încă o dată de ce nu fusesem mai atentă la detalii. Aș fi putut face o rezervare. Acum ar fi trebuit să fiu în

drum spre locul în care să mă cazez. O hotărâre necugetată mă transforma într-un călător aflat la voia întâmplării. Așa ceva nu-mi stătea în fire. Aveam tendința să fiu organizată sau, cel puțin, cu capul pe umeri. Poate că Irlanda îmi dădea ocazia să las soarta să mă ghideze.

M-am oprit la Foxy John's, un pub drăguț care în timpul zilei servea și drept magazin de bricolaj. Nu asta era ținta mea; pur și simplu îmi ieșise în cale și am socotit că o ceașcă de ceai mi-ar fi prins bine ca să alung frigul. M-am gândit că la Foxy John's aș fi putut obține și informații cu privire la pensiunea St. Joseph's sau că, cel puțin, i-aș fi putut cere proprietarului să-mi recomande o alta. Era octombrie, în extrasezon, iar orășelul părea liniștit și așezat.

– N-o să găsești una mai bună decât St. Joseph's, mi-a spus barmanul care mi-a adus ceaiul, un zdrahon irlandez cu o mustață în furculiță. Vrei să vorbesc eu pentru tine?

– Ai vrea să faci asta?

– De ce n-aș vrea? O știu pe Mary Langley de cincizeci de ani! O sun numaidecât. N-ar trebui să fie o problemă.

Am așteptat lângă primul meu foc de turbă. N-aș fi putut avea parte de o primire mai călduroasă. Nu mă simțeam mai puțin extenuată, însă extenuarea îmi devenise ceva asemănător unui traseu fin de electricitate statică ce părea să-mi scapere și să-mi scânteieze înăuntrul capului. Era chiar plăcut, ca atunci când te amețești de la vin. Ceaiul era excelent. Avea un gust mai bogat și mai intens decât cel de acasă. Am pus și niște frișcă în el, doar de dragul de-a o face. Frișca a înflorit, albă, în forma pe care tata o numea *plămâni de vacă*. Habar n-aveam de unde știa o asemenea expresie, însă mi s-a părut foarte potrivită în situația de față.

Înainte să-mi termin ceașca, barmanul s-a întors cu vestea că eram mai mult decât bine-venită la St. Joseph's și că mă așteptau oricând voiam să mă despart de foc. I-am mulțumit și aproape că i-am cerut să ia un loc lângă mine, însă părea să aibă treabă, așa că am profitat de ocazie ca să mă adun.

I-am scris un mesaj lui Milly.

Stau într-o tavernă numită Foxy John's. Mult mai irlandeză decât ți-ai putea închipui. Am găsit și cazare. Îți trimit o poză.

*

Am comutat telefonul pe camera foto și am făcut câteva poze. M-am apropiat și de foc. Mirosea a pământ, a umezeală și a încă ceva, ceva nedefinit, a cărui denumire îmi scăpa. La urma urmelor, era vorba doar de foc și de căldură. Cunoșteam focul din New Hampshire, însă acesta avea o textură diferită, părând să-ți creeze și o anume dispoziție sufletească alături de senzația fizică de căldură. Am decis că-mi plăceau focurile de turbă și mi-am promis să mai stau lângă unul ori de câte ori avea să mi se ivească ocazia.

I-am trimis pozele lui Milly, apoi mi-am strecurat telefonul înapoi în buzunar și mi-am terminat ceaiul.

Capitolul 5

M-a trezit o bătaie ușoară în ușă. Spre surpriza mea, n-am avut parte de obișnuita buimăceală care te cuprinde la trezirea din somn. Știam exact unde mă aflam și cine anume bătuse.

– Kate, mi-a spus doamna Fox, pregătesc micul dejun îizeci de minute. M-am gândit să te anunț.

– Da, doamnă Fox. Am să cobor.

– Atunci îți păstrez niște ceai.

Doamna Fox[1] îmi amintea nu atât de o vulpe, cât mai degrabă de un bursuc, unul pe care îl văzusem cândva într-o carte pentru copii. Era o femeie grăsună și îndesată, care mă întâmpinase în pragul pensiunii St. Joseph's cu o deosebită căldură. Avea părul negru, aranjat într-un fel de onduleu permanent, și avea obiceiul de a-și flutura mâinile în aer atunci când vorbea. Îmi spusese că proprietara hanului, doamna Langley, era în

Italia, așa că ea, doamna Fox, avea să mă primească, în schimb. Drept care mă condusese până la camera mea și mă întrebase, din spate, dacă era pe gustul meu. Da, era, dar nimic mai mult. Aveam baia mea și o fereastră care dădea spre curtea din spate, unde o căsuță de păsărele atârna de o sârmă de rufe. Era curată și îngrijită, iar adevărul era că m-aș fi culcat și pe jos dacă n-aș fi avut de ales. Însă patul fusese moale și bun, așa că dormisem ca un bolovan – încă una dintre expresiile tatei –, cufundată într-un somn fără vise până când mă trezise bătaia în ușă. Dormisem vreme de aproape douăsprezece ore.

Însă mi-era foame. Nespus. M-am spălat repede, mi-am netezit părul cu palmele până ce am ajuns să semăn cu o pisică electrocutată, apoi m-am aplecat spre oglindă ca să mă privesc mai bine. Da, arătam ca o irlandeză sadea. Asta era imposibil de tăgăduit. Însă aveam o față îngustă și osoasă, cu pomeți ieșiți în afară și cu ochi albaștri. Cândva, un băiat din școala generală îmi spusese că arătam ca o gumă de șters fericită. De fiecare dată când îmi examinam înfățișarea, îmi aduceam aminte de expresia lui. Nu, m-am gândit eu, nu arătam ca o gumă de șters fericită, dar, într-un fel, băiatul acela avusese dreptate. Mă înroșeam iute, ca și cum mă integram prea ușor în lume. Eram creionul lipsit de culoare din pachetul de creioane colorate. În realitate, coloritul meu era o minciună, pentru că aveam puncte de vedere și păreri bine definite. Semănam cu bunica din partea tatălui. M-aș fi simțit mai în largul meu într-o rochie victoriană cu guler înalt și vaporoasă, așa că uneori, îmbrăcată în blugi și hanorac din flanel, mă simțeam ca un călător în timp.

Exasperată, mi-am suflat de pe față o șuviță de păr creț, apoi am pornit tiptil de-a lungul holului care mă conducea înspre cele mai apetisante miresme de pe o rază de o sută de kilometri. Doamna Fox și-a scos capul din bucătărie și mi-a zis să mă alătur oaspeților din sala de mese, adăugând că aveam ceai acolo – comandasem ceai sau cafea? – și că nu trebuia decât să ridic învelitoarea ceainicului. Ceilalți locatari, familia Helmoot, un cuplu de

nemți, ieșiseră deja. Îi părea rău că mă trezise, căci era evident că aveam nevoie de somn, însă regula pensiunii era ca micul dejun să se încheie la ora nouă și jumătate, iar ea nu dorea să încalce ordinele doamnei Langley.

– Vă mulțumesc că mi-ați păstrat micul dejun, i-am zis, așezându-mă cu grijă la o măsuță adorabilă de ceai. Îmi pare rău că am dormit atât. Patul a fost de vis.

– Este efectul aerului irlandez, am auzit-o strigând pe doamna Fox, care se înapoiase în bucătărie ca să amestece în ceva de pe foc. Cum îți plac ouăle?

– Oricum.

– „Oricum“ nu mă ajută. Deci?

– Omletă, cred.

Ea a continuat să amestece în acel ceva de pe foc, iar eu mi-am văzut de ceai și de un frumos biscuit cu afine, pe care l-am uns cu unt. Acesta era galben precum un apus de soare. Am zâmbit, căci tata cumpăra mereu unt irlandez, singurul lui lux, spunând că își savura țara de origine felie cu felie. Se jura că untul american era o pastă lipsită de consistență și de culoare, pe care orice felie decentă de pâine ar fi trebuit s-o respingă.

– Gata, a spus doamna Fox, intrând în cămăruță cu o tavă dinaintea ei. Ouă cu șuncă. Pe masă ai cartofi și biscuiți... a, i-ai găsit deja. Ei bine, atunci, poftă bună! Trebuie să fii lihnită de pe drum.

– Chiar sunt. Mulțumesc!

– Și te rog să scrii ceva în caietul de oaspeți. E o pasiune de-a doamnei Langley. Se ia de mine dacă nu-i pun pe toți să scrie câte ceva.

– Așa o să fac. Imediat după micul dejun.

– A, era să uit, a mai spus doamna Fox, făcând un pas înapoi din punctul în care se rotise ca să o ia înspre ieșire. A sunat doamna Nora Crean. O să revină cu un telefon la zece și jumătate. I-am zis că încă dormeai.

– Doamna Crean?

– Mi-a spus că o știi drept Bunica. Toată lumea o cunoaște, desigur.

M-am oprit cu un biscuit în drum spre gură. Ce ciudat era să primesc un mesaj de la cineva pe care îl cunoscusem atât de curând și atât de puțin. Nu-mi plăcea. Nu aveam nimic împotrivă s-o revăd pe Bunica, doar că nu din prima dimineață pe care o petreceam în Irlanda. Nu acum, nu aici și nu atât de aproape de sosirea mea. După-amiaza și noaptea trecute nu reușisem decât să mă plimb puțin prin oraș, scopul meu principal fiind acela să rămâază îndeajuns de mult cât să nu mă culc cu conștiința încărcată. Acum îmi doream să fiu singură, să citesc, să scriu și să plănuiesc cum să-mi întreprind cercetarea de teren. Vizita la Bunica îmi dădea toate astea peste cap, dar eram conștientă de faptul că gazdei mele nu i se părea deloc în neregulă să mă întâlnesc cu bătrâna doamnă.

– A lăsat un număr de telefon la care să o contactez?

– Mi-e teamă că nu.

– Nu sunt sigură că sunt pregătită...

– Înțeleg.

– De unde a știut unde sunt?

– Asta e simplu de aflat. Nimeni nu vine în Dingle în octombrie, după sezonul turistic, ca să spere că poate să treacă nebăgat în seamă. Asta ți-o zic sigur. Dacă strănuți, se vor găsi trei oameni care să-ți ofere o batistă.

Doamna Fox a ridicat din sprâncenele ei de bursuc și s-a întors la bucătărie. Eu mi-am vârât biscuitul în gură, enervată, obosită și având neapărată nevoie de o baie.

Un bărbat masiv, într-un costum negru, a venit să mă ia. A coborât dintr-o mașină uriașă, care părea de epocă, și a urcat lent scările ce duceau la ușa din față. Purta o șapcă de șofer, deși și-o ținea dată pe spate ca și cum șapca nu era hotărâtă dacă să-și deservească sau nu purtătorul. Părul îi fusese roșcat cândva, însă acum fâșia care-i încununa capul până deasupra urechilor căpătase o culoare tomnatică. Avea un chip blând, ridurile din jurul ochilor adunându-i-se în mănunchiuri vesele. Era cu neputință să te afli în Irlanda și să nu speri să vezi un spiriduș, iar șoferul ăsta îndeplinea cu destul succes

rolul. Ce-i drept, era un spiriduș mai în vârstă și mai gârbovit decât mi-aș fi închipuit, dar felul în care se purta și în care bătuse la ușă înainte s-o deschidă m-a făcut să-mi dau seama că aveam să ne înțelegem bine.

– Tu trebuie să fii Kate, mi-a spus el. Am venit în numele Norei Crean.

– Bunica?

– Chiar ea.

– E în mașină? am întrebat, înălțându-mă pe vârfuri ca să privesc peste umărul lui.

– Nu, are o surpriză pentru tine. A vrut ca prima ta zi în Irlanda să fie una deosebită.

– Mulțumesc, eu...

Mi-am dat seama că eram depășită de situație. De unde știa bătrâna că asta era prima mea zi? Oare îi pomenisem atare fapt în timpul scurtei noastre întrevederi? Brusc, m-am simțit cuprinsă de tristețe. Singurul scop al călătoriei mele în Irlanda era să-mi văd de propriile interese. Nu aveam nimic împotriva Norei Crean, zisă și Bunica, dar nici nu-mi doream în mod deosebit să-mi petrec ziua cu ea.

Toate astea mi-au trecut prin minte într-o singură secundă. Șoferul părea mulțumit să-mi acorde o clipă de răgaz și să mă lase să hotărăsc după bunul meu plac. Am oftat din greu. Mi-a zâmbit. L-am întrebat cum îl cheamă.

– Seamus, mi-a spus el.

– Firește.

– Veniți cu mine, domnișoară?

– Nici nu știu dacă sunt îmbrăcată corespunzător. N-am decât un rucsac cu mine...

– O să fie bine, vă asigur.

Cine îi poate rezista unui spiriduș? Chiar și unuia bătrân și șters ca Seamus? Am aprobat din cap. Am plecat cu o singură geantă. L-am urmat în jos pe scările pensiunii. Mi-a deschis portiera automobilului, eu m-am urcat,

iar el a închis-o la loc încetișor. Am privit în jur. Era un automobil vechi, posibil din anii 1950. Nu mă prea pricepeam la mașini.

– Seamus, ce fel de mașină e asta? l-am întrebat atunci când s-a așezat la volan.

Și-a dat jos șapca și și-a pus-o pe bord.

– E un Chrysler. Modelul Plymouth Belvedere. Câteva au fost importate via Anglia, în timp ce alții au ridicat o fabrică în Dublin, domnișoară. Asta a fost coită în 1945 pentru un diplomat englez. Nora Crean a cumpărat-o la o licitație.

– E frumoasă. N-am fost niciodată într-o mașină ca asta.

– E un automobil, domnișoară. Nu trebuie să insultați o mașinărie de talia acesteia.

A pornit motorul. Eu m-am așezat comod pe scaunul confortabil. Păstrează-ți calmul, mi-am spus în sinea mea. În afara cazului în care aș fi fost răpită, nimic rău nu putea să mi se întâmple într-o asemenea mașină, mai ales că era condusă de Seamus. El a pornit pe loc la drum, însă fără să depășească cincizeci de kilometri la oră. Era ciudat să-l văd conducând de pe partea dreaptă a mașinii și, de mai multe ori în primele minute de mers, m-am ghemuit pe scaun, pregătindu-mă de impact.

Peisajul mi-a alungat însă tristețea. N-aveam cum să rezist unei asemenea priveliști. Scăldată în lumina dimineții, iarba încă păstra ultimele picături de rouă, în vreme ce oile, care parcă se găseau pretutindeni, pășteau fără ca măcar să se obosească să-și ridice capetele. Am bănuit că ne îndreptam spre mare. Mi-am scos telefonul și am deschis aplicația cu busolă. Mașina mergea lin către sud, cârmind ușor înspre vest. Întocmai cum spusese Gerry, Bostonul se găsea în aceeași direcție.

În cele din urmă, am urcat un delușor, iar oceanul a sclipit în fața noastră. M-am îndreptat în scaun. Seamus n-a accelerat. Pescărușii se auzeau în depărtare, în vreme ce noi am pierdut din altitudine. Mi-am lăsat geamul în

jos. Aerul mirosea a apă sărată, a nisip și a stânci milenare. Mi-a tresărit inima. Seamus mi-a văzut zâmbetul în oglinda retrovizoare.

– Știai că ți se înroșește părul de la apa sărată? m-a întrebat el. Așa se spune despre roșcați.

– Nu știam asta.

– E un fapt dovedit. Unii spun că un păr ca al tău e făcut din panglicile rămase de la Crăciun.

– Cred că astea sunt prostii, Seamus.

– Părinții tăi nu te-au învățat nimic?

M-am îndrăgostit puțin de Seamus.

Și m-am îndrăgostit de micul port de care ne apropiam.

Daingean Uí Chúís, în vechea limbă irlandeză.

Nu mi-am putut înfrâna gândul că inima mea ajunsese acasă.

Capitolul 6

Seamus a parcat chiar pe chei, nu departe de nenumăratele ambarcațiuni ancorate de-a lungul lui. Am fost întâmpinați de pescărușii, care și-au întețit strigătele de cum am oprit motorul. Cunoșteam, în linii mari, istoria orașului Dingle. Știam că vreme de sute de ani fusese un sat de pescari și că bărcile din insula Man îi brăzdaseră apele de coastă în lung și-n lat, în căutare de macrou. Mai târziu începuse și pescuitul de hering, cu traulere mai mari. Însă această ocupație dispăruse în mare parte. Acum orașul pescuia în principal turiști, iar momeala consta în cincizeci și ceva de puburi care vindeau bere Guinness sau Murphy's Stout și pește cu cartofi.

– Am ajuns, domnișoară, mi-a spus Seamus, întinzând mâna după șapcă și punându-și-o pe cap.

– Bunica e aici?

– Pe barca de acolo. O s-o vedeți după ce coborâți.

– Bine. Mulțumesc că m-ai adus.

Am dat să deschid portiera, dar Seamus s-a grăbit să coboare și să mi-o deschidă el. Era un șofer cam zăpăcit. Îmi amintea de bărbații care nu erau obișnuiți să poarte costum și pe care îi întâlneai uneori pe la nunți. Ei se străduiau, însă hainele pur și simplu nu li se potriveau. Rămâneau niște impostori chiar și pentru ei înșiși.

Înainte să apuce să-mi zică încotro s-o iau sau după ce ar fi trebuit să mă uit, s-a repezit în spatele mașinii și a deschis portbagajul. A scos de acolo un coș mare de nuiele pe sub al cărui mâner și-a trecut brațul, până la cot. Apoi mi-a făcut semn din cap și mi-a spus să-l urmez. Coșul părea greu, pentru că s-a oprit să schimbe mâna de două ori cale de mai puțin de treizeci de metri.

Barca la care m-a condus nu era cine știe ce. Am presupus că era o ambarcațiune de pescuit; îmi aducea aminte de bărcile de pescuit homari din Maine, deși era puțin mai mare decât acelea, cu o provă arcuită, ce semăna cu gâtul unui cal care ieșea din apă. Motorul era pornit. Un fuior de fum alb-perlat ieșea dintr-un coș de pe acoperișul cabinei. Puntea bărcii – era șalupă sau barcă, oare? – se întindea până la o pupă lată. De-a lungul etravei am văzut scris numele ambarcațiunii: *Ferriter*. Era un prenume din insulele Blasket. Știam lucrul ăsta, dar nu mi-am dat seama imediat.

– Am ajuns, m-a anunțat Seamus, după care a strigat: Bună ziua! E cineva la bord în stare să ajute un om bătrân care duce un coș?

Nici un răspuns. Seamus a înjurat în șoaptă, arătând cu bărbia către mijlocul vasului.

– Putem să urcăm pe aici.

– Vrei să te ajut cu coșul?

– Nu, nu, mă descurc. Îmi place să mă asigur că Nora Crean îmi prețuiește munca.

– Înțeleg.

– Haideți la bord. Probabil că nu ne aude nimeni din cauza motorului.

Am făcut după cum mi s-a spus. Vasul, indiferent la ce servea, era bine îngrijit. Funiile și echipamentele erau stivuite în teancuri ordonate. Cineva măturase de curând, fiindcă o grămăjoară de gunoi se afla lângă mătura sprijinită de copastia din spate. Apa din jurul bărcii reflecta orbitor razele soarelui.

– Iată-ne ajunși, a spus Seamus, arătând din nou cu bărbia înspre cabina din partea din față a bărcii. Nora Crean te așteaptă înăuntru.

Am bătut ușor la ușă și am deschis-o. Nora Crean era așezată la o măsuță, cu o ceașcă aburindă dinaintea ei. A ridicat privirea și a zâmbit. Mi-a venit din nou în fața ochilor bunătatea ce i se citea pe chip. Purta un pulover masiv și greu, specific irlandez, de culoare închisă și cu o ancoră brodată pe piept. Părea călduros și i se potrivea perfect. Îi dispăruse complet crisparea care, în autocar, i se întipărise uneori pe față. Acum era acasă, acum putea fi ea însăși, fără să depindă de străini sau de turiști care să o ajute.

– Bună, Kate, mi-a spus ea, pronunțându-mi numele în irlandeza veche: *Ceit*. Bine ai venit! Îmi pare rău dacă te-am chemat prea devreme, dar nu voiam să pierzi așa o dimineață frumoasă. Nu mai avem prea multe, știi doar.

– Bună ziua, Bunico.

– Unde vreți să-l pun? a întrebat-o Seamus, puțin cam nepoliticos, în timp ce intra pe ușă în spatele meu. Ce-ați pregătit pentru prânzul ăsta, cărămizi?

– E treaba mea ce am pregătit, i-a răspuns ea. Dacă e prea greu pentru tine, am putea angaja pe cineva mai tânăr ca să-l care.

– N-o să găsiți pe nimeni pentru slujba asta. Puteți fi sigură.

– Ai dormit bine? m-a întrebat Bunica, ignorând ultima replică a lui Seamus. Nu-l băga în seamă. N-ar mai fi el însuși dacă n-ar comenta la absolut orice. Acum vino încoace și așază-te lângă mine. Ai luat micul dejun?

– Da, mulțumesc.

– Și ai dormit bine?

Am aprobat din cap și m-am strecurat lângă ea. Stătea pe o bancă ușor curbată, la o masă al cărei blat era decupat astfel încât să ocupe mai puțin spațiu. Înainte să pot răspunde, atenția ne-a fost distrasă de Seamus care tocmai își ridica uriașul coș pe ceea ce părea a fi carcasa unui motor. Seamus a așezat bine coșul, după care s-a uitat la Bunica, ridicând din sprâncene.

– Chiar trebuie să porți șapca aia? l-a întrebat ea. O poartă doar ca să mă facă de râs. Îi place să atragă atenția asupra condiției lui umile, după cum o numește el. Îl face să se simtă cinstit și mândru.

– Sunt șofer.

– Ești mai mult decât atât, Seamus, cred că suntem amândoi de acord cu asta.

Cum ajunseserăm aici? Cu o zi în urmă mă aflam în Boston. Seamus s-a depărtat de coș. Barca abia dacă se clintea. Spre uimirea mea, și-a dat șapca jos și s-a așezat lângă mine. Mă aflam acum prinsă între ei doi. Nu-mi prea dădeam seama de natura situației. Știam că, dincolo de faptul că se tachinau, au afecțiune unul pentru celălalt. Dar ce voiau de la mine? Bunica m-a mângâiat ușor pe mână.

– Ne-am gândit că ți-ar plăcea să mergi la picnic pe insulă, mi-a spus ea. Dacă ai timp, bineînțeles.

– Pe insula Blasket?

Ea a încuviințat din cap.

– Pe *Blascaod Mór*, a spus, în irlandeză. Marea Insulă Blasket.

Apoi s-a oprit din mângâiat și mi-a luat mâna într-a ei. M-a privit cu ochii aceia blânzi. Și, uite așa, mă duceam pe insulele Blasket.

De cum a zis acest lucru, am auzit zgomotul parâmei trase pe punte. O clipă mai târziu, o a doua parâmă a fost aruncată pe barcă. După care cineva a pășit la bord, căci am simțit cum ne-am înclinat în partea din dreapta-față. Bărbatul – fiindcă era un bărbat – i-a strigat ceva celui care rămăsese pe chei. Au vorbit puțin, cu glas tare și răspicat, după care bărbatul care urcase pe punte a intrat în cabină.

Primul meu gând a fost că avea mirosul mării. Adusese cu el înăuntru aerul de afară. Îi intrase în țesătura puloverului ecosez pe care îl purta. Avea o pălărie ridicolă, asemănătoare unei șepci de baseball, cu apărătoare pentru urechi și care nu i se potrivea deloc, și pantaloni de pânză vârâți în niște cizme largi de cauciuc care îi ajungeau până aproape de genunchi. Nu-i puteam vedea fața. Vreau să spun că intrase atât de repede în cabină, iar prin ușa deschisă venea atât de multă lumină, încât am fost orbită pe moment și nu l-am putut zări de la mijloc în sus. Însă o clipă mai târziu am reușit să-i văd fața, un chip ascuțit și frumos, care aproape că mi s-a părut prea chipeș pentru binele lui. Unii bărbați se știu frumoși, însă celui din fața mea nu părea nici să-i pese, nici să fi dat vreo atenție acestui fapt. Avea un păr șaten și fin, care îi ieșea de sub șapcă, un gât atletic, lat și musculos, iar mișcările îi erau ferme și pline de grație. Avea ochii adânciți în orbite, iar tăietura pătrată a bărbiei părea să fi fost întocmai cu cea a bărcii lui, precisă și dinamică, numai bună să despice valurile. Mișcările îi erau lipsite de șovăială. Cunoștea barca și își știa locul pe ea, iar mâinile lui mari nu stăteau o clipă, ci păreau oricând dornice de lucru. Până și în cizmele grele părea să se miște repede și ușor. O cheie franceză se vedea ieșindu-i dintr-un buzunar lateral, unde am zărit și uleiul scurs de pe ea, care-i pătase cracul pantalonilor. Era limpede că lucrase pe barcă ori că meșterise în altă parte cu cheia aceea franceză, fiindcă a aruncat unealta înapoi în cutia de scule cu un gest cât se poate de degajat. Cheia a scos un zgomot puternic și metalic, care a părut să-l mulțumească. Apoi, eliberat de povara cheii, și-a șters mâna de pulover, murdărindu-l și în față și în spate, ca să-și curețe degetele. La cum se mișca, părea întruchiparea iubitului de vis al unei adolescente, neverosimil de simetric, și m-a făcut să mă gândesc că, întocmai ca unicornul din visele unei fete, ar fi putut fi schițat pe spatele unui caiet sau al vreunui manual pentru ca, aproape că într-o vrajă, să devină real. Profesoara din fața clasei ar fi putut crede că fata lua notițe, în vreme ce ea ar fi desenat

un băiat de vis, de o frumusețe de neînchipuit, pe care îl văzuse în vreo revistă de modă sau despre care doar citise în vreo poveste.

– Iată-l pe nepotul meu, Ozzie, a spus Bunica. Ozzie, dumneaei este Kate.

El a încuviințat din cap, dar nimic mai mult. Nu tu strângere de mână, nu tu salut. S-a dus la cârma bărcii, întorcându-ne spatele.

– Sunteți gata? ne-a întrebat.

Întrebarea le era adresată Bunicii și lui Seamus. Eu nu eram inclusă.

– Da, dacă ești și tu, i-a răspuns Bunica.

Evident, excursia asta nu fusese ideea lui. Și la fel de evident era faptul că avea ceva mai bun de făcut decât să ducă o americancă la picnic.

O vreme, nimeni n-a vorbit. Mai bine spus, am vorbit despre cum trebuia manevrată barca pentru a fi scoasă din micul port și dusă în insulele Blasket. Sau, și mai bine spus, Seamus a vorbit cu Ozzie. După ce conversația a devenit dificil de purtat din cauza huruitului motorului, Seamus s-a ridicat și s-a dus lângă Ozzie. Cel din urmă era cu cel puțiizeci de centimetri mai înalt decât Seamus. Avea cam 1,87 sau 1,90 metri. Milly l-ar fi considerat numai bun, eram sigură de asta. Ea socotea că fiecare cuplu trebuia să fie ca solnițele de sare și de piper, fata-piper doar cu puțin mai scundă decât băiatul-sare.

– E prost dispus pentru că i-am cerut această mică favoare, mi-a spus bunica cu glas scăzut, astfel încât vorbele să-i fie acoperite de zgomotul motorului. O să-i treacă. Voia să meargă azi la pescuit; în schimb, ne duce pe noi în excursie.

– Ce pescuiește?

– Macrou. Depinde de sezon. Îi place, deși nu e o afacere profitabilă. Îi place să fie singur pe barcă. Era într-o dispoziție proastă când l-am rugat s-o curețe și s-o pregătească de drum.

– Sper că n-am...

– Nu, nu, nu, a zis ea, strângându-mă de mână. O să-i folosească și lui. E prea singuratic. A fost soldat. Asta o să-i prindă extrem de bine.

– Soldat?

– E american, draga mea. La fel de american ca și tine, deși are cetățenie dublă. S-a întors în Irlanda acum vreun an și ceva. A fost în marină. Într-una dintre trupele speciale.

– A fost îpele SEAL?

– Va trebui să-l întrebi. Sincer vorbind, nu știu. E singurul avantaj atunci când îmbătrânești. Nu trebuie să mai ții minte detaliile. Suntem iertați mai des decât ar trebui să fim.

– Îmi pare rău că se simte obligat.

– Unui bărbat îi prinde bine să i se mai zică ce să facă, din când în când. Prea des fac numai cum îi taie capul. În plus, se recuperează greu după război.

Cam pe atunci am ieșit din port și am intrat în larg. Seamus s-a întors spre mine și m-a chemat făcându-mi semn cu degetul.

– Poți să le vezi acum, mi-a zis el. Vino să arunci o privire.

Am făcut întocmai. M-am ținut dinadins departe de Ozzie, lăsându-l pe Seamus între noi. Insulele păreau niște puncte negre la orizont; o mustață caraghioasă pictată pe buza mării. Știam din cărți că traversarea putea fi dificilă. Mai știam și că insulele Blasket erau vestite pentru ceață. Acest lucru dăduse naștere la tot felul de mituri și de basme, iar uneori insulele în sine păreau a fi doar o fantezie care venea și pleca odată cu ceața și cu aerul sărat al mării.

– E adevărat, mi-a spus Seamus.

– Ce anume? Insulele?

– Nu, e adevărat că ți s-a înroșit părul de la mare.

– Ești un seducător bătrân, Seamus.

– Tocmai asta mă menține tânăr.

Ozzie mi-a adresat o întrebare fără să se uite la mine.

– De unde ești?

– La origini, din Springfield, Massachusetts. Dar acum trăiesc în Hanover, New Hampshire.

– Dartmouth?

– Da.

– Și faci studii postuniversitare?

– Da.

Mă miram că știa atât de multe. Am încercat să-mi aduc aminte dacă îi spusesem ceva despre mine Bunicii, dar nu țineam minte s-o fi făcut. În orice caz, nu voiam să-i las nici un avantaj. Eram conștientă de prezența lui. Fusesem încă de când intrase în cabină. Era prea arătos ca să nu fie observat. Părea de aceeași vârstă cu mine. Pe lângă faptul că voise să mă ducă la picnic pe insulele Blasket, bănuiam că Bunica încerca și s-o facă pe peținoarea. Aș fi putut s-o scutesc de o bătaie de cap. Țineam post în privința bărbaților. Adevărul era că mă săturasem de tot ritualul acela al întâlnirilor. Așa că atunci când am vorbit din nou, am încercat s-o fac în termeni simpli și precișI. Voiam să știe că eram simple cunoștințe și că așa aveam să rămânem.

– Și ești pescar?

Seamus a plecat ca să se așeze la masă.

– Uneori, da.

– Macrou?

– Orice prind.

Își ținea privirea îndreptată înainte. Pălăria lui chiar era caraghioasă.

– Porți mereu pălăria aia? nu m-am putut abține eu.

– Nu-ți place?

– Cred că nici ea nu se place pe ea însăși. Văd multă ură de sine la pălăria asta.

– Așa să fie?

– Eu cred că are nevoie de terapie. De multă terapie.

Și-a întors capul spre mine. Pe chip avea un început de zâmbet.

– Bunica mi-a spus că ai părul roșu.

– Și asta înseamnă că sunt prost crescută și cu gura mare?

– Înseamnă că ai creierul în flăcări. Și că trebuie să te faci auzită prin fumul scos de el.

– Asta n-am mai auzit-o până acum.

– Mai înseamnă și că ai putea să fii o focă. Nu ești de încredere dacă ai peștișori prin preajmă. În cazul în care te apucă dorința să plonjezi peste bord, n-am să te opresc.

– O selkie[2]?

El a încuviințat din cap. Arăta al naibii de bine, mi-am dat eu seama pentru a douăzecea oară. Trebuia să rezist tentației de a-i face o poză. Lui Milly i-ar fi plăcut să-l vadă. Să-l disece. Dar, înainte să-i fac o poză sau orice altceva, și-a ridicat mâna și a arătat către sud.

– Uite o balenă, mi-a spus. O vezi?

– Ce fel de balenă?

– O, una magică, irlandeză. Care cântă la banjo și din voce.

– Sunt o americancă ce idealizează Irlanda, asta vrei să spui?

El s-a întors și mi-a zâmbit. Era un zâmbet răutăcios, enervant, însă nu m-am putut abține și i-am răspuns cu un zâmbet, la rândul meu.

– Adică nu sunt un om realist, așa cum ești tu, i-am zis.

Zâmbetul i s-a întins pe chip.

De-acum, insulele Blasket începuseră să se ridice din mare.

Am întins mâna și m-am apucat de ceea ce la mașină se numea bord. Nu știam cum se numea la șalupă. O bună bucată de vreme n-am îndrăznit să mai spun nimic. Spre meritul lui, nici Ozzie n-a făcut-o. „Iată insulele Blasket“, mi-am zis în sinea mea. De câte ori nu ascultasem povești despre insulele astea? Despre viața de acolo, despre colibele cu acoperișuri de stuf, despre găinile care stăteau pe căpriori, cotcodăcind ca și cum s-ar fi rugat pentru sufletele de dedesubtul lor? De câte ori nu auzisem despre drumețiile pe vârful insulei, acolo unde turba era tăiată în fâșii pătrate și stivuită, pentru ca apoi să fie topită și arsă în vatră? Aici simțeai izul focilor, eram

sigură de asta. Izul codului și al pescărușilor care zburau pieziș în diminețile cețoase. Acesta era pământul de origine al tatei și al meu, astfel că mi-au dat lacrimile, dar n-am îndrăznit să vorbesc, de teamă să nu trădez emoțiile ce-mi umpleau inima.

– A fost o traversare ușoară, le-a spus Ozzie Bunicii și lui Seamus. Cred că avem o selkie la bord.

– Vezi ce spui, Ozzie, l-a mustrat Bunica. Lasă barca să meargă încet, pentru ca ea să vadă tot ce știm că-i de văzut.

– Cum zici tu, Bunico.

A oprit motoarele. Insulele se apropiau din ce în ce mai mult. Le știam numele pe de rost: Tiaracht la vest, Inis Tuaisceart la nord, Inis na Bró și Inis Icileain la sud și Beiginis aproape de țărm. Marea Insulă Blasket se afla în centrul lor, o prelungire, geologic vorbind, a munților Slieve Mish care traversau peninsula Dingle. M-am simțit sufocată de emoție. Tata ar fi dat orice să se afle unde mă aflam eu acum, însă era mort de multă vreme. Se împlineau patru ani în august. Îmi spusese multe povești despre traversarea apelor dintre insulă și Dingle, despre marea care le ajungea până la borurile pălăriilor, în vreme ce barca se avânta adânc în valuri. Acum ne apropiam încet de uscat, pe ape liniștite. Ozzie i-a făcut semn din cap lui Seamus, apoi a ieșit din cabină și a pășit în față ca să pregătească undițele, în timp ce Seamus i-a luat locul.

– Știi să navighezi? l-am întrebat eu pe Seamus. Suntem în pericol cumva?

– Mă simt ca acasă atunci când sunt pe apă, mi-a răspuns el, urmând semnalul lui Ozzie de a întoarce spre tribord. Pe drumuri mă simt ca pe mare.

– Ai locuit vreodată aici?

– Bunicul meu a locuit. Am putea fi rude, Katie. Jumătate dintre irlandezi sunt rude între ei.

– Mi-ar plăcea să-mi fii văr, Seamus.

– Așa, mai îndepărtat?

Mi-a zâmbit și a acționat frâna. Barca a venit paralel cu un debarcader mare și, deodată, eram gata să acostăm lângă pilonii dați cu creozot. Citisem despre golfulețul ăsta. Cu excepția unei fâșii albe, An Trá Bhán, care se depărta de el, era singurul loc unde puteai ancora o barcă. Locuitorii insulelor Blasket pescuiseră în canoe numite *naomhóg*-uri, ambarcațiuni iuți, care aveau o dublă valoare, căci guvernul irlandez nu putea pune taxă pe ele. Însă în dimineața asta nu se vedea nici un *naomhóg*. Micul port, dacă putea fi numit astfel, era pustiu și liniștit.

Ozzie a sărit din barcă pe micul ponton și a amarat-o. Seamus a oprit motorul. Nora ne-a vorbit din spatele măsuței:

– Ne-am gândit să facem un picnic, a spus ea. I-am rugat pe Seamus și pe Ozzie să-ți facă turul insulei. Pe mine nu o să mă țină picioarele într-atât. Dar ei știu și istorie. Când veți fi gata, poate că o să gustați ceva împreună cu mine. Insula nu-i mare, după ce ajungi s-o cunoști. Vezi ce e de văzut cam într-o oră.

– Mulțumesc, mi-ar plăcea mult.

– Ce pălărie vrei să port acum, Nora? a întrebat-o Seamus. Ce poartă un ghid?

– Dispari, Seamus, și poartă-te frumos cu domnișoara! N-are nevoie de limba ta cea ascuțită.

Am plecat de pe barcă pe unde ne și urcaserăm în ea. Cât ai număra până la zece, m-am văzut pășind pentru prima oară pe insulele Blasket.

Capitolul 7

Vântul bătea de pretutindeni. Ăsta a fost primul lucru pe care l-am observat.

Pescărușii țipau și marea vuia, dar, în afară de asta, nu se auzea decât vântul în liniștea aceea. Părul mi se răsfira în toate părțile și brusc am înțeles

de ce actrițele irlandeze din orice film vechi petrec atât de mult timp încercând să și-l dea la o parte de pe față. La fel făceam și eu acum. Dacă-mi puneam un șorț și trimiteam un bărbat pe mare, aș fi putut foarte ușor să reînvii traiul de altădată printre acele rămășițe tăcute care fuseseră cândva un sat. Era pustiu, dar nu înfricoșător. Părea mai degrabă că cineva dăduse o petrecere, una lungă, lungă de tot, iar apoi, la ceasul anume hotărât, oaspeții părăsiseră încăperile și sălile de bal, lăsând totul în urmă. Cu trecerea anilor, mâncarea fusese devorată de păsări și de furnici, pereții se dezintegraseră din pricina vânturilor iernii, ca să rămână numai pietrele rotunde din fundație, lipite laolaltă cu pasta albicioasă a țărânii și păstrătoare ale tainelor de odinioară. Poate că tocmai de aceea trecutul nu părea îndepărtat, ci la îndemână, gata să fie ridicat din nou, precum stâlpul de susținere al unui cort. Nu mai încercasem nicicând o astfel de senzație.

O vreme am mers în tăcere. Seamus își ținea și el gura închisă, lucru de-a dreptul remarcabil. Ozzie venea în urma lui, plictisit și probabil obosit să tot vadă americani minunându-se de ceea ce vedeau pe insule. Se dovedea că prietenul meu din autocar, Gerry, avusese dreptate: Irlanda era povestea de noapte bună pe care lumea și-o spunea ei înseși. Era, cel puțin în imaginația mea romantică, patria acoperișurilor de stuf și a gardurilor de nuiele, a focurilor de turbă, a canoelor care se avântau în apele învolburate ca să pescuiască macrou și cod sau care urmăreau, până în peșterile din jurul insulelor, foci pe care oamenii le ucideau cu harpoanele lor lucitoare. De Crăciun, familiile tăiau o oaie în coliba lor și găteau tot felul de mâncăruri, fiecare colibă având la fereastră câte o lumânare care să-l călăuzească pe pruncul Iisus către iesle. Dar până și în povești apăreau privațiunile. Aproape orice obiect care nu era de strictă necesitate trebuia să fie cărat de-a lungul canalului Blasket cu traulerele. Cei bolnavi mureau fără doctor, dacă marea punea gând rău satului. Până și nunțile și înmormântările erau silite să aștepte să se liniștească valurile, astfel ca un preot să poată veni la mica biserică de acolo și să oficieze slujbele. Un locuitor din insulele Blasket trăia

deasupra mării, lângă ea și pe apele ei. Prezența ei copleșitoare am simțit-o chiar înainte să fi străbătut câteva sute de metri.

– Ai bătut cale cam lungă ca să vezi un cimitir, mi-a spus Ozzie după ce ne-am îndepărtat de debarcader. Tocmai din America!

– Cimitir, zici? Mie nu mi se pare așa.

– Nici eu n-aș spune că e un cimitir, a intervenit Seamus. Mie îmi pare mai degrabă o sală de bal pustie.

– Exact la fel simt și eu! Chiar așa!

– Viața de aici era dusă pe copcă, a spus Ozzie. Pun pariu că cei de pe insulă s-au bucurat să plece atunci când li s-a ivit ocazia.

– Arăți de parcă acum intri într-o colibă dintr-astea și pui la foc o tocăniță de cod, Katie, a spus Seamus, oprindu-se ca să se întoarcă și să-i arunce o privire lui Ozzie. Nu-l lua în seamă. Spre deosebire de majoritatea irlandezilor, el se consideră un deschizător de drumuri. Dar asta e latura lui americană. Ar trebui să știe că noi, irlandezii, trăim la fel de comod îcut ca și în prezent. Nici măcar nu suntem siguri că trecutul e în urma noastră.

– Parcă totul prinde viață, am zis eu, privind pretutindeni cu atenție ca să descopăr detaliile legate de traiul pe insulă. Toate cercetările mele și poveștile tatei. Acum văd originea lor.

– Morții au lucruri să ne spună, indiferent de părerea pe care o are Ozzie despre asta. Acum vezi cu ochii tăi că insula e stâncoasă, cu foarte puțin teren arabil. N-ar fi putut să hrănească întreaga populație. Cred că noi toți suntem împăcați cu decizia guvernului de a evacua insula, dar amprenta oamenilor nu poate fi ștearsă din locul ăsta.

– Au fost și oameni care s-au opus?

– Mă gândesc că s-au găsit câțiva care să rămână, dar n-au dus o viață ușoară, nu-i așa? Fără electricitate, fără apă curentă, cu acoperișuri sparte. Ca să nu mai vorbim de fum! Printre cei rămași a fost și bătrânul Michael Carney. L-ai cunoscut, Ozzie?

Ozzie a clătinat din cap. Am băgat de seamă că nu mai era arțăgos. Poate că nu era nici plictisit, ci resimțea, în schimb, intensitatea pierderii. Era tăcut precum unii oameni care intră într-o biserică, o sinagogă sau o moschee. Poate că, m-am gândit eu, voia să fie sigur că tratam cu aceeași seriozitate ca și el viețile îngropate în pământul insulelor Blasket. Dacă eram doar o turistă băgăcioasă, părea el să sugereze, atunci puteam să mă duc pe pustii. Înțelegeam, din atitudinea lui, că verdictul în privința mea încă atârna în balanță. Urmărea, aștepta și asculta.

– Ei bine, a continuat Seamus, bătrânul acela a murit după vârsta de optzeci de ani. Copilărise aici, chiar în casa de lângă școală. Mi-a spus odată, la o bere, că cel mai mare necaz cu colibele astea era fumul. Coșurile nu făceau nici cât o para chioară. Erau coite din chirpici, așa că fumul din case ajungea să fie atât de gros că-l puteai tăia cu cuțitul. Spunea că oamenii de aici stăteau aproape tot timpul chirciți precum primitivii din peșteri, mijindu-și cu toții ochii din pricina focurilor care scoteau fum. Mi-a mai spus că ochii au continuat să-l usture încă vreo cinci ani după ce s-a mutat de pe insulă. Cei din jurul lui îl credeau bețiv din cauză că tot timpul avea ochii înroșiți, dar fumul era cel care îi făcuse așa.

– Poate că ar fi trebuit să-și instaleze curent electric, a intervenit Ozzie, lovind cu o creangă fundațiile de piatră. Poate că guvernul ar fi trebuit să facă ceva pentru ei.

– Unii sunt de părere că așa ar fi trebuit. Dar costurile ar fi fost prea mari în raport cu numărul de locuitori – în jur de douăzeci de suflete. N-ar fi fost deloc practic. Și ai fi de acord cu asta dacă ai judeca lucrurile la rece, Ozzie.

– Bunica a trăit și ea aici?

– Când era mică, da. Venea să-și vizite bunica pe timpul verii. N-a trăit aici în sensul propriu al cuvântului, dar îți poate împuia capul cu povești, dacă vrei s-o asculți. Se pricepe de minune la cuvinte.

Ozzie a pufnit zgomotos. Sunetul, m-am gândit eu, voia să ne amintească tuturor că Seamus era cel vorbăreț, nu Bunica. Ca și când ar fi vrut să ne

salveze de la o eventuală dispută, trei măgăruși au apărut pe neașteptate. Mergeau liniștiți și fără nici o grabă de-a lungul străzii principale. Arătau sălbăticiți, cu blana lipită în șuvițe și cu smocuri de păr lipsă pe alocuri. Știam din cercetările mele că ei rămăseseră singurii locuitori permanenți ai ruinelor din insulele Blasket.

– Atenție la măgari, m-a avertizat Seamus. S-au sălbăticit. O să te muște dacă încerci să-i atingi.

– Vorbești prostii acum, a spus Ozzie. Măgarii ăștia sunt la fel de sălbatici ca mine.

– Ia încearcă să sari în spinarea unuia, dacă ești așa de sigur? l-a provocat Seamus, de-a dreptul bucuros de perspectiva de a-l vedea pe Ozzie azvârlit de pe un măgar. Poți verifica foarte ușor dacă sunt docili sau nu.

Ozzie a lovit încă o dată cu creanga în fundația de piatră. Am făcut cu toții un pas înapoi, urmărindu-i din priviri pe măgarii care treceau prin fața noastră. Citisem că pe vremuri măgarii jucaseră un rol important în adunarea turbei cu care se făcea focul. Li se punea, de-o parte și de alta, câte un coș care apoi era umplut ochi cu bucăți de turbă. De obicei femeile făceau treaba asta, bătând cale lungă prin munți ca să adune bucățile de turbă pe care le foloseau apoi la gătit sau la încălzit colibele. Pentru lumină foloseau mai degrabă așchiile sau partea mai moale a turbei, iar uneori femeile culegeau mănunchiuri groase de iarbă-neagră, cu care întețeau focul atunci când venea anotimpul ploios. Cărau mănunchiurile în spinare, îndoite sub povara lor.

– Sunt masculi cu toții, a spus Seamus după ce ne-am reluat turul. Dacă s-ar fi adus și femele pe insule, în sezonul de împerechere masculii s-ar fi bătut și s-ar fi împins unii pe alții de pe stânci. Ar fi fost o treabă tare urâtă.

– Nu e prea distractiv să fii măgar pe Blascaod Mór, a spus Ozzie, făcând o față voit inexpresivă. Sunt ca o grămadă de călugări care trăiesc laolaltă.

– Nu prea e distractiv să fii măgar niciunde, a fost de acord Seamus. Toată lumea știe și e de acord cu asta. Deși cred că e mai bine să fii măgar acum

decât să fi fost îcut, pe când insula era locuită. Măcar acum sunt liberi. A fost unul care a devenit chiar celebru. I se spunea Bob Marley. Avea propriul club de fani.

Doi măgari au trecut pe lângă noi, urmând grupul de dinainte. M-am întors să-i urmăresc cu privirea pe când se îndepărtau; în acel moment, Ozzie a sărit în spinarea celui mai apropiat dintre ei. A făcut-o ușor, fără să abată măgarul de la ritmul lui de mers. Însă postura bietei creaturi s-a schimbat pe dată. Animalul tăcut și adormit care fusese până atunci s-a simțit, brusc, atacat. A început să lovească sălbatic din copite, scoțând un sunet îngrozitor înainte s-o ia la goană. Ceilalți măgari s-au tras în lături, iar eu l-am zărit pe Ozzie cum stătea agățat de coama animalului. Nu-mi dădeam seama dacă se așteptase la asta sau nu, însă o expresie de încântare îi apăruse pe chip. Părea electrizat și fericit, el însuși fiind luat prin surprindere de gestul impulsiv pe care-l făcuse. În secundele în care măgarul sărea și se opintea, lovea și tresărea, m-am întrebat dacă, cu o clipă înainte de a o face, Ozzie știuse că urma să sară în spinarea animalului. Era cu putință, sau așa mi se părea mie, să fi sărit pe măgar ca urmare a unei idei nebunești, abia schițate în mintea lui. Era întocmai ca acel impuls irezistibil de a atinge un gard electric: știai ce te așteaptă, și tot o făceai.

Totodată, am reușit să *văd* cum era el cu adevărat. Firește, îl mai surprinsesem și înainte, însă acum nu fusese conștient de ceea ce lăsase să se vadă și de cine se afla lângă el, și călărise pe măgar cu o expresie de adevărată plăcere. Era cu mult prea mare pentru animal, prea corpolent, și totuși, preț de câteva clipe nărăvașe, potrivirea lor a fost de netăgăduit. Însă animalul și-a adunat forțele, izbindu-l pe Ozzie de un zid de piatră în încercarea de a-l da jos. Ozzie și-a înfipt atunci mâinile în gâtul măgarului, sărind la pământ și reușind să-i evite loviturile de copite. Putea fi orice în rest, dar cu siguranță că era un atlet pe cinste. Cu brațul lui lung și cu palma pe măsură, a plesnit dosul animalului, lăsându-l să-și vadă de drum.

– Tu urmezi, i-a zis el lui Seamus. După cum spuneam, nu sunt nici pe departe sălbatici.

A fost un picnic perfect. Soarele a ieșit și el să ne încălzească. Era un soare de octombrie; vântul împrăștia frunzele și culca iarba, pregătind-o de iarnă. Am mâncat pe țărm, pe plaja îngustă care se întindea în partea din față a insulei. În timp ce Seamus așeza masa, aducând apoi coșul pe plajă, eu mă întrebam cum avea să ajungă Bunica până acolo. Dar n-ar fi trebuit să-mi fac griji. Ozzie a luat-o pe sus și a purtat-o cu ușurință. Ea nici nu s-a opus, nici n-a pretins că se putea descurca singură. A așezat-o în capul măsuței și i-a adus o pătură ca să-i învelească picioarele. Indiferent de felul lui de a fi – încă încercam să-mi dau seama –, era amabil și foarte atent cu bunica lui.

Seamus, chiar dacă protesta împotriva regulilor dure ale Bunicii, s-a descurcat bine ca majordom. A pus mâncarea pe masă și a deschis o sticlă de vin cu o incredibilă ușurință. Vântul i-a zburat pălăria, însă el și-a terminat treaba și abia după aceea s-a aplecat și a ridicat-o de jos. A scos dopul de plută și ne-a dat fiecăruia câte un pahar fără picior, plin cu vin roșu. Apoi a feliat brânza și merele, le-a așezat lângă un ciorchine de struguri și a terminat pregătirile tăind în bucăți o baghetă. Ca ultim ingredient, a pus bucățele de cârnat italienesc pe o farfurie de culoarea fildeșului, aleasă, m-am gândit eu, pentru frumusețea ei.

– Vrei să pun la fript și un picior de miel, Nora? a întrebat-o el după ce s-a depărtat de masă. Sau ajunge atât pentru prânz?

– E foarte bine așa. Mulțumesc, Seamus.

El s-a aplecat să-și ridice pălăria și și-a pus-o la loc pe cap. Apoi s-a așezat în celălalt capăt al mesei și a sorbit o gură de vin. Ozzie s-a așezat între ei, ceea ce mi-a lăsat mie liber cel de-al patrulea scaun, chiar în fața lui.

– Pot să vă fac o poză tuturor? i-am întrebat eu. Nu mă pricep prea mult la telefoane, dar peisajul e atât de frumos... iar mâncarea arată atât de bine...

Brusc, m-a năpădit emoția.

– Lasă-mă pe mine, a spus Ozzie, ridicându-se ca să-mi ia telefonul. Tu stai aici, între bătrâneii ăștia. Facem poza ca să ai o amintire a primei tale mese pe insulele Blasket.

– Mulțumesc.

I-am dat telefonul, iar mâinile noastre s-au atins puțin. Era un contact nesemnificativ, atât de obișnuit și de fără subînțeles încât m-a uimit faptul că am roșit. „Absurd", mi-am spus, însă doar preț de o miime de secundă în care am fost foarte aproape unul de celălalt, cu trupul lui stând în calea vântului. O parte din mine ar fi vrut să apară și el în poză, așa încât să am ce să-i trimit lui Milly pentru analiză. Nimeni nu citea mai bine băieții decât Milly.

Toate astea au trecut într-o clipită. I-am dat telefonul. El l-a luat și s-a îndepărtat câțiva pași. S-a aplecat ca să regleze unghiul, timp în care eu m-am așezat la masă. Bunica s-a aplecat într-o parte, iar Seamus a venit și el mai aproape, ca să intre în cadru.

– Pozează, a spus Ozzie spre telefon. Fă trei poze.

– Știi cum să..., l-am întrebat eu, însă el m-a întrerupt.

– Păi nu Siri[3] face pozele? m-a întrebat la rândul lui, privindu-mă pe deasupra telefonului.

– Nu, trebuie să apeși un buton.

– Credeam că telefoanele astea le fac singure.

– Ai telefon, măcar? l-am întrebat eu.

– Am *avut*. Acum nu mai am.

– Nu, te întrebam dacă știi cum funcționează.

– Am crezut că trebuie să vorbești cu ele.

– Fă o dată afurisita de poză! a izbucnit Seamus, întinzând mâna după paharul lui de vin.

– Vrei mai bine să fac eu una ca să vezi? m-am oferit, dând să mă ridic.

– Siri, a spus Ozzie, fă o poză.

– Nu merge așa, Ozzie, a intervenit și Bunica.

– Credeam că toată chestia cu telefoanele astea era ca Siri să facă treaba în locul tău.

– Uneori o face, i-am zis în timp ce ocoleam cu pași șovăitori, ca să ajung la el, capătul mesei la care era așezată Bunica. Depinde.

Întreaga scenă părea tare ciudată. Am întins mâna. El mi-a zâmbit – Doamne, ce zâmbet frumos avea! – și mi-a înmânat telefonul. Mâinile noastre s-au atins încă o dată. Am luat telefonul și am văzut numaidecât că glumise. Făcuse patru sau cinci poze. Ne păcălise și făcuse instantanee, iar treaba cu Siri fusese doar ca să ne distragă atenția. Știa foarte bine cum să facă poze cu un iPhone.

Era răutăcios, sau doar afurisit și jucăuș? Sincer, nu știam ce să spun.

– Mi-am dat seama care ți-a fost planul, i-am zis, punând telefonul deoparte.

– Zău? N-ar strica să aflu și eu ce plan am avut. Te rog, spune-mi că ai făcut un studiu despre asta. La urma urmelor, ești doctorandă la Dartmouth.

– M-ai căutat pe Google, i-am răspuns, punând în sfârșit toate informațiile cap la cap.

El a roșit.

– Deci așa e! Chiar m-ai căutat! Sunt flatată. Și ia spune-mi, mă ridic la înălțimea așteptărilor tale?

– Sincer vorbind, nu ești la fel de înaltă pe cât mă așteptam.

– Și în rest?

S-a uitat la mine. Aveam impresia că atunci mă vedea cu adevărat pentru prima dată. Privirile ni s-au întâlnit. Ochii amândurora au făcut gestul acela ridicol pe care îl fac femeile și bărbații, privindu-se unii pe alții ca și cum căutătura lor ar amesteca într-o cutie cu vopsea sau ca și cum fiecare ar căuta un chibrit în corneea celuilalt.

– Haideți, ne-a spus Bunica, plină de înțelegere. E timpul să mâncăm.

– În sfârșit suntem de aceeași părere, Nora Crean, a spus Seamus.

După ce Ozzie s-a așezat înapoi pe scaunul lui, eu le-am făcut o poză tuturor celor de la masă. Îi dădusem de lucru lui Milly. Avea să-i ia la puricat înfățișarea, hainele, postura. Nimic nu-i scăpa prietenei mele atunci când se concentra asupra unui subiect.

Marea s-a umflat puțin la întoarcere. Nu periculos de mult, dar îndeajuns cât să ridice prova șalupei și s-o plesnească puternic, împingând-o înapoi. Bunica dormea cu obrazul pe umărul lui Seamus, care stătea neclintit, privind drept în față și închizându-și ochii din când în când. Aș fi vrut să știu care era relația lor, dar mi se părea nepoliticos să întreb. Nu întâlnisem niciodată un cuplu, dacă era vorba de așa ceva aici, a cărui dinamică să fie atât de schimbătoare. Știam că aveau o afecțiune profundă unul pentru celălalt, căci lucrul ăsta se vedea în tot ceea ce făceau împreună.

Eu stăteam lângă Ozzie, cu mâna întinsă ca să mă echilibrez, în vreme ce barca suia și cobora ritmic. Mă bucuram să navighez pe valuri; îmi ofereau o imagine mai bună despre cum trăiseră locuitorii insulei și despre cum marea îi ținuse izolați. Nu-mi puteam închipui traversarea în canoele tradiționale pe care le folosiseră ei și care nu aveau motor, ci doar vâsle. Totodată, mișcarea bărcii îmi făcea puțin greață. Încercasem să stau așezată, dar, cumva, îmi era mai bine dacă stăteam în picioare. Privind prin geamul ferestrei din față, încercam să-mi dau seama cât avea să dureze traversarea și cu ce forță avea să lovească următorul val. Mă ajuta să-mi țin mintea ocupată.

Cred că mai bine de jumătate din drum n-am vorbit. Era zgomot în jur; valurile ne împroșcau cu spumă, iar vântul bătea dinspre vest. Nu simțeam nimic față de Ozzie în acele clipe, nici de bine, nici de rău, nici măcar indiferență. Eram prea concentrată asupra stomacului meu ca să mă mai gândesc și la el. Dar când am ajuns în golful Dingle valurile s-au liniștit, iar noi am înaintat înspre pajiștea pe care o crease Irlanda însăși. *Ferriter* părea să ne spună că-și îndeplinise misiunea, așa că Ozzie a acționat frâna, ca să nu fim zdruncinați.

– Am ajuns, a anunțat el întorcându-și fața către mine, dar cu mintea încă la valuri. Marea aventură se apropie de final. Se pare că ai supraviețuit.

– Mulțumesc. Și-ți mulțumesc că m-ai dus să văd insulele.

– Asta a fost doar o simplă tatonare. Îți trebuie mult mai mult de atât ca să ajungi să le cunoști.

– Da, știu. Îmi iau cercetarea în serios, dacă îți făceai griji pentru asta.

El s-a întors cu totul către mine și mi-a zâmbit.

– Îmi pare rău, mi-a spus. Țin mult la patrimoniul de aici.

– Trebuie să fie groaznic ca jumătatea americană din tine să fie mereu în conflict cu jumătatea irlandeză.

– O, e o bătălie internă minunată, crede-mă. Dacă îți pui urechea pe pieptul meu, o să auzi focuri de armă.

– Ești sigur că n-aș auzi harpe? Cum de nu porți o șapcă de tweed și n-ai o sticlă de whisky la îndemână?

– Ba chiar am una, a spus, scoțând o sticlă de Bushmills dintr-un maldăr de cârpe unsuroase aflat în spatele cârmei.

Sticla era pe jumătate plină.

– Vrei ceva de băut? Asta e apa irlandezului. Mai bine te-ai obișnui.

– Sigur. Dă-mi să beau, i-am zis, deși ăsta era ultimul lucru pe care mi-l doream.

Dar nu voiam să mă creadă vreo fandosită, savanta care trăia doar cu ceai și care nu se așeza decât pe scaune plușate. El mi-a întins sticla. Nu eram sigură de ceea ce se cădea să fac, așa că am răsucit dopul, am șters gura sticlei și am luat o dușcă. Voiam să beau numai o înghițitură mică, dar chiar atunci ne-a zgâlțâit un val, forțându-mă să beau mai mult. Au început să mă usture ochii.

– Știai că, a prins el să-mi spună după ce i-am înapoiat sticla, dacă un bărbat și o femeie beau din aceeași sticlă fără să o șteargă la gură înseamnă că o să facă dragoste? E un vechi obicei irlandez.

– Am crezut că înseamnă că un bărbat nu-i în stare să păstreze niște pahare curate.

– Și asta, firește.

El a luat o dușcă zdravănă, fără să șteargă gura sticlei. Mărul lui Adam i-a tresărit de două ori.

– Și cum rămâne cu șapca de tweed? l-am întrebat.

– O am pe aici, pe undeva, dar nu știu sigur unde. Îți place whisky-ul irlandez?

– Da.

– Ei bine, atunci ai un punct în plus.

– Încerc să câștig cât mai multe puncte? Nu știam că jucăm vreun joc.

– Cred că Bunica vrea să-l jucăm. Știai că s-a născut cu căiță pe cap? Ea spune că are un al șaselea simț.

– Marinarii cumpărau căițe cu credința că-i fereau de înec, i-am zis eu, referindu-mă la ceea ce știam despre atare subiect. Erau considerate talismane împotriva vrăjilor.

– Aș avea nevoie de una.

– Și se mai spune că aduc noroc. Ești un tip norocos, Ozzie?

– Te-am întâlnit pe tine, nu-i așa?

– Și ești sigur că ăsta-i un noroc?

– Vom vedea, nu? Nu ești așa cum am crezut.

– Și cum ai crezut că sunt?

– O americancă înțepată, mai degrabă. Una care a venit în Irlanda cu speranța să găsească o versiune mai autentică a propriei persoane.

– Chiar te-ai gândit la așa ceva? Sunt impresionată. Și eu care te credeam un pescar și nimic mai mult. Dar acum, că ai deschis gura, mi se pare că ai citit o carte sau două la viața ta.

– Sunt pescar, aici ai nimerit-o. Cât despre cărți, ele-s doar pietrele de mormânt ale gândurilor moarte.

– De unde ai scos fraza asta?

– Am citit-o pe capacul unei sticle.

– Și eu care credeam că nu citești...

A mai luat o gură de whisky, după care mi-a întins sticla. Am mai băut și eu.

– Bine, ies cu tine la întâlnire, mi-a zis.

– La întâlnire? Cu mine?

Băutura mă ardea până la genunchi.

– Numai la asta te gândești de când ne-am întâlnit, mi-a spus el. Vrei să afli dacă te plac sau nu. Și dacă ai ieși cu mine în cazul în care te-aș întreba. Așa că te întreb. Vrei să luăm cina diseară?

L-am privit lung. Iată că sosise momentul. Milly numea asta clipa de răscruce. Puteai fie să zici „da“ și să pierzi orice speranță, fie să zici „nu“ și să pierzi aceeași speranță. În clipa aceea nu știam sigur ce voiam să fac. Era teribil de arătos, de îndrăzneț și de sigur pe sine. Dar, pe de altă parte, era și bărbatul care își purtase, tandru, bunica în brațe până la plaja copilăriei ei și care renunțase la ziua lui de pescuit ca să ducă o străină să vadă insula pe care el o știa pe de rost. Cu toate astea, nu-mi doream complicații. Totul era mult prea nou și prea străin pentru mine. Aveam treabă de făcut. Trebuia să-mi aranjez apartamentul, să-mi cumpăr prosoape de hârtie, să pun ceva de mâncare într-un frigider. N-aveam nevoie de complicația pe care, inevitabil, o reprezenta el.

– Doar dacă mă lași pe mine să plătesc, i-am răspuns. Și dacă o consideri o întâlnire între prieteni.

Replica mea a sunat stupid până și pentru mine. Mi-am coborât privirea și, atunci când m-am uitat din nou la el, l-am văzut zâmbind cu toată gura.

– Prefer să mănânc cu dușmanii, mi-a răspuns. Aș urî ideea ca noi doi să fim doar prieteni.

Apoi s-a întors spre Seamus și l-a strigat pe bătrân ca să preia cârma. Ajunseserăm la Dingle, iar eu nu vomitasem pe pantofii lui Ozzie. Eram mândră de așa o reușită. Dar habar n-aveam dacă rămăsese să ne întâlnim

sau nu. Whisky-ul îmi arsese gura și mă simțeam puțin amețită. Bunica s-a trezit și, preț de o clipă, a părut că nu știa unde se afla. Seamus plecase tiptil de lângă ea și îl înlocuise pe Ozzie la cârmă, iar acesta din urmă a ieșit pe la prova și a pregătit parâmele.

– Și iată, astea sunt insulele Blasket, mi-a spus Seamus cu inflexiunea lui adorabilă, folosindu-și cu asiduitate mâinile și privirea ca să acosteze. Părul ți s-a făcut roșu precum răsăritul, Kate Moreton. Să mănânc o cioară dacă nu ești irlandeză get-beget.

– Ești mai vorbăreț imediat ce te trezești, Seamus.

– Nici nu dormeam, Kate. Doar intram în comuniune cu zânele. Trebuie să ții ochii închiși ca să faci asta.

Atunci ne-am lovit destul de puternic de piloni, iar prin fereastră l-am văzut pe Ozzie sărind pe doc și amarând barca. Apoi el a strigat ceva, peste umăr, către o altă barcă. Seamus a dat puțin în marșarier, după care ne-am oprit. M-am întors ca să-l văd pe Ozzie legând barca; am surprins, în schimb, privirea Bunicii. Mi-a zâmbit, iar eu i-am întors zâmbetul fără să am nici cea mai vagă idee ce anume ne comunicaserăm una alteia.

Capitolul 8

– Firește că e o întâlnire! mi-a confirmat Milly pe Skype, imaginea ei fiind ciudat de mărită datorită camerei video. Glumești acum? E o întâlnire, iar el e frumos de pică! Ești acolo doar de o zi și deja ai înhățat un irlandez.

– N-am înhățat nimic. Și nici nu vreau asta. Am venit aici ca să lucrez, nu ca să înhaț oameni. M-am lepădat de bărbați pe vecie.

– Și totuși, iată: ai o întâlnire. Biologia învinge de fiecare dată.

– Nu sunt o școlăriță care să fi făcut o pasiune stupidă, Milly. Am venit aici să lucrez la disertație.

– Da.

– „Da“ – ce?

– Da, ești acolo să lucrezi la disertație. Și da, ești o școlăriță. Cu toatele suntem, scumpo. Ursitoarele se joacă mereu cu noi. N-ai ce face. Nimeni n-are ce face. Nu trebuie să-ți pierzi capul, dar nici să te izolezi. Gândește-te la asta ca la șansa ta de a ajunge la o experiență culturală mai profundă.

A făcut un gest obscen, o pantomimă grotescă a actului sexual. Am râs și m-am aplecat înainte, încercând să văd partea din spate a atelierului ei. Lucra la o pictură murală enormă cu cai, motociclete și băieți îmbrăcați în colanți. Era o comandă obscură de la o femeie misterioasă pe care Milly o numea *binefăcătoarea* ei. Ca să se mențină pe linia de plutire, prietena mea combinase banii obținuți din comanda asta cu bursa de cinci mii de dolari acordată de Consiliul Artelor de la Universitatea New Hampshire.

Avea părul legat cu o bandană și o dâră de vopsea pe buză. Milly avea un program neconvențional de lucru. Putea sta trează toată noaptea, iar apoi să doarmă două zile. Așa funcționa ea. Își numea perioadele prolifice „faza ei Da Vinci“. Picta cu energie și cu mână sigură ori de câte ori ajungea în acel punct. În perioada în care energia ei era în declin, putea fi alarmant de antisocială, izolându-se sau refuzând să răspundă la telefon ori la mesaje până când cineva – de obicei, eu – venea la ea ca să o scoată cu forța din casă și s-o readucă pe tărâmul celor vii. Momentan nu-mi făceam griji pentru ea. Dintr-o privire, mi-am dat seama că trăia din adrenalină, muzică și artă. Văzând-o și știind ce bine era să stai în aceeași încăpere cu ea, am simțit puțin dor de casă.

– Sincer, Milly, va trebui să-ți găsești altă distracție în afară de gândul la viața mea sexuală inexistentă. Nu pot să-l citesc pe Ozzie nici dacă viața mea ar depinde de asta. Nu știu dacă o să vină sau nu. Sau la ce oră. Sau unde. Sau orice altceva. M-am hotărât să anulez întâlnirea. Chiar dacă nici n-am stabilit ceva anume.

– E un irlandez gata de împerechere. Genul ăsta e cel mai periculos. Știi emisiunea aia? În care se duc la pescuit crabi de Alaska? Aia ești tu. Departe,

în larg, pescuind crabi de Alaska. Marea e învolburată și riști să mori, dar ai șansa să te întorci bogată la țărm. Strânge capcana, dragă! Sau năvodul, după caz.

– E american și e fost militar. Nu-l transforma în cine știe ce creatură mitică.

– Cu ce o să te îmbraci? Ar merge să fii puțin mai deșucheată. L-ar zăpăci să aibă de-a face cu o femeie doctor în filosofie îmbrăcată deșucheat.

– Am doar hanorace și blugi, Milly. N-am cu ce să mă îmbrac. Nici dacă am merge la întâlnire. Ceea ce n-o să facem. Doar ce am declarat-o o non-întâlnire. Și nu sunt doctor în filosofie, ci doctorandă.

– Probează ceva ca să te văd și eu.

– Nu. Întoarce-te la pictat, Milly.

– Vezi să nu! El o să vină, iar tu o să mergi la întâlnire îmbrăcată șleampăt. Crezi c-o să te culci cu el? Mi-e clar că da. O să sari în pat de la prima întâlnire.

– O, Doamne, Milly!

– De ce nu? De cât timp ești la mănăstire?

– De când cu Abe.

– Abe, față-tristă.

– Nu era rău.

– Scumpo, ai o namilă de bărbat care așteaptă să iasă cu tine. Probează ceva ca să văd și eu. Ai făcut duș?

– Am făcut atunci când am ajuns înapoi de la picnic.

– Ei bine, aranjează-te puțin. Ai voie să te distrezi, știi asta, nu?

– Sunt aici ca să lucrez. Ce nu ți-e clar?

Și totuși, după ce ea mi-a aruncat o privire cu subînțeles, m-am depărtat de computer și m-am schimbat de haine. Transformarea nu era semnificativă. Mi-am conturat un pic ochii cu dermatograf și mi-am întins niște ruj pe buze. În tot timpul ăsta am vorbit cu Milly despre pictura ei, despre noutățile din Dartmouth și despre departamentul meu de la facultate. Ea m-a pus la

curent cu ultimele bârfe, turnându-și un pahar de whisky irlandez ca să sărbătorim împreună. După ce mi-am terminat dichiseala, mi-a cerut să mișc camera video în așa fel încât să mă poată vedea din cap până-n picioare.

– Cu ce te încalți? m-a întrebat după ce am terminat.

– N-am nimic aici. Nimic drăguț.

– Poartă ce ai. Fă-ți de cap, soro! E doar un bărbat. Sunt și așa ca vai de ei, mi-a spus ea, râzând.

A continuat să bea whisky, iar eu mi-am dorit să fi făcut același lucru împreună cu ea.

Ne-am despărțit puțin mai târziu. Am petrecut câteva minute în baie, uitându-mă în oglindă. Mi-am adus aminte de Seamus, care-mi spusese că părul îmi părea mai roșu atunci când mă aflam pe mare. Nu era departe de adevăr. Arătam arsă de soare și bătută de vânt atât cât trebuia. Nu-mi displăcea.

Apoi am stat pe pat o vreme și m-am gândit la Abe. El fusese ultimul vizitator pe tărâmul lui Kate. Era absolvent al secției de Studii Religioase de la Yale Divinity. Un ateu care studia religia, cu precădere traducerile din greacă ale Bibliei, ca să-și dovedească lui însuși la infinit că a crede în dumnezeu, cu „d“ sau cu „D“, era ceva irațional. Un tip conflictual, s-ar fi putut spune. Nu era un om rău, însă era ceea Milly numea o *pelerină de ploaie*. Practică, potrivită, folositoare și care în cele din urmă se putea înlocui. Am ieșit împreună când și când după ce ne cunoscuserăm la o conferință de traducere din Milwaukee. Vreme de o lună și ceva am crezut amândoi că puteam forma cuplul perfect: doi profesori la două colegii bune, care să-și unească munca și viața. Ne *jucaserăm*, doar, de-a cuplul, mi-am dat eu seama acum; Abe fusese figura masculină din casa mea de păpuși de vis, varianta adultă. Ken și Barbie. Kate și Abe. El purta sandale de piele, dintre cele care scârțâiau atunci când se întindea ca să ia ceva de pe un raft înalt. Idila noastră se sfârșise precum o mică săgeată aprinsă ce plonjează

într-un lac. Ar fi trebuit să fie mai spectaculos, dar săgeata se dusese la fund, așa că totul se terminase. N-am regretat relația în sine, însă nici nu-mi aminteam prea multe în legătură cu ea. Abe fusese precum un bol de macaroane cu brânză. Sau precum morcovul ras peste salata verde.

Cât despre mine, asta mă făcuse să fiu mai reticentă în legătură cu posibilitatea de a începe o nouă relație amoroasă. Chiar și cu un irlandez gata de împerechere.

După o vreme, mi-am amintit de o istorioară peste care dădusem recent într-un azil din Springfield. Era o povestire scrisă de o fiică în numele mamei ei, despre ultimii ani pe care aceasta din urmă și-i petrecuse în azilul cu pricina. Mama crescuse în insulele Blasket și împlinise șaptezeci de ani înainte să emigreze în America. Devenind senilă către sfârșitul vieții, femeia începuse să vorbească din nou în irlandeză, întorcându-se la limba ei maternă ca și cum amintirea acesteia nu mai putuse fi suprimată. Fiica transcrisese cât putuse de mult, însă nu știuse unde să meargă sau cui să se adreseze în legătură cu cele scrise. Printr-un șir de întâmplări legate între ele, povestea îmi încăpuse în mâini. Nu puteam s-o citesc îndeajuns de repede sau de profund, și nu simțeam decât o nespusă simpatie. Era genul de comoară academică ce coia cariere.

Ozzie n-a venit. După o jumătate de oră m-am întins pe spate. În felul ăsta, lumina lămpii de la pat cădea mai bine pe paginile mele scoase la imprimantă. După trei sferturi de oră am închis ochii. Un sfert de oră mai târziu m-am trezit tresărind, pentru că preț de-o clipă n-am mai știut unde mă aflam. După ce mi s-a limpezit mintea, m-am ridicat pentru cea din urmă oară ca să privesc în jur și să-mi verific telefonul, însă nu primisem nici un mesaj de la el. O parte din mine se simțea ușurată. Asta punea totul la punct. Nu stabiliserăm nici o întâlnire, nu-mi fusese trasă clapa, iar acum puteam să mă întind în pat și să adorm fără nici o grijă. Nu-mi întrerupsesem postul de la bărbați. Eram liberă să mă concentrez asupra chestiunii pentru care, de fapt, venisem în Irlanda.

M-am cuibărit adânc sub pături și am închis, în sfârșit, ochii. Casa mirosea a soluție de curățat cu aromă de lămâie. Citisem undeva că, înainte de a adormi, Hemingway obișnuia să-și amintească cursurile de apă în care pescuise. Refăcea în minte pescuitul, aruncând undița, în visul în care tocmai intra, întocmai așa cum o făcuse în realitate. Era o modalitate de a adormi și de a trece în lumea viselor, iar eu am descoperit că astfel puteam să refac călătoria mea pe Marea Insulă Blasket. M-am plimbat pe strada principală și am văzut școala și biserica. Vântul bătea dinspre mare, iar somnul, ridicându-se din coșurile de fum care cântau în sat, m-a purtat pe aripile lui.

Capitolul 9

Recunosc: mă așteptam ca Ozzie să apară la micul dejun cu vreo scuză, cu vreo aberație despre niște spuse înțelese greșit, însă n-a făcut-o. Și nici Nora nu l-a trimis pe Seamus ca să mă ducă într-o altă aventură. Eram pe cont propriu. Trebuia să mă întorc la Universitatea din Limerick ca să mă mut în apartamentul meu și să mă instalez cumva, însă mă simțeam, în chip absurd, ușor abandonată de către călăuzele mele din ziua trecută.

Doamna Fox mi-a servit la micul dejun ou prăjit în pâine și bacon irlandez pus alături. Baconul avea gust de șuncă. Am mâncat, am băut ceai și am studiat harta Irlandei, pe care o salvasem în telefon. Mi-am spus în gând că vizitasem deja insulele Blasket. Sinceră să fiu, nu mă așteptasem să ajung acolo decât abia la primăvară, așa că mă simțeam ca având un oarecare avans. La a doua ceașcă de ceai, am mâncat un minunat biscuit cu gem de stafide. Atunci când doamna Fox a băgat capul pe ușă ca să vadă dacă totul era în regulă, am întrebat-o dacă nu cumva avea vreun mesaj pentru mine.

– Nici unul, scumpo, mi-a răspuns ea. Așteptai ceva?

– Nu, nu chiar. Întrebam, doar.

– L-ai întâlnit pe Ozzie? a vrut ea să știe, zăbovind în prag, cu șervetul de vase pe umăr.

– Da, ne-a dus pe insulele Blasket cu barca lui.

– Așa am auzit și eu.

N-a mai adăugat nimic, dar simțeam că ar fi vrut s-o facă. Privirile ni s-au întâlnit.

– Un bărbat interesant, nu-i așa? am continuat eu, încercând să rămân impasibilă.

Era cu neputință de știut cine se înrudea cu cine, cum erau înlănțuiți copacii unei păduri atât de mici.

– E un tânăr foarte curajos, mi-a răspuns ea cu ochii încă ațintiți la mine. Chiar dacă mai sare calul din când în când.

– Cum anume?

Am sorbit din ceai. Experiența mea academică în calitate de intervievator mi-era de mare ajutor. Două urechi și o gură era regula după care trăiam. Însemna să asculți mai mult decât să vorbești.

– Cred că așa cum obișnuiesc tinerii s-o facă. Cunoști povestea lui Androcle și a leului? Cea în care leul avea un spin înfipt în labă? Ei bine, Ozzie e leul care n-a avut norocul să-l întâlnească pe Androcle al lui.

– Și spinul...?

– E războiul, firește. Ozzie a luptat împreună cu voi, yankeii, în Afganistan. Dacă nu te deranjează puțină politică, pot să spun că războiul ăla a fost zadarnic încă de la bun început. Oricum, asta-i părerea mea. Una e să lupți pentru țara ta dacă e atacată, și alta e să bați jumătate de glob ca să te războiești cu o adunătură de societăți primitive. Iartă-mă dacă am vorbit neîntrebată.

– Credeți că el încă e afectat de război?

– Da, așa cred. E greu să te lepezi de o asemenea povară, mai ales după ce ai cărat-o atâta vreme.

– Un spin al naibii de mare!

– Poți s-o mai zici o dată. Ei bine, sunt sigură că am spus mai multe decât trebuia. Ozzie e un tânăr de treabă, dar tulburat, așa cum sunt mulți. Și frumos de pică, ceea ce-l face irezistibil pentru fete.

– Deci are o prietenă?

Am simțit că roșeam punând o astfel de întrebare. Ce naiba făceam? De ce-mi păsa dacă Ozzie avea sau nu o prietenă? Trebuia să-mi fac un control la cap. Mi-am vârât în gură, cu furculița, ultima îmbucătură de la micul dejun. Doamna Fox și-a mutat șervetul de pe umărul drept pe cel stâng, scuturând cu mâna o scamă rămasă în urmă.

– Iubită sau prietenă? Pe vremuri era mai ușor să-ți dai seama de relația dintre două persoane. Acum, nu prea mai sunt singură de înțelesul cuvântului „prietenă". Dar Ozzie are lipici la fete. Iar la cât de bine arată, nici ocaziile nu întârzie să apară.

– Atunci o să stau departe de el.

– Dar are o inimă bună, totuși. A făcut nenumărate gesturi caritabile pe aici. Și-i plac mult și câinii, știai? A adoptat mai mult de doisprezece de-a lungul anilor. Încearcă să le găsească familie. Nimeni n-ar avea ceva de comentat în privința asta. Ai văzut ce casă are?

– Nu. Eu doar am petrecut o zi pe barcă. Cu Bunica și cu Seamus.

– O, trebuie s-o vezi! Are cea mai grandioasă priveliște de prin partea locului. Cu marea drept față de masă.

Am zâmbit la auzul noțiunii de *față de masă* folosite cu un astfel de sens. Doamna Fox a mai zăbovit o clipă, fără îndoială că întrebându-se ce să-mi mai spună, după care s-a întors la bucătărie. Îmi și închipuiam ce avea să zică Milly despre pasiunea de a salva câini. Avea s-o ia razna, zicându-mi că ăsta era semnul unei inimi bune. Ceea ce n-ar fi fost neadevărat. În orice caz, nu conta. Ozzie nu era în meniu. Nu voiam nici Ozzie prăjit, nici copt, nici la abur. Mi-am terminat micul dejun și i-am mulțumit doamnei Fox, după care am luat o ceașcă de ceai și m-am întors în camera mea. Încă mă simțeam adormită și ușor ametită din cauza schimbării de fus orar.

Am stat pe pat și m-am uitat câteva minute la orarul și la traseele autobuzelor. Trebuia să ajung la Limerick. Trebuia să mă cazez la administrația universității și să mă instalez în apartament. Începeam să mă resimt din cauza stresului călătoriei și a dislocării mele temporare. Voiam să-mi stabilesc o bază a operațiunilor, de unde să muncesc și să-mi încep toate celelalte acțiuni. Eram sigură că odihna într-un pat care să fie al meu avea să mă facă să mă simt mai bine.

Încă verificăm programul autobuzelor atunci când mi-a sunat telefonul. Pe ecran mi-a apărut poza mamei. M-am gândit la alegerea simplă pe care telefoanele ne-o dădeau în legătură cu oamenii din viața noastră: *verde – acceptă, roșu – respinge*. Până să mă decid, telefonul a sunat și a vibrat în două rânduri. La jumătatea celui de-al treilea apel, am apăsat pe verde. Acceptam. Vocea mamei mele vădea surprindere, ca și cum se așteptase să lase un mesaj, iar acum avea de-a face cu o persoană în carne și oase.

– Kate? Mă auzi? m-a întrebat.

– Da, mamă, te aud.

– Ești deja în Irlanda? Nu-ți știu programul.

– Sunt în Irlanda, i-am spus.

Eram conștientă de răspunsurile mele seci, însă asta era o poveste veche între mine și ea. De obicei, mama vorbea mai mult decât asculta.

– Ei, să-ți fie de bine. Asta e minunat. Te salută și Ben. E chiar aici, lângă mine. Plecăm joi în Italia. Acolo plouă ceva de speriat, însă Ben adoră Roma. Nu se mai satură de orașul ăla. Chiar și când e soare. Cred că e mai mult soare în Italia decât în Irlanda.

– Și eu cred la fel.

– Ascultă, ne-am gândit să te vizităm în Irlanda. Orice destinație ți se pare aproape odată ce-ai ajuns în Europa. Nu crezi că-i adevărat? Ne uităm la o barcă, una cu vele, pe care a pus Ben ochii. O ambarcațiune superbă. E a unui grup de investitori, un fel de corporație, mai degrabă. O țin pentru

ieșiri, ca să încheie afaceri, cred, iar echipajul e din Europa de Est. În fine, Ben a găsit-o într-una dintre publicațiile lui de navigație…

L-am auzit pe Ben vorbind. Ascultase schimbul nostru de replici. Întotdeauna asculta. A vorbit tare, iar mama a acoperit telefonul cu mâna. După care a revenit.

– … A, spune că e un site. Un site despre navigație, nu o publicație. Da, dragă, ai dreptate. Am înțeles, da. Un Spirit C 65. Nu un vas de epocă, ci unul clasic modern.

– Nu cred că există clasic modern, mamă. „Clasic“ înseamnă că aparține unei epoci trecute.

– Cum adică?

– Nimic, era doar o explicație legată de sensul cuvintelor.

– Ei bine, ăsta-i domeniul tău, scumpo. Oricum, nu știm dacă reușim să ajungem. Trebuie să ne întoarcem pentru cina dansantă a familiei Adlar. Dansul alb. Știi tu, țin petrecerea în fiecare an, a ajuns să fie un *clasic*.

– Absolut.

Îmi auzise explicația despre oximoronul clasic–modern, dar trecuse peste ea. Mama putea fi și surdă, și oarbă atunci când îi convenea.

– Râzi tu, dar e un adevărat eveniment. Și se strâng o grămadă de bani pentru cauze nobile. Noi răspundem de aranjarea unei mese de zece persoane. Trebuie să mă ocup de ornamentele florale. După eveniment, florile sunt donate unor case funerare, care le și refolosesc. Am aflat asta de curând. Îți poți închipui așa ceva? De atâta timp merg la petrecerea asta și n-am știut niciodată că florile sunt reciclate astfel. M-a făcut să fiu mândră de micul nostru grup.

Am sorbit din ceai ca să-mi țin limba în frâu. Îmi venea să rup ceașca în două cu dinții, să iau o mușcătură din ea precum un mare rechin alb care ar fi mușcat dintr-o placă de surf. *Micul nostru grup* înseamna micul nostru grup de afurisiți bătrâni și putred de bogați. Însemna un grup de bărbați – firește, bărbații fiind cei care aduc pâinea pe masă, niște pirați corporatiști cu

toții, unii la limita legalității, alții, niște moștenitori răsfățați cărora familiile lor le oferiseră o grămadă de oportunități, în vreme ce tipele (da, așa li se spunea) se ocupau de evenimentele sociale, alegeau ornamente și se consultau între ele în privința ținutelor, a mostrelor de pulovere, a tapetului, a designerilor, a grădinarilor și a renovatorilor de bucătării, a ictorilor de yoga și a dresorilor de câini, a companiilor de securitate și a antrenorilor de golf. *Micul nostru grup*. Era grupul pe care mama îl invadase și îl cucerise după moartea tatălui meu irlandez, care fusese doar un banal pompier. Era grupul căruia mama i se alăturase înainte de moartea tatei, astfel încât în ultimele lui zile să fie conștient de faptul că ea fugise deja la altul, ceea ce îl făcuse pe tata să moară în chip de soț încornorat. Mama nu mai putuse să aștepte. Văzuse că i se oferea șansa să aibă o viață mai bogată și mai plină și profitase de ea. Asta mi-a spus atunci când am acuzat-o, imediat după moartea tatei. Întocmai ca Sauron din *Stăpânul Inelelor*, căutase Inelul Puterii care să le conducă pe toate celelalte. Adică – verigheta de la Ben Applegate, unul dintre cei mai eficienți și mai bogați pirați care bântuiau apele corporatiste din zona centrală a statului Massachusetts, și prada cea mai de soi care înotase vreodată în apele mamei mele. Indiferent de cum fusese viața noastră și de ceea ce însemnase pentru mama aportul adus de tatăl meu, totul fusese eclipsat de cele șaptezeci de hectare de suburbie selectă pe care se întindea clubul Maxwell, de dineurile dansante, de balurile de caritate și de Ben cel cu sprâncene stufoase, care purta pantaloni imprimați cu balene, șosete imprimate cu romburi și mocasini cu ciucuri, și care făcea excursii în Italia ca să vadă iahturi coite din lemn, care erau clasice, dar noi.

Asta era mama mea. Și astea erau motivele pentru care nu excelam în relația noastră mamă–fiică.

– Foarte bine, mamă, am zis eu, pentru că era rândul meu să zic ceva.

– Ei bine, m-am gândit că trebuie să știi unde sunt. Pentru orice eventualitate.

– Ce eventualitate, mamă?

– În caz de orice, dragă. În caz că apare ceva important și trebuie să mă contactezi. Și nu în ultimul rând, în cazul în care eu trebuie să te contactez.

– De asta s-au inventat telefoanele mobile, mamă. Nu contează unde ești.

– Te rog să nu fii răutăcioasă, Kate. Ne dăm toată silința.

– Ai dreptate, mamă.

– Kate, eu sunt doar mama ta cea burgheză care-și dă toată silința, să știi.

Am tras adânc aer în piept. Făceam deseori pauze de respirat atunci când vorbeam una cu cealaltă.

– Știu, mamă, și-mi cer scuze. M-a ajuns oboseala călătoriei.

– E chiar epuizant, nu-i așa? Să călătorești, vreau să spun, a adăugat ea o clipă mai târziu. Și totul s-a înrăutățit, cu mulțimile astea de pasageri care se învârt de colo colo și cu toată suspiciunea legată de terorism. Chiar cred că suspiciunea te obosește cel mai mult. Lumea se uită la tine de parcă ai căra vreo bombă, pentru numele Domnului!

Am auzit, pe fundal, niște voci care vorbeau iute. A lui Ben se distingea mai limpede. Mama a murmurat ceva ce n-am putut deslușI.

– Trebuie să te las, scumpo, a încheiat ea, vorbind direct în microfonul telefonului, ca s-o pot auzi din nou. Ben nu-și găsește husele croselor de golf. Le-a scos ca să curețe crosele, iar acum nu mai sunt de găsit.

Mi-am mușcat buza ca să nu spun nimic răutăcios. Crose de golf. Huse. Să închei apelul cu fiica ta ca să cauți, pentru semiproaspătul tău soț, ceva lipsit de importanță. Asta mă deranja mai mult decât aș fi putut-o face să înțeleagă vreodată. Și mă simțeam ca un țânc plângăcios pentru că gândeam astfel.

– Te iubesc, mamă, i-am zis, ca să-i transmit puțină căldură de pe celălalt mal al oceanului.

– Și eu te iubesc, Kate. Să te bucuri de vacanță!

Nu e o vacanță, îmi venea să-i zic. Însă mama mi-a închis telefonul și a plecat în căutarea huselor pierdute din Avalon[4]. Chiar nu-mi dădeam seama

dacă ei măcar îi trecuse prin minte că mă aflam în țara de origine a primul ei soț, pe care el o îndrăgise atât de mult.

Capitolul 10

Elsa Bunratty m-a condus la apartamentul pe care mi-l repartizase facultatea.

– Te-am pus la etajul doi, mi-a spus ea, în timp ce traversam campusul Universității din Limerick. Era o zi mohorâtă și înnorată, ploioasă așa cum e Irlanda prezentată de cele mai multe ori în filme. Bătută de vânturi, îmi tot spuneam în sinea mea. Elsa își împingea bicicleta, pe care o lua peste tot, după cum chiar ea menționase. De fapt, îmi mai spusese și că femeile din campus aveau un fel de club de bicicliste. Nu știam ce să zic despre asta, așa că n-am prea avut ce să-i răspund. Bicicleta ei era în genul celor englezești pe care le asociam mereu cu filmele vechi de prin anii 1940. Era neagră și solidă, cu o apărătoare de lanț masivă, care acoperea partea centrală a pedalei.

Elsa purta o fustă gri, până la genunchi, și un pulover moale din cașmir, pe gât. O pelerină galbenă de ploaie o acoperea cu totul. Era frumoasă în stilul lui Beatrix Potter, o femeie pe care mi-o închipuiam într-o cabană cu grădina semicirculară și împânzită, la intrare, de plante înalte și ciudate. Iar în cabană trebuia să existe o pisică. Și, cu siguranță, un șemineu. Și un ceainic mereu plin și aflat la îndemână, și un gard care să înconjoare grădina, și o fereastră rotundă care să dea înspre râul Shannon.

Așa mi-o închipuiam eu. În realitate, era cu mult mai directă și mai serioasă. Ea gestiona apartamentele din campus, mari sau mici, din timpul facultății și nu numai, ceea ce, una peste alta, era o responsabilitate uriașă. Fusese de acord să mă conducă la al meu – în mod normal, și-ar fi trimis o asistentă de-a ei –, însă apartamentul cu pricina tocmai fusese renovat, iar ea

voia să vadă cu ochii ei dacă treaba fusese făcută așa cum trebuia. Era cam de vârsta mea și mă bucuram de prezența ei. Mi-a pus rucsacul în coșul de la bicicletă.

– Pe fete preferăm să le cazăm la etajul doi, e puțin mai sigur, mi-a spus ea, în timp ce treceam pe lângă un grup mare de pini grațioși. La primul etaj, studenții pot fi tentați să tragă cu ochiul și să fie sâcâitori. Îți dai și tu seama. Obrăznicii de genul ăsta.

– Îți mulțumesc.

– Nu că asta ar fi o problemă, n-am vrut să spun așa ceva, ci că doar ne luăm o măsură de precauție. Și e și mai liniște. Apartamentul tău e ferit de zgomot și, în plus, din bucătărie se poate vedea râul.

– Asta sună minunat. Abia aștept să-l văd. Visez la el de când am primit confirmarea.

– O să te simți bine. Dacă n-are să fie așa, nu ezita să mă contactezi. Vorbesc cât se poate de serios. Asta e treaba mea și o iau în serios.

– Sunt sigură că o să fie totul cât se poate de bine.

Și chiar așa și era. M-a dus la o clădire cu două etaje, coită pe malurile râului Shannon. Clădirea avea o curte comună; în centru se afla o fântână cu statuia din bronz a unui arcaș ce-și îndrepta arcul către cer. M-am gândit că toate astea erau doar pentru studenții de la universitatea lor; în jurul meu, din câte observasem, alți studenți se pregăteau pentru noul an universitar. Când am întrebat-o dacă așa era, a clătinat din cap.

– Avem studenți din douăzeci și șapte de țări, mi-a spus ea, scoțând cheile și descuind camera numărul 86. Unii au ședere permanentă, altora li se reînnoiește contractul de la an la an. E un aranjament cât se poate de bun. Face ca viața din campus să fie foarte interesantă. Nu știi niciodată peste cine poți să dai.

– Și cu toții predau?

– Majoritatea, da. Unii fac cercetare, așa cum faci și tu. Avem și un pub în campus; două, mai bine zis. În timp, ai să ajungi să cunoști pe toată lumea.

Poți să te implici în viața socială atât cât dorești, firește. Unii o găsesc stimulantă, alții preferă solitudinea.

A deschis ușa și a început să urce o scară cu trepte tapițate. Am urmat-o. Nu știam la ce să mă aștept. Nu reușisem să pun cap la cap pozele de pe internet, ca să-mi dau seama de mare lucru. Dar de cum am călcat pe ultima treaptă, mi s-a strâns stomacul de bucurie. Știam deja că apartamentul era de tip studio, însă era curat și proaspăt zugrăvit, iar ferestrele dădeau înspre râul din spatele clădirii. Râul Shannon, pe care James Joyce îl pomenise în „Cei morți", faimoasa lui nuvelă. „Valurile negre și răzvrătite ale râului Shannon", iată cum suna descrierea lui. Dar am dat la o parte perdelele bleumarin de la fereastra mea și am văzut că râul nu părea câtuși de puțin răzvrătit. Doar ce mi-am aruncat privirea și am și văzut bâtlani albi care ieșiseră la pescuit, cu picioarele formând V-uri în undele iuți pe când înaintau și-și afundau ciocurile în ele ca să prindă pește. Inima mi s-a umplut de speranță. Era la fel de perfect ca în visul meu.

– E splendid! am exclamat eu. Mulțumesc, Elsa. Îți mulțumesc mult.

– Au făcut treabă bună, a constatat ea, pășind prin încăpere și examinând lucrarea. Au zugrăvit frumos. Câteva pete pe ici, pe colo, dar nici viața nu e nepătată, așa-i? Da, da, va trebui să-i spun lui Bobby să-și felicite echipa. S-au mișcat repede.

Nu mă mai săturam să-l privesc. Era doar un apartament studențesc, ce-i drept, nu foarte mare, cu o chicinetă pe o parte și cu o canapea extensibilă pe cealaltă. Dar era un avanpost în Irlanda, un loc unde să stau în țara pe care îmi dorisem dintotdeauna s-o vizitez. Râul Shannon, pomenit de Joyce, trecea pe lângă clădire, iar centrul orașului Limerick era la trei sferturi de oră de mers pe jos de-a lungul malului apei. Elsa spusese că în campus erau două puburi, iar în clădirile din jurul meu locuiau bursieri și profesori, oameni care-și vedeau de propriile interese academice. Dacă aș fi fost o plantă, iată că tocmai fusesem plantată în solul potrivit pentru mine.

– Nu-i rău, a fost de acord și Elsa, care încă inspecta, întorcându-se spre mine din când în când. Perdele noi. Nu foarte elegante, din păcate, dar o să te ferească de soare la nevoie. În dulapuri ai oale și tigăi. Tot ce-ți trebuie. Singura problemă e magazinul, care-i destul de departe, așa că va trebui să-ți cari cumpărăturile de acolo. Poți lua un taxi, desigur, dar e scump. Și mă gândesc că fondurile tale nu sunt nelimitate.

– Nu sunt, i-am zis eu, aruncându-mi, la rândul meu, privirea peste tot și notându-mi în minte ce-mi mai trebuia, ce era bine și ce mai aveam de îmbunătățit. Totul era aici; chiar nu-mi mai lipseau prea multe, în afară de cărțile mele și, probabil, de o masă la care să mă așez în bibliotecă.

– O bicicletă ar fi o achiziție bună. Am să verific dacă pot găsi ceva. Posibil să am câteva de prisos. Și am și prieteni care mai au câte o bicicletă în plus, uneori. Cu bicicleta ai ajunge ușor la piață și în oraș. E de preferat să ai una.

– Mulțumesc. Cu siguranță că am să țin cont de sfatul tău.

Ea mi-a zâmbit larg.

– Ador când americanii spun *cu siguranță*. E o expresie așa de ciudată. Și ce înseamnă, exact? Ca să nu mai spun că mor după accentul tău. Aș putea să-l ascult toată ziua.

– Eu aș putea să ascult accentul *tău* toată ziua, i-am răspuns. E de vis.

– Atunci o să ne înțelegem bine. Te las acum să te instalezi. Austin o să-ți aducă bagajele. Nu-l lua în seamă. Se mișcă puțin cam încet, dar e blând și binevoitor. Plec acum. Sunt sigură că ești obosită de pe drum.

– Sunt cam obosită, ce-i drept.

– E cât se poate de normal. În regulă, atunci, uite cheia. O las aici, pe bufet. Instalează-te. Dacă vrei să mănânci ceva, încearcă la pub. Găsești pește cu cartofi și poți socoti asta drept punct de plecare. Ținem legătura, Kate.

– Îți mulțumesc, Elsa.

Ea a râs din cauză că eram atât de protocolare, apoi m-a îmbrățișat iute și a coborât scările. Am urmărit-o cu privirea. A ridicat piciorul, a încălecat

bicicleta și a început să pedaleze, claxonând un student pe lângă care trecea și ridicând mâna în semn de salut fie pentru el, fie pentru mine.

*

Am curățat totul. Logica îmi spunea că apartamentul tocmai fusese zugrăvit, însă mă cunoșteam îndeajuns de bine încât să știu că n-aș fi putut dormi sau sta liniștită până când nu ștergeam și nu curățam fiecare centimetru din apartament. Din fericire era mic și l-am făcut lună într-o oră și ceva. Am pus salteaua pe pat și m-am așezat apoi pe canapea, privind în jur. Apartamentul era bine luminat, era confortabil, practic și potrivit nevoilor mele. M-am gândit că încălzirea mergea bine, că instalația sanitară nu avea probleme și astfel, una peste alta, am ajuns să mă simt ca acasă mult mai repede decât m-aș fi așteptat.

„Universitatea din Limerick", mi-am șoptit în sinea mea. „Am o bursă la Universitatea din Limerick. Nu-i rău deloc."

După asta, am ars niște salvie și am răspândit fumul în cele patru colțuri ale universului. Ridicol, știam, dar era ceva ce învățasem să fac ca să sfințesc o casă nouă. O hipiotă bătrână pe nume Esmeralda îmi oferise primul meu mănunchi de salvie. Fusese infirmiera de la ospiciul care îl îngrijise pe tata în ultimele lui luni de viață. Esmeralda își purta părul cărunt împletit în cozi lungi și se îmbrăca precum un Arapaho[5] din Haight-Ashbury[6], în stilul anilor 1970, însă avea cei mai blânzi ochi pe care-i văzusem vreodată – până s-o întâlnesc pe Bunica. Trăia în acord cu credințele hippy și avea o grămadă de tincturi și de fiole pline cu amestecuri ciudate, grăsime de urs și mustăți de pisică, din ce știam eu, și-i dăduse și tatei din ele, ca să-i pregătească sufletul pentru călătoria în lumea de dincolo. Nu credeam nici o iotă din toate astea, dar îmi plăcea cum ritualul îi ușurase tatei împovărătorul lui declin, aducându-i un moment de speranță până la ceea ce știam cu toții că avea să fie despărțirea iminentă. Esmeralda folosea mănunchiuri de salvie atunci când mama era, cel mai probabil, plecată peste zi. Înconjura patul tatei, rostind incantații și suflând fumul înspre cele patru colțuri ale lumii,

iar tata, cât timp a mai avut puterea să vorbească, spunea că salvia arsă mirosea precum focul de tabără și cel de turbă, după care o lua de mână și-i mulțumea. Începuse să-mi placă și mie, iar atunci când am primit bursa de la Fundația Brady Milsap, ceea ce însemna că puteam să mă duc în Irlanda și să-i studiez pe locuitorii insulelor Blasket, Esmeralda mi-a trimis un mănunchi de salvie și un talisman și mi-a spus să ard salvia în prima noapte prielnică a șederii mele.

Așa că mi-am desfășurat micul meu ritual de bun venit. Am făcut mâinile căuș în jurul fumului și l-am suflat înspre cele patru puncte ale busolei, evitând cu grijă ochiul pâlpâitor al alarmei de incendiu din bucătărie. După ce am omagiat marginile universului, am îndreptat fumul spre mine și i-am primit puritatea, deși mă simțeam ca o impostoare, însă în același timp m-am simțit și fericită. Fumul m-a dus cu gândul la tata, la curgerea lină a ultimelor lui zile, când devenise aproape translucid, un om bun ducându-se într-un loc la fel de bun. Înainte să intre în coma finală, vorbise mult despre insule, despre căminul inimii lui, despre sunetul apei atunci când nu mai era câtuși de puțin sunet, ci un gând de sine stătător, chezășia faptului că marea era veșnică și că rămânea în om la fel de sigur precum era faptul că valurile ei spălau plaja zi după zi.

Doar ce terminasem când am auzit un ciocănit. Mi-a luat o clipă să-mi dau seama că sunetul venise dinspre ușă. Numaidecât am stins ceea ce mai rămăsese din salvia arzândă, apoi am ventilat puțin încăperea cu fărașul pe care îl folosisem la măturat. Am deschis cele două ferestre și am strigat că vin, deși nu-mi dădeam seama dacă persoana aflată de cealaltă parte a ușii mă auzise sau nu.

– O clipă! am strigat, aruncând o privire rapidă în oglinda din baie.

Arătam transpirată și încălzită, șleampătă întocmai ca un morman de frunze clădit la întâmplare. Dar n-aveam ce să fac în privința asta. Am coborât iute scările, destul de sigură că ritualul meu cu salvie îmi adusese un paznic la ușă. Sau poate un vecin îngrijorat. Din fericire ușa avea vizor, așa

că m-am aplecat spre el, încercând să-mi pregătesc povestea pentru indiferent cine se afla afară.

Era Ozzie.

„La naiba“, m-am gândit.

Ca să fie și mai rău, avea în brațe un cățel. Nici măcar nu era corect, pentru că părea a fi un pui de golden retriever, adică un cățel cam de zece ori prea drăguț pentru binele lui. Ozzie îl ținea relaxat, cu o singură mână, iar cât timp m-am uitat pe vizor, cățelul a încercat de două ori să ajungă la el și să-l lingă pe față. Firește că-l plăceau câinii, mi-am zis în sinea mea. Probabil că și copiii îl plăceau, și văduvele, și veteranii pensionați. Avea ceva al lui.

M-am gândit chiar să nu deschid ușa. Am oftat puțin. Prin minte mi-au trecut vreo șase scenarii. Apoi, aproape fără să-mi dau seama de ceea ce făceam, am deschis ușa.

– Cum de m-ai găsit? l-am întrebat, prea dur – mi-am dat eu seama, dar cuvintele îmi ieșiseră deja pe gură.

– Bună, Kate, mi-a răspuns el.

Am întins mâinile după cățel. Iubeam cățeii. El mi l-a oferit. Mi-am vârât nasul în blănița lui. Unul dintre cele zece mirosuri de top. I-am prins lăbuțele în palma mea deschisă. Cățelușul și-a întins gâtul și a încercat să mă lingă.

– El e Gottfried, mi-a zis Ozzie, punându-și o mână pe capul cățelului. Doar ce l-am luat de dimineață.

– Gottfried e un nume oribil pentru un câine. Zici că-i numele unei arome de înghețată.

– Nu eu i l-am dat, ci îngrijitorii.

– E un nume ridicol. Cum să-l strigi? Vino aici, Gotty?

– N-am ajuns așa de departe.

– Și totuși, ce cauți aici?

Am încercat să mă calmez. De ce eram așa de răutăcioasă? De ce nu mă bucuram să-l văd pe unul dintre puținii oameni pe care îi cunoșteam în

Irlanda?

Ozzie și-a mișcat ușor mâna pe capul cățelului, scărpinându-l după ureche. Eu l-am strâns la piept. Eram conștientă de faptul că mângâia puiul în vreme ce acesta stătea lipit de sânii mei. Ciudat. Și era și mai ciudat că mă gândeam la asta. Dar, pe de altă parte, trecuse multă, multă vreme de la Abe, de când trupul altcuiva mi-l atinsese pe al meu. Probabil că de asta eram atât de conștientă în legătură cu orice atingere. Eram, de asemenea, conștientă de silueta, de înfățișarea lui Ozzie și de prezența lui în fața ușii mele. Milly m-ar fi sfătuit să-l apuc de puloverul lui irlandez și să-l trag înăuntru.

– Am venit să te scot în oraș, mi-a spus Ozzie. Și să-ți fac cunoștință cu Gottfried.

– Nu te juca cu mine, bine? Nu mă interesează o aventură prostească.

– Am crezut că ți-ar plăcea să ai un prieten într-un oraș nou.

– Tu locuiești în Dingle.

– Locuiesc în Irlanda. Nu-i așa de mare, știi?

– Credeam că te întreții din pescuit.

– Mă întrețin din pescuit. Dar îmi mai place să pun și piciorul pe uscat uneori. Ai de gând să ne certăm de fiecare dată când ne întâlnim?

– Posibil. Nu m-am decis încă.

– Eu, unul, aș prefera să n-o facem, mi-a spus el. Nu cred că ți-am dat vreun motiv să mă urăști deja, nu?

– Nu încă. Dar de ce ai spus *deja* dacă n-ai de gând să-mi și dai un motiv să te urăsc?

– E posibil să ai febră. Cred că suferi de beri-beri[7].

– Ce e beri-beri, mai exact?

– E ceea ce ai tu. Îmi pare rău pentru tine că te-ai pricopsit cu o formă atât de gravă de beri-beri.

Gottfried și-a ales acel moment ca să mă lingă din nou și aproape că l-am scăpat din strânsoare. Ozzie l-a luat și l-a pus jos, iar cățelul a dat fuga în

apartamentul meu. Firește, Ozzie a ridicat din umeri și a zâmbit cu toată gura. Uram treaba asta, dar i-am întors zâmbetul.

Și m-am dat în lături ca să-l las să-și ia înapoi câinele.

Gottfried s-a căznit să urce treptele. Fundulețul lat îl trăgea în jos și a fost nevoit să se opintească zdravăn ca să reușească să înainteze treaptă cu treaptă. Am închis ușa. Pentru o clipă, am rămas umăr lângă umăr, urmărind cu privirea cățelul care urca. După care Ozzie m-a luat, m-a lipit de perete și m-a sărutat apăsat, atât de apăsat încât am crezut că aveam să mă prăbușesc la pământ ca un scaun pliant după ce mi-ar fi dat drumul. Era un sărut al naibii de bun. Mi-am pus mâinile pe umerii lui, în timp ce el continua să mă sărute. Zâmbetul satisfăcut a venit odată cu sărutul. Am simțit un an întreg de abstinență, de celibat, de buchiseală cărturărească – ducându-se pe apa sâmbetei la atingerea trupului său de al meu. I-am răspuns la sărut și, aproape în același timp, l-am împins de umeri ca să se depărteze de mine.

– Du-te și ia-ți câinele, i-am spus, după ce mi-am dezlipit gura de a lui.

– De asta am venit până la Limerick, Kate Moreton. Am bătut tot drumul ăsta ca să te sărut.

Capitolul 11

Nu m-am culcat cu el. Am vrut, dar n-am făcut-o.

N-a fost ușor, în primul rând pentru că o parte din mine spunea „De ce nu?“, iar cealaltă spunea „Să nu îndrăznești! Nici măcar nu-l cunoști“. Și totuși, o altă parte din mine nu voia să-i cedez tipului ăstuia, ca să creadă că ar fi putut obține tot ce voia de fiecare dată când mi-ar fi bătut la ușă.

Gânduri bune și raționale. Astea, împreună cu faptul că arătam ca o femeie de serviciu și miroseam a chimicale pentru curățenie.

L-am urmat pe Gottfried în sus pe scări. L-am pus pe Ozzie să urce primul, pentru că nu voiam să se uite la fundul meu dacă aș fi mers în fața lui. Atât de nebună devenisem din cauza lui. Într-atât îmi tulburase orice hotărâre sărutul ăla.

Am avut un moment de tensiune. Eram amândoi conștienți de sărut. Eram amândoi conștienți de câinele care adulmeca prin colțurile apartamentului. Eram amândoi conștienți de atracția imensă care ar fi putut să mă dezlănțuie dacă l-aș fi cunoscut puțin mai bine. Părea absurd de masculin în apartamentul meu mic. Îl umplea cu totul. Mirosea a fum și a whisky, a lână umedă și a săpun.

– Frumos apartament, a spus el după o tăcere stânjenitoare.

L-am urmărit amândoi cu privirea pe Gottfried, care adulmeca mai departe prin colțuri. Era prea drăguț.

– Îmi place, am zis eu.

– Am auzit că se îngrijesc bine de oamenii de aici. La universitate, mă refer.

– Au fost foarte amabili.

– Firește. Irlandezilor le plac americanii. Nu tuturor le plac. Mă refer la ceilalți oameni din lumea asta mare. Mulți dintre ei îi găsesc pe americani aroganți și enervanți.

– Asta am auzit dintotdeauna.

– Conversația nu ți se pare forțată?

– Forțată în ce fel?

– Ca și cum am încerca să umplem golul doar pentru că ne-am sărutat și vrem să ne sărutăm iarăși? Ca și cum am evita asta?

– Tu m-ai sărutat pe mine. Nu eu pe tine.

– Nici tu nu m-ai oprit.

– Ești puțin mai mare decât mine.

– Am înțeles cumva greșit?

Eu am schimbat subiectul.

– Ți-aș oferi ceva de băut, dar n-am nimic aici. N-am fost încă la cumpărături.

– Aș putea să te duc eu. Ar fi un lucru cât se poate de prietenesc.

– Ai mașină?

– Nu, am venit până aici pe un ponei magic, Kate. Da, am mașină. Nu-i o mașină grozavă, dar își face treaba. De fapt, e o camionetă.

– Ce-ai zice dacă mai întâi aș face un duș scurt? A fost o zi lungă.

– E-n regulă. Pot să-l scot pe Gottfried la o plimbare. Probabil că are și el nevoie de puțin timp de acomodare. Știai că în spatele clădirii curge râul Shannon? E un loc bun de plimbat un câine.

– Da, știam.

– James Joyce și toate cele.

– Știi povestea. Mă bucur.

El a încuviințat din cap. Și amândoi am rămas cu ochii la Gottfried.

– Cred că va trebui să facem sex curând, a spus el, cu privirea ațintită drept înainte, sau vom fi condamnați să avem conversații dintr-astea scremute pe veci.

– Crezi că e scremută?

– Nu e? Ne uităm amândoi la un cățel pentru că ne e teamă să ne uităm unul la celălalt.

– Nu mi-e teamă.

– Probabil că ai foarte puțină stăpânire de sine. Probabil că va trebui să fac astfel încât amândoi să mai așteptăm. O să-ți acord favoarea asta.

– Pică vreo femeie în plasa scenariului ăstuia?

– Ce scenariu?

– Nu știu. Faza cu cățelul. Scena cu irlandezul ușor rănit.

– Ești o femeie nemiloasă, Kate.

– Mi-ar prinde bine să merg la cumpărături.

– Bine. Să știi că plec acum, dar am să mă întorc.

– Bun.

– Bunica te salută. E absolut fermecată de tine.

– E adorabilă.

– Seamus spune că ar trebui să te iau de soție. Spune că o femeie cu părul roșu înseamnă noroc.

– Seamus nu se dezminte.

El a încuviințat din cap. Apoi l-a luat pe Gottfried în brațe. Mi l-a întins pentru o secundă ca să-l mângâi, după care s-a aplecat încet, peste cățel, ca să mă sărute. L-am sărutat înapoi. Întocmai ca un soț care pleacă să cumpere pâine, m-am gândit. Iar eu, ca o soție care face un duș ca să se pregătească pentru o cină nepretențioasă într-o seară de marți, pe tărâmul căsniciei.

Mă așteptam să fie mizerie în camionetă, dar m-am înșelat. Era un Ford F-150 roșu, curat și îngrijit. Eu îl țineam pe Gottfried. Începuse să obosească, așa că se ghemuise în poala mea și dormea. Tensiunea pe care o simțisem mai devreme – pe care o simțiserăm *amândoi* – se risipise. Probabil că avea de-a face cu faptul că ieșiserăm din apartament și că aveam ceva de făcut. Ozzie mi-a descris drumurile către piață. După cum îmi spusese și Elsa, nu era departe. Am tras într-o parcare în mai puțin de cinci minute.

– Crezi că Gottfried o să fie bine dacă-l las în mașină? am întrebat eu în liniștea care s-a lăsat după ce el a oprit motorul.

– Așa ar trebui. Adevărata întrebare e dacă are să fie camioneta în regulă. Trebuie să învețe să stea și singur din când în când. Să știe că am să mă întorc mereu la el.

– Ai de gând să-l păstrezi?

– Mi-ar plăcea, dar adăpostul e plin.

– Ai un adăpost?

– Nu chiar. Mai adopt câini câteodată. Dar acum nu-i momentul potrivit să am grijă de un cățel.

– Și cum te-ai ales cu Gottfried?

– E o poveste lungă. Nu una fericită, din păcate. E orfan. Ai vrea să-l păstrezi?

– Nu pot. Nu în apartamentul ăsta.

– Mă gândeam eu. Ei bine, haide. Să mergem să-ți faci cumpărăturile.

Gottfried a scheunat atunci când l-am pus pe scaun și am închis ușa. S-a ridicat și și-a pus lăbuțele pe geam. Ozzie s-a aplecat și l-a privit în ochi. Gottfried n-a înțeles mesajul, ci a continuat să-și lipească lăbuțele de geam.

Mi-am dat atunci seama, intrând în magazin, că era surprinzător de personal să-ți faci cumpărăturile cu un bărbat pe care abia îl cunoșteai. Nu numai că magazinul era nou și produsele îmi erau necunoscute, dar Ozzie mai ținea și coșul și mergea în urma mea, așa încât vedea tot ce luam. În primele minute am hotărât că tura de cumpărături avea să fie foarte scurtă și că nu aveam să iau decât strictul necesar. Am plănuit să mă întorc într-o altă zi ca să-mi completez lista, dar, pentru moment, m-am limitat la fructe, legume, prosoape de hârtie și săpun.

– Ești o bucătăreasă adevărată? m-a întrebat el.

– Îmi place să gătesc, dar asta nu înseamnă că îmi și iese foarte bine.

– Și mie-mi place să gătesc. Ai vrea să gătim ceva diseară? Putem să ieșim și în oraș, dar ar fi distractiv și să rămânem în casă și să gătim. Sau aș putea găti eu, iar tu să despachetezi. Mi-ar plăcea s-o facem.

– Sună bine. Mulțumesc. Nu cred că am chef să ies diseară.

– Și o să iau și niște vin. Îți place vinul?

– Îmi place.

– Atunci ne-am înțeles. Dă-mi voie să fac pe bucătarul diseară. Așa, n-o să fie nevoie să-l lăsăm nici pe Gottfried în mașină cât timp mâncăm.

– Îți mulțumesc. Chiar sună minunat.

– Prima noastră noapte împreună, a spus el. Cum îți sună asta?

– Prima noastră cină împreună, l-am corectat eu.

S-a uitat la mine și mi-a zâmbit. Eu i-am răspuns la zâmbet.

După care s-a pus pe treabă, iar eu mi-am dat seama imediat că nu aveam de-a face cu un bucătar amator. De îndată ce ne-am înțeles că mâncam acasă, el a început să caute ingredientele pentru cină. Evident, se simțea în

largul lui în magazin. A lăsat coșul la raionul de legume și a petrecut zece minute pipăind și analizând produsele. Eu am pus niște morcovi și o căpățână de salată în coș, însă el le-a scos numaidecât, înlocuindu-le cu varianta lor organică.

– Știu cine le cultivă, mi-a spus, fără să mă privească. Dacă-mi permiți.

Făcea pe cunoscătorul cu mine. A refuzat să cumpere pește de la magazin. Dacă nu era proaspăt, mi-a spus el, prin asta înțelegându-se tot peștele pe care nu-l pescuia el, nu-l mânca. S-a hotărât să gătească vită cu sparanghel și orez. Simplu, dar bun, mi-a promis. Și mi-a mai făgăduit și o tartă de pere la desert. Apoi am petrecut ceva timp la raftul cu vinuri. Spre ușurarea mea, nu era un snob în privința asta. A ales șase sticle de vin, toate – la un preț modest, le-a pus în coș, după care și-a văzut de drum. Îmi plăcea să-l privesc la cumpărături. Savura experiența, mirosind busuiocul și cimbrul, pipăind perele – „nu sunt ideale, mi-a zis el, dar o să meargă“ – și, evident, închipuindu-și gustul fiecărui ingredient ca să-l poată îngloba în felurile de mâncare ce aveau să fie gătite. Nu era pretențios, ci doar entuziast, ceea ce mi se părea atrăgător la el.

Doar ce ajunsese la lactate, când a dat peste Lollie.

Nu știam că o chema Lollie, firește, până nu s-a prezentat. Era înaltă și blondă, cu o bandană roz pe cap. Purta o vestă din fâș și niște adidași albi, cu șosetele lungi, trase peste gambe. Tocmai se întorcea de la yoga, i-a spus ea lui Ozzie, după ce l-a îmbrățișat. A îmbrățișat-o și el. Apoi amândoi s-au întors într-o parte față de mine. Mi-am dat seama că fuseseră împreună, că fuseseră iubiți și că eu oarecum o înlocuiam acum pe ea. Fata mirosea a mere.

– Lollie e asistentă la spitalul din Limerick, mi-a spus Ozzie, făcându-i o prezentare mai completă. Și mai acordă și îngrijiri la domiciliu.

„Lollie și Ozzie“, m-am gândit. Zici că erau nume de răcoritoare.

– Mă bucur să te cunosc, am îngăimat eu.

– Katie doar ce a ajuns pe țărmurile Irlandei, a continuat Ozzie, vorbind dintr-odată de parcă ar fi citit un text dintr-o broșură turistică. Familia ei e de aici.

– Bine ai venit, atunci, mi-a spus Lollie, și m-a enervat faptul că socotise că era în măsură să-mi ureze bun venit.

Dar și că era blondă, înaltă și că purta colanți de yoga care îi puneau în valoare corpul ce ar fi trebuit să-i fie brevetat de guvernul irlandez. Ozzie ne zâmbea amândurora. Apoi Lollie și-a pregătit ieșirea din scenă. Avea un coșuleț pe braț. Și l-a trecut repede pe cealaltă mână și a zâmbit ca de plecare.

– M-am bucurat să te văd, Ozzie. Și pe tine, Kate. Și, Ozzie, ținem legătura. A trecut ceva timp.

– Prea mult, chiar, i-a răspuns Ozzie.

„Nu destul de mult", m-am gândit eu.

– Mai ai câinii? l-a întrebat Lollie, câștigând teren.

– Nu, l-am dat pe ultimul acum ceva vreme. Dar am unul nou în camionetă, dacă te interesează.

– Mi-e teamă că nu. N-am destul spațiu pe moment ca să pot primi un câine, dar știu unde să vin dacă o să vreau unul. Se pricepe de minune la căței, Kate.

Apoi s-a întors și a pornit de-a lungul culoarului, colanții de yoga scârțâindu-i ușor în timp ce mergea. Parcă ar fi fost costumul de schi al unui copil. S-a oprit pe la jumătate, a luat ceva de pe raftul din dreapta ei, ne-a făcut cu mâna, apoi a dispărut după colț.

– Nu pot să te învinovățesc, i-am zis eu lui Ozzie. E adorabilă.

– Îmi pare rău pentru asta. A fost acum multă vreme.

– Asta-i treaba ta, Ozzie. Îmi pari un tip de treabă. Și ești atrăgător – în felul tău primitiv. Când m-ai sărutat lângă ușă, ei bine, mi-a plăcut. Dar sunt aici pentru o scurtă perioadă de vreme, iar munca pe care trebuie s-o fac e foarte importantă pentru mine. Chiar e. Lollie doar ce mi-a adus aminte de

asta. Îmi pare rău. Nu-i vina ta, sincer. Doar că, în ceea ce mă privește, n-o să meargă.

– Chiar a fost acum mult timp, Kate.

– Te cred. Dar mai sunt și alte Lollie în așteptare. Repet, nu te învinovățesc pentru nimic. Însă nu vreau să fiu o altă Lollie.

– Nu ești o altă Lollie. Nu-i corect să crezi asta.

– Poate că e, poate că nu-i. Ideea e că nu mă interesează rolul. N-ai nevoie de mine, Ozzie. Ai destule cu care să te ții ocupat, sunt sigură. Da, sexul e distractiv și nici eu nu sunt o mironosiță, iar poate în alte circumstanțe – cine știe? Dar nu pentru asta sunt aici. Pe cuvânt. Am nevoie de o minte limpede ca să mă pot concentra asupra lucrurilor pe care le am de făcut.

– Te plac, Kate. Te-am plăcut de la bun început.

– Te cred. Nu te suspectez c-ai vrea să mă păcălești sau ceva de genul ăsta, Ozzie. Dar pur și simplu n-am timp de distracție. Am la dispoziție un an. Trebuie să călătoresc și să adun cât mai multă informație posibil. Și am de gând să petrec cât mai mult timp la bibliotecă. Pentru asta mi-am dorit să ajung în Irlanda, Ozzie. Nu e nimic personal.

– Toate astea sunt din cauza lui Lollie?

– Și din cauza colanților ei de yoga. Și a faptului că ți-a spus să ții legătura. Și pentru că arăți al naibii de bine.

– Crezi că arăt bine?

– Nu fi disperat, Ozzie.

A râs. I-am recunoscut meritul pentru asta.

– Măcar lasă-mă să te conduc înapoi acasă. Golesc coșul și poți să iei altceva, dacă vrei.

– Mulțumesc, Ozzie. Sper să putem fi prieteni.

– Chiar ai spus asta?

A fost rândul meu să râd.

Și așa a fost. Am ieșit din magazin cu două pungi pline cu strictul necesar. Ozzie ducea una, pe care mi-a înapoiat-o atunci când am ajuns în dreptul

camionetei. A deschis ușa încet și l-a luat pe Gottfried în brațe.

– Tati și mami divorțează, i-a șoptit el câinelui.

– Nu-i vina ta, Gottfried. Amândoi te iubim.

– Vei avea două cămine acum. Și două Crăciunuri! Gândește-te ce distractiv o să fie!

Apoi m-a privit peste capul pufos al cățelușului.

– N-o să mă opresc aici, Kate. Te plac mai mult decât îți poți închipui.

– Fă-ne amândurora o favoare și renunță.

– O s-o blestem pe Lollie până la sfârșitul zilelor ei pentru că a apărut tocmai acum.

– Întotdeauna va fi o Lollie cu tine, Ozzie. Mișună în jurul tău.

– Nu-i adevărat. Mă rănești, Kate.

Mi-am pus pungile cu cumpărături pe bancheta din spate și l-am luat pe Gottfried din brațele lui. Mi-a ținut portiera deschisă ca să urc, apoi a închis-o ușor în urma mea.

Capitolul 12

– Ți-am rezervat un cubicul. Poți să-ți lași lucrurile acolo. O să te scutească de efortul de a-ți căra cărțile de colo colo. Sper că ai să fii mulțumită. Momentan, avem opt studenți veniți în vizită. Vei avea companie plăcută.

Am urmat-o pe Agatha Thomond în sus pe scările bibliotecii de la Universitatea din Limerick. Era o femeie scundă, îngrijită, cu păr castaniu și ochi verzi, îmbrăcată în tweed. Îmi aducea aminte de o femeie care cutreiera văile Scoției, cu un câine ciobănesc alături și cu un baston de drumeție în mână, pe când ploaia o uda până la piele și ceața încerca să-i strice pieptănătura. Mi-a plăcut de ea instantaneu. Știam că era membră a Clubului Biciclistelor pentru că o sunase Elsa Bunratty, așa că am făcut

imediat legătura. Agatha se regăsea oricum în lista mea de contacte, dar prindea bine să facem cunoștință așa cum se cuvenea. În ciuda îmbrăcămintei de tweed, era cam de vârsta mea, poate cu doar câțiva ani mai mare.

M-a condus până la o masă care avea vedere spre marea piață publică din fața bibliotecii. Nu era o masă grandioasă, ci doar una obișnuită, cu două rafturi și blat laminat, dar era curată, lucioasă și bine poziționată, așa încât să poți vedea lumea care trecea pe lângă clădire. O lampă frumoasă ocupa unul dintre colțurile mesei, iar Agatha a aprins-o ca să vadă dacă mergea.

– Mereu se ard becurile la lămpile astea, mi-a spus ea, uitându-se sub abajurul maroniu al lămpii ca să verifice, dar ăsta e în regulă. Cum ți se pare? Crezi că o să te descurci?

– Absolut. E perfect.

– Ești doar amabilă. Dar ar trebui să fie bine. N-am avut nici o plângere până acum. Internetul e rapid și ai acces nelimitat la el. Cubiculul e doar al tău, zi și noapte. Nimeni altcineva nu va mai sta la masa asta. E una dintre politicile noastre. Iar oamenii le respectă cu sfințenie. E un fel de principiu etic al obiceiurilor locale. Respectul față de studenți și toate cele.

– Îți mulțumesc, Agatha, e numai bun pentru mine. Pot să mă uit pe fereastră și să visez cu ochii deschiși sau să citesc cât de mult vreau.

– Și îmi închipui că o să călătorești mult, mi-a spus ea, invitându-mă, cu un semn, să încerc scaunul.

Am făcut întocmai. Era un scaun de lemn, cu spătar drept, solid și greu. M-a urmărit cu privirea cum fixam lampa astfel încât lumina care cădea pe birou să fie un cerc cu marginile bine definite. Aveam două sertare, unul de fiecare parte a picioarelor. Cineva lăsase în sertarul din dreapta-sus o foarfecă, niște caiete și o cutie metalică de ceai.

– Mi-am adus aminte. Găsești ceai la cantina de jos. E destul de bun și la un preț rezonabil. Aproape c-ai putea să trăiești în biblioteca asta. Avem chiar și dușuri la subsol, dacă ai nevoie.

– Sper că nu.

A zâmbit. Avea un chip blând și bun. Îmi plăcea tare mult de ea.

– Elsa m-a rugat să te întreb dacă vrei să vii la următoarea întrunire a Clubului Biciclistelor. Știi să mergi pe bicicletă? De obicei, mergem astfel la vreun pub și bem vin. Nimic pretențios.

– Da, știu să merg îndeajuns de bine pe bicicletă.

– E un grup destul de distractiv. Suntem doar trei, de fapt. N-ai cunoscut-o pe Victoria, nu-i așa?

– Nu, nu încă.

– Lucrează în parc. Plantează. Ea e responsabilă de peisagistica din jur. O să-ți placă de ea. A locuit mult timp în Colorado, cu iubitul ei nebun. Apoi s-au despărțit și ea s-a întors aici. E mult mai americancă în idei decât Elsa sau decât mine.

Mi-a zâmbit ca și cum îmi oferise toate informațiile de care aveam nevoie, dându-mi de înțeles că de acum încolo, dacă aveam vreo nelămurire, era rândul meu să vorbesc.

N-aveam nevoie de nimic. Ea a înclinat din cap.

– Te las, atunci. Unii dintre studenți își notează pe un bilet domeniul de cercetare și îl lipesc pe masă. E un fel de tradiție. Nu trebuie s-o faci dacă nu vrei, dar, uneori, domeniile se suprapun și nu știi niciodată dacă nu cumva stai lângă cineva care ar putea să-ți influențeze propria cercetare. De obicei, e o idee bună.

– Mulțumesc. Așa o să fac.

– Mă bucur să te avem aici cu noi, Kate. Bine ai venit la biblioteca universității!

– Îți mulțumesc. Deja e totul minunat, după părerea mea.

A plecat, iar eu am rămas o vreme în picioare, urmărind cu privirea forfota de dedesubt. Studenții veneau și plecau, câțiva băieți mergând chiar pe skateboarduri. Arăta ca oricare alt campus de la o facultate din Statele Unite. Un grup de patru persoane jucau fotbal cu o mingiuță umplută cu nisip,

ceva ce nu mai văzusem de mult. Fetele erau îmbrăcate așa cum ai fi văzut prin orice campus obișnuit: colanți și hanorace, unele dintre ele având câte o eșarfă sau cizme UGG. Uitându-mă la ei, mi-am dat seama că-mi era dor să predau. Mi-era dor de energia pe care o emanau tinerii studenți atunci când îmi umpleau clasa.

Mai târziu, pe când soarele începuse să arunce umbre lungi pe masa mea, am aprins lampa încă o dată și am scos o foaie dintr-unul dintre caiete. Am scris pe ea: *Kate Moreton, americancă, studiez poveștile din insulele Blasket*. Am lipit-o pe masă și am stins lampa, după care am netezit, de câteva ori, biletul cu mâinile.

Am citit vreme de două zile. Am citit fără oprire. Am citit cu atenție. Adormeam în pat cu vreo carte în mână, cu paginile-i înfoiate precum o pasăre plutind pe deasupra mea. Citeam în cubicul, concentrată și luând notițe, și mai citeam în timp ce mâncam bolurile cu supă delicioasă de la pubul din campus. Am citit relatarea – chiar dacă era haotică – a Maurei O'Hailey, femeia din Massachusetts care, în toiul crizei de Alzheimer, revenise deodată la limba ei maternă, irlandeza veche, limbă vorbită de către locuitorii insulelor Blasket. Am citit despre foci și cod și acoperișuri de stuf, despre bărbați răpuși de mare, pierduți pe vecie, despre traulerele de pe insula Man venite la pescuit de heringi și despre asistentele medicale care, poposind pe insulă, i-au găsit pe locuitorii lor înfometați și subți. Am citit despre Robin Flower, un cercetător britanic care și-a petrecut verile studiind limba și obiceiurile localnicilor, precum și despre francezii care, descoperind bogatele ascunzători de homari din preajma insulelor stâncoase, le ofereau localnicilor frânghii și pânzeturi, ceară de albine și zahăr în schimbul creaturilor verzi-albastre care mai târziu ajungeau pe mesele parizienilor. Am citit până când lumea insulelor Blasket mi s-a părut cu mult mai familiară decât lumea în care tăiam, până când insulele au devenit un vis în care pătrundeam la fel de simplu ca printr-o ușă deschisă. Am învățat numele de familie, numele copiilor decedați, pe cele ale femeilor care

muriseră născând. Consumând toată această proză, trăiam o plăcere pe care înainte n-o mai încercasem decât de puține ori, și numai pentru câteva clipe. Aveam parte de mulțumirea cărturarului, de bucuria pe care o puteai simți doar dacă trăiai în cărți, cu gustul paginilor pe limbă.

Aveam toată zona din jurul cubiculului meu numai pentru mine. Nu știam de ce. M-am plimbat în liniște prin încăpere, citind numele și specializările celorlalți studenți. Mi-am spus că făceam lucrul ăsta ca să aflu dacă specializarea mea era comună cu a oricărui alt student, însă adevărul era cu mult mai banal de atât. Eram pur și simplu curioasă. Trei dintre studenți puseseră câte un bilețel în care anunțau că erau plecați și că aveau să revină la o dată anume. O studentă scrisese că urma să devină mamă. Un altul scrisese că plecase ca să se dedice unui maraton de băute și că n-avea să se întoarcă decât după Crăciun. I-am apreciat sinceritatea.

Și mai rămâneau doi. Cu mine, eram opt. Aceștia nu lăsaseră nici un bilet că să-și justifice absența, așa că, în fiecare zi petrecută în cubiculul meu, îi așteptam să se întoarcă din clipă în clipă. Le știam numele: Carol Markman și Daijeet Agarwal. Domeniul de interes al lui Carol Markman era ția irlandeză din vremea Marii Foamete, iar cel al lui Daijeet Agarwal era *păstrăvul*. Poate că era de la oboseală, poate că era din pricina concentrării mele asupra insulelor Blasket, însă, oricât am întors cuvântul pe toate părțile, nu părea să aibă nici un sens. *Păstrăv*. Repetă un cuvânt de suficiente ori – și devine amuzant, însă „păstrăv“ avea însușirea asta în mai mare măsură decât majoritatea cuvintelor. *Păstrăv*. *Truite* în franceză. *Forelle* în germană. Nu-mi puteam scoate din minte imaginea unui bărbat care stătea la o masă și vorbea cu un pește. Luându-i un interviu. Dând aripioara cu el. Voiam ca Daijeet Agarwal să apară și să-mi explice care era treaba cu păstrăvul lui. Dar, în primele două zile, n-a făcut-o.

În a treia, în joia în care eu trebuia să mă duc la prima mea întâlnire de la Clubul Biciclistelor, Daijeet Agarwal a venit. Era înalt și rotofei, un bărbos cu picioarele ușor crăcănate. Ar fi putut să dribleze o minge de fotbal doar

mergând până la fereastră. Era îmbrăcat cu o pereche de blugi și cu o jachetă de piele, iar la spate avea un rucsac jerpelit, pe care îl purta pe umărul drept. Mi-a zâmbit atunci când m-a văzut, dar n-a scos nici un cuvânt. S-a așezat cu zgomot la masa lui și a început să-și scoată lucrurile din rucsac. Am încercat să nu-l bag în seamă, însă asta era, firește, imposibil. Spațiul ne obliga să fim conștienți unul de prezența celuilalt. Am privit pe fereastră. Ploaia se pornise devreme și nu se mai oprise, deși meteorologii anunțaseră vreme senină în acea după-amiază. Mă întrebam, absentă, dacă nu cumva ploaia îl alungase pe Daijeet departe de vreun pârâu, sabotându-i studiile asupra păstrăvilor, dar am încercat să-mi iau gândul de la asta și să mă concentrez la insulele mele. Însă auzeam bufniturile surde pe care le făcea golindu-și rucsacul. Indiferent de ceea ce făcea el cu păstrăvul ăla, se părea că avusese nevoie de mult echipament.

– Tu ești studenta cea nouă, mi-a spus el, după ce bufniturile au încetat. Cea care studiază insulele Blasket. Am auzit că urma să vii.

Eu m-am întors în scaun.

– Da. Salut. Eu sunt Kate.

– Eu sunt Daijeet. Irlandez de prim rang.

Mi-a zâmbit. Avea un zâmbet minunat. Și eram cât se poate de convinsă că nu era irlandez în sensul pe care-l dăduse el acestui termen.

– Îmi pare bine de cunoștință. Tu ai ca obiect de studiu păstrăvul?

– Da. Ei bine, și apa. Oxigenul și capacitatea apei de a transporta păstrăvul-curcubeu. Colaborez cu guvernul irlandez pentru creșterea producției de pește. Cel puțin, asta e misiunea noastră. Dar nu-i întotdeauna încununată de succes.

– E fascinant.

– Sincer să fiu, de cele mai multe ori fac pe pescarul. Îmi place să pescuiesc, așa că m-am gândit că asta o să mă țină în preajma pâraielor. Până acum, așa a fost. Nu ajung aici prea des. De obicei, trec doar ca să verific mesajele și alte chestii de genul ăsta.

– Ce știi despre Carol Markman? O să vină și ea?

– Nu, a renunțat la doctorat. Ajunsese să-l urască. A plecat în Bali sau pe undeva în est. Îi plăcea să călătorească mai mult decât să studieze. Genul petrecăreț, mai degrabă. Cred că suntem doar tu și cu mine semestrul ăsta. Nu trebuie să-ți faci griji, oricum. N-o să vin prea des.

– N-am nevoie de o tăcere mormântală.

– Nici n-am zis că ai avea. Mama întotdeauna spunea că băieții fac gălăgie ca să confirme că sunt încă în viață. Cred că avea dreptate. Am o stație la un laborator de apă din nord, mai sus de Donegal. Acolo îmi petrec majoritatea timpului.

– Locuiești în Limerick?

– Am un apartament aici. Unul micuț. Oficial, fac parte dintre studenții cu bursă de la Universitatea din Limerick. Dar petrec mult timp dormind în camioneta mea. Am un permis de la guvern, care mă lasă să pescuiesc oriunde. Totul – în numele cercetării. Sunt ceea ce americanii numesc un păstrăvar vagabond.

Îmi plăcea de el. Și găseam că domeniul lui de cercetare era cu mult mai complicat și cu mult mai valoros decât lăsa el să se înțeleagă. Îl invidiam pentru ceea ce îmi închipuiam a fi partea mai practică a cercetării lui. Apă și păstrăvi. Un subiect pragmatic, ceea ce ridica problema propriei mele cercetări. Fără îndoială că poveștile pe care le studiam meritau osteneala. Însă nu eram la fel de sigură în privința abordării mele asupra lor și a metodei de a le transforma într-un volum care să poată fi citit și care să arunce o lumină nouă asupra experiențelor trăite de femeile de pe insulă. În mare parte, venisem în Irlanda tocmai ca să înțeleg acest lucru.

Însă, lăsam grija asta pentru o altă zi. După ce Daijeet a terminat de scotocit prin birou, m-am trezit cu el lângă mine, întrebându-mă dacă voiam să beau un ceai.

– Mi-ar plăcea să beau un ceai, i-am răspuns, nefiind lămurită în privința invitației lui. Oricând.

– Mă gândeam că acum. Dă-mi voie să te scot la o ceașcă de ceai. Măcar atât pot face ca să te simți bine-venită. În felul ăsta am putea să ne cunoaștem un pic mai bine.

Nu voiam să mă opresc din citit, dar m-am gândit că nu mi-ar strica nici să-mi ridic nasul din cărți pentru câteva minute. În plus, îmi plăcea atitudinea lui. Mi-am luat portofelul din sertar și m-am ridicat. El mi-a întins o mână.

– Ar trebui să facem cunoștință așa cum se cuvine, Kate, mi-a spus, luându-mi mâna. Daijeet Agarwal. Încântat să te cunosc.

– Kate Moreton. Și mie îmi pare bine.

N-am prea vorbit în drum spre bufet, însă n-a fost o tăcere stânjenitoare. Prezența lui era cumva liniștitoare. Ajunși în dreptul casei de marcat, a insistat să-mi cumpere el ceaiul. L-am lăsat. Apoi ne-am dus la o măsuță rotundă, de lângă o fereastră care dădea înspre curtea interioară. Mi-a luat ceva timp să-mi dau seama că stăteam chiar dedesubtul cubiculelor noastre.

– Cum ai ajuns să studiezi păstrăvii? l-am întrebat eu, după ce ne-am așezat.

– Povestea e chiar amuzantă. Sunt anglofil. Da, știu că e absurd pentru un indian. Ne-am făcut o cauză din a-i urî pe britanici. Am fost crescut în India de mătușa și de mama mea. Tata a murit pe când eram mic, dar a lăsat în urmă o bibliotecă remarcabilă. Una demnă de Imperiul Britanic. Îmi petreceam zilele citind tot felul de prostii englezești despre imperiu, regina Victoria și Dumnezeu mai știe ce. Și, dintre toți oamenii, mi-a picat cu tronc Sir Izaak Walton. Ești familiară cu opera lui?

– Nu-i știu decât numele.

– Unii îl numesc părintele pescuitului la muscă. Englez pursânge. Tatăl i-a murit pe când era tânăr. Și-a câștigat traiul ca negustor de fierărie, însă avea pregătire de negustor de pânzeturi. Și-a petrecut ultimii douăzeci de ani din viață călătorind și pescuind alături de clerici eminenți. Crema Angliei, s-ar putea spune. A publicat *Ghidul complet al pescarului* în 1653, cu vreo

cincizeci de ani după *Hamlet*. Nu știu de ce, dar m-am trezit pasionat de toată povestea. Poate că eram în căutarea unui tată, Doamne, iartă-mă. Bătrânii clerici și Walton se bălăceau prin pârâiele Angliei, îmbrăcați, așa cum era de așteptat, în straie englezești: costume de tweed și pălării nepotrivite cu ocazia. Poate că imaginea asta nici nu fusese vreodată reală, dar mi-am inventat propria interpretare. Întocmai ca un băiat care joacă *Dungeons and Dragons*, ai putea spune, doar că eu chiar ieșeam în natură și mă deprindeam să pescuiesc în pâraie. Un tip mai în vârstă și cumsecade, Emmet Peterson, m-a luat sub aripa lui și mi-a arătat locurile cele mai bune pentru pescuit. Și lui îi plăceau scrierile lui Walton, așa că ne potriveam de minune. Preda biologia la școala generală, lucru care a aprins ceva în mine. Am văzut astfel oportunitatea de a preda și de a pescui și de a-ți coi, astfel, viața. Și iată-mă astăzi aici.

– Povestea e minunată. Iar abordarea domeniului pe care ți l-ai ales e deosebită.

– Pare de-a dreptul ridicol, uneori. Mă întreb câteodată ce îi face pe oameni să-și aleagă un anume domeniu de cercetare. Însă al meu îmi place, și-mi place și munca legată de el. Nu pescuiesc alături de clerici în vârstă, dar am ocazia să cutreier Insulele Britanice, să pescuiesc și să colectez mostre de apă. Dar vorbesc prea mult. Cred că, fără să-mi dau măcar seama, am ratat tovărășia propriilor mei colegi semestrul ăsta. Povestește-mi despre domeniul tău, Kate, mi-ar plăcea să aflu mai multe.

I-am făcut pe plac. Spre surprinderea mea, am descoperit că aveam și eu multe de spus. I-am povestit despre cum crescusem în zona Springfield/Chicopee din Massachusetts, despre tata și amintirile din copilăria lui, despre pasiunea mea pentru poveștile femeilor din insulele Blasket. Dacă m-ai fi întrebat cu zece minute înainte de ceaiul acela, aș fi spus că era imposibil să-mi descriu domeniul de studiu unui străin. Dar se pare că puteam. Probabil că avea de-a face cu privirea caldă și blândă a lui Daijeet. Și presupun că și cu propria mea singurătate.

– Ia te uită, nu ne potrivim noi? a făcut el, după ce am terminat. La ce copilării zbuciumate am avut?

A râs, și am râs și eu. Ne-am terminat ceaiul, urmărind cu privirea studenții care treceau pe lângă noi. Mi-a sugerat că, dacă voiam să merg cu el la pescuit într-una din zile, să nu mă sfiesc să-i spun. Mi-a promis să-mi aducă păstrăv și somon proaspăt. M-am uitat la el și părea întocmai ca un urs care îți promite să-ți aducă de mâncare. Un urs prietenos.

– Da, i-am răspuns. Chiar te rog.

SCRISOAREA A DOUA

Kate,

Cer tomnatic. Fum și pește care trage din adâncul oceanului. Uneori mă cațăr până în vârful *Ferriter*-ului ca să văd curbura pământului în depărtare. Cred că e cu putință să cazi de pe marginea oceanului. Ciorile s-au adunat zilele astea pe lângă pământurile mele și le-am urmărit cum au dat iama într-o livadă, cu ciocurile înroșite și îngălbenite de la pulpa merelor. Două degete de whisky. Când ciorile își ridică privirea, ochii lor sunt negri. Mi-am imaginat că dacă aș vedea-o de aproape pe vreuna dintre ele, dacă m-aș uita în ochii ei, aș vedea reflexia Irlandei în acei ochi. Reflexia ierbii, a vântului și a pietrei. Iată la ce m-am gândit atunci când te-am cunoscut: femeia asta e pasărea pe care o auzi cântând chiar înainte de apus. Un sturz singuratic. Poate că așa o comparație e prea mult. Chiar e. Încerc din nou: femeia asta e focul dintr-o zi rece de toamnă. E vâlvătaia ce a cuprins niște crengi, crengi de măr, și fumul care se ridică înspre nori. Ciorile îmi spun că ar trebui ca noi doi să încercăm încă o dată. O singură dată. Nu sunt perfect și nu sunt complet. Nu sunt fără pată. Dar sângele meu îmi spune că ne-am potrivi. Că am putea fi împreună în pat și că am putea dormi până când oile ne-ar cânta, iar stelele s-ar cufunda în lumină. Vino și fii cu mine, Kate. N-o să mușc. Am să te întâmpin cu inima curată. Nimic nu trebuie să se întâmple până

când nu spui tu că trebuie să se întâmple. Până când începi să ai încredere în mine.

Iarna va sosi aici în curând. Anotimpul bolurilor cu supă și al lingurilor. Ar trebui să-l petrecem împreună.

Lui Gottfried îi e dor de tine. M-am gândit să leg scrisoarea asta de zgarda lui și apoi să-l leg pe el de ușa ta, dar pare răsuflat. Prea siropos. Sau prea nu știu cum.

„Și atunci i-am cerut din ochi să mă întrebe iar, da, și atunci el m-a întrebat dacă vreau, da, și-i bătea inima nebunește și da i-am spus, da, vreau, da."

Sper ca ăsta să fie și răspunsul tău.

Capitolul 13

Am citit scrisoarea lui Ozzie de două ori înainte s-o așez cu fața în jos pe măsuța din bucătărie. Instinctul, autoconservarea, îmi spunea s-o ard. O undă de migrenă mă înțepa între sprâncene. Era o scrisoare bună, poate că puțin forțată. Era o scrisoare provocatoare. O scrisoare de vino-încoace. O scrisoare de genul vezi-sunt-un-bărbat-sensibil-și-rănit-vino-să-mă-vindeci. Toate astea la un loc.

Ultimul rând era un citat din Joyce. L-am căutat pe telefon. L-am citit pe îndelete și am recunoscut că Ozzie avea bun-gust. Și un ochi format. Dar, firește, putea să fie și un rol, o capcană pe care o folosea ca să atragă femei. Era o capcană mai bună decât majoritatea, recunosc, dar sirenele mele de alarmă continuau să sune.

Am tras adânc aer în piept și m-am uitat la ceasul mașinii de gătit. Era 16.37. Fetele de la Clubul Biciclistelor aveau să mă sune la ora 17. Își modificaseră planurile și le adaptaseră la faptul că eu eram nou-venită. În loc ca eu să mă alătur lor, mi-au promis să vină la mine și să mă ia. Pe biciclete.

M-am dus la toaletă, m-am pieptănat și apoi i-am trimis un mesaj lui Milly.

Mă duc la Clubul Biciclistelor. Dacă nu mă întorc repede, sună la poliție.

N-a trecut un minut, că mi-a și răspuns.

Amuzant. Fii cuminte.

Ozzie mi-a trimis o scrisoare.

Frumoasă sau scârboasă?

Jumi-juma. Romantică. Byroniană. Stupidă.

Măcar apreciază și tu faptul că se străduiește.

Daijeet Agarwal e amicul meu de studiu. Ai zice că e un urs cu ochelari.

Și eu am nevoie de un amic de studiu.

Au ajuns, i-am scris, atunci când le-am auzit bătând la ușă. *Trebuie să plec*.

– Te întrebi, a spus o femeie, atunci când am deschis ușa, dacă suntem prostituate sau ceva cu totul diferit. Aș fi vrut să fim prostituate, draga mea. Doamnele nopții. Ele au lenjerie mai bună decât avem noi.

N-o cunoșteam, deci am presupus că ea era Victoria, peisagista.

– Noi suntem fetele din Clubul Biciclistelor, a spus Elsa. Putem intra?

– Trebuie să ne poftești înăuntru ca pe vampiri, a spus Agatha, prietena mea, bibliotecara. Altfel, vom fi nevoite să rămânem afară.

– Desigur. Intrați, vă rog.

Am făcut un pas înapoi. Agatha mi-a atins cotul îcere, în timp ce Victoria, înaltă, cu umeri lați și haine cu croi masculin, s-a oprit drept în fața mea. Avea o energie uriașă. Ochii ei negri scăpărau, pătrunzători. În păr avea o agrafă a cărei piatră reflecta lumina în zeci de direcții.

– Victoria Willington, s-a prezentat ea. Un nume oribil, știu. Zici că-i o glumă. Mai degrabă britanic decât irlandez. Cei mai mulți îmi spun Vic, niciodată Vicky. Îmi pare bine să mă cunosc.

– Și mie, Vic, i-am răspuns, dându-mi seama de gluma ei abia pe ultima sută de metri.

Mi-a zâmbit. Au intrat ca o trupă bine organizată și au urcat scările înaintea mea. Victoria –Vic – ducea o geantă din care se auzea un zăngănit. Sticle de vin, mi-am spus.

– Chiar au făcut treabă bună, Elsa, a spus Agatha, privind de jur împrejurul apartamentului și studiind pereții. La zugravi mă refer. Bine lucrat. A fost Jim cu echipa lui?

– Așa cred. Da, încerc să-mi amintesc. Jim a fost. Nu… Bobby. Nu mai știu exact.

Nici nu ajunseserăm în capul scărilor de la apartament, că am și auzit zgomotul sertarelor din bucătărie. Victoria le trecea rapid în revistă, probabil căutând un tirbușon, mi-am zis eu. Scosese o sticlă și o pusese pe masă, chiar lângă scrisoarea de la Ozzie. Am avut strania senzație că făcea pe gazda în propriul meu spațiu. Elsa a părut să-mi vadă expresia de panică de pe față.

– Te-am speriat, nu-i așa? a spus ea. Probabil că te întrebi ce naiba se…

– Ar trebui să le oferi oamenilor și tirbușoane, a întrerupt-o Victoria, închizând, nervoasă, ultimul sertar. Nu e civilizat să nu aibă cu ce deschide sticlele, Elsa.

– Am un briceag elvețian, a intervenit Agatha, scotocind într-un buzunar al fustei. L-am mai folosit. Nu te mai purta ca un buldog, Vic.

– Hai, dă-l încoace! Scot eu dopurile într-o oră sau două. Sunt niște tirbușoane tare afurisite la bricegele astea, a făcut Vic.

– Și avem și o bicicletă dublă pentru tine, dacă mai vrei să mergi cu noi, a spus Elsa. Vei merge cu Agatha. Ne-am hotărât să schimbăm programul de azi. O să mergem doar până acasă la Vic.

– Spune-i Aggie, pentru numele lui Dumnezeu! a exclamat Vic. Nimeni nu-i spune Agatha.

– Tu și Aggie, atunci, a sfârșit Elsa, după care și-a îndreptat privirea către Vic. Ai terminat cu gâlceava, Vic?

– Nu încă, a răspuns Vic, înșfăcând sticla de pe masă. Nu până nu beau ceva.

– Chiar se calmează după, a spus Aggie, stând la masa din bucătărie. E ca un cal care trebuie să alerge în cerc de câteva ori până să se liniștească.

M-am simțit ușor copleșită, dar fericită să am atâția oameni în micul meu apartament. Să am prieteni sau, cel puțin, cunoștințe. Fusesem nespus de adâncită în cărțile mele. Înainte ca Vic să reușească să scoată dopul, am hotărât să mergem cu bicicleta până acasă la ea și să bem vinul acolo. Nu era departe. Toate veneau de la muncă și am simțit că voiau să se retragă într-un loc cu care erau obișnuite. N-avea sens să bea vin întâi într-un loc, apoi în altul.

Am încuiat și le-am urmat pe scări. Încercam să-mi amintesc de ultima oară când mersesem pe o bicicletă dublă. Trecuseră ani buni. Aggie s-a urcat în față și eu în spate, apoi mi-a aruncat o privire peste umăr.

– Ești gata? m-a întrebat ea.

– O să-mi dau toată silința.

– E doar un kilometru și ceva. Ajungem acolo cât ai clipi. O să mergem de-a lungul râului, așa că nu-ți face griji în privința traficului.

– Sunt gata.

A fost frumos. Vic când se îndepărta, când se apropia, râzând și tachinându-ne, plângându-se că avea nevoie de o băutură, în vreme ce Elsa mergea responsabil, potrivit firii ei. Era joi, aproape sfârșitul săptămânii de lucru, iar eu am simțit plăcerea zilei aproape încheiate, în timp ce vedeam luminile aprinse în casele pe lângă care treceam. Eram în Irlanda, mi-am reamintit eu mergând pe bicicletă de-a lungul malului râului Shannon, alături de niște prietene irlandeze. Bâtlani albi stăteau în vâltoarea apei, cercetând fundul râului după viermi, creveți sau ce vor fi mâncat ei. Aerul de toamnă îmi făcea pielea de găină, dar era plăcut să simt briza pe piele. Mi-

am ajustat pedalatul la ritmul lui Aggie și am continuat să sprintăm, mergând mai bine decât restul, înaintea grupului, dar cumva fără să ne depărtăm. Luna se ridica la est, deasupra orizontului, trimițând o lumină galbenă pe apă, iar razele ei se împrăștiau precum scânteile în clipa în care atingeau întunecimea curenților.

Ne aflam în casa de vacanță a lui Vic. Așa o numea ea, deși nu ieșiserăm din perimetrul orașului Limerick. Era o cabană de vis tipic irlandeză: din piatră cenușie, acoperită de iederă, cu geamuri cu mai multe ochiuri și o alee pavată cu cărămidă și năpădită de mușchi, care ducea până la ușa din față. Milly ar fi numit-o o casă-calendar, una dintre acele locuințe remarcabile, fotografiate ca să marcheze lunile octombrie sau martie, genul de loc care te umplea de invidie și de speranța că viața chiar putea fi după cum îți sugera cabana. Nonșalanța cu care se purta însă Vic o făcea confortabilă și primitoare. Lângă ușa din față era o cutie plină cu bastoane de drumeție și cu cizme. Șemineul nu era uriaș, însă în el ardea un foc vioi. Suporturile pentru bușteni erau în formă de pisici, înalte și zvelte, ai căror ochi luceau atunci când flăcările îi surprindeau în unghiul potrivit. Stăteam toate la lumina unei lămpi, în vreme ce focul își răspândea propria lumină în restul încăperii. Dacă cineva mi-ar fi spus că aveam să ajung într-o astfel de cabană după numai o săptămână în Irlanda, i-aș fi spus că nu era în toate mințile. Dar iată-mă acolo. Întâmplările din viața mea se perindaseră rapid.

– Acum cunoști toate secretele Clubului Biciclistelor, mi s-a adresat Elsa. Mi-e teamă că nu-i cine știe ce. Toată asta e numai vina lui Vic. Ea ne-a convins să facem mișcare ca să nu ne simțim prost că bem vin, așa că, la sugestia ei, am combinat cele două activități.

– Și nimeni nu trebuie să șofeze după ce bea, a completat Aggie. Asta-i crucial. Irlanda are o lege incredibil de aspră cu privire la urcatul la volan după ce ai consumat alcool.

– E un club bun, am spus eu, afundându-mă și mai mult în fotoliul care se afla chiar în fața focului. Are cantitatea potrivită de secrete, orice club ar

trebui să aibă doza lui proprie.

– Doamne, îmi place să aud un american vorbind. Accentul ăla! a spus Vic, cu spatele la foc. Uneori uităm. Îmi aduc aminte că, atunci când m-am mutat în Colorado, nu mă mai săturam de accent.

– Tu ai accent de Boston? m-a întrebat Agatha.

– Așa cred. Mai degrabă de New England.

– Mă termină accentele americane din sud. Sună de parcă mestecă fiecare cuvânt. Mie îmi place cuvântul *gumbo*[8], a spus Elsa.

Noaptea se așternuse peste împrejurimi. Vic a comandat mâncare chinezească. A venit în doar câteva minute, spre surprinderea mea, însă Vic m-a lămurit că restaurantul era doar la o stradă depărtare. M-am ridicat ca să mă spăl pe mâini și, când m-am întors, le-am auzit pomenind numele lui Ozzie. Am fost surprinsă.

– Ai mers cu el pe insulele Blasket, nu-i așa? Pe barca lui? m-a întrebat Elsa, în timp ce ne-am întins ca să ne luăm fiecare comanda din mulțimea de cutii albe cu mâncare chinezească. Cu Ozzie Ferriter, nu?

– Așa e, am zis, alegându-mi cu grijă cuvintele.

Irlanda era o țară mică. Ozzie avea dreptate să spună asta.

– E nepotul Norei Crean, le-a explicat Elsa lui Aggie și lui Vic. Arată trăsnet și e un fel de pescar. A fost soldat în Afganistan, nu-i așa, Kate?

– Parcă da. Nu-l cunosc prea bine.

– Nora Crean e bogată ca Midas, a spus Vic. Sponsorizează de una singură peste zece organizații de caritate din Irlanda. Are bani din New York.

– Iar Ozzie are și un fel de adăpost pentru câini. Mi-aduc aminte că am auzit ceva de genul ăsta, a spus Aggie, împărțindu-ne bețișoarele cu care să mâncăm.

– Câini salvați de pe străzi, din câte știu. Dar cred că a renunțat la asta, am adăugat eu.

– E așa de chipeș, afurisitul, a spus Vic. Știu despre cine vorbiți. L-am văzut alături de Nora Crean pe la inaugurări și alte cele.

– Se poartă frumos cu bunica lui, am zis eu, luând un rulou cu ou. Cu Nora sau cu Bunica, după cum îi spune Ozzie.

– Ți-a cerut vreo întâlnire? a vrut să știe Vic, după care a clătinat din cap și a râs. Normal că da. Sunteți amândoi frumoși! Întrebarea e: ai zis „da“?

– Nu încă, i-am răspuns.

Lucru care a stârnit un val de râsete.

– Nu le lăsa să te necăjească, mi-a spus Elsa. E treaba ta cu cine ieși.

– Dar să bați drumul până aici ca să sfârșești prin a te întâlni cu un american e pur și simplu prea amuzant, a spus Aggie.

– E pe jumătate irlandez, a corectat-o Elsa, în vreme ce dintre bețișoare i se revărsa o cascadă de tăieței. Numele de familie e Ferriter. Știați că au avut cândva un castel pe insulele Blasket?

– Știam, da, am răspuns eu. Am aflat asta atunci când am căutat informații despre insule.

– O, haide, dă-i o șansă, mi-a spus Vic. De ce n-ai face-o? Poate că se va dovedi că-i un tip mai de treabă decât spunem noi că e.

– Îmi pun spionii la lucru și aflu dacă e încurcat cu vreo femeie pe care s-o cunoaștem, s-a oferit Aggie.

– N-o face, te rog, i-am zis eu. Indiferent de ce vei afla, fie o să-mi convină prea mult, fie prea puțin, și nici una dintre variantele astea nu mă ajută.

– Are dreptate! a intervenit Vic, luând o sticlă de vin și umplându-ne paharele. Ai o bună sănătate mentală, Kate. În grupul ăsta nu-i întotdeauna ușor să ți-o menții.

Focul și-a ales tocmai acel moment ca să arunce o scânteie pe covor, chiar lângă bocancul lui Vic. Ea a călcat-o degrabă și a strivit-o, până când a fost sigură că a stins-o. Am privit-o, mâncând încet, cu gândurile la un curs de antropologie la care asistasem cu ani în urmă. Profesoara, dr. Conahue, fusese un pedagog excelent, care petrecuse mulți ani în Africa, observând viața rurală și tribală. Ne spusese că în Africa femeile participă la sesiuni de lamentare. Acestea puteau să se țină în preajma unui râu, în timp ce femeile

spălau rufe, sau atunci când măcinau mălaiul pentru masa de seară. De fapt, ne spunea dr. Conahue, oriunde se aduna un grup de femei ele, creau, fără doar și poate, o sesiune de lamentare, unde fiecăreia dintre ele îi venea rândul să-și verse oful. Nu mă mai gândisem la asta de când terminasem facultatea, dar în momentul de față mi se părea cât se poate de relevant. Eram ca niște femei de la sat care se duseseră la râu ca să aducă apa în urcioare purtate pe cap, iar în timpul ăsta ne plângeam de bărbați și făceam presupuneri. Lumea nu se schimbase prea mult.

Gândul ăsta mi-a trecut prin minte într-o fracțiune de secundă. Dar mă întrebam acum ce să fac în privința lui Ozzie. Voiam să le cer părerea, dar nu eram sigură de reacțiile lor. Și ce le-aș fi spus? Cum voiam să-l văd pe Ozzie? Întreaga chestiune era încă neclară în capul meu.

Însă îmi aminteam că mă sărutase. Și că-i răspunsesem la sărut.

Am început apoi să vorbim despre universitate. Îmi dădeau informații despre oamenii pe care ar fi trebuit să-i cunosc, despre cine putea repara un computer, despre cine îmi putea gestiona cheltuielile de călătorie asociate banilor din bursă. Mi-au mai sugerat și o mulțime de destinații. Vic mi-a adus trei ghiduri de călătorie Lonely Planet, destul de răsfoite, de pe rafturile de lângă șemineu. Apoi, la fel de repede pe cât începuse, ziua s-a și sfârșit.

Focul s-a domolit, iar Aggie a spus că ar fi trebuit să se întoarcă acasă și m-a întrebat dacă eram pregătită. Am spus că da, lucru care a făcut-o și pe Elsa să se ridice.

– Îți mulțumesc, Vic, am spus, strângându-i mâna gazdei. Îți mulțumesc pentru primire.

– Eu îți mulțumesc că ai venit cu noi. Ai împrospătat semnificativ atmosfera.

Ne-am întors în campus pe biciclete. Aerul era plăcut. Am mers de-a lungul râului Shannon, iar trei lebede albe ne-au privit cum treceam pe lângă ele. Stăteau cocoțate pe un dâmb de nisip, iar una scormonea ceva într-o parte, cu ciocul ei de culoarea dovleacului. Luna așternuse peste apă o

nouă pânză de lumină, curenții purtând-o cu ei numai o clipă înainte s-o lase deoparte și să-și vadă de drum.

A doua zi m-am întors la lucru și, vreme de aproape o săptămână, nu mi-am mai scos nasul din cărți. Am citit, mi-am făcut planuri de călătorie și am plasat, pentru prima oară, povestea insulelor Blasket în cuprinsul teritoriului irlandez. Am citit mult despre acea zi din 1953 când a venit barca ce trebuia să-i ia pe ultimii douăzeci și doi de locuitori. Marea se spărgea la țărm atât de violent încât oamenii fuseseră nevoiți să-și abandoneze bunurile, puține cum erau, pe malul pe care luasem prânzul cu Nora, Seamus și Ozzie. Abia peste câteva săptămâni, atunci când s-au întors, într-o zi senină, ca să-și îngrijească oile, au reușit să-și ia restul de bunuri și să se întoarcă la Kerry cu ele. Imaginea cu mobila scoasă pe plajă, așteptând să fie luată de acolo, era una tulburătoare. Am căutat prin mai multe cataloage și pe toate site-urile până să găsesc o fotografie a acelei scene. Mi-am dat seama că o parte din mobilier era foarte probabil să fi aparținut familiei tatălui meu.

După o săptămână de muncă neîntreruptă, am început să visez insulele Blasket. Visele erau despre niște detalii mărunte. Mișcarea unui acoperiș căzut, bătut de vânt; vopseaua cu care se obișnuia să fie marcate oile care cutreierau pretutindeni pe insulă; un pescăruș ghemuit dinaintea vântului, căzând prin aer cu un țipăt puternic, răsunător. Frânturi de vise. Uneori adormeam la birou, iar lucrul ăsta, știam prea bine, mă avertiza că încălcasem anumite reguli în privința muncii. Tendința mea pe termen lung era să mă cufund într-un proiect până când ajungeam să exclud orice altceva. Astfel, aveam să ajung un cercetător și un profesor disciplinat, dar totodată la limita sihăstriei. Îcut, mai trăisem în izolare autoimpusă, nefiind tocmai antisocială, ci mai degrabă prea satisfăcută de propria mea companie. Putea fi periculos, știam asta din experiență. Ca să previn așa ceva, mă forțam în timpul zilei să fac plimbări lungi de-a lungul râului Shannon, fie ploaie sau cer senin. În afară de învățat făceam, lângă birou, exerciții ușoare de yoga și exerciții de întindere. Tocmai în toiul uneia dintre

acele ședințe de yoga, chiar pe când stăteam în poziția câinelui orientat în jos, s-a întors și Daijeet.

M-am ridicat, roșie toată la față din cauză că fundul meu era în aer atunci când intrase el. Însă chiar dacă observase asta, n-a părut să-i pese.

– Ți-am adus niște somon, mi-a zis Daijeet, punând o ladă frigorifică mare și rece pe biroul lui. Dimineață l-am prins. E unul bun. Cincizeci și opt de centimetri. Îți place peștele, nu?

– Îl ador. Mulțumesc!

M-am dus până la biroul lui și l-am urmărit cu privirea cum a scos capacul lăzii. Înăuntru se aflau trei pești așezați pe gheață, cu toții argintii precum norii. El a ridicat unul și l-a ținut la vedere, ca să-l pot observa.

– Pe ăsta l-am prins la musculiță, a zis el.

– Ce-i o musculiță?

– O muscă mai mică. Ar trebui să fii impresionată de asta.

– Dar chiar sunt! i-am zis eu râzând.

A pus peștele înapoi în ladă și mi s-a părut din nou că aveam în fața ochilor un urs mare și dolofan, căruia îi plăceau toate lucrurile englezești. Un fel de Paddington sau poate un Winnie de Pluș. A scos o rolă de pungi de plastic din buzunar, pe care a pus-o pe masă.

– Când te duci acasă, ia unul într-o pungă. E bine să-l mănânci imediat. Așa are gustul cel mai bun. Locuiești în campus, nu?

– Da. În Dodge Hall.

– Iată. Ia-l pe care vrei. Pe ceilalți doi i-am promis unor prieteni.

– Îți mulțumesc, Daijeet. O să fie un ospăț.

– Mai trebuie să știi că-i bine să-l gătești cât mai puțin posibil. Fără sosuri. În afară, poate, de puțină lămâie. Un pește așa de proaspăt n-are nevoie de altceva.

– Ești bine-venit să-l mâncăm împreună, Daijeet.

El a strâns din buze. Era adorabil într-o manieră blândă, plăcută.

– Am o întâlnire, mi-a răspuns. Cu supervizorul meu de la divizia pescăriilor. E o idee proastă, știu, dar e prea drăguț ca să-i pot rezista.

Mi-am dat atunci seama că era gay. Nu-l cunoșteam îndeajuns de bine încât să fiu surprinsă sau derutată, dar adevărul era că nu bănuisem asta. Totuși, înțelegându-i acum înclinațiile, mă temeam că el se gândise că-l invitasem la cină dintr-un impuls firesc al unei femei față de un bărbat. Am roșit. Simțeam cum scalpul îmi luase efectiv foc pe sub păr.

– Ce palpitant, am reușit să îngaim. Îl cunoști de mult timp?

– Doar de câteva luni. Ne-am dat târcoale ca rechinii. Tehnic vorbind, lucrăm împreună, deci e puțin cam ciudat să-mi ceară să ies cu el. Dar suntem amândoi degajați. Doi pescari bătrâni și de modă veche. Fără cluburi pentru noi, din păcate.

– Ei bine, abia aștept să-mi spui cum a decurs.

– Și eu la fel.

A zâmbit și a pus lada frigorifică jos, lângă biroul lui. I-am zâmbit și eu și m-am întors la biroul meu. Dintr-un impuls stupid, mi-am luat telefonul și i-am trimis un mesaj lui Ozzie:

Care e cea mai bună metodă de a găti un somon?

Mi-a apărut notificarea cum că mesajul fusese trimis, însă răspunsul n-a venit nici în acea seară, nici în weekend, ci abia peste șapte zile.

Capitolul 14

– Stai, că nu înțeleg, mi-a spus Milly pe Skype, zâmbind în timp ce vorbea.

Eu stăteam pe canapea și mă uitam la ea.

– Ești supărată pe el pentru că te-a luat în serios atunci când i-ai zis că nu vrei să te încurci cu el, corect? Dar acum că i-ai trimis un mesaj, te aștepți să-ți răspundă.

– M-am săturat de bărbați.

– Motiv pentru care îi trimiți un mesaj.

– Nu mai fi așa de rațională, Milly. Urăsc când ești rațională.

– Doar ascult și răspund, mi-a zis ea. Mi se pare că ești cam singură.

– Nu chiar. Am luat prânzul cu biciclistele. Au fost foarte drăguțe cu mine.

– Dar cu un bărbat e cu totul altceva.

– Poate. Probabil că nu. Cine știe?

Era bine să vorbesc cu Milly. N-o mai făcusem de vreo săptămână, lăsându-ne mesaje și încercând să ne găsim una pe cealaltă. Fusese plecată în Western Massachusetts ca să-și ajute misterioasa binefăcătoare să instaleze o piesă de artă la Mass MoCA[9]. Fuseseră pe drum trei zile, apoi se duseseră până la Montreal dintr-un impuls de moment, ca să viziteze o fermă de lavandă. Văzuse câmpuri nesfârșite de levănțică și fusese impresionant, îmi spusese ea. Aproape mai mult decât putuse ochiul ei să absoarbă. Acum că se întorsese, stabiliserăm o întrevedere pe Skype. Purta un pulover mare și negru și cizme îmblănite, iar părul îi arăta de parcă niște veverițe hotărâseră să ierneze acolo.

– Probabil că ești în călduri, mi-a spus Milly, sorbind din cana ei de ceramică. Cam asta e problema a jumătate de glob, știi, nu? Toată lumea are nevoie de mai mult sex. Asta ne-ar face pe toți să ne relaxăm.

– Am lucrat mult. Cercetarea mea începe să prindă contur.

– Și tot în călduri ești. Asta n-are treabă cu lucrul, scumpo. A fi în călduri e cu totul altceva.

– Și am nevoie să călătoresc. Am nevoie să plec din Limerick și să mă plimb prin jur. Poate să ajung la Dunquin, unde s-au stabilit câteva dintre familiile din insulele Blasket. Acolo li s-au înălțat niște colibe.

– Sună-l pe Băiatul-Pește și spune-i să vină să te plimbe.

– Îl cheamă Ozzie.

– „Băiatul-Pește“ i se potrivește mai bine. Ai doi băieți-pește până acum, nu? Pe Ozzie și pe ursulețul Paddington. Ți-a mai adus somon ursul gay?

– Nu mai vorbesc cu tine niciodată.

– Măi, măi! A început să ningă!

S-a întors. Apoi a luat laptopul și l-a scos afară din casă. Știam studioul ei pe de rost. Știam că avea un fel de punte care dădea înspre o pădurice sălbatică. Ea a ținut ecranul spre linia unde copacii întâlneau un mic luminiș. Am urmărit cu privirea cum ningea. Cunoșteam exact senzația. Moliciunea pe care o aducea zăpada, zgomotul ușor pe care îl făcea atunci când cădea pe frunze, dar și felul în care iarba devenea albă și pală în lumina lunii. Mă făcea să-mi fie dor de New Hamsphire, de Coasta de Est a Americii și de iarna iminentă care avea să vină, făcându-i pe toți s-o înjure după ce mai întâi se îndrăgostiseră de ea. Mi-era dor de bătrânii yankei cu căciulile lor de lână, roșii și cu clape pentru urechi.

– Prima zăpadă mă face mereu să plâng, mi-a zis Milly, întorcând laptopul spre ea. Aș vrea să fii și tu aici, Kate.

– Și eu. Dar și aici îmi place. Cred că acum sunt doar puțin cam întoarsă pe dos.

– Ai vreo veste de la mama ta?

– Doar un mesaj. E în Italia, caută iahturi.

– Vine să te viziteze?

– Nu, din câte știu eu. E posibil să se răzgândească, dar depinde de Ben. Poate că vor veni până aici cu barca, cine știe.

– Glumești, nu?

Eu am încuviințat din cap.

– Mama nu-i genul de om căruia să-i placă navigația.

Milly s-a așezat înapoi pe canapea și și-a luat cana cu ceai. În aceeași clipă, am primit o notificare de la Ozzie Ferriter. Mi-a apărut pe ecran, după care a dispărut înainte să apuc să văd ce scria. N-am reușit să citesc decât ceva despre o barcă.

– Ozzie tocmai mi-a trimis un mesaj, am spus eu. Halal sincronizare, nu? O adevărată nebunie!

– Ce spune?
– Că a fost plecat cu barca la pescuit.
– Vezi?
– Și eu, și mama ne vedem cu marinari. Dumnezeu să ne ajute!
– Nu te vezi cu el, a spus Milly. Nici nu trebuie s-o faci.
– Atunci doar exersez?
– Ceva de genul ăsta.

Am închis conferința puțin mai târziu. N-am citit mesajul lui Ozzie imediat. Nu voiam să cedez ispitei de a-i răspunde numaidecât. M-am silit să mă ridic și să fac curat în bucătărie, lucru pe care îl tot amânasem. Apoi, prinzând avânt, m-am apucat de curățenie și în restul apartamentului. Nu mi-a luat mult. În timp ce curățam, mi-am dat seama că poate Ozzie îmi scrisese că venea încoace. După o deliberare atentă, am luat telefonul și i-am citit mesajul.

Am fost în larg la pescuit. Cine ești?

Vreau să-l văd pe Gottfried.

Când?

Weekendul ăsta.

E ocupat. Dar eu sunt liber. Vineri după-amiaza?

Da, te rog.

Oare scrisoarea mea și-a făcut efectul?

Poate.

Vineri după-amiază, la ora trei. E ceva ce n-ai vrea să mănânci?

Zebră.

O să-mi rezerv ziua pentru tine.

Gottfried chiar e ocupat?

O să-l aduc și pe el. Deja e adolescent de-acum.

Ne vedem vineri, la trei.

Am lăsat telefonul din mână și m-am întrebat ce naiba fusese în capul meu.

Dialog interior vreme de două zile și jumătate, noaptea înainte de culcare, în timp ce mă spălam pe dinți, clipe tăcute și monotone în cubiculul de studiu:

„La ce te-oi fi gândind? La ce te aștepți? O să vrea să se culce cu tine. Asta îți dorești? Ai grijă ce-ți dorești. Blugi, probabil. O bluză și o jachetă de vreun fel. Trebuie să mă duc la cumpărături. Ba nu, nu trebuie. Am puțini bani de cheltuială. O geantă de voiaj? Și, oricum, cine îi mai spune geantă de voiaj? Ce ridicol! E drăguț și înalt și mirosea ca un miel data trecută când am stat lângă el. A sărit în spinarea unui măgar și apoi a sărit jos de pe el. Are o

barcă. Și o camionetă. Dacă îmi fac apariția cu o geantă de voiaj, o să creadă că plănuiesc să rămân peste noapte. Și nu așa ne-am înțeles. Ninge în New Hampshire. Vreau să văd zăpada. O să-mi iau un rucsac. Aș putea să-mi pun lucrurile într-un rucsac. Lucrurile de care o să am nevoie, o carte și încărcătorul de telefon. Periuța de dinți. Peria de cap. Ar trebui să spun cuiva unde mă duc. Elsa. Ea ar înțelege. Ozzie l-a citit pe Joyce. Cunoaște opera lui Joyce. Asta e un plus. Un mare plus. Nu pare genul milităros, dimpotrivă. Pare hippy. Nu hippy. Nimeni nu mai e hipiot în zilele noastre. Liberal, mai degrabă. Când m-am culcat cu Abe a fost ca și când aș fi împrumutat o cană cu zahăr de la un vecin. Oare sex bun înseamnă dragoste bună? Oare dragostea bună înseamnă sex bun? Cineva a spus: Ceartă-te curat și fă sex murdar. Gottfried e în adolescență. Ozzie își rezervă ziua pentru mine. Asta e bine. Straturi. Ar trebui să mă îmbrac în straturi. E posibil să fie rece peste noapte. O să rămânem împreună peste noapte? El a spus «o zi». Nu tenișii. Adidașii li se zice pe aici. M-a sărutat lipindu-mă de perete. M-a sărutat apăsat. I-ai cerut să te scoată la întâlnire. Așa ai făcut. Te poți preface că nu, dar așa e.“

Nu și-a făcut apariția vineri la trei. Nici măcar la trei și jumătate. Ci abia la 3.47, cu părul vâlvoi și cu hainele murdare de la lucru. Pe mâini avea niște pete negre, iar blugii îi erau tociți în jurul genunchilor. La unul dintre ei purta o genunchieră, iar în păr avea ceva care aducea cu niște așchii de lemn. La curea avea atașată un fel de borsetă mică din piele și mi-a luat o secundă să-mi dau seama că în ea se afla o ruletă. Deci lucrase la ceva. Și pierduse noțiunea timpului. A venit murdar la întâlnire, deci asta era un fel de semnal de alarmă.

Când am deschis ușa, i-am văzut fața luminată de un zâmbet larg.

Am simțit cum m-a cuprins furia. Furie pentru că îmi răpisem din timp ca să mă gândesc cu ce să mă îmbrac și ce să iau cu mine, în vreme ce el venise când crezuse de cuviință, arătând ca și cum urma să iasă cu băieții la o bere, după muncă. Deja eram pe lungimi de undă diferite.

– Te rog, Kate, nu te uita așa la mine, mi-a spus el. Știu, știu, știu, asta-i exact ceea ce nu mi-aș fi dorit să se întâmple. Exact. Te rog să mă ierți. Știu că arăt groaznic, dar am o scuză bună.

– E o greșeală, nu-i așa?

– Că am întârziat? Sau că avem o întâlnire?

– Ambele. Totul. Nu știu, Ozzie. Ce facem noi aici?

– Suntem pe cale să petrecem după-amiaza împreună. Îmi pare rău. Chiar îmi pare. Te rog, hai s-o luăm de la capăt.

M-am întrebat dacă întâmplarea asta avea să se mai repete. Dacă el nu putea să ajungă curat și la timp la prima întâlnire, cum avea să vină la a zecea sau la a douăzecea? Și nu cumva vorbisem ca Vrăjitoarea cea rea de la Miazănoapte? Mi-am dat seama că trebuia să mă controlez. Trebuia să dau înapoi. Iritarea mea izvora, oare, din faptul că pusesem prea mult suflet în ideea că aveam întâlnire cu el? Probabil că da. M-am silit să trag adânc aer în piept. Ozzie a zâmbit din nou.

– Măcar tu arăți bine, mi-a spus el.

– Am crezut că avem un fel de întâlnire.

– Dar avem, Kate, avem. Făceam ceva și a trebuit să termin. Ar fi trebuit să te anunț. Îmi cer scuze. N-o să se mai întâmple.

– Am vorbit ca o scorpie, așa-i?

– Puțin.

– Nu mă faci să am prea multă încredere.

– Îmi dau seama de asta. Dar te-am visat. În vis, se făcea că puteam să-mi trec mâna prin tine. Ce crezi că înseamnă?

– Înseamnă că ar trebui să mergi la un doctor.

– Vorbesc serios. Puteam să-mi trec mâna drept prin tine.

– Asta ar fi ciudat. N-ai venit cu o dubiță albă, nu?

– Nu, doar cu camioneta mea. Nu se simțea ciudat în vis. Ci se simțea ca și cum am fi putut fi mai apropiați.

– Nu știu ce să cred despre tine, Ozzie. Mă derutezi. Ce se afla de cealaltă parte?

– Care cealaltă parte?

– După ce îți treceai mâna prin mine, ce era de cealaltă parte?

– Un sandvici cu parizer.

– Serios?

– Nu. Nu era nimic. Doar aer. Ne aflam în aer.

– N-am nevoie de vreo mare furtună emoțională în momentul de față.

– Dar ce zici de o furtună mai mică? Cred că m-aș putea mulțumi și cu atât.

Mi-a zâmbit din nou cu toată gura. După care aproape că ne-am sărutat. I-am văzut dorința în ochi și l-am urmărit din priviri, nesigură, cum a făcut un pas înăuntru. O clipă am rămas unul lângă altul. Nu-i puteam rezista. Nu cu adevărat. O știa și el, o știam și eu, și soarta amândurora era pecetluită. El s-a aplecat și mi-a luat rucsacul, ca apoi să-mi spună că în camionetă era cineva care dorea să mă vadă.

– Gottfried?

– Da.

– Bine. Pe Gottfried vreau să-l văd.

– Chiar îmi pare foarte rău, Kate. Sincer. A fost foarte urât din partea mea.

– Da, a fost.

– Ești un pic cam răutăcioasă. Cred că ar trebui să ne sărutăm. Doar o dată, ca să scăpăm de nervozitatea întâlnirii. Ce zici?

– Poate.

– E o lipsă de politețe să vorbești despre sărutat. Ar trebui să ne sărutăm direct.

– Vorbești prea mult.

– Cât de intens să fie sărutul?

– Acum chiar că vorbești prea mult.

M-a sărutat. Încet și cu blândețe. A trebuit să mă ridic pe vârfuri. Când am revenit pe picioarele mele, știam că eram pierdută. Cel puțin pentru o vreme. Cel puțin până când nu mai avea să apară în haine murdare, cu mâinile pătate și cu un cățel mult prea adorabil care să mă aștepte în camioneta lui.

Am fugit în sus pe scări și am verificat pentru ultima dată apartamentul. Mașina de gătit era închisă, luminile stinse, geamurile închise pentru orice eventualitate. Când m-am întors jos, l-am văzut sprijinit de ușă. Recunosc că mi-a tresăltat puțin inima. Arăta ca bărbatul pe care ți l-ai fi dorit să te aștepte la capătul scărilor.

– Ești gata? m-a întrebat el.

– Gata.

Mi-a pus mâna pe spate și m-a condus la camionetă. Atingerea lui n-ar fi putut să-mi provoace mai multe senzații nici dacă ar fi fost un păianjen în loc.

Gottfried m-a întâmpinat dinăuntrul camionetei. Și-a scos căpșorul prin fereastra întredeschisă ca să mă pupe. L-am pupat și eu, după care i-am împins ușor capul înapoi înăuntru. Ozzie mi-a deschis portiera.

– Mulțumesc, i-am zis eu.

– Dă-l mai încolo. Gottfried, fă-i și ei un pic de loc!

Ozzie s-a aplecat peste mine și l-a împins în poziție șezut. Apoi s-a întors spre mine și m-a sărutat din nou. De data asta, însă, n-a mai fost la fel de blând. M-a sărutat și m-a mângâiat pe coapsă, dinadins, lucru care nu m-a deranjat, în timp ce eu mi-am petrecut mâna pe după gâtul lui.

– Mă ierți? m-a întrebat.

– Nu.

– Bine.

S-a retras și a ieșit din camionetă. Eu m-am aplecat, l-am pupat pe Gottfried și i-am spus că avea să ajungă băiat mare. Și chiar era deja. Avea niște lăboanțe mari și neîndemânatice și un nas negru și strălucitor. Încă

mirosea a pui, așa că mi-am îngropat fața în blănița de pe gâtul lui, iar el m-a adulmecat.

Ozzie s-a urcat la volan și am pornit, încotro nu știu, să facem sex, poate, căci nu puteam ghici. Pe drum, am zărit râul Shannon lucind printre copaci.

Ne-am sărutat pe o stâncă ce dădea înspre Dunquin.

Ne opriserăm ca să-l plimbăm pe Gottfried. L-am dus pe Traseul Dingle, un drum circular pentru drumeții, care traversa aproape întreaga peninsulă Dingle. Ozzie îl cunoștea. A spus că avea să fie un loc bun pentru plimbatul câinelui.

Așa am făcut. Și chiar *era* un loc bun. Ziua se transformase într-o baie tomnatică de soare, de vânt și de nori. Traseul Dingle din partea aceea a peninsulei șerpuia de-a lungul unor stânci masive care dădeau înspre Dunquin. Cunoșteam satul ăsta pentru că mă documentasem. Acolo se afla Muzeul insulelor Blasket. Plănuisem să-l vizitez, dar fusesem prea prinsă cu cercetarea mea. Ozzie spunea că știa pe cineva care ar fi putut să ne facă un tur privat. Mi-a zis că Bertie Janes, unul dintre ghizi, se numărase printre ultimii copii născuți pe insulă. Acum Bertie își câștiga traiul spunând povestea locurilor sale natale. Între Nora Crean și Bertie exista o oarecare legătură. Ozzie nu-și dădea seama exact care anume, dar se părea că Bertie ar fi fost bucuros să ne ajute.

Am oprit mașina lângă marcajul care indica Traseul Dingle. Dincolo de semn, peisajul își desfășura în fața noastră rocile gri-albăstrui și stâncile abrupte. Pescărușii, papagali de mare și cufundari zburau purtați de briză, lăsându-se în picaj sau ieșind din valurile verzi. Citisem despre aceste păsări și despre cum locuitorii insulelor le mâncau deseori ouăle la vremea la care păsările le depuneau. Priveliștea nu putea fi mai senină și mai vie. Un singur trauler brăzda apa, lăsând în urmă dâre mari și albe, ca niște aripi de înger. Vântul îmi ciufulea părul, iar eu stăteam cu brațele încrucișate, urmărindu-l cu privirea pe Ozzie care îl elibera pe Gottfried din lesă.

– Ce frumos e aici, Ozzie, am zis eu, iar vântul mi-a înăbușit vocea, care abia se mai auzea. Ăsta să fie golful Tralee?

– Cred că e golful Brandon, dar se unesc și se varsă amândouă în Atlantic, la urma urmelor.

S-a aplecat și i-a șoptit ceva la ureche lui Gottfried, după care i-a dat drumul. Gottfried a țâșnit înainte, apoi s-a uitat în spate, nesigur, lăbuțele lui grele părând niște grămăjoare de frunze. Ozzie a încuviințat din cap, încurajându-l să meargă singur. L-am urmat pe Gottfried, care înainta stângaci de-a lungul aleii de pământ, aparent nevenindu-i să creadă că putea alerga și cutreiera după pofta inimii. Trupușorul i se bălăbănea de la o mișcare la alta, în încercarea de a se hotărî dacă să se avânte drept înainte sau dacă să se oprească și să adulmece fiecare miros care-i ieșea în cale. Între impulsuri, își întorcea privirea către Ozzie. Îl iubea, și mi se înmuia inima văzând cât de devotați își erau unul altuia.

– Poți vedea insulele Blasket de aici, mi-a spus Ozzie, mergând alături de mine. Din punctul ăsta, cel puțin. Se vede cum sunt înfipte în apă. M-am gândit că ți-ar plăcea o asemenea priveliște. Dincolo de ele e oceanul. Ape agitate, de cele mai multe ori. Se crede că au fost numite astfel după cuvântul *brasker* din norvegiana veche, care înseamnă „loc primejdios“. Dar bănuiesc că știai asta deja.

– Știam.

– Guvernul a strămutat mulți dintre locuitorii insulelor în Dunquin. Le-a ridicat colibe în Dunquin și le-a dat câteva hectare de pământ, însă oamenilor nu le-a plăcut să stea departe de mare. Cel puțin așa se vorbește. Toată treaba asta cu insulele Blasket s-a cam romanțat. Li se mai spune Paradisul Pierdut și altele de genul ăsta. Dar bănuiesc că-ți spun ceva ce știi deja.

– Oricum, e bine să aud toate astea aici, chiar lângă stânci. Ăsta-i motivul pentru care am venit. Voiam să le văd cu ochii mei.

– Apele sunt vijelioase, pot să dau mărturie. Într-o zi am ieșit în larg după macrou, când un val m-a lovit de la pupa și m-a izbit de cârmă. Am crezut că mi-am spart nasul.

– Iar cei din părțile locului foloseau canoele. E greu de crezut.

– Mureau destui. Era o viață grea.

– Nu-mi pot închipui cum e să trăiești lângă apă, după care să-ți fie luată. Până și vocea din mintea ta ar suna diferit. Nu-mi dau seama cum ai mai putea să gândești, apoi.

Am vorbit, dar nu însemna nimic. Am fi putut foarte bine să recităm versuri din „Jabberwocky“[10] și ar fi fost același lucru. Ajunseserăm în punctul acela ciudat în care bărbații și femeile, întâlnindu-se în carne și oase, ajungeau la acea stare în care cuvintele nu mai însemnau nimic și în care orice fi vrut biologia să se întâmple între ei – trebuia să se întâmple. Ozzie n-ar ar fi putut să arate mai bine: părul îi era bătut de vânt, ușor ciufulit și murdar, iar blugii soioși îi atârnau pe el. Se apleca deseori ca să-i șoptească lui Gottfried noi comenzi. Apoi s-a așezat pe o piatră plată ce servea drept bancă, iar dinaintea noastră apa se întindea tocmai până la Boston. M-am așezat și eu lângă el. Și acea clipă inevitabilă a sosit, acea clipă exaltantă și îngrozitoare deopotrivă, când mă așteptam să mă sărute, să se aplece spre mine așa cum o făcuse în camionetă, dar n-a făcut-o. Ci a continuat să vorbească despre insulele Blasket. Nu mai suportam. M-am ridicat și am venit între picioarele lui, iar Ozzie m-a tras înspre el, cu mâinile pe talia mea. Ne-am sărutat. Un sărut care nu mai era nesigur și precaut. Mi-a apăsat trupul de al lui, și-a strecurat mâinile prin spatele coapselor mele și m-a ridicat ușor. Ne-am sărutat iar și iar, neavând nici un motiv să ne oprim, nemaiavând nici un motiv să ne oprim vreodată. Un șuvoi sălbatic de gânduri mi-a inundat atunci mintea. Cercetarea, slujba, ursul Paddington, iahtul mamei, Dartmouth, Milly, insulele Blasket, tata, după care mi s-a rupt filmul. M-am abandonat în totalitate lui. Trupului lui, gurii lui, mâinilor lui și acelei foamete pe care nu credeam c-o aveam în mine cu un minut în

urmă, înainte s-o simt pulsând în adevărate spasme clocotitoare. Poate că am scos un sunet înfundat și disperat din gât. Poate că i-am apucat fața și i-am ținut-o apăsată de a mea. Poate că mi-am trecut mâinile peste spatele lui lat și, simultan, i-am lăsat mâinile să umble pe unde doreau. Și chiar îmi umblau pe tot trupul, atingându-mă peste tot, făcându-mi corpul să se miște aproape în tandem cu următoarea lui mișcare. Mi-a șoptit la ureche ceva duios și dulce, apoi ceva mai obraznic, despre trupuri, însă, din cauza vântului, n-am înțeles prea clar. Apoi, în cele din urmă, atunci când am rămas fără respirație, mi-a lipit fruntea de a lui și m-a ținut strâns, cu ochii lui frumoși privind țintă într-ai mei.

– Mi-a spus Nora că aveați să treceți pe aici. Poftim, doar ce am închis muzeul pe ziua de azi, dar vă pot oferi un tur rapid. Cum se mai simte?

– Bunica e bine, Bertie, mulțumesc de întrebare, i-a răspuns Ozzie.

– Mă bucur să aud asta. N-ai pentru ce, dragul meu. Tu ești Kate, nu-i așa? Te rog să-mi spui „Bertie". Așa îmi spun toți. Mă bucur să am o bursieră în vizită. Atât de mulți oameni se plimbă prin muzeu fără ca măcar să înțeleagă o iotă din el. Fără să priceapă ce însemna să trăiești în condițiile în care au trăit oamenii de pe insulă. Sunt atât, atât de multe lucruri de luat în considerare, a continuat Bertie, dându-se în spate și făcându-mi un semn cu mâna, o invitație la a-mi lăsa privirea să cutreiere prin jur. Iar muzeul de față e doar o fărâmă din ceea ce-a fost. Uneori, mă gândesc că e greșit să avem muzee despre orice, pentru că asta te face să crezi că viețile oamenilor pot fi încapsulate în expoziții. Spre exemplu, o piramidă îți spune ceva despre regii egipteni? Nu cred.

Bertie era o comoară. Scund, în jur de 1,60 metri, și rotund de la mijloc în sus întocmai ca un popic. Părul cenușiu îi înconjura scalpul ca o aureolă. Avea o alură de om ocupat, semănând cu un șoarece din desenele animate, care întârziase la cină. Era îmbrăcat cu o vestă în carouri de un roșu-aprins și cu niște pantaloni închiși la culoare; lanțul auriu al ceasului de buzunar i se revărsa într-o buclă strălucitoare peste pântecul proeminent. Era

îmbujorat și avea cel mai deschis ten pe care îl văzusem vreodată. Părea de-a dreptul nou-născut, ca și cum ajunsese la vârsta de șaizeci sau șaptezeci de ani fără să treacă prin procesele firești ale îmbătrânirii. Era fascinant de privit și, fără îndoială, irlandez din cap până-n picioare. Dacă simțea fie și cea mai mică neplăcere în a primi o turistă americană curioasă după orele de închidere ale muzeului, n-o arăta câtuși de puțin.

Din nefericire, eu și Ozzie nu ne puteam ține mâinile departe unul de celălalt.

Dar eram nevoiți. Discutaserăm chiar să anulăm rezervarea, însă Ozzie a insistat să mergem. Bertie James nu trebuia ratat, îmi spusese el, iar programarea fusese făcută de Nora însăși. Așa că oricât de greu ne-a fost să ne oprim din sărutat pe piatra cea plată – îl voiam pe Ozzie la fel de mult cum mă voia și el –, ne-am desprins unul de celălalt. L-am încărcat pe Gottfried în camionetă și am parcurs scurtul drum până la Dunquin, unde ne aștepta muzeul.

În timp ce mă uitam peste tot, uimită, am încercat să revin la realitate. Crezusem că filmele și cărțile în care se povestea despre oameni care ardeau de patimă unul pentru celălalt erau doar o invenție hollywoodiană. Da, puțină pasiune, o mică înflăcărare, dar nimic atât de copleșitor precum era patima dintre mine și Ozzie, la fel de primejdioasă precum niște cabluri electrice aflate în vecinătatea unei căzi pline cu apă. Eu nu mai trăisem niciodată ceva asemănător.

Bietul Bertie se afla la mijloc. Poate că simțise și el, poate că nu, însă eu și Ozzie eram conștienți de solemnitatea lui, în vreme ce eram absorbiți unul de celălalt.

Bertie ne-a făcut semn către un afiș de la intrare, pe care scria ceva în irlandeză.

Is ionad oidhreachta agus cultúir/músaem ar leith é Ionad an Bhlascaoid Mhóir a chomórann an pobal eisceachtúil a mhair ar na hoileáin iargúlta seo go dtí gur tréigeadh an Blascaod Mór să deireadh în 1953. Anseo, leathslí

timpeall Bhealach Cheann Sléibhe, tá radharcanna iontacha de chósta fiáin an Atlantaigh agus d'oileáin iomráiteacha an cheantair le feiceáil ar gach aon taobh.

– Știi irlandeză? m-a întrebat Bertie. N-o să te judec dacă nu știi. Poți să fii specialist și să înveți despre romani și fără să știi latină. Dar eram doar curios.

I-am citit inscripția cu voce tare. Nu la perfecție. Nu fără șovăieli. Și nu fără să fiu conștientă de prezența arzătoare a lui Ozzie. Dar nu m-am descurcat chiar atât de rău.

Cu priveliști uimitoare asupra coastei sălbatice a Atlanticului și a insulelor ce se văd de la jumătatea drumului Slea Head, Centrul insulelor Blasket este o moștenire fascinantă și un centru cultural/muzeu, care onorează comunitatea unică a celor care au trăit pe îndepărtatele Insule Blasket până la evacuarea din 1953.

– Foarte bine, chiar foarte bine, Kate. Mi-a spus cumva Nora că tatăl tău a locuit pe Blascaod Mór?

– Numai cât a fost mic. Numele meu de familie e Moreton. Ți-e cunoscut?

– Firește că da. Suntem precum spicele de grâu risipite în vânt, a spus el, conducându-ne de-a lungul holului care ducea în mijlocul muzeului. Urmați-mă, vă voi face acum turul lui Cook. Va trebui să vă întoarceți într-o altă zi, pe lumină, ca să pot să petrec câteva ore cu voi.

– Mi-ar plăcea asta!

– Ești interesată în principal de poveștile femeilor, nu-i așa? Peig Sayers, desigur, e chiar de aici. A scris o carte minunată, știi, dar mai sunt multe altele. De fapt, aici, la centru, am strâns o adevărată colecție de istorisiri orale.

– Am auzit de colecția voastră. Sunt aici s-o studiez.

Mi-a zâmbit. Și poate că *era* conștient de ceea ce simțeam eu și Ozzie unul pentru celălalt. Eram ca doi adolescenți care fuseseră goniți de un părinte somnoros de pe canapeaua din subsol pe care se sărutaseră. Am roșit atunci când mi-am dat seama că Bertie mă studia. Ozzie s-a depărtat, prefăcându-se interesat de un exponat pe care eram sigură că-l mai văzuse de nenumărate ori.

– Ai un ten irlandez, Kate, mi-a spus Bertie, lucru care m-a făcut să roșesc și mai mult.

Ne-am continuat turul. Ozzie s-a ținut la distanță. Știa și el puțină istorie a insulelor, însă nimeni n-ar fi putut să depășească exhaustivele cunoștințe ale lui Bertie. Pe de-o parte, eram copleșită de sursa atât de prețioasă care se afla dinaintea mea, iar pe de alta, îmi simțeam vocea tremurând ușor ori de câte ori Ozzie se apropia de mine. De mai multe ori m-am văzut silită să mă concentrez ca să ascult. La un moment dat, Bertie a înțeles ce se întâmpla, a zâmbit cu blândețe și și-a încheiat expunerea.

– Sunteți tineri, a spus el la sfârșitul turului, și vom lăsa restul pe o altă zi. Vă duceți la Limerick sau la proprietatea lui Ozzie?

Nu i-a răspuns nici unul dintre noi. Nici noi nu știam încotro aveam să mergem.

– Cred că nu ne-am decis încă, am zis eu. Asta a fost prima noastră oprire.

– Promiteți-mi c-o să vă întoarceți atunci când o să aveți mai mult timp la dispoziție, ne-a spus Bertie. Fugiți acum. E o noapte irlandeză frumoasă și nu vreți s-o petreceți ascultându-mă pe mine cum dau din gură.

– Îți mulțumesc, i-am răspuns eu. A fost minunat.

Am notat câteva informații în telefon și am luat datele de contact ale lui Bertie. El a zâmbit și ne-a deschis ușa.

– Transmite-i toate cele bune, i-a urat Bertie lui Ozzie, referindu-se la Nora. Și lui Seamus!

– Așa am să fac!

Am păşit afară, în lumina blândă a serii. Ozzie m-a privit în timp ce ne îndreptam spre camionetă.

– Limerick sau proprietatea mea? m-a întrebat el.

N-am răspuns. Nici nu era nevoie.

Capitolul 15

Să fie, pur şi simplu, doar feromonii cauza din care oamenii pot ajunge atât de violent atraşi unul de altul? O chimie a sângelui, amestecată, poate, cu nişte trucuri neidentificate ale posturii sau ale limbajului corporal? Indiferent de ceea ce avea ştiinţa să ne spună despre atracţie, n-ar fi putut să exagereze în privinţa lucrurilor care se petreceau în camionetă între mine şi Ozzie. Mâinile ni se atingeau iar şi iar; de fiecare dată când trebuia să oprim, mă urcam direct pe el şi-l sărutam. Când ne dădeam jos din maşină ca să admirăm peisajul, ne ţineam de mână. Era absurd şi o ştiam şi noi. Ba chiar glumeam despre asta şi încercam să ne ţinem în frâu. Însă valul de chimicale îmi ajungea în stomac, apoi mi se răspândea în partea de jos a corpului şi nu puteam rezista dorinţei să-l regăsesc pe Ozzie, să-l sărut, să-i vreau pielea lipită de a mea. Spuneţi-le fluturi. Spuneţi-i dorinţă carnală. Orice nume i-aţi da, era ceva real şi insaţiabil.

Ne-am continuat drumul către proprietatea lui, către locuinţa lui, către patul lui.

Gottfried ne-a salvat în repetate rânduri, cu căpşorul lui dulce şi cu mişcările stângace, tot băgându-se peste noi ca să vadă ce făceam, ce aveam de gând, cine avea să i se strecoare pe la spate ca să-l sărute pe celălalt. Era numai bun de supraveghetor. Ozzie încerca şi el să-mi arate locuri sau să-mi spună lucruri despre care el credea că mi-ar fi prins bine să le ştiu, dar amândurora ne era greu să ne concentrăm.

– Smerwick Harbor, Slea Head, mi-a spus el, pe un ton care nu se potrivea cu ceea ce se petrecea între noi.

Apoi am trecut de vârful peninsulei Dingle și ne-am îndreptat către proprietatea lui.

– Când ai cumpărat pământul ăsta? l-am întrebat, în încercarea de a-mi limpezi mintea și de a fi rațională.

– Cam acum trei ani. Bunica a aflat despre el atunci când a apărut pe piață, și m-a îndemnat să-l cumpăr. Mi-a spus că n-avea să mai existe o șansă asemănătoare. Nu în timpul vieții noastre.

– Bunica e îngerul tău păzitor.

– Mie-mi spui! E un pic fermecată, știai? Numai lucruri bune o însoțesc.

Apoi, o vreme, pasiunea pe care o simțeam pentru el a lăsat loc descoperirii a ceea ce el numea „pământul“ lui. Am luat-o pe un drum nepavat și ne-am îndreptat către mare. Preț de o clipă, chiar am crezut că aveam să intrăm în apă; drumul a luat-o în pantă, iar eu m-am prins cu mâinile de bord, până să-mi dau seama că Ozzie avea totul sub control. Era doar o ondulație a terenului, o ridicătură ce ascundea privirilor magnifica întindere de pământ și apă ce apăruse dinaintea noastră. De îndată ce roțile din față ale camionetei au depășit-o, am zărit locuința. Ozzie trăia într-o iurtă, un cort circular cum văzusem de multe ori prin Vermont sau New Hampshire. O iurtă e mai mult decât un cort, iar iurta lui Ozzie nu putea fi mai bine amplasată. El ridicase o platformă lată și plată, care ajungea până la marginea dealului, ca și cum întreaga structură era făcută ca să capteze cea mai bună vedere a valurilor de dedesubt. Am observat că puteai sta pe platformă și privi răsăritul. Marea era, așa cum spusese doamna Fox de la pensiunea din Dingle, așternută precum o față de masă. Se întindea și fremăta pretutindeni în jurul acelui loc, iar eu nu-mi puteam roti capul îndeajuns de repede ca să privesc și să absorb totul cât mai complet. Era surprinzător de frumos și m-am bucurat atunci când Ozzie n-a încercat să-i

minimalizeze perfecțiunea sau s-o mascheze spunând că ar fi fost neînsemnată.

– Sunt un om norocos, a spus el, simplu.

– E de necrezut, Ozzie. Habar n-aveam că-i atât de frumos.

– Iurta e doar un adăpost temporar. Sau, cel puțin, în asta locuiesc momentan. Am făcut fundația pentru o colibă. Vreau să ridic o colibă tradițională irlandeză. Sau ăsta e planul, cel puțin. E greu să încep s-o coiesc și să-mi găsesc timp să lucrez la ea, dar cu asta mă ocup acum. La ea lucram, și ăsta-i motivul pentru care am întârziat. Încă îmi pare rău. M-am lăsat prins și n-am mai reușit să mă opresc din lucru.

– Proprietatea asta are și un nume?

– Nu, nu chiar. Seamus mi-a spus că, odată, s-a numit Sheepshead, dar nu știu cât de sigură e informația. Un alt bătrân mi-a spus că s-a numit Galleyhead pe când era el copil. Aici a locuit cândva o familie, dar au avut parte de un incendiu de pe urma căruia nu și-au mai putut reveni. Pământul a rămas gol vreme îndelungată, din cauza unor chestiuni juridice, dispute familiale. Dacă Nora n-ar fi aflat de el, nici eu n-aș fi aflat. I-am spus Crow Point.

– Și iurta de unde o ai?

– Am cumpărat-o. Am ridicat platforma. Sunt un tâmplar destul de priceput. N-o să pretind că sunt mai bun decât sunt în realitate, dar știu să bat un cui. Iurta poate deveni un atelier sau o casă de oaspeți după ce va fi terminată coliba. Dar până atunci o să ajung la o sută de ani.

– Dar uite ce ai aici, Ozzie! Uite ce ai aici! Marea e peste tot!

M-am uitat la el. Cine era omul ăsta? Și cum de aterizasem în viața lui? Ultimii metri i-am parcurs lent, până când el a parcat mașina și a oprit motorul. De îndată ce acesta a amuțit, pământul a început să vorbească în propriul lui grai. Ozzie mi-a zâmbit ușor. Zâmbetul lui nu vădea pic de lăcomie sau de mândrie. Știa prea bine că nu era decât un custode. Marea se

auzea fremătând. Indiferent de ce coiai, oricum ai fi trăit lângă ea, marea avea să-și spună ultimul cuvânt.

Am deschis portiera și am ieșit din mașină. Gottfried a coborât și el după mine.

– Ești un om norocos, i-am spus, cuprinzând cu privirea marea, iarba și panta care ducea până la apă. Ești norocos să ai toate astea.

– Sunt norocos dacă le pot păstra și pot face față cheltuielilor.

A venit în dreptul meu, iar eu l-am luat de braț. Părea ceva firesc. El mi-a apăsat mâna peste pieptul lui.

– Mi-aș da și sângele dacă aș fi nevoită, i-am zis. Aș face orice ca să le păstrez.

– Ai casa ta?

– Nu, dar plănuiesc să-mi fac o cabană. Am cumpărat niște pământ la care mă tot uitasem înainte să primesc bursa. Tata mi-a lăsat niște bani pentru asta. E o parcelă frumoasă în New Hampshire, dar nu se compară cu asta. Două hectare. A fost împădurită acum vreo trei ani, așa că în mare parte e stearpă. Dar vegetația crește repede în New England. Are și un pârâiaș care curge de-a curmezișul ei.

– E bine să ai apă prin preajmă. Ține zânele aproape.

– Tu ai un pământ frumos, Ozzie. Mă bucur că l-am văzut.

– Zici că ești pe moarte sau că urmează să pleci.

– Nu mor, sper. Dar într-o zi o să plec.

S-a întors spre mine și m-a sărutat. Sărutul s-a intensificat, devenind din ce în ce mai arzător, iar eu m-am sprijinit cu spatele de mașină ca să simt un pic greutatea lui. Mintea îmi rătăcea printre toate întâmplările din ultimele zile, așa că am fost nevoită să-mi dau gândurile la o parte. Nu voiam să mă întreb dacă Ozzie adusese aici altă femeie sau dacă jucase întocmai același rol cu o altă ocazie. Indiferent de ce se întâmpla între noi, îmi urmam calea cu bucurie.

– Vino să-ți arăt interiorul, mi-a spus el atunci când, într-un final, ne-am dezlipit unul de celălalt.

– Apune soarele.

– Așa se întâmplă în fiecare zi.

– Vorbeam despre locul ăsta anume. Apune în spatele nostru, uite ce lumină frumoasă cade de-a lungul apei. insulele Blasket sunt la sud și la vest, am dreptate?

– Ai dreptate.

S-a depărtat de intrarea iurtei că să-l strige pe Gottfried, care alergase în tot timpul ăsta de-a lungul pajiștii ce ajungea la mare. Am fost impresionată văzând că Gottfried a venit încă de la prima chemare. Ozzie s-a lăsat pe vine, iar Gottfried i-a sărit în brațe și în poală, bucuros nevoie mare să fie împreună cu îngerul lui păzitor.

– Îi e foame, a spus Ozzie. Ție ți-e?

– Nu încă.

– Seamus avea dreptate. În legătură cu părul tău. E ca o fundă de Crăciun. Și se face mai roșu atunci când ești aproape de apă.

– Unul minte și celălalt se jură că-i adevărat, i-am răspuns eu, folosind una dintre expresiile favorite ale tatei. N-ai pic de rușine.

El s-a ridicat și m-a țintuit cu privirea.

– Vino în pat cu mine, Kate Moreton. Te rog, vino în patul meu. Te vreau și cred că și tu mă vrei.

Am încuviințat din cap și l-am urmat. Nici zânele n-ar fi putut să mă țină departe de patul lui.

A fost sălbatic. A fost dragoste. Abia am reușit să ajungem în pat, un pat cât marea de întins, care dădea spre valurile ce se spărgeau de țărmul de dedesubt. Nici nu se mai punea problema să ne dezbrăcăm, să ne scoatem hainele încet și să ne întărâtăm unul pe celălalt. Era prea târziu pentru asta. Întreaga după-amiază fusese un preludiu, iar acum el îmi dăduse hainele jos fără nici cea mai mică ezitare. Am căzut amândoi pe pat precum un

mănunchi de spice de grâu secerate de treierătoare. Trupurile noastre adunau mișcare, senzație, ca apoi să le preschimbe în esența săruturilor pe care ni le dădeam. Ozzie și-a împins hainele la o parte iar apoi s-a oprit, zâmbind, ca să-l dea la o parte și pe Gottfried.

– Du-te de aici, i-a spus el cățelului.

Gottfried s-a retras câțiva pași, apoi s-a așezat, înclinându-și capul, întrebător.

– Nu acum, i-a spus Ozzie. Mai târziu, promit.

Apoi am început din nou, am continuat din nou, am reluat din nou. L-am simțit pregătit, gata să explodeze, în timp ce mâinile îi alunecau în locurile potrivite, locurile în care aveam nevoie să le simt, arcuindu-mă sub atingerea lui, oferindu-i totul, întinzându-i podul de care avea nevoie ca să ajungă la mine.

L-am iubit în secunda aceea. Iubeam totul la el și știam, știam că nu era dragoste, că nu era dragoste adevărată, însă nu mai trăisem nicicând o asemenea conexiune. Apoi trupul lui a venit peste al meu și, preț de un minut, o oră, o zi, ne-am sărutat atât de intens încât am crezut că aveam să-mi pierd vederea. Corpul mi se cutremura cu totul. După care m-a pătruns. Fără preambul, fără pregătiri atente în afară de ceea ce fusese deja pregătit. L-am tras mai adânc în mine și l-am ținut strâns, iar vreme de zece secunde, sau poate de un milion, nici unul dintre noi nu s-a mișcat. M-a sărutat iar și iar, apoi s-a oprit, a oprit totul, m-a privit în ochi și mi-a spus pe nume.

– Kate, a zis el, știam că așa avea să fie.

– Da, i-am răspuns. Și eu am știut.

– E totul așa cum trebuie? Ți-e bine?

Am făcut semn din cap că da și mi-am lipit buzele de gâtul lui.

După care ritmul s-a întețit din nou. Nu-mi închipuisem că putea să fie așa, atât de pașnic într-o clipă și atât de alert în următoarea, căci în doar câteva secunde ne-am întors la starea de foame, la pofta de necuprins. În spatele lui soarele dispăruse, iar noaptea cenușie începuse să se așternă. Am

ascultat și am auzit marea și strigătul ultimilor pescărușii la căderea serii. Preț de o clipă, totul s-a contopit: marea, Ozzie, sexul, pescărușii, vântul, lumina și apa. De ce îmi refuzasem asta până acum? Nu mă puteam abține de la atare întrebare. Știam că momentul ăsta avea să-mi rămână întipărit în memorie până la sfârșitul zilelor.

Apoi el a început să mă ghideze. M-a luat așa cum a vrut, iar eu am fost de acord cu orice mi-a sugerat. Simțeam cum eram aproape de punctul culminant, apoi cum senzația se retrăgea, înainte și înapoi, iar el o controla din privirile pe care mi le arunca. Era împlinit. Era generos și bun, energic și blând. Trăiam totul la unison, știam asta prea bine, iar în timp ce întunericul creștea din ce în ce mai adânc, noi am continuat până când el s-a retras din mine și mi-a zis să-l urmez.

– Să te urmez? am repetat eu, derutată.

– Mergem să înotăm.

– Ai…?

– Nu, nu încă.

N-am putut să nu mă gândesc la Milly, la cum avea să absoarbă fiecare detaliu al poveștii. Dar mi-am jurat că n-aveam să-i spun niciodată. Momentul era al nostru și numai al nostru. I-am întins mâna, iar el m-a ridicat în picioare.

– Nu-i departe, ai să vezi.

Aproape că i-am cerut un halat. Ceva, orice. Dar apoi mi-am dat seama că n-aveam nevoie de nimic.

– Haide, Gottfried, a spus el, poți veni și tu.

Am pășit goi în noapte. Aerul care ne învăluia era minunat și pur. Eu eram încă nespus de înfierbântată și, de două ori în drumul nostru către apă, el s-a oprit și m-a sărutat. Mă atingea în locuri în care mă făcea să vreau mai mult, și mai mult, și mai mult, după care m-a strâns de braț și am continuat să înaintăm către apă, călcând pe plaja pietroasă. El nu s-a oprit, ci am mers amândoi tot înainte, până când am simțit că apa mi-a acoperit picioarele, iar

răsuflarea mi s-a poticnit; apoi, dintr-o singură mișcare lină, Ozzie a țâșnit în valuri. Am sărit și eu după el, marea cuprinzându-ne și învolburându-se în jurul nostru. El a venit la mine și m-a sărutat din nou și din nou, iar buzele și limbile noastre aveau acum gust de sare.

– Avem asta, Kate. Nu toată lumea are așa ceva.

– Știu.

M-a ridicat, cu picioarele mele strânse în jurul mijlocului lui, și m-a purtat până la țărm. Atent, încet, m-a lăsat pe nisip și m-a pătruns. Deasupra lui stelele se mișcau și dansau, iar eu am închis ochii.

– Acum, mi-a spus. O, Kate, acum. Fii cu mine.

Capitolul 16

Am prăjit ouă, pâine și un fel de bacon irlandez din care eu nu mai gustasem până atunci. Am lăsat ușa deschisă pentru ca briza să pătrundă în voie. Îi purtam una dintre cămășii, una din flanel verde-albăstrui, și o pereche de șosete vechi pe care mi le împrumutase. O șoaptă nevrotică a prins să-mi bâzâie în cap întrebându-se dacă nu cumva totul nu era decât un obicei al lui, un soi de ritual de după actul sexual pe care el să-l fi practicat și pus la punct cu alte femei, însă am încercat să dau la o parte astfel de bănuieli. Nu-mi datora nimic; nu-mi promisese nimic. Ne mișcam înainte și înapoi între plita și măsuța așezate într-un colț al iurtei, în timp ce Gottfried ne studia pe amândoi. Ozzie și-a conectat iPhone-ul la un media player și am ascultat muzică irlandeză mixată cu jazz american. Din când în când mă uitam spre mare și vedeam luna aruncându-și lumina singuratică de-a lungul apei.

– Îți plac ouăle tari sau moi? m-a întrebat el de peste micul bufet, cu spatele încă la mine, în timp ce gătea. Ai grijă, nu există decât un singur răspuns corect.

– Tari.

– Răspuns corect. Ouăle moi sunt un păcat împotriva umanității.

– Ai păreri foarte ferme.

– Îmi place să existe ordine în lume, mi-a răspuns, întorcându-se ca să-mi dea farfuria cu bacon. Încă o clipă și sunt gata.

– Am crezut că ai mai mulți câini, nu doar unul, i-am spus pe când mă întorceam ca să-i dau încă o mână de ajutor. Am crezut că ai un fel de adăpost de câini.

– Gottfried nu-i de ajuns? Ai auzit asta, Gottfried? Kate crede că nu ești suficient.

– Încercam doar să pun cap la cap niște detalii.

– O, am fost gazda multor câini. Am avut câteva adăposturi o vreme, dar nu mi-a plăcut să-i las singuri. Acum dau o mână de ajutor la un adăpost local. Câinii vin și pleacă.

– Dar Gottfried n-o să plece, nu?

– Nu, el rămâne.

– Slavă Domnului!

Se strecurase cumva între noi o fărâmă de falsitate? Mi-am adus aminte că, în afară de pasiunea nebună cu care făcuserăm dragoste, nu ne cunoșteam aproape deloc. Nu puteam fi naturali unul cu celălalt pentru că știam cum ne potriveam doar la nivel fizic. Mai exact, nu aveam libertatea de a ne atinge unul pe celălalt, de a ne dărui acele gesturi de afecțiune pe care și le permiteau cuplurile. Toate gesturile legate de gătitul mâncării deveneau, astfel, ușor formale. Ne întorseserăm la momentul primei întâlniri, în ciuda faptului că eu umblam prin iurta lui în lenjerie intimă și-i simțeam mirosul trupului pe fiecare părticică din pielea mea.

– Sunt gata, cred, mi-a zis el, ridicând două farfurii. Du-le tu pe masă dacă vrei, te rog. Mă duc să-mi torn niște whisky. Vrei și tu?

– Sigur că da.

– Bushmills. Îți place Bushmills sau Jameson?

– Doar un singur răspuns e corect și în cazul ăsta?

– Da.

A zdrăngănit niște pahare, după care a venit la masă cu două pline ochi. Era mai mult whisky decât băusem în toată viața mea.

– Atunci când vine vorba de turnat whisky, ai o mână de irlandez, Ozzie. Tata așa ar fi spus.

– Bucuria vine în pahare pline.

– Ești bucuros?

– Simt că am întâlnit o femeie minunată. Simt că mai am de străbătut un drum foarte lung până să ajung s-o cunosc.

Mi-a ținut scaunul și m-am așezat. După care și-a ciocnit paharul cu al meu. Am băut o gură. Whisky-ul mă străbătea plăcut, arzător, prin tot trupul. El s-a așezat în fața mea; a luat o gură încă și mai mare, strâmbându-se puțin după ce a înghițit-o.

– Dumnezeu mi-e martor că așa mi-a recomandat doctorul! a făcut el punând paharul pe masă, apoi făcând semn cu capul înspre farfuria mea. Mănâncă până nu se răcește, Kate. Nu jigni bucătarul.

– Brusc, mă simt stânjenită, i-am zis eu, fiindcă ăsta era adevărul.

– Ei bine, am sărit câteva etape, nu-i așa?

– Asta numești tu câteva etape?

A zâmbit, a mai luat o înghițitură de whisky, după care a mușcat din felia de pâine prăjită. Era frumos, obosit și somnoros. Purta un hanorac greoi și o pereche de pantaloni scurți. Era în picioarele goale. Pe hanorac scria cu litere mari și roșii OHIO STATE.

– Crezi că femeile și bărbații locuiesc pe două insule diferite? m-a întrebat el.

– Cred că depinde de ceea ce vrei să spui prin „insule“.

– În sensul că vâslim în ritmuri diferite.

– Mie mi s-a părut că am avut un ritm destul de bun împreună, i-am răspuns, neputând să mă abțin.

El m-a privit, apoi m-a luat de mână.

– De ce nu rămâi puțin aici, ca să ne cunoaștem mai bine?

– Aici? Cu tine?

– Pentru câteva zile. Ai timp, nu-i așa? Știu că ești ocupată cu cercetarea, dar poți s-o faci și aici. Gândește-te la asta ca la un experiment. Însă vreau să te avertizez că n-am apă curentă. Va trebui să te mulțumești cu o simplă latrină și cu băi în ocean. Am și un duș în aer liber, care-și face treaba destul de bine dacă e soare și se încălzește apa. Eu îl folosesc și reușesc să mă mențin destul de curat.

– E tentant. Dar poate că ar trebui să luăm fiecare zi pe rând, ca să vedem în ce fel îi e mai bine fiecăruia dintre noi.

– Ascultă. Nu mi-a mai plăcut cineva atât de mult de foarte, foarte multă vreme. Ăsta e adevărul. Aș vrea să văd unde duce povestea noastră. Putem să ne cramponăm de etichetă și să te întorci în apartamentul tău, dar tu nu depinzi de nimeni și de nimic. Poți să stai și aici, și acolo, nu-i așa?

– Cred că da.

– Se pare că soarta ne-a oferit câteva zile libere. Aș vrea să te cunosc mai bine, Kate. Ce zici de asta?

– Încă mă simt stânjenită.

– Putem să mergem mâine la Limerick și să îți iei orice vrei sau îți trebuie. Eu o să ies la pescuit peste câteva zile, dar poți să vii cu mine dacă vrei. Sau, și mai bine, poți să iei camioneta și să te duci unde vrei prin Irlanda. Poți să te duci în vizită la Bertie. E o sursă care chiar te poate ajuta. Știi să conduci, nu?

Am încuviințat din cap. Nici unul dintre noi nu mâncase mai mult de o înghițitură. El și-a terminat whisky-ul și s-a ridicat să-și mai toarne. L-am urmărit cu privirea, neputând să gândesc. Situația de față era exact ceea ce nu-mi doream să se întâmple. Pe de-o parte avea să stea în calea cercetării mele, știam asta, însă o altă parte din mine, mai profundă și mai presantă, mă îndemna să accept invitația. Mi-am derulat în minte o serie de obiecții,

însă știam că puteam să le depășesc dacă voiam. Îmi făceam singură programul.

– Mănâncă și mai gândește-te. Nu trebuie să te hotărăști în clipa asta, mi-a spus el, întorcându-se cu sticla. Promit că te conduc înapoi la Limerick în secunda în care simți că ți-a ajuns. Fără să pun întrebări. Dar cred că are să-ți placă aici, Kate. Am câțiva prieteni pe care mi-ar plăcea să-i cunoști. Și cred că și lui Gottfried i-ar plăcea să rămâi. Nu văd nici un defect la planul ăsta.

M-a luat din nou de mână și mi-a ținut-o într-a lui până ce a terminat de mâncat. Am mâncat și eu. Aerul sărat pătrundea în iurtă și mă făcea să mă simt un pic năucă. Mi-am golit farfuria. Gottfried a venit la mine și și-a pus capul pe genunchii mei chiar în clipa în care am terminat. Mi-am dat seama că erau doi împotriva mea. Și nu era câtuși de puțin corect.

Am dormit cu ușa deschisă. Vremea fusese îndeajuns de răcoroasă ca să omoare toți țânțarii, așa că am putut să lăsăm ușa larg deschisă ca să pătrundă până la noi aerul sărat și vântul de după apus. Marea ne chema neîncetat, însă acum părea îndepărtată și singuratică. Deși adormisem imediat, din cauza extenuării, m-am trezit peste câteva ore cuprinsă de frică și de îngrijorare. Visasem ceva, ceva tulburător, dar nu reușisem să rețin ca să pot să analizez. Și mai aveam nevoie și să merg la toaletă. M-am strecurat afară din pat și am încercat să ies din iurtă fără să fac zgomot. Mă temeam să nu mă împiedic și să-l trezesc pe Ozzie, sau să cad cine știe cum și să mă fac de râs. Dar când am ajuns în prag, lumina lunii s-a revărsat asupra mea, iar eu am coborât treptele platformei și m-am lăsat pe vine în iarbă. I-am mulțumit în gând tatei că mă luase cu el în excursii cu cortul. După ce am terminat, m-am ridicat și, o clipă, am rămas în picioare ca să privesc în jur. Ceața învăluia panta dinspre ocean a dealului. Mi-am dat seama că una era să studiez poveștile din insulele Blasket și cu totul alta să trăiesc așa cum trăiseră locuitorii lor. Adevărat, aveam electricitate în iurtă, dar în rest traiul era cât se poate de asemănător cu acela pe care îl avuseseră locuitorii

insulelor. Aveam să trăim la lumina lunii, în bătaia valurilor și a vântului. Eram bucuroasă, calmă și fericită. Și, deși n-aș fi știut să spun de ce primisem propunerea lui Ozzie sau de ce îmi doream să fiu în preajma lui, știam că asta simțeam.

– Ai picioarele sloi de gheață, mi-a zis el atunci când m-am vârât la loc în pat.

– Scuză-mă, am încercat să nu fac zgomot și am mers desculță.

– De unde să știu dacă nu cumva ești o zână care a venit să-mi ia sufletul?

– Nu știi.

– Dar cred că o zână ar avea picioarele calde, măcar atât, nu? Plouă?

– Nu.

– Mai devreme mi s-a părut că am auzit ploaia. Mai poți să adormi?

– De obicei, da. Uneori e mai greu.

– Eu dorm buștean dar, dacă mă trezesc, trebuie să mi se cânte ca să adorm la loc.

Am simțit un nod în stomac. Nu eram sigură că înțelesesem bine.

– Vorbești serios? l-am întrebat.

– Da. Va trebui să-mi cânți, Kate.

– N-o să-ți cânt, Ozzie. Ești nebun.

– Vreau să-mi cânți un cântec vechi de-al lui Bing Crosby. Ceva siropos și sentimental. E singura mea cale de-a adormi din nou.

M-am ridicat într-un cot. În lumina palidă, l-am văzut zâmbind.

– Aproape că te-am crezut, om îngrozitor ce ești, am făcut eu, dându-i un mic ghiont. Dacă m-aș fi apucat să cânt, după asta ți-aș fi cerut să mă duci acasă.

– Nu-i prea târziu ca să te răzgândești. Haide, să cântăm împreună!

– Nu cânt cu tine, Ozzie. Nici acum, nici în veci de veci.

– Cânți prost?

– Cânt oribil!

– Știam. Vorbești foarte nazal.

I-am mai dat un ghiont.

– De unde știi? Cred că, în cazul ăsta, eu sunt un judecător mai bun. Ia să te auzim cântând ceva simplu. Încearcă „Vâslește în barca ta“. O să fie un fel de probă de microfon.

– Ești absurd. Știi asta, nu?

– Preferi „Frère Jacques“? Poate că ar fi mai puțin nazal pentru tine. Poate c-o să te descurci mai bine cu cântecul ăsta. Haide, încep eu, iar tu poți fi vocea de acompaniament.

– Ce naiba înseamnă voce de acompaniament?

– Partea care se dă de obicei cântărețului cu o voce mai slabă. Celui cu voce nazală.

– Încep să te urăsc.

– Nu mă urî. Un meșter nepriceput dă vina pe unelte. Nu-i vina ta că ai voce nazală.

– N-am voce nazală. Ți se pare că vorbesc pe nas?

– Sună puțin ca aceea a unei gâște. Ca aceea a unei rațe care are un cioc prea lung.

A început să cânte „Frère Jacques“. Cânta jos și încet, strângându-mă în brațe. De fiecare dată când termina o strofă se oprea, așteptând să continui. De două ori l-a cântat de la cap la coadă, după care s-a oprit și m-a sărutat pe gât.

– Dacă nu-mi cânți ca să adorm, o să rămâaz toată noaptea, a spus el. Nu e vina mea, așa cum nici tu nu ești de vină că ai o voce de rață.

– N-am voce de rață.

– Ei bine, ăsta ar fi singurul motiv pentru care să nu vrei să fii vocea de acompaniament.

– Nimeni nu-i spune așa!

– Voce de acompaniament? Adică partea pe care n-o cânți tu?

A început din nou să cânte, ușor, șoptit, la urechea mea. După ce a terminat, mi-am cântat și eu partea. Mi se părea nebunesc și ciudat de

stânjenitor. Aș fi preferat să dau un recital de dans la capul patului, dar era adorabil oprindu-se și strângându-mă în brațe, așa că n-am putut să-i rezist. Am cântat împreună cântecul de trei ori, la unison și învăluiți de întuneric, îngânați de vânt și de freamătul mării. După ultima rundă, mi-am îngropat fața în scobitura gâtului lui, iar asta ne-a aţâţat din nou trupurile. Ceea ce înainte fusese plin de pasiune și de tensiune acum era domol și tăcut. M-a tras deasupra lui și a dat păturile la o parte. Am ajuns peste el, puțin rușinată, înainte să mă ridice înapoi cu brațele lui puternice. Știam că eram luminată de razele palide ale lunii.

– Ești frumoasă, Kate, mi-a șoptit. Îmi tai răsuflarea.

– Spune-mi că am o voce frumoasă. Doar asta mă interesează acum.

A zâmbit. Apoi am rămas tăcuți o vreme. Dragostea era încă intensă și pasională, dar acum ne știam puțin mai bine și ne sărutam cu mai multă cunoaștere și comunicare. Mă simțeam vie cu el, fericită cum nu mai fusesem de foarte mult timp, și am continuat să ne descoperim unul pe celălalt o bună parte din noapte. Când am terminat, nu ne-am despărțit. Am adormit îmbrățișați și am dormit până când soarele ne-a găsit de dimineață și ne-a îndemnat să ne ridicăm din pat.

Capitolul 17

Trăiam astfel:

Ne trezeam la primele raze ale dimineții și uneori mergeam pe malul mării, luându-l și pe Gottfried cu noi. Vântul și pescărușii ne strigau, iar noi ne aruncam în valuri cu capul înainte, înotând de parcă am fi vrut să traversăm golful Dingle. Însă apa ne tăia răsuflarea, făcându-ne să obosim și să gâfâim din greu. Câteodată apa încerca să ne liniștească și ne cerea să mai zăbovim. Însă apoi în nemișcarea aceea pătrundea răcoarea și ne făcea să ne cățărăm înapoi pe panta abruptă. Ajunși în iurtă, uzi și tremurând, întețeam

focul pentru mai multă căldură. Ne uscam în timp ce ne făceam cafea neagră, după care ne vâram în pat cu cafea cu tot și contemplam razele de soare care năvăleau înăuntru și umpleau toată iurta. În vârful cortului era fixată o mică bucată de plexiglas, astfel încât lumina intra mai întâi pe acolo, întocmai ca un urs care încerca să deschidă capacul unui borcan cu miere. Ne țineam de mână și ne beam cafeaua, cu picioarele întrepătrunse, iar uneori ascultam muzică de violoncel în surdină. Alteori nu ne trebuiau decât strigătele pescărușilor. În diminețile ploioase în care norii se ridicau din mare și veneau să se odihnească pe uscat, citeam dintr-o antologie a poeților irlandezi – Yeats și Alice Furlong, Eilèan Ní Chuilleanàin, Biddy Jenkinson, Jane Wilde și Lady Gregory – poeziile repetate ori respinse de către propriile noastre limbi. Câteodată făceam iarăși dragoste, cu o pasiune neforțată și bine-venită, ca un prieten care ne vizita dimineața, o promisiune la care aveam să ne reîntoarcem de-a lungul zilei.

Ne despărțeam dimineața târziu și fiecare își vedea de treaba lui. Eu mă înconjuram de cărți, îmi conectam laptopul la priză și mă apucam de cercetarea pe care trebuia s-o duc la bun sfârșit. Ore în șir trăiam doar în cărți, pe insulele pe care ajunseserăm să le iubesc, gândurile și contemplările fiindu-mi ațâțate de vânt și de mirosul sărat. Lăsăm ușa întredeschisă, astfel încât Gottfried să poată veni și pleca după bunul lui plac, în timp ce eu trăgeam cu urechea la zgomotul făcut de ciocanul lui Ozzie. El lucra la colibă, ridicând-o piatră cu piatră și scândură cu scândură. Mai târziu, în funcție de zi, lucram alături de el, bucurându-mă de munca fizică, de ridicat, de potrivit și de măsurat. Parcă Ozzie își îngropa, pur și simplu, mâinile în acea cocție; îi dădea totul. Lucra în tăcere și organizat, mișcându-se cu băgare de seamă, ca și cum știa că astfel de lucruri nu trebuiau grăbite. Avea în minte o colibă irlandeză zugrăvită în alb, cu pereți groși care să rețină căldura soarelui și cu douăsprezece ferestre pe un singur nivel. Ferestrele erau cei doisprezece apostoli, spunea el. Pietrele le aduna de pe domeniul lui, Crow Point. Le desprindea cu o lopată de un galben viu și cu un baros pe

care le căra într-o husă pe care și-o punea în spate. N-avea nevoie de planuri desenate pe hârtie. Ozzie spunea că de zece ani avea în minte planul colibei și că singura lui ezitare fusese cea legată de realizarea propriu-zisă a planului. Uneori vorbea în timp ce lucra, alteori mă forța să-i cânt „Frère Jacques“, iar ocazional trebuia să mergem în oraș după cherestea, mortar sau drugi de fier pentru ziduri. Mergeam cu Gottfried între noi, a cărui mărime aproape că se dublase între timp. De multe ori îi făceam lui Ozzie cinste cu cina, la care mâncam cârnați cu piure și plăcinta ciobanului, cu o bere roșie Smithwick's sau cu o Guinness spumoasă alături de ele. Pierdusem obiceiul de a avea companie, preferând în schimb să ne facem cumpărăturile obișnuite, alături de cele de materiale de cocție. Apoi ne întorceam la Crow Point, unde găteam pe îndelete chili sau tocană, iar atunci când vremea se înrăutățea ne întorceam în pat și ascultam furtuna, ridicându-ne doar ca să amestecăm în mâncare.

La fiecare trei zile, dacă vremea era prielnică, Ozzie se ducea la pescuit. Pescuia macrou, dar nu numai. Adevărul era că avea înăuntrul lui un arc care se strângea treptat, până când trebuia să plece pe mare ca să se elibereze, departe de tot, chiar și de mine. Știam că nevoia aceea izvora din ceva ce se întâmplase în timpul războiului, sau din mai multe lucruri întâmplate în timpul războiului, dar nu l-am întrebat nimic despre asta. Nu eram confesorul lui. I-am ascultat povestirile succinte despre timpul pe care-l petrecuse în Afganistan și vedeam cum arcul din el se strângea din ce în ce mai tare, iar atunci știam că trebuia să-l las în pace. Nu se răzbuna pe mine, ci pe sine însuși. În două dăți în care s-a întors după o noapte pe mare, am văzut sticle goale de băutură pe puntea vasului. N-a încercat să le ascundă și nici n-a vorbit despre ele. Era ca și cum se ducea la o clinică, la un specialist la care numai el avea acces, iar atunci când se întorcea părea slăbit și lipsit de vlagă, ca exorcizat de un demon ce începea să-l acapareze din nou de îndată ce punea piciorul pe uscat. Nu l-am întrebat nimic despre băutură, nici despre timpul petrecut pe mare și știam, instinctiv, că nu eram invitată în

acele călătorii. Mergeam din când în când cu el la pescuit de macrou, depărtându-ne de țărmul domeniului, însă acele ieșiri erau scurte și distractive, simple picnicuri în doi. Uneori făceam plajă în timp ce barca plutea la întâmplare. Ne sărutam până când eram nevoiți fie să ne întoarcem pe uscat, fie să ne bucurăm unul de celălalt la umbra copertinei, cu trupurile înnebunite să se contopească și cu pleoapele îngreunate de la lumina puternică a soarelui.

Alteori mă întrebam, noaptea târziu, ce căutam eu în patul bărbatului ăstuia și încotro să aștept să mă ducă toată povestea asta. Dar, cât puteam de iute, îmi alungam din minte astfel de întrebări. La urma urmei, ce conta? Eram îmbătată de el. Eram îmbătată de pământ și de mare și de patul pe care ne iubeam. Iar dacă trebuia ca el să dispară din când în când ca să reflecteze asupra lui însuși, ei bine, de ce trebuia să-mi fac griji în privința asta? Ba mai mult decât atât, cercetarea mea avansa în chip mulțumitor. Scriam frenetic, adâncindu-mă în notițe și în propria mea proză. Trăiam din plin plăcerea oferită de bursa pe care o câștigasem. Mă bucuram de o frază bine întoarsă din condei sau de vreo analiză făcută în chip impecabil. Nu-i vorbeam niciodată lui Ozzie despre munca mea, întocmai cum nici el nu pomenea nimic despre nopțile pe care le petrecea singur în larg. Bănuiam că lucram mai cu spor datorită traiului în preajma mării. Îmi închipuiam că eram mai inspirată datorită ei și-i eram recunoscătoare lui Ozzie pentru că împărțea cu mine acel refugiu tainic. Scriam în calupuri de text continue pe care le reciteam stând în pat și bucurându-mă de căldura focului. Nu le trimiteam nimănui, nici măcar lui Milly. Mi-era teamă că observațiile altcuiva ar fi putut să submineze dramatismul acelor povești ale femeilor, trăsătură pe care eu încercam să-o pun în evidență.

În zilele în care Ozzie ieșea în larg, eu luam camioneta și mergeam oriunde voiam. Bântuiam prin peninsula Dingle și, de două ori, m-am oprit ca să beau o ceașcă de ceai cu Bertie, care s-a dovedit a fi un om cât se poate de cumsecade și un cărturar formidabil. Dar am ajuns și pe la Kerry, Kinsale,

Killarney, Waterford și Cashel. Mi-am făcut singură itinerarul și mi-am plănuit călătoriile în detaliu, avându-l pe Gottfried drept tovarăș de drum. Adevărul era că mă bucuram de plecările lui Ozzie la fel de mult ca de întoarcerile lui. Sfidam noțiunea rigidă despre doi oameni care ar fi trebuit să fie tot timpul împreună. Atunci când ne reîntâlneam, pasiunea ni se reînnoia. Câteva zile la rând rămâneam pe lângă iurtă și pe lângă coliba aflată în cocție, ca și cum aveau darul să ne redea puterea pierdută în timpul petrecut departe de ele. De la biblioteca din Dingle împrumutasem discuri cu filme vechi la care ne uitam stând în pat, cu laptopul în poala lui Ozzie, cu capul meu pe umărul lui, cu actorii dansându-i în brațe. Se juca cu părul meu și uneori începeam să ne sărutăm, lăsând filmul deoparte, iar alteori adormeam și ne trezeam în fața unui ecran gol, care se uita la noi cu ochi inexpresivi, precum o creatură palidă a mării.

Timpul trecea. Încetase să mai conteze așa cum contase cândva. M-am întors la Limerick ca să-mi verific apartamentul, ca să-mi adun cărțile și ca să răspund la e-mailuri. Am vorbit pe Skype cu Milly și am sunat-o pe mama, însă vocile lor păreau îndepărtate și pierite. Departe de Ozzie parcă îmi lipsea o parte din mine. Departe de Crow Point mă simțeam incompletă. Atunci când m-am întors, l-am găsit stând în prag. M-a întâmpinat, m-a sărutat și mi-a spus că-i venea să-și vâre mâinile prin mine, atât de mult îi lipsisem. Ne-am reîntors în pat, înapoi la vacanța noastră departe de lume, cu Gottfried care ne urmărea din priviri și care ne însoțea dimineața, pe când mergeam să ne îmbăiem și să ne spălăm de iubirea nopții ce tocmai trecuse.

– Vreau să te duc undeva, mi-a spus Ozzie într-o dimineață, după ce stătuserăm în prag ca să privim marea. Vremea pare promițătoare. Ai vrea să faci o scurtă călătorie?

– Îmi spui unde mă duci?

– Nu chiar acum, vreau să fie o surpriză.

Eram în pat, întinsă, cu o ceașcă cu cafea neagră și fierbinte ca o gaură întunecată în mijlocul pântecului. Gottfried rămăsese în dreptul ușii, uitându-se spre mare. Părea să fie dispus să facă orice ar fi vrut Ozzie. Afară era frumos și senin, o zi răpită, pentru scopuri mai nobile, din vremea obișnuită de toamnă.

– Ce trebuie să iau cu mine?

– E posibil să dormim pe barcă peste noapte. Ia-ți niște haine de schimb și ceva gros. O să-ți placă, te asigur. Vrei să încercăm?

– Mi-ar prinde bine o pauză de lucru.

– Nu lua nici o carte cu tine dacă nu vrei să citești din ea cu voce tare. Astăzi călătorim înapoi în timp. Cum îți sună asta?

S-a întors cu fața spre mine și mi-a zâmbit. Era un zâmbet blând și bun.

– Sună bine, i-am răspuns.

– S-ar putea să te îndrăgostești prea tare dacă vii astăzi cu mine.

– Deja sunt prea îndrăgostită de tine, Ozzie. Credeam că știi asta.

– Asta-i valabil și în privința mea, Kate. Mă simt grozav cu tine, mi-a spus, folosind o expresie irlandeză.

S-a ridicat și s-a uitat la mine. Nu puteam să-mi dezlipesc privirea de la el. Mă întrebam dacă simțea ce simțeam eu. Mă întrebam dacă vreo altă ființă umană putea vreodată să-i afle gândurile celui iubit atunci când privirile li se întâlneau. Dar bănuiam că nu.

Am împachetat totul în camionetă. Ozzie a făcut provizii de la o mică băcănie aflată pe drumul către Dingle. A cumpărat șampanie, vin roșu, struguri și brânză. Le-am pus într-o cutie frigorifică pe care am dus-o mai apoi pe barcă. Am legat cutia de copastia de la tribord. După care Ozzie a demarat. În mai puțin de o oră, ajunseserăm din pat în largul mării.

Dacă i-aș fi putut face lui Ozzie, în splendida noastră solitudine, o poză pentru eternitate, atunci poza ar fi fost din acea dimineață pe mare. Stătea la cârmă; era vesel și mulțumit, simțindu-se minunat în vechiul pulover cenușiu-verzui care-i atârna în toate părțile. Trebuia să se tundă, însă părul

crescut la întâmplare îl făcea și mai atrăgător. Arăta sălbatic și liber, asta fiind cea mai bună versiune a numeroaselor lui ediții. M-am dus bucuroasă la el atunci când m-a chemat și m-a făcut să stau între picioarele lui, astfel încât să fim ca un singur trup care conducea barca. Eram atât de îndrăgostită de el, atât de pierdută în el încât nu i-aș fi putut refuza nimic.

Mergeam spre sud. Am trecut de Capul Slea, ținând țărmul la babord. Marea era ușor tulburată, dar nimic mai mult. Îmi plăcea să-l văd pe Ozzie în alertă la schimbările ei. Urmărea cu privirea păsările ca să-și dea seama în ce locuri se aflau peștii; scruta valurile și balizele, căutând posibile semne care să prevestească o schimbare în rău a vremii. Dar nu era o zi în care ceva să meargă rău.

Am ajuns la Skellig Michael sau, în irlandeză, *Sceilg Mhichìl*. Cunoșteam locul ăsta după renume; toți cei care vizitaseră Irlanda auziseră de el. În chip destul de enervant, aici fusese turnată ultima scenă din cel mai recent film din seria *Războiul stelelor*. Drept urmare, se zvonea că devenise prea aglomerat ca să te mai poți bucura de el în plin sezon. Era un sit încadrat în patrimonial UNESCO, un loc de o frumusețe de neîntrecut și de o mare importanță istorică. Fusese ridicat între secolele șase și opt drept mănăstire galică creștină. Era ca un ac de piatră aruncat în mijlocul mării, un loc de o frumusețe atât de aspră, încât călugării au abandonat-o în cele din urmă în secolul al doisprezecelea. Vreme de sute de ani călugării trăiseră din roadele unei grădini de legume, adăugând la această hrană peștele și ouăle de pasăre.

– Mulțumesc, i-am zis eu lui Ozzie după ce mi-a dezvăluit planul. Visam să ajung acolo, dar am crezut că a trecut sezonul.

– Nu și când ești cu un pescar.

– Ai mai fost acolo până acum?

A încuviințat din cap.

– Și cum e?

– O să vezi cu ochii tăi cât de curând. Nu-ți pot explica în cuvinte. Nici o descriere nu se ridică la înălțimea acelui loc.

– Cei de acolo au trăit în condiții extreme. De neînțeles, dacă te gândești. Aproape că invidiez credința atât de puternică a călugărilor.

– Acolo n-au putut trăi niciodată mai mult de doisprezece călugări și un stareț. Există și o sihăstrie la capătul insulei, unde călugării se duceau să trăiască pe rând; petreceau și câte doisprezece ani în șir în tăcere.

– Exceptând marea, am zis eu.

– Da, exceptând marea.

Drumul n-a durat mult. Ozzie a menținut *Ferriter*-ul în ritm constant prin marea ușor învolburată. O vreme, i-am pus mai multe întrebări despre mănăstire, până când în cele din urmă s-a întors spre mine și m-a sărutat. Știam ce însemna acel sărut: că nu era momentul să fiu preocupată de cercetare și de contexte istorice. Era, în schimb, momentul să fim martori la ceva puternic omenesc. Știam că avea dreptate, iar când ne-am dezlipit buzele, m-am simțit cuprinsă de o stare de calm.

În cele din urmă, insulele s-au ridicat din ape. Erau mai stâncoase decât insulele Blasket, mai aspre și mai singuratice. Ozzie știa reperele. Pe insula Skellig se afla un far. I-a dat ocol, apoi a ancorat barca în doc. Evident, atracția locului era închisă în afara sezonului. Calajele care ieșeau din doc fuseseră blocate. De-a lungul aleii care ducea dinspre doc spre interiorul insulei era pusă o poartă de oțel. Pe ea era agățat un semn pe care scria ÎNCHIS.

M-am uitat la Ozzie, însă el nu părea preocupat de acest lucru.

– Va trebui să sărim peste poartă, mi-a zis, oprind motorul. Cred c-o să fie cam greu să-l luăm și pe Gottfried. Vrei să sari pe la proră și să legi barca, te rog?

– Ești sigur de asta?

– Ce ar putea să meargă prost?

– Poate să iei amendă, nu știu. Tu să-mi spui.

– Sunt catolic. Nu pot sta departe de un lăcaș de rugăciune.

– Ești un catolic chiar atât de fervent?

– Azi, da.

Am legat barca după cum mă învățase. Ozzie fluiera în timp ce-o ancora. Preț de o clipă, am ridicat privirea și m-am uitat la treptele ce duceau la mănăstire. Știam că acestea erau cea mai faimoasă parte a ei. Uneori oamenii alunecau pe scări și mureau dacă încercau să le urce pe vreme rea. Mi-era greu să-mi închipui câtă muncă trebuie să fi implicat coirea lor. Poate că se folosiseră măgari, dar mă gândeam că mare parte diabă fusese făcută manual. Săpând și trăgând, trăgând și săpând.

– Vikingii au atacat locul prin anii 800. Niște afurisiți însetați de sânge, a spus Ozzie, venind lângă mine. Dintotdeauna i-am admirat pe vikingi. Cei mai buni navigatori din vremea lor.

– Urcăm?

– N-am venit până aici ca să ne oprească o poartă încuiată, Kate. Dacă vikingii sunt în stare să atace, putem și noi măcar să ne strecurăm pe lângă niște bare de oțel.

– E un sit protejat de UNESCO.

– E o piatră în mijlocul apei, unde o mână de oameni credincioși și nebuni au trăit în mizerie și rugăciune. E mai mult și totodată mai puțin decât ceea ce se spune că ar fi.

Își încleștase fălcile. Nu-l mai văzusem niciodată așa. Părea să ia personal faptul că autoritățile închiseseră situl în afara sezonului. Nu știam sigur cum să interpretez situația. Nu mă îndoiam că aveam să urcăm până în vârful insulei. Întrebarea era dacă avea să ne aștepte cineva jos, la întoarcere, gata să ne sechestreze barca și să ne dea o amendă. Însă lui Ozzie nu părea să-i pese.

Am hotărât că nici eu n-aveam motiv să-mi pese. Nu venisem până în Irlanda ca să fac pe sfioasa.

– Bine, să-i dăm drumul. Cum rămâne cu Gottfried?

– Va trebui să-l ridicăm peste poartă. Cred că putem.

– Și Gottfried e catolic?

– Dacă vrei să știi, chiar e.

Ne-am sărutat. Poate că era vina mea, dar o parte din plăcerea acelei zile se pierduse. Uram că pusesem atât de multe întrebări și că mă oprisem atât de prevăzătoare în fața porții, diminuând caracterul aventuros al momentului. El se dăduse peste cap să mă aducă aici, într-un loc pe care îmi dorisem să-l vizitez, și fusese foarte prudent și atent. Simțeam cum îl cuprindea iritarea. Eram diferiți din punctul ăsta de vedere: el sărea cu capul înainte, gândindu-se la consecințe abia după aceea, în vreme ce eu luam în calcul consecințele înainte să mă arunc.

Gottfried a salvat lucrurile. Era destul de comic dacă ne-ar fi văzut cineva trecându-l peste poartă. Nici unul dintre noi nu luase în calcul faptul că Gottfried crescuse atât de mult. Una era să-l vezi crescând zi după zi, alta era să-l ridici în brațe și să-l treci peste o poartă, atârnând deasupra apei și neavând decât o mână liberă cu care să-l ții. Dacă Ozzie n-ar fi fost atât de puternic, n-am fi reușit niciodată. Firește, Gottfried simțise pericolul, și ni se zbătea în brațe mai mult decât era necesar. În cele din urmă Ozzie l-a pus jos, iar el a zbughit-o neîntârziat, fericit că era liber, în vreme ce Ozzie m-a ajutat să sar poarta.

– Hopa sus, a făcut el.

– Mulțumesc, Ozzie. Mulțumesc că m-ai adus aici.

– Cu plăcere.

– Deja e magnific.

– E un loc deosebit.

Și chiar așa și era. Emoționant de frumos, mai ales în acest sezon liniștit, fără turiști care să-și bage nasul peste tot. Faimoasele scări traversau valea și ai fi zis că ajungeau până la nori. Ciudat, dar am simțit nevoia să îngenunchez sau să-mi arăt cumva respectul, supunerea nu în fața vreunui zeu misterios, ci în fața prezenței umane care se străduia cu atâta insistență, cu atâta ardoare, să găsească o conexiune dincolo de trupul nostru muritor.

Din fericire, Gottfried ne-a împiedicat să devenim prea serioși în privința aventurii noastre. A luat-o în față, întorcându-se apoi la noi, și tot așa. De trei ori a bătut poteca pe care o urmam și noi.

– Nu sunt toalete, a spus Ozzie, după ce am pornit la drum. Adică, nici măcar vara. Nu au toalete pe bărci și nici pe insulă. Mereu mi s-a părut că asta-i cea mai mare ciudățenie a locului.

– De ce nu au? Și nu mai vorbi despre asta, altfel o să-mi vină să mă duc.

– Probabil pentru că e un sit religios. Sincer, nu știu.

– Câte trepte sunt?

– Șase sute, mi-a răspuns el, fără să se oprească.

Ne-a luat puțin peste o oră să ajungem sus. Am fi putut scoate un timp mai bun, însă priveliștea, care se schimba pe măsură ce urcam, ne-a făcut să încetinim. Era mult mai frumos și mai auster decât orice altceva. Poate că vara, cu miile de oameni care ar fi urcat împreună cu noi, cu aparatele foto pregătite și cu copiii alergându-le pe dinainte, am fi ratat ceva esențial. Dar acum, în această zi rece și cenușie de noiembrie, singuri cum eram, senzația de sacralitate era palpabilă. Cu excepția mării, totul era cufundat în liniște. M-am trezit cu ochii umezi de vreo zece ori în timp ce urcam.

Ne-am oprit la Christ's Saddle ca să ne odihnim și, o vreme, nici unul dintre noi n-a zis nimic. Și ce mai era de zis? Rodul muncii acelor călugări ne făcea smeriți.

Ajunși în vârf, am avut locul doar pentru noi. Apa ne înconjura de pretutindeni. Călugării ridicaseră structuri mari din piatră, proptindu-le așa încât fiecare piatră să se încline puțin spre interior față de piatra de sub ea. Astfel coite, structurile se ridicau și se aplecau spre interior, susținute de gravitație, fără mortar sau alt material. Structurile erau în formă de stupi de albine. Chiliile duceau la paraclis, care era mai mare, și la biserica Sf. Mihail, singura clădire de pe insulă la coirea căreia se folosise mortar.

– Îți place? m-a întrebat Ozzie în șoaptă.

Venise în spatele meu și mă cuprinsese cu brațele. Vântul bătea neîncetat dinspre nord. Am simțit că, dacă aș fi închis ochii, aș fi putut fi luată de vânt, m-aș fi putut pierde în imensitatea mării. Pe stâncile care se ridicau din mare trăiau tot felul de păsări, deși sezonul lor de împerechere trecuse. Ele totuși zburau prin preajmă, scoțând strigăte ale căror ecouri slabe răzbăteau până la noi în timp ce ne opriserăm și admiram priveliștea.

– Îți mulțumesc. N-am văzut niciodată ceva mai frumos.

– Suntem singuri pe insula asta, Kate.

– Știu.

– Vreau să te iau de soție aici și acum. Vrei să te căsătorești cu mine, Kate?

M-am întors cu fața spre el.

– Nu vorbești serios.

– Ba da, mi-a răspuns el.

– Aici? În clipa asta?

– O să ne căsătorim aici. O vom ști amândoi în inima noastră. Putem să facem o ceremonie cândva, dacă vei vrea, dar astăzi, aici, în acest loc sfânt, vreau să te iau de soție.

L-am privit în ochi. Am început să tremur, deși nu era frig. Mi-am pus obrazul pe pieptul lui. Avea dreptate: eram pe cât de singuri puteau fi doi oameni. O privire înspre mare mi-a spus că nimeni nu fusese alertat de prezența noastră pe insulă. Nimeni nu venise după noi. M-am uitat din nou în ochii lui. Cine era acest bărbat, până la urmă? Și de ce voia să se căsătorească cu mine? Și, mai bine spus, de ce voia să se căsătorească? Ce îl atrăgea la mine și ce puteam eu să-i ofer în schimb?

Toate gândurile astea îmi treceau prin minte, dar n-au reușit să-și croiască drum către buzele mele.

– Da, i-am răspuns, simplu. Vreau să mă căsătoresc cu tine aici.

– Îți mulțumesc, Kate. Te iubesc mai mult decât am crezut că e posibil să iubesc. Jur că voi fi al tău. Îți cer același lucru și ție.

– Jur că voi fi a ta, Ozzie.

A băgat mâna în buzunarul jachetei Carhartt pe care o purta și a scos de acolo o batistă stacojie, pe care a despăturit-o cu grijă.

– Iată inelul bunicii mele. Acum e al tău.

A îngenuncheat și mi-a sărutat mâna. Apoi mi-a pus inelul pe deget, s-a ridicat și m-a luat în brațe.

– Nimeni și nimic nu ne va putea lua această clipă, Kate. Nimeni și nimic nu va putea să ne-o știrbească. Indiferent de ce ne va aduce viața, eu sunt al tău și tu ești a mea. De azi înainte.

M-a sărutat. Vântul ne înconjura și ne sufla prin plete. M-am agățat de el și ne-am sărutat apăsat, tot mai apăsat, niciodată îndeajuns, niciodată îndeajuns de mult ca să ne lege unul de altul pe cât aș fi vrut. M-a ridicat și m-a dus lângă un perete de piatră și am făcut dragoste pe pământul tare, cu marea fremătând în jurul nostru și în preajma pietrelor străvechi, încremenite. Ne-am lipit unul de celălalt până când nimic n-a mai părut să ne separe, nimic nu mai părea doar al meu sau doar al lui. Am format un al treilea trup, up pe care îl împărțeam, și ne-am îmboldit și tot îmboldit, sex și dragoste, înconjurați de vânt și de ocean. L-am strigat pe nume atunci când am atins orgasmul, iar el m-a urmat, până când trupurile noastre au atins o pace și un calm de o perfecțiune și de o seninătate pe care nu le mai experimentaserăm niciodată.

În limba engleză, *fox* înseamnă „vulpe“
Creatură mitologică din folclorul scoțian, irlandez și feroez, despre care se spune că are formă de focă atunci când trăiește în mare și formă umană atunci când ajunge pe uscat (n.red.)
Asistent virtual care face parte din sistemele de operare Apple
Insulă legendară din folclorul celtic, unde se spune că a fost creată sabia regelui Arthur (n.red.)
Trib amerindian răspândit în zonele de câmpie ale statelor Colorado și Wyoming (n.red.)
District al orașului San Francisco, locul de baștină al mișcării hippy (n.red.)
Boală din Extremul Orient, cauzată de lipsa vitaminei B1 din organism (n.red.)
Tocană de fructe de mare din statul Louisiana (n.red.)
Muzeu de artă contemporană din Massachusetts (n.red.)
Poem al scriitorului englez Lewis Carroll (n.red.)

PARTEA A DOUA. UNDE E IUBITUL MEU?

Capitolul 18

Pentru luna de miere, Ozzie a propus o călătorie în jurul Irlandei.

– Am putea face asta la nesfârșit, Kate. Putem să echipăm barca și să dormim în golfulețe atunci când e nevoie. N-am ieși prea departe în larg. Condițiile sunt mai aspre pe măsură ce te apropii de nord, dar vom fi atenți. O să fim în siguranță, îți promit. M-am gândit la tot.

Doar ce terminaserăm de făcut dragoste. Era după-amiază și lumina pătrundea prin iurtă, filtrată de ceața ridicată dinspre marea iernatică. Dădusem păturile la o parte, însă acum trupurile noastre transpirate simțeau și mai acut răcoarea. Am adunat păturile și m-am cuibărit lângă el.

– Aveam o carieră înainte să te fi întâlnit pe tine, Ozzie. Trebuie să lucrez la un mic proiect care se numește disertație.

– Știu asta. O să te las singură după-amiezile, ca să poți lucra. O să călătorim dimineața, atunci când ne va permite vântul. O să fim pe drum, dar nu e ca și cum am merge în China sau am traversa o mare deschisă. Putem să ne oprim într-un port oricând dorim. O să mâncăm o masă bună, două, ne spălăm, apoi ne continuăm drumul.

Eram căsătoriți acum. Căsătoriți chiar și în ochii legii. Avuseserăm o mică ceremonie civilă la care asistaseră Bunica, Seamus și membrele Clubului Biciclistelor. Daijeet și iubitul lui, Andy, veniseră și ei. Mama nu venise, dar mă felicitase prin Skype cu o noapte înainte. Era în Hawaii cu Ben, căutând o casă, iar zborul ar fi fost prea lung și prea obositor.

Dar nu conta. Eram acum căsătorită cu un cetățean irlandez. Și eram îndrăgostită nebunește de soțul meu.

– În jurul întregii insule? Ești sigur că-i o idee bună?

– Firește că nu-i, dar ăsta e și farmecul! O să plecăm prin primăvară și o să ne întoarcem pe la sfârșitul verii. O să mergem cât de departe putem. După cum am spus, asta-i ceva ce am vrut dintotdeauna să încerc. Am să lucrez puțin la *Ferriter* ca să-l fac brici. Putem să pescuim ca să avem ce mânca, ori să cumpărăm de prin porturi orice fel de homari sau de fructe de mare vrem. M-am gândit la asta de mult timp. O să fim ca niște exploratori.

– Leif Erickson a făcut, oare, înconjurul Irlandei?

– Ei bine, dacă n-a făcut-o, ar fi trebuit. Vrei să vii cu mine? Ți-ar plăcea să pornim împreună în aventura asta?

Am zis „da". Nu puteam să-i rezist lui Ozzie. În acel moment perfect alături de el aș fi zis „da" la orice. Nu mă obișnuisem cu ideea că acum eram o soție de marinar, o persoană care lasă pământul de sub picioare și pleacă să navigheze pentru vreme îndelungată. Însă ocazia de a face înconjurul Irlandei n-avea să se mai ivească, și asta era o certitudine. Poate că, m-am gândit pe când eram în pat, lângă el, am putea concepe un plan care să-mi permită și mie să lucrez. Puteam să iau cărțile cu mine și să scriu atunci când aveam nevoie, iar după-amiaza să ne retragem într-un golfuleț izolat și să ne îmbăiem în mare și la soare. Cât despre navigație, aveam încredere în el.

– Cum rămâne cu Gottfried? l-am întrebat.

– Mi-e teamă că va trebui să-l lăsăm cu Seamus. Ține la Seamus.

– La noi ține mai mult.

– N-ar fi corect față de el să-l luăm cu noi, Kate.

– Știu. Dar nu-mi place că trebuie să-l părăsim.

A încuviințat din cap. A așteptat până când am înțeles că niciodată nu l-ar fi părăsit pe Gottfried fără motiv. Apoi a continuat:

– Hai să plecăm pe 1 mai. Plecăm de aici și dăm ocolul coastei de est, apoi ne întoarcem pe coasta de nord în toiul verii, urmând să ne îndreptăm spre coasta de vest și să ajungem înapoi la timp ca tu să te poți întoarce la catedră.

– Oamenii fac genul ăsta de lucruri? E ceva ce au făcut și alții?

– O să aflăm. Și dacă o să ne ia prea mult, poți să te dai jos și să te întorci pentru începerea anului. Eu o să mă întorc cu barca. Sau pot să trag la mal și să pun să fie remorcat.

– Vrei să abandonezi nava?

– Nu, dar știu că la toamnă va trebui să începi să predai. Înțeleg lucrul ăsta.

Era deja noiembrie târziu. Am încercat să-mi fac calculele în minte, dar m-am trezit nevoită să renunț, căci numerele creșteau și se tot încâlceau. Trebuia să iau în calcul prea multe variabile. Mile nautice, noduri, schimbări de flux, curenți, vânt și propria noastră rezistență. Am căutat pe Google distanța: șapte sute de mile, cu aproximație. Poate că nu era o călătorie până în China, dar era și așa destul de lungă. Deși crescusem practicând sporturile obișnuite din America – patinaj, schi, înot și fotbal –, CV-ul meu era destul de scurt la capitolul activități în aer liber. Îmi plăcea ideea de a face înconjurul Irlandei, dar, atunci când Ozzie mi-o propusese, nu era nimic mai mult decât un plan pur teoretic. Nici măcar atunci, pe când eram amândoi în pat, nu-mi puteam da seama cât de serios vorbea. Oamenii propuneau mereu tot felul de lucruri, visând cu ochii deschiși la ceea ce ar fi putut să le îmbunătățească viețile. Iar, din experiența mea, rareori își puneau în practică atare planuri. Însă nu și Ozzie. Pe când îl urmăream pregătind *Ferriter*-ul, trăgându-l în doc, curățându-i fundul și revopsindu-i-l pe măsură ce-i renova și cabina mică de sub punte, apoi aducându-l pe Donny, mecanicul local, ca să-i reechipeze motorul, m-am întrebat dacă nu cumva voia să fugă spre sau de ceva. Bea cu Donny sau cu oricine altcineva venea să-l viziteze, și mi-am dat seama, în timp ce iarna se instala în Irlanda și verdele ierbii pălea, că această călătorie era mai mult decât una de agrement.

Toate călătoriile sunt interioare, după cum spusese cineva odată, și nu eram sigură dacă noi doi porneam în aceeași călătorie sau dacă într-adevăr fuseserăm atât de legați pe cât credeam eu că eram.

A venit și decembrie. Am avut și zăpadă. Am petrecut Crăciunul în iurtă. Mă întrebam ce avea să se aleagă de colibă. Ozzie părea să-și fi pierdut interesul pentru ea, acum că avea *Ferriter*-ul care să-l țină ocupat. Cu noi plecați în jurul Irlandei o întreagă primăvară și vară, cocția avea să stagneze, firește. Iar progresul de până acum avea să fie compromis de o lungă vară de abandon. Călătoria în jurul țării era nepractică și, totodată, romantică și aventuroasă. Simțeam că nu puteam să dau glas îngrijorărilor mele fără să par soția exagerat de precaută și cicălitoare. Ozzie mi-a detectat ezitarea, îndoiala; de două ori am avut o discuție aprinsă despre stilul de viață în care ne vedeam trăind. De obicei discuțiile începeau după ce el bea. Rațiunea i-o lua razna, precum o piatră ce trece razant pe suprafața apei și care, deși abia atinge oglinda apei, câteodată împroașcă din plin. Călătoria era importantă pentru Ozzie, dar nu puteam să nu mă gândesc și la ceea ce avea să vină după încheierea ei. Încotro aveam să ne îndreptăm atunci?

– Își dorește să facă asta de când era mic, mi-a spus Nora într-o zi de decembrie, în timpul unei vizite pe care i-am făcut-o ca să prânzim împreună.

Am stat în solariul ei, mâncând struguri, brânză și pâine irlandeză. Seamus trebăluia prin apropiere, scurtând plantele care crescuseră abundent și care se agățau de fiecare rază de soare ce pătrundea prin ferestrele plumbuite.

– E ceva înnăscut la el. Nu știu de ce. În copilărie obișnuia să citească despre expedițiile de la Cercul Polar.

– Mi-e teamă că se expune la un risc numai de dragul de a-l înfrânge. Nu sunt împotrivă, chiar nu sunt, doar mă întreb cum are să se potrivească asta cu viața pe care-o vom duce.

– Bea?

Am privit-o cu atenție. Cât de multe știa despre acest obicei al lui? Și cât de mare era ignoranța mea cu privire la subiect? Mai vorbiserăm puțin înainte, dar niciodată nu abordaserăm problema direct.

– Cât de mult, Bunico?

– E greu de spus. O ascunde destul de bine. Seamus ar trebui să știe mai multe.

L-a chemat la noi. Purta un șorț peste tricoul alb și pantalonii cenușii. În mână avea o foarfecă. Nora i-a pus întrebarea fără ocolișuri.

– Nu poți să știi niciodată cât bea un bărbat, i-a răspuns Seamus, ușor stingherit de întrebare. Și, până la urmă, cine poate să aproximeze?

M-am gândit că situația asta era nedreaptă față de Ozzie. Nu era deloc frumos să-i chestionez rudele cele mai apropiate și să semăn suspiciune cu privire la motivele pentru care el voia să facă înconjurul Irlandei. Am închis subiectul și am încercat să-i distrag pe Nora și pe Seamus cu o povestioară despre Gottfried. Nici ei n-au mai zis nimic despre cele discutate. Însă ceva intervenise în relația dintre mine și Ozzie, ceva ce nu puteam nici controla, nici combate în totalitate. Nu era nimic palpabil, nici un lucru pe care să-l pot arăta cu degetul și despre care să pot zice: *Uite, aici e buba*. Eram cumva desincronizați și nu reușeam să înțeleg cum anume. Nu știam dacă Ozzie simțea sau nu la fel.

– Cum rămâne cu coliba? l-am întrebat într-o seară, pe la începutul lui februarie. Oare n-o să se strice dacă o lăsăm de izbelițe toată vara?

Era o noapte furtunoasă și umedă. Ploaia pătrundea pe alocuri prin iurtă, udând patul. Stăteam cu focul aprins în sobă, un foc care scăpăra și care se lupta cu frigul. Nu mă deranjase ploaia până atunci, nici vremea rea, însă acum iurta părea mică și provizorie. Un articol de campament. Ozzie băuse iarăși cu Donny, iar eu puteam să-i simt damful de alcool din răsuflare în timp ce stătea așezat și încerca să citească. Nu eram prima soție care să se întrebe ce găsea soțul ei pe fundul sticlei și nu putea găsi acasă, cu ea. Știam că era ceva, dar nu-mi dădeam seama ce anume.

– Coliba o să fie bine, mi-a răspuns el, cu privirea ațintită asupra paginii. O s-o acopăr cu o prelată. Seamus are să aibă grijă de ea în locul meu. Oricum m-am săturat să lucrez la ea.

– Credeam că-ți place.

El a ridicat privirea peste marginea cărții din care citea. Era *Brideshead Revisited*[11]. O mai citise o dată, știam sigur. Eu stăteam întinsă în pat, încercând să rămân uscată. O ceață albă pătrundea în iurtă ori de câte ori vântul sufla cu putere.

– Mai degrabă m-aș duce pe mare decât să așez cărămizi una peste alta. Orice bărbat ar face la fel în locul meu.

– Nu așezi nici o cărămidă. Coliba nu e făcută din așa ceva.

El s-a uitat la mine, apoi și-a întors privirea la carte.

– Coliba o să fie bine, a spus, cu indiferență. O s-o termin când o s-o termin.

Cum de începuse să se caște această prăpastie între noi? Și cum am fi putut s-o împiedicăm să se mărească?

Într-o zi de pe la începutul lui martie, un reporter pe nume David Robinson a venit și ne-a pus întrebări cu privire la plănuita noastră excursie. Era un bărbat masiv, care semăna cu o morsă, și avea o mustață care se ondula la capătul buzelor lui roșii. Conducea o mașină ridicol de mică, ceva ce semăna cu un Citroën. Atunci când a coborât din ea, eu am crezut în primă instanță că era vorba de o glumă. Omul acela s-a îndreptat spre mine purtând o geantă de umăr agățată de gât și făcând pași mari ca să calce în siguranță peste scânduri și pietre. Ozzie era pe plajă și făcea baie, iar eu stăteam pe mica noastră verandă citind. Era o zi răcoroasă, cu o lumină ca de oțel, care lua din cenușiul mării și îl împrăștia pe uscat. Eram obișnuită ca Gottfried să ne semnaleze venirea musafirilor cu o serie de lătraturi vesele, însă acum el plecase cu Ozzie pe plajă, coada lui stufoasă dispărând în josul aleii cu doar zece minute în urmă.

– Bună ziua, mi-a strigat David Robinson cât încă mai era la câțiva metri depărtare. Ozzie Ferriter locuiește aici?

Eu m-am ridicat și am strigat înapoi că da.

Atunci s-a întâmplat o ciudățenie. Pe măsură ce el înainta, atent să evite resturile de la cocție, eu am văzut locuința noastră cu alți ochi. Era romantică, indiscutabil, dar și dureros de nefinisată. L-am urmărit cu privirea cum făcea slalom, cântărindu-și următorul pas, aruncând o căutătură iurtei, uitându-se pe furiș înspre ocean. Bătătoriserăm o potecă, da, dar nu era nici frumoasă, nici primitoare. Era ca și cum ai fi mers printr-un șantier, iar atunci m-am întrebat, în timp ce încercam să-mi dau seama ce era cu vizitatorul, cum de lăsaserăm lucrurile să fie atât de dezordonate. Adevărat, eram în martie, iar anotimpul aducea mai degrabă a iarnă decât a primăvară, dar nu reușeam să scap de senzația că-mi dispăruse un anume simț esențial al ordinii. Gândul ăsta mi-a tulburat conștiința, deși la început am încercat să-l alung.

– Sunt tocmai din Dublin, mi-a spus David Robinson, ajungând într-un final în dreptul meu și întinzându-mi mâna, și am venit să discut despre călătoria voastră.

– Și pentru noi e încă în discuție.

– Intenționați să faceți înconjurul insulei? Așa am auzit.

– Ăsta e planul, i-am răspuns eu. Vă pot servi cu ceva? Am niște apă pusă la fiert pentru ceai.

– Mi-ar plăcea o ceașcă. Aveți o priveliște formidabilă aici. Chiar îți taie răsuflarea.

Și-a dus mâna la frunte ca un marinar bătrân și a scrutat orizontul. Am văzut atunci priveliștea și prin ochii lui. Chiar îți tăia răsuflarea. Iar noi ajunseserăm cumva s-o neglijăm. Nici coliba n-avea să fie terminată prea curând. Știind toate astea, lucru datorat apariției neașteptate a lui David Robinson, am devenit neliniștită. Cum de trăisem aici și nu văzusem situația așa cum o văzuse el?

I-am oferit scaunul meu și am mers înăuntru ca să pregătesc ceaiul. Pășind în iurtă, am observat și debandada de acolo. Totul era anapoda. Nu aveam dulapuri sau șifoniere, așa că lucrurile erau aruncate la întâmplare prin toate colțurile iurtei. Doar că iurta nu avea colțuri. Dintr-odată, mi s-a părut că eu și Ozzie eram ca doi adolescenți plecați în tabără sau ca doi tineri care împărțeau o cameră de cămin studențesc. Pe când îmi treceau prin minte astfel de gânduri, știam că nu eram deloc dreaptă față de nici unul dintre noi, doar că senzația nu voia să dispară. Cum de nu văzusem până acum?

L-am auzit pe Ozzie întorcându-se și vorbind cu David Robinson. Probabil că lui Ozzie îi era frig după înot și ar fi vrut să intre ca să se încălzească. Mi-a fost ciudat de rușine că lăsasem locul într-o asemenea dezordine. Nu ajuta să-mi spun că amândoi eram responsabili de păstrarea curățeniei în casă. Eram îndeajuns de mult fiica mamei mele. Și mai eram și o femeie îndeajuns de destupată la minte încât să-mi asum răspunderea de a păstra curățenia în casă de una singură. Situația m-a înfuriat și m-a frustrat. În clipa aceea nu mai eram bursieră, nici doctorandă; într-un ungher sâcâitor al minții mele eram o simplă nevastă din insulele Blasket, care uitase să mătură prin colibă atunci când se pomenise la ușă cu preotul satului, venit în vizită.

O clipă mai târziu, Ozzie a intrat în iurtă, cu David Robinson după el.

– Întotdeauna am vrut să văd cum arată așa ceva pe dinăuntru. Da, e mai spațioasă decât mi-am închipuit. Înțeleg, a spus musafirul, pășind înăuntru.

– Va trebui să scuzați dezordinea, i-am zis eu, e greu de păstrat curățenia într-un asemenea loc.

– Ar trebui să-mi vedeți apartamentul, mi-a replicat David Robinson cu amabilitate. N-ai putea să-l deosebești de un adăpost antiaerian.

I-am oferit o ceașcă de ceai, după care m-am întors la citit. Nu știam de ce mă simțeam atât de neliniștită. Auzeam vocile lor grave, masculine, vorbind cu aplomb despre care coastă era mai dificil de abordat și despre care curenți erau mai anevoioși, așa că am lăsat cartea deoparte și l-am chemat pe Gottfried ca să-l scot la plimbare. Câinele m-a urmat bucuros. Destul de

nepoliticos, nu le-am spus că plecam și nici nu mi-am luat la revedere de la David Robinson. Am pornit pur și simplu în josul aleii care ducea la mare, dar, în loc să continui spre mal, am cotit spre sud și am urmat poteca pe care mai mersesem de sute de ori până atunci. Gottfried tropăia agale înaintea mea, scormonind pământul denivelat după șoricei de câmp. Vântul acoperea vocile bărbaților și curând iurta mi-a dispărut din fața ochilor.

I-am spus lui Ozzie că trebuia să rezolv niște treburi, să discut cu îndrumătoarea mea de doctorat, să spăl niște rufe, să fac curățenie, să răspund la e-mailuri, să plătesc facturile, o sută de lucruri. M-a dus la micul meu apartament din Limerick, fără să mă întrebe dacă voiam să rămână cu mine. Nici eu nu l-am invitat. Ușurarea pe care am simțit-o atunci când a plecat în cele din urmă, făcându-mi cu mâna din camionetă în vreme ce Gottfried își legăna capul din cauza mișcării mașinii, a fost ciudat de puternică. Abia așteptam să-mi recuperez o parte din viață. Și abia așteptam să fac o baie lungă și fierbinte.

Mă simțeam ciudat fără Ozzie, dar și foarte liniștită. Mi-am dat seama cât de ușoară era viața dacă nu trebuia să ai grijă decât de propria persoană. Am găsit o sticlă de vin deschisă pe bufet, am mirosit-o ca să văd dacă vinul mai era bun de ceva, apoi mi-am turnat un pahar și l-am luat cu mine în baie. Am dat drumul la apă potrivind-o să fie cât se putea de fierbinte și am intrat în cadă, mai întâi pe margine, iar apoi afundându-mă, treptat, cu totul.

M-am silit să nu mă mai gândesc la Ozzie, la călătoria cu barca sau la orice altceva. M-am scufundat și mai mult în apă și am sorbit din vin. Avea un gust oribil, dar nu era încă stricat, și nici că-mi păsa. Am ieșit din baie, am mers pe vârfuri până în bucătărie cu apa picurând de pe mine și mi-am turnat încă un pahar plin ochi. L-am dus în baie și m-am cufundat încă o dată în apă, recunoscătoare peste măsură pentru căldura apartamentului și pentru confortul pe care mi-l ofereau cei patru pereți din jurul meu.

Și pentru singurătate. Dar, deși nu eram deloc surprinsă că mă bucura singurătatea, preț de o clipă am rămas pe gânduri întrebându-mă de ce nu-i

cerusem lui Ozzie să rămână. Poate că i-ar fi plăcut să schimbe peisajul pentru o zi sau două. La urma urmelor, era soțul meu. Însă amândoi ne înțeleseserăm tacit că aveam nevoie să stăm separați o vreme. Mă întrebam ce însemna asta. Și am continuat să mă întreb.

M-am dus să iau cina la Cupcakes, un mic restaurant specializat în brioșe. Era mai degrabă o cafenea decât un restaurant în adevăratul sens al cuvântului, dar mai fusesem acolo de două ori și era genul de loc în care o femeie singură se simțea în largul ei. Nu era nicidecum un restaurant pe gustul lui lui Ozzie. L-ar fi găsit artificial și stupid, dar mie îmi plăcea. Avea o salată de creveți bună și un curry roșu excelent, două feluri care n-ar fi trebuit să existe într-un local numit Cupcakes.

Un chelner tânăr m-a condus la o masă din colț, la capătul restaurantului. Nu era aglomerat. Am mai cerut un pahar de vin, după care pur și simplu am savurat plăcerea de a avea părul spălat, unghiile curate și de a fi curată cu totul. Miroseam bine și mă simțeam bine, iar baia mă moleșise. I-am zâmbit chelnerului atunci când a venit cu vinul și am comandat o porție de curry. După care am deschis un carnețel plin cu informații despre insulele Blasket, în special despre asistența medicală, și am recitit totul, încântată de profunzimea notițelor mele.

Când chelnerul mi-a adus curry-ul, mi-a pus pe masă și un al doilea pahar de vin. Am ridicat privirea, derutată, iar el mi-a făcut semn cu bărbia către un bărbat care stătea la micul bar din celălalt capăt al sălii.

– Dumnealui vi l-a trimis, mi-a spus chelnerul, vizibil stânjenit să fie purtătorul mesajului.

Era pentru prima oară în întreaga mea viață când un bărbat îmi trimitea un pahar de vin, așa că m-am înroșit violent. Habar n-aveam care era regula în astfel de situații. Destul de ridicol, mi-am ridicat propriul pahar cu mâna stângă, astfel încât el să-mi vadă verigheta, inelul pe care Ozzie mi-l dăduse la Skellig Michael. M-am gândit că trucul avea să dea roade, însă bărbatul

mi-a zâmbit și și-a ridicat propriul pahar. Mi-am coborât privirea asupra carnetului cu notițe, rușinată și derutată.

Când chelnerul s-a întors la masa mea cu supă de curry, aproape că i-am cerut să ia paharul pe care-l primisem. Însă o astfel de purtare ar fi părut grosolană și copilărească. Bărbații le cumpărau femeilor pahare de vin, așa cum și femeile le cumpărau bărbaților. Eram conștientă de lucrul ăsta.

Și totuși, mă simțeam ușor stânjenită să accept vinul.

Senzația plăcută pe care o avusesem intrând în restaurant s-a risipit. Mă deranja să-mi mănânc supa știind că cineva mă urmărea din priviri. Nu mai aveam nici un pic de intimitate. Mi-am ținut privirea coborâtă, dar am tras cu ochiul atât cât să observ că bărbatul era încă la bar. I-am văzut reflexia în oglindă. Era brunet și solid precum o bucată de lemn desprinsă dintr-o bibliotecă de pe vremuri. Avea părul tuns scurt în părți și lăsat mai lung în creștet și era îmbrăcat cu un costum ce părea scump, fără cravată. În picioare, pe care și le ținea pe suportul de la bar, avea niște mocasini negri.

Nu că ar fi contat, dar nu era deloc genul meu. Am încercat să-mi închipui ce ar fi zis Milly despre el. Dacă Ozzie ar fi fost o camionetă, bărbatul ăsta ar fi fost o limuzină cu geamuri fumurii. Mi-am ținut capul plecat și am continuat să-mi mănânc supa, care era delicioasă.

Apoi, deodată, a apărut în dreptul mesei mele. Zărisem o mișcare, nimic mai mult, și, preț de o clipă, am crezut că venise chelnerul. Când am ridicat privirea, l-am văzut pe el. Aștepta, respectuos și ținându-și paharul de vin în mână, să-mi îndrept ochii către el.

– Am întrecut măsura? m-a întrebat. Dacă da, îmi pare rău.

– Mulțumesc, dar nu sunt interesată.

– De vin? Sau de străini care îți oferă vin?

– De ambele. De nici una. Apreciez gestul, dar nu, mulțumesc.

– Îți place sticlăria?

Acum întrecea măsura. Mi-am coborât din nou privirea, sperând să plece. Dar nu s-a clintit din loc. Mă făcea să mă simt stânjenită. Dar și puțin

rușinată și emoționată, ceea ce detestam din tot sufletul. Ca și cum i-aș fi cerut să-mi dea atenție. Ca și cum i-aș fi vrut paharul de vin.

– Am venit în oraș pentru o expoziție de sticlărie, a continuat el. O să las un bilet aici, pe marginea mesei. Numele meu e Jonathan. O să mai fiu aici și mâine. E chiar o expoziție faimoasă și e posibil să-ți placă. Iată biletul pentru expoziție, și îmi cer scuze încă o dată.

A întins biletul și mai insistent către mine, a zâmbit și, când am ridicat privirea, am observat că nu era cel mai urât zâmbet din lume.

– Nu vin, i-am zis eu.

– Pentru orice eventualitate. Întreabă de Jonathan. Majoritatea oamenilor au auzit de mine.

Apoi a plecat. L-am văzut oprindu-se la bar ca să plătească, după care a ieșit. Nu și-a mai întors privirea. Dus a fost.

De îndată ce a plecat, m-am simțit neliniștită și vinovată. Dar de ce? Nu făcusem nimic. Nu puteam să opresc pe nimeni să-mi trimită un pahar de vin și să se apropie de masa mea. Și totuși, mă întrebam dacă nu era ceva în comportamentul meu, în postura și în privirea mea, care îl invitase să se apropie. Dacă despre asta era vorba, atunci mă întrebam care să fi fost cauza. Ciudat, oricum. Mi-am terminat supa și am băut paharul de vin pe care Jonathan îl trimisese la masa mea. Împreună cu cele două pahare băute în baie, se făceau patru. De obicei, două erau limita mea. După ce am plătit nota, m-am ridicat și mi-am dat seama că eram ușor amețită. Vreme de un minut lung, am contemplat biletul pentru expoziția de sticlărie. Am făcut un pas spre ieșire, apoi m-am întors la masă, am luat biletul și l-am pus în carnetul de notițe drept semn de carte. Am simțit că mă ardea brațul atunci când am strâns carnetul în mână și mi l-am lipit de trup.

Capitolul 19

Ca și cum aș fi fost pedepsită pentru că luasem biletul de pe masă, a doua zi mi-am petrecut-o făcând o groază de treburi, printre care și muncă de organizare. Am stat la măsuța din bucătăria apartamentului meu până la două după-amiază, răspunzând la e-mailuri, achitând facturi, vorbind pe Skype cu Milly și cu mama. Mă simțeam minunat să pun lucrurile în ordine. Îndrumătoarea mea de doctorat era și ea online, așa că am schimbat mesaje și am ajuns la zi cu problemele legate de disertație. M-am simțit reconectată la fluxul vieții obișnuite. Trebuia să-mi aduc aminte să fac asta mai des. Însă situația de acum m-a făcut să mă gândesc la vara care urma și la perspectiva de a trăi fără întrerupere pe o barcă vreme de luni întregi. Dar am alungat asemenea gânduri și m-am silit să mă concentrez la treburile pe care tocmai le făceam.

Pe la ora trei, am plecat la o plimbare lungă. Era ciudat să nu-l am pe Gottfried cu mine, însă râul Shannon avea o culoare deosebită în perioada asta a anului, așa că am mers de-a lungul lui până când am obosit. N-aveam de gând să merg la expoziția de sticlărie. Nici în ruptul capului. Lucrul ăsta mi-era cât se poate de clar, însă tot mă simțeam neliniștită din pricina mesajului – oare fusese un mesaj? – pe care, fără voia mea, îl transmiteam lumii din jur. Ce văzuse Jonathan la mine? Ce fel de ocazie credea că i s-ar fi oferit? Mă simțeam jignită.

Când am ajuns înapoi la apartament, l-am găsit pe Ozzie așteptându-mă. El și Gottfried erau sus, iar Ozzie pusese pe masă o sticlă de Bushmills și două pahare. Mi-a turnat whisky într-unul dintre ele și mi l-a întins. Când s-a uitat la mine, am văzut că din străfundul ochilor îi dispăruse ceva anume, ceva ce eu văzusem întotdeauna acolo. M-am așezat în fața lui. Inima îmi bătea nebunește.

– Vrei să mă părăsești, Kate? m-a întrebat el.

Băuse, puteam vedea asta. Am bănuit că nu era la prima sticlă de Bushmills.

– Nu vreau să te părăsesc, Ozzie. De ce ai spune așa ceva?

– Te-ai schimbat. E din cauza călătoriei?

– Din cauza călătoriei cu barca?

– A mai fost vorba de vreo altă călătorie despre care ar trebui să știu?

Am ridicat din umeri și am sorbit din whisky. Îmi ardea gâtul, dar îmi dădea o stare de bine. Ozzie a luat și el o înghițitură.

– Cum adică m-am schimbat? l-am întrebat eu.

A fost rândul lui să ridice din umeri.

– Erai mai veselă înainte. N-aș putea să-ți spun precis în ce fel te-ai schimbat. Simți că ai făcut o greșeală măritându-te cu mine?

– Nu, Ozzie, nu despre asta-i vorba.

– Dar despre ce?

– Nu vreau să discut acum, Ozzie. E adevărat, am simțit ceva, dar nu-mi dau seama ce anume e, așa că hai să amânăm discuția până ce mă lămuresc și eu.

– Whisky-ul o să-ți dezlege limba.

– Nu cred că o să beau atât de mult.

– Știi, ar fi mai bine dacă ai recunoaște că ai făcut o greșeală și am termina-o frumos, dacă asta simți că vrei să faci. Nu te învinovățesc. Oricine poate greși.

– Cum rămâne cu tine, Ozzie? Tu simți că ai greșit cu ceva?

– Te iubesc mai mult ca niciodată.

– O spui prea repede.

– E adevărat, Kate. Cu toate defectele mele, te iubesc. Și te voi iubi mereu.

A mai turnat niște whisky pentru amândoi. Părea ciudat să vorbim despre lucruri atât de importante în micul meu apartament, care nu-i aparținea cu adevărat nici unuia dintre noi. Era ca și cum aveam o discuție într-o sală de așteptare dintr-un aeroport. Dar acum că o începusem, cu o sinceritate profundă de care nu aveam întotdeauna parte, am hotărât să spun totul pe șleau.

– Tu ești fericit, Ozzie? Te bucuri că te-ai căsătorit cu mine?

– Sunt. Dar cred că, pentru tine, căsnicia înseamnă cu totul altceva. Eu sunt un iubit minunat, dar un soț dificil.

– Ce vrei să spui cu asta?

A tras adânc aer în piept și a continuat. Era limpede că se gândise mult la ceea ce tocmai îmi spusese.

– N-are cum să fie ușor să fii soția mea. Nu poți avea încredere în mine pe cât ar trebui. Nu stau într-un loc, n-am un drum stabilit. Dar tu da, Kate, tu ai. Ai un scop, îți clădești o carieră. Eu sper să te iau într-o aventură pe ocean pe timpul verii, însă asta nu duce la nimic.

– Oare toate duc undeva?

– Nu-mi vorbi în felul ăsta, Kate. Nu-i genul tău să fii cinică. Noi nici n-am prea discutat despre ideea de a avea copii. Despre a întemeia o familie. N-am fost complet sinceri unul cu celălalt, nu-i așa?

– Bănuiesc că nu. Nu în sensul la care te referi acum.

– Mai bine ne-am apuca să fim, altfel o să ajungem să ne rănim unul pe altul.

– Cum rămâne cu tine, Ozzie? Eu sunt soția pe care ți-ai dorit-o?

– Da.

– Răspunzi prea repede. Ești sigur de asta?

A aprobat din cap și a pus o mână pe Gottfried. Whisky-ul continua să mă ardă pe gât, dar nu la fel de mult ca înainte.

– Kate, nu mă așteptam să te întâlnesc. Sau poate, în anumite privințe, nu eram pregătit pentru tine. Dar da, te iubesc. N-am nici o îndoială în privința asta. Și da, ești soția pe care mi-am dorit-o. Ești femeia pe care am căutat-o.

– Cum de n-am vorbit despre asta până acum?

– Ba am vorbit, însă puțin. Noi încă suntem în faza de curtare, când fiecare îi arată celuilalt numai părțile lui bune. Poate că ideea de a pleca în acea excursie cu barca ne-a făcut să ne dăm seama că fiecare trebuie să-l înțeleagă mai bine pe celălalt. Nu ne-am gândit la așa ceva de la bun început și ăsta-i motivul tensiunii de acum.

Am încuviințat din cap. Avea dreptate. Poate că din pricina asta nu ne mergea împreună așa cum am fi vrut. Am mai sorbit din whisky, l-am studiat, apoi l-am întrebat ceea ce-mi dorisem să-l întreb încă de când îl cunoscusem.

– Povestește-mi despre război. Dacă vorbești serios, atunci spune-mi. Mereu am simțit că ai o reținere. Ce s-a întâmplat acolo? Cu ce fel de răni te-ai întors acasă?

– Nu pot să-ți spun, Kate. Mi-am promis mie însumi că n-am să mai vorbesc niciodată despre asta.

– Dar ar trebui să poți vorbi cu mine. Sunt soția ta.

– Tu ești ultima persoană căreia aș vrea să-i spun. Ultima. Vreau să ai o părere bună despre mine.

– Te-aș iubi orice ar fi.

– Așa să fie? De unde știi asta, Kate? De unde știi că n-am făcut ceva moos? Ceva de neiertat? Sunt anumite fapte care nu merită să fie iertate.

– Din cauza asta bei?

M-a privit. Atent. Apoi a ridicat paharul și a sorbit din el. În ciuda senzației ciudate de nervozitate pe care o simțeam în stomac, voiam să aud totul, voiam să aflu în sfârșit totul. Voiam să dăm toate cărțile pe față, să le organizăm și să le potrivim în așa fel încât să aibă sens. Era prostesc, dar asta simțeam.

– E prea simplu să arăți cu degetul un singur lucru și să spui că ăsta ar fi motivul pentru care beau. Sau că ăsta-i motivul pentru care oricine face un anume lucru. Viața n-are numai drumuri drepte, Kate.

– Așa-i. Dar cât de mult bei? Cât de mult bei atunci când ești departe de mine?

El m-a privit pieziș. Știam că întrebarea asta îl durea.

– Mai mult decât ar trebui.

– Asta-i prea vag.

– Vrei un număr de sticle? N-am unul.

– Până când...

– Pic mort de beat? Asta vrei să știi? Da, uneori. Uneori sunt cea mai rea întruchipare a clișeului de irlandez care plânge la beție.

– Chiar pescuiești?

A râs.

– Da, chiar pescuiesc, Kate, mi-a răspuns el. Îmi place să pescuiesc, doar că nu se câștigă prea bine din asta. O știi, doar. Mare parte vând pe sub mână, prin urmare, mă descurc mai bine decât alții. În anumite luni chiar fac ceva bani. Patronii de restaurante mă cunosc.

– Unde ții banii? Nu-i pui la bancă, nu? Te-ar taxa dacă ai face-o.

– Știi piatra roșie?

Îmi arătase piatra roșie de cel puțin ori. Era o piatră rubinie, închisă la culoare, aflată pe la jumătatea potecii ce ducea de la coliba noastră la mare. În afară de culoarea ei distinctivă, piatra aceea n-avea nimic ieșit din comun. Era ușor s-o treci cu vederea.

– Acolo ții banii?

El a încuviințat din cap și, pentru o clipă, am rămas tăcuți amândoi. Mă întrebam cum putusem să fiu atât de oarbă. Atât de credulă. Atât de dispusă să las totul deoparte și să cred că dragostea asta, nebunia asta pe care o simțeam de când îl cunoscusem putea să acopere totul, să înlăture totul, să fie pentru noi acea insulă care să ne apere de lumea din afara ei.

– Pe scurt, Kate, te-ai măritat cu un pescar bețiv.

– Nu ești așa ceva, Ozzie.

– Ba da, Kate. Asta sunt, în mare parte. Nu-mi întoarce spatele. Îmi cer iertare că nu ți-am spus-o mai devreme. Chiar îmi pare rău. A fost nedrept. N-am ascuns lucrul ăsta, dar nici nu m-am lăudat cu el. N-am să-mi cer iertare pentru felul în care-mi duc viața, dar îmi cer iertare pentru că nu ți-am spus. Ai luat o hotărâre fără să știi totul despre mine.

– Am luat hotărârea din dragoste. Din dragostea mea pentru tine.

– Știu că mă iubești, Kate. Dar nu știu dacă pot să fiu soțul pe care ți-l dorești și de care ai nevoie. Asta mi-e neclar.

– Durează până afli unele lucruri, Ozzie.

– Avem tot timpul din lume dacă vrem, Kate. Dar dacă ni se pare că ar fi o afacere proastă, mai bine am încheia socotelile rapid decât s-o lungim.

– Cum de-am ajuns să vorbim despre asta?

– Dintotdeauna am vorbit despre asta, Kate. Doar că nu în cuvinte. Nu-i nimeni personajul negativ aici. Suntem doar doi oameni care încearcă să facă bine un lucru greu.

Atunci a dat ocol mesei și a îngenuncheat în fața mea. M-a sărutat. Sărutul s-a prelungit. Poate că era de la whisky sau poate că era de la faptul că tocmai ne mărturisiserăm că ne iubeam, însă în mai puțin de un minut eram în pat, încleștați unul de celălalt. Era după-amiază. Lumina se revărsa pe tăcute, iar adierea vântului purta cu ea mireasma râului Shannon. Ne-am sărutat iar și iar, până când nimic n-a mai contat în afară de asta. N-am reușit să ne scoatem toate hainele și în două rânduri m-am întrebat cum, oare, se potrivea atâta pasiune cu vorbele pe care abia le rostiserăm. Însă apoi el m-a luat într-un fel nou, m-a sărutat mai pătrunzător, iar eu m-am agățat de el și am început să plâng.

Capitolul 20

Am plecat în călătorie la 1 mai. Era o zi senină și strălucitoare. Razele soarelui se spărgeau într-o mie de țăndări lucitoare pe oglinda apei din golful Dingle. Bunica și Seamus au venit să ne petreacă. Am stat îngenuncheată mult timp în fața lui Gottfried, spunându-i în șoaptă că-l iubeam. Apoi i-am îmbrățișat pe Bunica și pe Seamus, l-am mai pupat o dată pe Gottfried și am pășit la bord.

– Ai părul roșu ca focul, Kate! mi-a strigat Seamus, în timp ce *Ferriter* începea să de îndepărteze lin de mal. Ești cât se poate de irlandeză. Se vor cânta ode în cinstea plecării tale.

– Îți mulțumesc, Seamus! Sunt onorată să-mi spună așa ceva un *Tylwyth Teg* ca tine.

Un *Tylwyth Teg* era un spiriduș din folclorul irlandez. Seamus a făcut ochii mari și a râs.

– Să vă întoarceți cu bine! ne-a urat Bunica. *Go n-éirí an bóthar leat*.

A scos ceva din buzunar și a aruncat în mare, în urma noastră. Presărase firimituri de pâine. Știam acel verset din Biblie pe de rost: *Aruncă-ți pâinea pe ape și după multă vreme o vei regăsi!* Privirile ni s-au întâlnit, iar ea și-a înclinat capul în semn că mi-l încredința pe nepotul ei.

Apoi am ridicat ancora, singuri pe întinderea oceanului, dacă nu puneam la socoteală ambarcațiunile care treceau înainte și înapoi, după orarul lor zilnic. Porniserăm la prima geană de lumină, așa că am urmărit soarele ridicându-se deasupra marginii oceanului și devenind din ce în ce mai mare. Mirosul uscatului ajungea la noi în rafale scurte și înmiresmate. Am făcut un pas înspre Ozzie și mi-am dat seama că, indiferent de ce-avea să se întâmple cu noi, eu aveam să-mi amintesc întotdeauna acea clipă. Da, acel moment în care părăsiserăm țărmurile Irlandei într-o călătorie care n-avea alt țel decât să fim împreună, îndrăgostiți și trăind aventura de a străbate oceanul.

– Cum îți place până acum, iubito? mi-a șoptit Ozzie la ureche, după ce m-a pus să stau la cârmă, alături de el. Lumea nu ne mai poate ajunge din urmă.

– Mulțumesc, Ozzie. Îți mulțumesc pentru asta. Îmi doresc ca lumea să nu ne mai ajungă niciodată din urmă.

– Visezi la un lucru și speri ca într-o bună zi să-l vezi îndeplinit. Să-l trăiești.

– *E un plan nebunesc, nebunesc de-a binelea*, i-am răspuns eu cu o replică dintr-un film, pe care ne-o tot ziceam unul altuia de câteva săptămâni bune,

în timp ce pregăteam barca.

El și-a îngropat fața în scobitura gâtului meu.

– Tu ești planul meu absolut nebunesc, nebunesc de-a binelea, mi-a șoptit. Tu ești totul.

Am preluat cârma cât timp el a pregătit micul dejun. A coborât sub punte, iar eu am condus barca în golful St. Finian. Sistemul nostru GPS era de ultimă generație, dar Ozzie mai lipise și o hartă internațională de navigație pe unul dintre pereții cabinei, ca să vedem încotro mergeam și la ce puncte de interes ajungeam. M-am uitat la ea ca să-mi dau seama de cât de departe era Capul Dursey. Plănuiam să ne petrecem prima noapte în golful Bantry, bine protejat în căușul uscatului din jurul nostru.

– Sper că ți-e foame, mi-a spus Ozzie venind sus cu micul dejun. Am făcut o cafea neagră ca smoala. Seamus a avut dreptate, știai? Parcă-ți ia foc părul când ești atât de aproape de ocean. Arăți ca o zână la cârmă.

– Chiar mă simt ca o zână acum.

Ozzie a verificat coordonatele, apoi mi-a întins o farfurioară pe care erau măsline, brânză și o roșie tăiată în bucăți. El avea omletă cu arpagic.

– S-ar putea să avem parte de valuri mai târziu. Dar suntem pe curs.

– Tu ai iubit marea dintotdeauna, Ozzie?

– Nu, dar dintotdeauna am simțit că marea m-a iubit pe mine. Nu-i ciudat?

– Nu-i ciudat deloc. E minunat.

– După ce mâncăm, ar trebui să scriem câteva rânduri în jurnalul de bord.

– Scriu eu, dacă vrei.

– Bine. Îți place micul tău dejun?

– E grozav.

– Ai văzut că Bunica a presărat firimituri de pâine în apă? E o vrăjitoare bătrână bunica asta a mea.

– Își iubește nepotul. Atât de mult încât n-ar suporta să-l piardă.

El a încuviințat din cap. Apoi mi-a adus micul dejun la cârmă. Așa avea să fie de-acum înainte, am realizat eu. Aveam să călătorim, să vizităm, să admirăm și să privim uscatul din larg. Ne creaserăm propria insulă, o insulă atât de perfectă încât nu mai aveam nevoie de nimic altceva din lume.

După ce am terminat de mâncat, Ozzie a curățat totul și a revenit la cârmă. Soarele se ridicase pe cer; arșița zilei începea să se resimtă. Am trecut pe lângă un grup de foci, după care am urmărit cu privirea un cârd de pescărușI plonjând în apă. Briza înfoia părul lui Ozzie, iar eu mă uitam la el și am simțit cum mi s-a strâns stomacul văzându-l cât era de frumos. Soțul meu cel frumos.

– E un plan nebunesc, nebunesc de-a binelea, i-am șoptit îmbrățișându-l de la spate.

El mi-a luat mâna și mi-a sărutat-o. Înaintam către est, împinși de vânt, iar marea ne purta, lin, din ce în ce mai departe de soare.

SCRISOAREA A TREIA

Dragul meu soț,

Nu te supăra pe mine atunci când ai să vezi că n-am scris ceea ce trebuia în jurnalul de bord. Sunt prea îndrăgostită de tine ca să înșir aici felurile de mâncare de la micul dejun, numărul milelor pe care le-am străbătut și viteza cu care am navigat. Promit să mă străduiesc mai mult în viitor, însă acum vreau să-ți spun cât de mult te iubesc și cât de bine mă simt să fiu alături de tine, navigând pe această barcă în jurul iubitei noastre Irlande. Tu și cu mine avem un plan nebunesc, nebunesc de-a binelea, iar planul meu e să-ți rămân alături și să ne clădim o viață care să ne mulțumească pe amândoi. Și care să ne încânte acum și întotdeauna.

Barca asta minunată e insula noastră. Dacă am fi înțelepți n-am mai părăsi-o niciodată. Am rămâne aici, înconjurați de vraja mării, și n-am mai pune niciodată piciorul pe uscat. Tu știai lucrul ăsta. Și ni l-ai oferit

amândurora. Doar ne-am căsătorit la Skellig Michael, cu marea drept preot.

Știu că sunt ridicolă ori de câte ori mă las cuprinsă de frământările dragostei. Aproape că nu pot îndura ceea ce simt pentru tine. Până și rândurile astea sunt prea siropoase. Poate că vei râde de ele și de mine, dar atunci când sunt cu tine dragostea aproape că-mi fărâmă inima.

Simt uneori că parcă între noi ar exista o creatură mică, nu Gottfried, deși îl iubesc, ci altceva, mai mic și mai delicat, cum ar fi o căpriță sau un pescăruș, și că trebuie să avem grijă de ea, să băgăm de seamă ca nu cumva s-o călcam pe picioare. Mi-am pierdut mințile, știu, dar sper să înțelegi sensul spuselor mele. Nici unul dintre noi nu e în stare să-și înfrâneze dragostea, dar o împărtășim și o preschimbăm în grijă față de acea mică ființă, ca ea să iasă la iveală, să depindă de noi și să ne urmeze. Nici nu știu ce spun. Uită ce-am zis despre acea mică creatură. La urma urmelor, ăsta-i un jurnal de bord. Ne îndreptăm către est, apoi către nord, iar curenții o să ne împingă, o vreme, către nord. Tu mi-ai spus-o. Sub noi, marea ne îndeamnă să zăbovim, să rămânem, să ne depărtăm de țărm și să trăim pentru totdeauna pe insula noastră.

O, sunt nebună, nebună de-a binelea după tine, Ozzie. Ozzie, ce nume ridicol, nu-i așa? Crede-mă, chiar e. Sună ca numele unui produs de lăcuit mobila. Dar îți iubesc numele așa cum te iubesc și pe tine și ador să-l rostesc, să te strig pe nume atunci când ești adânc în mine și nu suntem altceva decât fierbințeală și dorință și intimitate.

Chiar acum stai la cârmă și ești atât de frumos încât îmi tai răsuflarea. Vântul se joacă în părul tău. Mâinile îți sunt mari și grele. Nimeni pe lume nu-mi poate răpi clipa asta. Și nimeni în afară de mine n-are să fie cu tine pe insula noastră. Sunt a ta, Ozzie, așa cum tu ești al meu.

P.S. Am mâncat ouă și roșii la micul dejun. Cafea neagră. Neagră ca smoala, după cum ai spus tu.

Capitolul 21

În prima noapte am ancorat în golful Bantry. La răsăritul stelelor, am hotărât să scoatem patul pe puntea principală și să dormim acolo. Ozzie a verificat frânghiile și s-a asigurat că luminile funcționau corespunzător, în vreme ce eu am făcut patul. Am pus cearșafuri curate și perne pufoase; un pat bun fusese singura mea cerință atunci când Ozzie mi-a propus să plecăm într-o călătorie în jurul Irlandei. Aveam nevoie să dormim pe o saltea decentă. Salteaua fusese cumpărată și dusă sub punte, însă știam că aveam s-o ducem înapoi sus, ca să dormim sub stele în nopțile calde.

– Ei bine, Kate, e prima noastră noapte, cum ți se pare? m-a întrebat Ozzie atunci când s-a întors și a început să mă ajute cu făcutul patului.

– Mi se pare magic. E tot ce mi-am dorit vreodată.

– Crezi că o să te saturi de toate astea?

– Nu cred, cel puțin pentru mult timp de-acum încolo.

– Mă duc să-mi torn niște whisky. Vrei și tu un pahar?

– Mie adu-mi vin, te rog.

– Imediat!

A dispărut sub punte și s-a întors câteva clipe mai târziu cu băuturile noastre. Abia dacă mâncaserăm ceva. El îmi spusese că a doua zi de dimineață, după ce ne reluam călătoria, avea să pună undițe pentru macrou. Golful Bantry era faimos pentru bancurile lui de macrou.

– Pentru noi, a toastat el, ciocnindu-și paharul de al meu.

– Pentru noi.

Am băut. Vinul mi-a adus pe limbă o aromă de pământ și de plante.

Mai târziu, în pat, am contemplat amândoi stelele. Eu nu mai văzusem niciodată atât de multe. Se întindeau pe tot cerul, de la un capăt la celălalt. Fără motorul care să vibreze sub noi, *Ferriter* devenise o canoe suplă și ușoară, plutind pe marea liniștită. Apa se spărgea de laturile vasului, clipocind sub prova. Îmi plăcea să ascult acele sunete. O parte din mine se întreba cum de ajunseserăm aici, în locul ăsta, cu un soț lângă mine și cu

toată Irlanda așteptând să fie explorată. Fiecare călătorie își avea începutul ei, iar cel pe care-l trăiam acum era al nostru.

Puțin mai târziu, pe când ne cuprindea somnul, am auzit delfini în apropiere. Ozzie mi-a șoptit că uneori veneau pe lângă bărci ca să cerceteze pasagerii. Erau foarte curioși în privința oamenilor.

– Kate, dezbracă-te și rămâi goală în picioare ca să te poată vedea, m-a îndemnat el în șoaptă. Trebuie să te examineze. O să ne protejeze dacă faci asta.

– Nu mă dau jos din pat pentru nimic în lume.

– Delfinii sunt prietenoși, dar n-ar trebui să-i iei în glumă. Le place să vadă, din când în când, câte o femeie goală în lumina lunii.

– Atunci să găsească altă barcă.

– Mă descurajezi, Kate.

– Ce spui de un bărbat gol? Asta nu le place să vadă?

– Ba da, mi-a răspuns el. Dar nici pe jumătate atât de mult pe cât le place să vadă o femeie.

– Ei bine, du-te tu. O să stau goală mâine-seară, iar în noaptea asta o să fim doar pe jumătate protejați.

– Mă alungi din patul conjugal?

– Nu, doar pledez în favoarea delfinilor.

– Treaba lor e să urmărească macroul până la țărm și apoi să-l încolțească. E o chestie crudă. Poate că le-ar prinde bine să vadă o femeie dezbrăcată, ca să se mai înveselească.

– O femeie dezbrăcată ar înveseli bancul de macrou?

– O, nu. Macroul e contabilul apelor. Peștii ăștia nu stau decât cu capul în registre. Și mai și scriu cu cretă.

Capul Mizen, insula Clear, Capul Galley, Șapte Capuri, Capul Vechi din Kinsale. În fiecare noapte mergeam pe partea ferită de vânt a apei sau, dacă bătea vântul, coboram ancora. Ozzie era un căpitan excelent, sigur pe el și abil, și cutreierase cea mai mare parte a coastei vreme de ani buni. Știa

peșteri mici, golfuri și locuri unde apa proaspătă se aduna izvorând de pe uscat. Vremea se menținea bună. Timp de câteva săptămâni am trăit pe o barcă mică de lemn, în imensitatea și pustietatea unui ocean. După-amiaza, oriunde am fi fost, Ozzie mă trimitea sub punte și-mi spunea să lucrez. Eu îl ascultam fără tragere de inimă. Cum se putea ca munca searbădă cu cărțile să se compare cu navigatul pe Marea Celtică? Totuși, în cele din urmă, prindeam avânt. Nu-mi era ușor să mă concentrez, dar după ce reușeam să trec de bariera vieții de zi cu zi și să mă afund în mărturiile despre femeile de pe insulele Blasket, mă simțeam mai conectată decât înainte. Poate că apa mă influența sau poate că mă inspira. Așa că ajunseserăm să aștept cu nerăbdare plecarea din insulele Blasket, întoarcerea la viața de pe punte, la mare, la vântul care sufla mereu dinspre vest și care mă întâmpina ca și cum aș fi fost plecată ani buni. Apoi venea timpul să ne sorbim băuturile pe când conduceam barca înspre locul de popas de peste noapte și înspre culcușul nostru de sub stele. Făceam dragoste sub cerul liber, cu marea peste tot împrejurul nostru și cu luna care ne învăluia pielea în aur și argint.

Uneori la răsărit, dar de cele mai multe ori după-amiaza, trăgeam aproape de mal și ne petreceam ziua stând la soare sau înotând. Nu ne grăbeam nicăieri, concluzie la care ajunseserăm amândoi. Nu eram înscriși în vreo cursă de făcut înconjurul Irlandei; puteam să navigăm pe etape sau de-a lungul anilor, iar de dat socoteală n-aveam să ne dăm decât nouă înșine. Înotam dezbrăcați în răceala apei și simțeam că era o nebunie s-o facem în mijlocul mării. Aproape de țărm, da, dar fără vreo plajă sau vreo bucată de uscat pe care să putem evada din ocean. Înotam aproape ca niște creaturi ale mării, iar apoi stăteam la soare multă vreme după ce ieșeam din apă, încălzindu-ne oasele astfel încât să ne ajungă pentru toată seara. Uneori nici nu clinteam barca din loc. În alte zile mergeam fără oprire, fără nici o grijă pe lume, conducând *Ferriter*-ul în noapte și despicând, una câte una, reflexiile stelelor în întunecimea apei. Începusem să progresez la condusul bărcii. Ozzie m-a făcut răspunzătoare de jumătate din sarcinile navigării, iar

eu am aflat că lucrul ăsta îmi plăcea mai mult decât aș fi putut anticipa. Mă bucuram să studiez hărțile și să ne planific călătoria; îmi plăcea să găsesc un golfuleț unde să putem ancora peste noapte și să dormim fără grijă.

Aproape că ajunseserăm la *Dún Laoghaire*, lângă Dublin, când ne-a prins prima furtună puternică. Mai fuseserăm puțin zdruncinați și cu alte ocazii, însă de data asta semnele prevestitoare au fost cât se poate de limpezi. Ozzie ascultase radioul toată dimineața, neplăcându-i cele auzite, dar nici îngrijorându-se peste măsură, după cum bănuiam eu. Pe la prânz cerul s-a întunecat, iar apa a început să se ridice peste chilă. Ozzie a rămas lângă mine, arătând îngrijorat pentru prima oară de când porniserăm în călătorie.

– Fie o să fim nevoiți să înaintăm mai mult în larg, fie – să ne apropiem de uscat, mi-a spus el, plimbându-și privirea de la apă la mâinile mele care țineau cârma. Nu putem să rămânem aici. Altfel, fluxul care stă să vină o să ne împingă spre uscat și n-o să-i putem ține piept.

– Atunci să înaintăm mai spre larg? Ce spui?

– Nu sunt sigur. E posibil ca marea să decidă pentru noi. Va trebui să înfruntăm valurile unul câte unul, pe măsură ce vin.

– Vrei să mă îndepărtez de uscat?

Eu n-aș fi vrut. Instinctul îmi spunea, dimpotrivă, să mă apropii de uscat, pe care îl considerasem sigur întotdeauna, dar mai știam și că marea își avea propriile legi. Tot clenciul era ca, măcar în parte, să iei valurile în plin. Să te ridici odată cu ele și să te cobori în golul pe care-l lăsau. Așa îmi explicase Ozzie. Însă mai știam și că *Ferriter* nu era o barcă pentru ieșiri în larg. Nu pe o furtună adevărată. Norii începuseră să se miște din ce în ce mai repede deasupra noastră. Apa din jur se colorase într-o nuanță de cenușiu precum blana șoarecilor sau cu tenta verzuie a mucegaiului de pe pâinea învechită, iar aerometrul de deasupra cabinei șuiera cu disperare. Vântul începuse să bată din toate părțile. Acum eram nevoiți să ridicăm vocea ca să ne auzim unul pe celălalt.

– Aș fi vrut să știu cât de departe suntem de Dublin, mi-a zis Ozzie cu ochii țintă la apă, la nori și la spuma mării. Aș zice că la vreo zece mile, mai mult sau mai puțin.

– Am putea să ne întoarcem la Wicklow, nu?

– Suntem la cinci mile depărtare de Wicklow. Dacă sunt zece până la Dublin, am putea încerca să ajungem acolo. Până să reușim să schimbăm direcția s-ar putea să înceapă problemele.

– Facem cum crezi tu că-i mai bine, Ozzie. Am încredere în tine.

– Am dat de belea, Kate. N-o să spun că nu.

– A venit pe neașteptate.

– Așa se întâmplă cu furtunile urâte.

– *Ferriter* poate să-i facă față?

– Nu-mi place să-i cer asta. Pentru că, datorită platformei de pescuit, are spatele descoperit, riscăm să fim inundați. Nu e o ambarcațiune grea.

– Devine din ce în ce mai urât.

– Dacă ieșim în larg, n-avem nici un ajutor. Măcar așa, spre uscat, am putea s-o urcăm pe mal la nevoie.

– Adică să eșuăm forțat?

– E posibil să n-avem de ales, dacă se ajunge acolo. Nu-i scenariul ideal, asta-i sigur.

Valurile crescuseră mai bine de trei metri în înălțime. Eu nu mai fusesem niciodată pe o mare atât de agitată. Știam din discuțiile cu Ozzie că asta era o nimica toată; valurile puteau crește până când deveneau precum dinții unui fierăstrău uriaș care să se repeadă la noi. Mai ales cerul arăta de-a dreptul rău-prevestitor. Am observat că pescărușii care până atunci ne urmăriseră acum se retrăseseră spre uscat. Nu mai vedeam alte ambarcațiuni, nici o urmă de viață pe tot întinsul oceanului. Apa devenise un deșert albastru-verzui.

– Hai să fugim la Dublin, mi-a spus Ozzie, ambalând motorul. E posibil să fie o greșeală, dar măcar așa avem mai multe variante de scăpare. Trec eu la

cârmă, Kate. Vreau să accelerez puțin. O să ne zgâlțâim o vreme.

– N-ar trebui să ne transmitem coordonatele prin stație?

– O să facem asta curând, dacă se înrăutățește situația.

– Ți-e frică, Ozzie?

– E un plan nebunesc, nebunesc de-a binelea, Kate.

Ne-am sărutat, pecetluind astfel hotărârea pe care o luaserăm. Valurile se năpusteau asupra bărcii, o săltau și o coborau violent, însă noi continuam să ne sărutăm. După care totul a devenit serios. Cât se poate de serios. Ozzie mi-a spus să merg peste tot și să fixez orice ar fi putut să se deplaseze. Mi-a strigat, biruind pentru o clipă șuierul vântului, să fiu atentă. Marea ar fi putut oricând să mă smulgă de pe platformă. Apoi mi-a spus să cobor sub punte să verific și acolo. Să închid gazul care ne alimenta încălzirea și cele două ochiuri de plită; să leg toate lucrurile care ar fi putut să se miște și să se strice. Să rânduiesc totul pe cât posibil.

Am făcut după cum mi-a cerut, dar mă îngrozea faptul că trebuia să ies pe platforma de pescuit. Ori de câte ori credeam că puteam ghici în ce parte avea să se încline *Ferriter*, chiar atunci se înclina în direcția opusă. De două ori am fost împinși înainte și, ajungând la baza unui val, ne-am izbit cu prova drept în zidul de apă. Furtuna avea să devină curând mult prea puternică pentru un vas ca al nostru. Până și eu vedeam lucrul ăsta. Un val s-a spart la tribord și a zguduit barca de la jumătate. Motorul huruia sub noi, învolburând și el apa, însă deseori mergea în gol pe marea cenușie și agitată.

– Vino înapoi, Kate! mi-a strigat Ozzie pe când aproape că terminasem de strâns o prelată maronie pe care o foloseam uneori drept protecție împotriva soarelui. Nu te preocupa de lucrurile mici. Dacă zboară, aia e. O să te ia apa!

– Vin!

Chiar în clipa aceea m-a lovit un val. S-a spart în mijlocul platformei de pescuit și, brusc, m-am trezit până la genunchi în apă. Totul s-a întâmplat atât de repede și cu o asemenea forță încât m-a dezechilibrat și m-a aruncat în parapetul opus. După care valul s-a răsucit, apoi s-a scurs prin copastii.

Eu m-am târât înapoi în cabină, cu fluierul piciorului drept pulsându-mi de durere. Ozzie nu văzuse nimic. Era concentrat asupra valurilor îndreptate către noi.

M-am ridicat în picioare. Abia după ce mi-am recăpătat echilibrul mi-am dat seama că fusese cât pe ce să fiu înghițită de valuri. În câteva minute aș fi fost moartă. Nimeni n-ar fi putut să se mențină la suprafață într-o mare atât de furioasă.

Am coborât, tremurând, sub punte. Ne gospodăream bine atunci când venea vorba de păstrat ordinea în cămăruța în care dormeam, însă valurile întorseseră totul cu susul în jos. Unul dintre rafturile de cărți se desprinsese din perete, iar acum cărțile zăceau aruncate peste tot. Un platou de sticlă fusese spart într-o mie de bucăți, care se fărâmau acum sub greutatea pașilor mei, pe când mă chinuiam să fixez orice arăta că ar fi putut fi desprins. Totodată, știam că era o muncă de Sisif. Nimic nu putea împiedica marea să facă orice voia ea cu lucrurile. Dar am făcut tot ce-am putut, încă speriată și tremurând de frig, iar când am urcat din nou, ca să văd ce făcea Ozzie, am remarcat pe chipul lui o expresie hotărâtă, aproape înverșunată.

– Suntem bine? i-am strigat eu.

– Nu știu.

– Nu vreau să mor, Ozzie. Asta, ca să știi.

– Nici eu, Kate. Nu ne rămâne decât să mergem înainte. O să ne trimit coordonatele prin stație, pentru orice eventualitate…

– De ce n-am știut că avea să se întâmple așa ceva? Că avea să vină furtuna?

– Am știut ceva. Dar n-aveam de unde să știm că avea să fie atât de puternică.

„Probabil că nu era adevărat“, mi-am zis în sinea mea. Ozzie trebuie să fi știut, doar că nu luase în seamă avertismentul. Sau îl alungase într-un cotlon al minții lui. Nici eu nu fusesem atentă la buletin. Asta era responsabilitatea lui. Știam că acum un asemenea șir de raționamente n-avea cu ce să mă

ajute, dar mi-am dat seama că Ozzie mă înfuriase cumplit pentru că ne pusese într-un asemenea pericol. O situație care părea să scoată la iveală nesăbuința pe care dintotdeauna o simțisem zăcând în el. Acea nesăbuință putea fi atrăgătoare, dar, în același timp, putea fi și periculoasă. Îmi venea să-l lovesc. Și să mă lovesc și pe mine.

Am continuat să mergem înainte. N-aveam cum să facem altfel. Deși asta era o idee ciudată, care venea și pleca odată cu valurile, *Ferriter* părea să conștientizeze fragilitatea situației în care ne aflam. Motorul își menținea constant vâjâitul, însă uneori rata apa din pricina valurilor care-l smuceau, ca apoi elicele să ne propulseze pentru o clipă în aer. De fiecare dată când auzeam acel sunet îngrozitor credeam că urma să fim răsturnați. Ozzie rămăsese pe poziții, cu picioarele larg desfăcute ca să-și mențină echilibrul și cu mâinile nedezlipite de pe cârmă. Știam destule cât să înțeleg că o singură mișcare greșită ar fi putut să ne expună flancurile la loviturile valurilor, ceea ce ar fi însemnat sfârșitul nostru.

Întreaga lume părea că devenise cenușie, îmbibată de apă și îngrozitoare. Trebuia să înfrâng panica ce amenința să mă cuprindă. Nu puteam ajuta cu nimic concret. Am rămas lângă Ozzie, urmărindu-l din priviri cum înfrunta fiecare val urcând pe panta aceea teribilă și știind că avea să urmeze căderea în hău. În ceea ce mă privea, cel mai mult uram coborârea; marea ne prindea din urmă și ne împingea înainte, pentru ca apoi prova să se înfigă în următorul val. Și asta – la nesfârșit. Mă întrebam cum avea să reziste *Ferriter*. Știam că era o barcă bună, solidă, cu cadru din lemn de stejar, însă nu fusese coită ca să înfrunte astfel de condiții. La urma urmelor, era o barcă de pescuit, făcută pentru navigația aproape de mal, pe vreme senină; nu era o ambarcațiune de agrement. Lui Ozzie nu-i plăcea să-i tureze motoarele la maximum, și l-am văzut privind în urmă aproape obsesiv pe măsură ce motorul scotea sunete de slăbiciune în lupta lui cu apa. Știam că, dacă motorul ar fi cedat, am fi fost pierduți.

– Ar fi trebuit să mă arăt goală delfinilor, i-am strigat eu, încercând să-mi mențin cu orice preț moralul ridicat. E numai vina mea.

– Am încercat să te avertizez, Kate. Nu suportă lipsa recunoștinței.

– Asta să fie luna noastră de miere?

– Așa cred!

– N-am fi putut să mergem la un hotel drăguț? La Paris, poate?

– Nici nu mi-a trecut prin cap, Kate, dar ai dreptate.

Mi-a zâmbit. În acele clipe privirea lui avea o asemenea forță încât aproape că am simțit o căldură radiind din ea. Îi plăcea la nebunie tot ce se întâmpla! Îi plăcea emoția manevrării bărcii împotriva oceanului care voia să-l înghită. Cum de nu-mi dădusem seama de asta? Cum de nu înțelesesem o parte atât de esențială din el? Nu era panicat și nici îngrozit. Se bucura să se găsească în astfel de situații, cu sângele curgându-i nebunește prin vene, cu părul dat pe spate de vânt, cu mâinile strângând puternic cârma. Nu era vorba de curaj. *Eu* eram curajoasă, pentru că, deși mă temeam, înfruntam totuși situația. Ozzie nu simțea o astfel de teamă. Era extaziat de apropierea pericolului, de faptul că totul ar fi putut să se sfârșească de la o clipă la alta. Mi-am dat seama că nu era curajos, ci mânat de niște forțe de dincolo de puterea mea de înțelegere. Avea nevoie să se pună și să mă pună în pericol, astfel încât să satisfacă ceva care exista în inima lui, ceva de a cărui existență poate că el nici măcar nu era conștient.

– Ție îți place asta, ticălosule! i-am strigat eu după ce am avut răgazul să-l studiez. Chiar în clipa asta – ești fericit!

– Despre ce vorbești, Kate?

– Îți place toată nebunia din jur! Vrei să te joci cu soarta. Asta faci! Ce mama mă-sii, ne-ai adus dinadins aici!

– Ești nebună, Kate.

– Așa să fie? Nu prea cred. Afurisit fără minte ce ești!

– Nu mai vorbi ca o nebună, Kate. Ți-ai *ieșit din minți*.

Dar știam că nu eram nebună. Ozzie trăia din plin. Mai văzusem frânturi din acea expresie înainte, dar niciodată în toată splendoarea ei. Era o expresie avidă, carnală, una care-i dezvăluia o latură pe care nu știam că o avea. Nu voia să mă omoare, dar nici nu voia să facă ceva ca să mă apere. Auzise previziunile meteo, însă hotărâse să nu le ia în seamă. Poate că nu făcuse totul în mod complet conștient, însă se putea să fi preluat acea informație și s-o fi dat apoi deoparte, ignorând-o și văzându-și în continuare de treburi. Iar atare posibilitate mă neliniștea. Era dispus să riște viețile amândurora ca să-și satisfacă o nevoie născândă de senzații tari. N-am putut să nu fac legătura cu obiceiul lui de a bea, cu înclinația aceea de a vrea mai mult și mai mult, fără limită. Brusc, părea un străin care stătea lângă mine.

Am mai mers așa vreo două ore, fără să știm dacă următorul val avea să ne omoare sau nu. Mi-era rău de la mișcare, dar și de la ceea ce aflasem. Cu grijă, după vreo oră și jumătate de chin, Ozzie a intrat cu barca pe canalul care ducea la portul din Dublin. În mod incredibil, de cum am depășit primul debarcader, marea s-a liniștit și a devenit la fel de calmă ca înainte. Ozzie s-a uitat la mine și mi-a zâmbit. Eu mi-am lăsat mâinile în jos. Obosiseră de cât de strâns mă ținusem de balustrade.

– Am reușit, Kate! mi-a spus el, zâmbind și întinzând o mână după mine.

M-a luat în brațe, însă eu l-am respins.

– Doamne, Ozzie!

– Ce?

– Puteam să murim!

– A fost doar o furtună, Kate. Atunci când ești în larg poți să dai peste furtuni.

– Dar știai! Auziseși prognoza meteo!

– Despre ce vorbești? Nimeni n-a prevăzut așa ceva.

– Nu te cred.

Am coborât sub punte, întrebându-mă dacă aveam să vomez. Ce se petrecuse? Oare intrasem în panică și dădusem vina numai pe el? N-aș fi

putut spune. Nici nu voiam să fiu o amărâtă timidă, o pisică speriată și plângăcioasă care se pierdea cu firea la primele semne de vreme proastă. Dar fusese mai mult decât vreme proastă. Avuseserăm noroc să scăpăm cu viață. Iar când, în cele din urmă, am tras în portul din Dublin, am ieșit din dezordinea aia, am coborât de pe barcă și am luat-o la picior, neștiind prea bine ce simțeam sau încotro voiam să mă duc. „La naiba cu el!“ mi-am spus în sinea mea. Ticălosul ăla fără minte aproape că ne omorâse pe amândoi. M-am întrebat dacă nu cumva, pe măsură ce continuam, avea să mă tot tragă la fund după el.

Capitolul 22

Să fiu pe uscat, să fiu în siguranță, toate astea îmi dădeau o incredibilă stare de bine. Genunchiul mă durea îngrozitor pentru că mi-l izbisem de marginea bordului atunci când fusesem luată de val și aproape înghițită în adâncuri, dar altfel – exceptând greața – mă simțeam bine. În adâncul stomacului ceva îmi bolborosea și mă ardea. Avea legătură cu Ozzie, cu acel ceva pe care îl simțisem dintotdeauna în el, dar nu reușisem să-l identific. Acum *îl văzusem*. *Îl văzusem* așa cum era el cu adevărat. Era ca și cum dobândisem o înțelegere superioară în privința lui, o revelație pe care-o avusesem fără voie. Mi se înțepenise în măruntaie, așa că mergeam, tot mergeam târându-mă, în încercarea de a scăpa de ea.

Era pe înserate. Luminile deja se aprinseseră în Dublin. Îmi venea greu să mă împac cu ideea că în marea care se întindea imediat după chei îți puteai pierde viața. Și că și eu era să-mi pierd viața acolo. Cum poți să-ți continui traiul de zi cu zi după o asemenea după-amiază? Nu mi se mai întâmplase niciodată să fiu într-o situație riscantă un timp atât de îndelungat. Nu-mi plăcuse. Nu găsisem în asta nici o plăcere, deși rămâneam convinsă că lui Ozzie îi plăcuse.

Mergeam șchiopătând, căci genunchiul mă durea îngrozitor. N-aveam habar încotro mă duceam sau ce voiam să obțin îndepărtându-mă de Ozzie, dar știam că aveam nevoie să respir un alt aer. Ajunseserăm la jumătatea primului debarcader când mi-am adus aminte că telefonul și banii îmi rămăseseră la bordul bărcii. M-am oprit și mi-am cuprins fața în mâini. Așa stăteam când Donald O'Leary m-a strigat ca să se asigure dacă eram bine.

Am ridicat privirea. Era îndeajuns de întuneric cât să nu i se vadă decât silueta. Lucrase ceva la o barcă, una care semăna cu *Ferriter*, și părea că tocmai își încheiase ziua de lucru. Portbagajul mașinii lui era deschis. Omul mi-a zâmbit; avea un zâmbet cald și natural.

– Sunt bine, mulțumesc, am zis eu.

– Arăți cam rău, iartă-mă că-ți spun.

– Sunt în regulă.

– Americancă?

Am încuviințat din cap. El a dat ocol mașinii. Nu era înalt, dar era cam voluminos în zona pântecului, amintindu-mi, în lumina slabă, de o marmotă sau de o veveriță care învățase, ca prin magie, să meargă pe picioarele din spate. Ochii îi erau mijiți și-i lipsea mâna dreaptă. În locul ei avea o proteză de un argintiu strălucitor, un mecanism pe care îl folosea atunci când avea nevoie să ia sau să tragă de ceva. Purta o pereche de blugi pătați și ucou al echipei de rugby Munster. Știam că Munster nu era echipa de rugby a Dublinului, dar nu cred că asta avea vreo importanță. Irlandezii erau nebuni după rugby.

– Te pot ajuta cu ceva? Nu trebuie să-ți fie teamă de mine, sunt de prin părțile locului.

– Am puțin rău de mare.

– Ai fost pe barca aceea, am văzut.

– Da, am venit de la Wicklow.

– A fost o furtună pe cinste.

– Da, a fost.

– Ei, contează că ați ajuns cu bine în port.

– Da, așa-i.

Și atât. Mi-a zâmbit, apoi a continuat să încarce niște lucruri de pe barcă în portbagajul mașinii lui. M-am uitat după Ozzie. Oriunde ar fi fost, nu venea după mine. M-am gândit că poate avea nevoie să bea ceva. Ceva mai mult. Mi-am adus aminte că aveam niște bani în buzunarul de la blugi, nu mulți, dar suficienți pentru o cină. Am șchiopătat până la Donald – la momentul acela încă nu-i știam numele – și m-am oprit lângă mașina lui.

– Ai drum în oraș prin vreo zonă de unde aș putea să-mi iau ceva de mâncare?

– Ai vrea să te las undeva?

– Din păcate, nu cunosc deloc orașul.

El a privit dincolo de mine, la docul unde era ancorat *Ferriter*, ce se legăna ușor pe apa care acum era liniștită. Știam că omul din fața mea încerca să cântărească situația. De ce ar coborî o femeie de pe o barcă, cerând apoi să fie dusă în oraș cu mașina? Nu știam să-mi răspund nici măcar mie la întrebarea asta.

– Acum mă duc spre casă, dar aș putea să te las undeva, mi-a spus el. Dacă asta te ajută cumva.

– Da, chiar m-ar ajuta.

– Atunci dă-mi un minut și pornim.

M-am gândit să dau fuga înapoi pe barcă și să-mi iau telefonul, dar nu voiam să dau ochii cu Ozzie. Nu pentru o vreme. Era mai bine să lăsăm lucrurile să se așeze. Toate lucrurile. Încă mă simțeam surescitată după lupta pentru supraviețuire, dar pe de altă parte eram și extenuată, goală pe dinăuntru și pe punctul de a izbucni în plâns. Când Donald s-a întors de la barca lui și mi-a întins mâna, mi-am dat seama că înțelesese că mă certasem cu persoana care rămăsese pe *Ferriter*.

– Donald O'Leary, s-a prezentat el. Încântat de cunoștință.

– Kate Moreton.

– Știi unde vrei să mergi?

– Nu chiar. N-am prea mulți bani în buzunar.

El m-a cercetat din priviri.

– Te-ai certat cu cineva?

N-avea rost să-i ascund nimic.

– Ceva de genul ăsta, am răspuns eu.

– Ei bine, te punem noi pe picioare. Vino. Soției mele îi plac americanii. Unchiul ei locuiește în Rhode Island. Ai fost în Rhode Island?

– Doar puțin.

– Ea vrea cu orice preț să ajungă acolo. E un fel de El Dorado pentru ea. Nu reușesc să-i scot asta din cap.

– Cu toții avem obsesiile noastre.

– Ăsta-i un adevăr incontestabil.

M-am urcat în mașină. Era mică și nu foarte curată. Mirosea a pește. De îndată ce Donald a pornit motorul, radioul a început să zbiere. Sonorul era aproape de maximum. Donald l-a dat numaidecât mai încet.

– Scuze, a spus el. Fiica mea a ieșit ultima oară cu mașina.

– Nu face nimic.

– Nu vrei să vii să iei cina cu noi? E ziua fiicei mele, iar soția mea a pregătit plăcinta ciobanului. Face o plăcintă a ciobanului absolut delicioasă.

– Frumos din partea ta, dar n-aș vrea să vă deranjez.

– Dar nu-i nici un deranj. Serios. Aș putea să te aduc înapoi după ce se mai liniștesc apele. Cu toții am trecut prin astfel de situații. E bine să lași să treacă puțin timp.

M-am gândit o clipă, după care am încuviințat din cap. Nu era corect față de Ozzie să dispar așa, dar nici față de mine nu fusese corect să mă pună într-un astfel de pericol. Încă eram furioasă pe el, foarte furioasă. Dacă m-aș fi întors la el, n-am fi făcut decât să ne certăm și mai mult. Poate că greșeam, dar chiar nu mă interesa ce făcea Ozzie în acel moment. Aproape că ne omorâse pe amândoi.

– Mulțumesc, am zis. Mi-ar plăcea să vin la voi la cină. S-ar putea ca tocmai asta să-mi trebuiască. Am stat prea mult timp pe barcă.

– Bine. Bucuros de oaspeți. Soția mea are să fie încântată.

Donald O'Leary a demarat și ne-am îndepărtat încet de docuri. Scândurile umede gemeau sub greutatea roților. Iar eu am lăsat în urmă *Ferriter* și pe nesăbuitul lui căpitan.

L-aș fi sunat pe Ozzie dacă aș fi avut telefonul la mine. Chiar aș fi făcut-o. Sau i-aș fi trimis un mesaj. Nu încercam să demoz nimic și nici să-i provoc vreo suferință. Nu dinadins. Încă eram în stare de șoc. Mă gândeam iar și iar cum aproape că muriserăm amândoi, iar gândul ăsta îmi pulsa intermitent în minte. Un singur viraj greșit, un singur val mai mare și am fi fost înghițiți de ape precum bărcuța de jucărie din cada unui copil. Pe lângă asta, n-aveam de gând să rămân prea mult în Dublin. Nu știam de ce îl rugasem pe Donald să mă ia cu mașina. Poate c-o făcusem ca să mă detașez de obișnuința traiului pe mare, dar nu puteam s-o spun cu certitudine. Eram derutată și speriată. Amabilitatea lui Donald era singurul punct de sprijin pe care-l aveam.

Donald O'Leary era blând ca un mieluțel. Era un bărbat bun la suflet și amabil, care chiar se oferise să mă găzduiască peste noapte. Am spus că nu, nu era nevoie, iar atunci el m-a asigurat că, după cină, mă putea aduce înapoi la doc. Distanța nu era mare. L-am lăsat să creadă că eu și Ozzie ne certaserăm foarte urât, ceea ce nu era chiar neadevărat. Știam doar atât cât să-mi dau seama că nu gândeam limpede. Mă simțeam agitată și mi-era rău de la stomac.

– Ați fost pe mare…? m-a întrebat el, după ce ne-am depărtat de docuri.

– Venim de la Dingle.

– Ați bătut ceva drum.

– Plănuiam să facem înconjurul Irlandei.

– Ăsta e un drum chiar și mai lung!

– 700 de mile.

– Serios? Nu știam. Omul cât trăiește învață.

– A fost bine, până când ne-a lovit furtuna aceea.

– Cu cât înaintezi spre nord, apele devin și mai agitate, în general.

Era ultimul lucru pe care îmi doream să-l aud. Înainte să pot răspunde sau să mai adaug ceva, am fost cuprinsă de o senzație apăsătoare de oboseală, care parcă mi se scurgea din creștetul capului de-a lungul întregului trup. Bărbia îmi cădea în piept în timp ce mă luptam cu toropeala. Adrenalina care mă susținuse în timpul furtunii se epuizase, în cele din urmă. Eram vag conștientă de faptul că Donald mă privea, după care am adormit. Ar fi trebuit să fiu jenată, însă eram mult prea obosită ca să mai rezist.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc a fost vocea blândă a lui Donald, care-mi spunea să mă trezesc.

– Am ajuns, Kate.

M-am trezit și m-am ridicat în capul oaselor. La granița dintre starea de trezie și vis, valurile încă mă ridicau și mă azvârleau în jos. O clipă am retrăit senzația afundării în tumultul apei cenușii.

– Da, da, am spus, dezmeticindu-mă.

– Ești obosită.

– Mai mult extenuată.

– Ei bine, am ajuns. Intră, te rog.

Am coborât. Trăsese mașina pe aleea care ducea la căsuță. Ferestrele erau luminate. Era o locuință modestă, dar cât se poate de primitoare. Cineva plantase o grădiniță adorabilă sub fereastra cea mai mare. Am recunoscut liliac și toporași, irișI mari, bărboși, și Margarete Shasta. M-a încântat combinația dintre lumina care venea de la fereastră și liniștea desăvârșită a grădinii. Mi-am dat seama că lenea mă împiedicase să-mi amenajez și eu o grădiniță lângă colibă. Poate că nu fusesem sigură că aveam să locuiesc acolo prea multă vreme. Oricum, în clipele acelea tot ce vedeam, în starea mea de hipersensibilitate, părea să aibă o semnificație aparte.

– Ce grădiniță drăguță! am exclamat, încă stând lângă mașină.

– Soția mea a plantat-o. Are niște mâini de aur.

– Câți ani are fiica ta?

– Împlinește șaptesprezece astăzi.

Donald a deschis portbagajul mașinii și a luat câteva lucruri, după care m-a condus la ușa din față. A intrat și mi-a ținut ușa până când am intrat și eu. Indiferent de ce mustrări de conștiință avusesem plecând cu un străin acasă la el, mi-au dispărut atunci când am văzut-o pe Lucy, soția lui Donald, ieșind din bucătărie. Am privit-o cu atenție, dar n-am văzut-o tresărind câtuși de puțin din cauza faptului că soțul ei adusese o străină la cină. Oaspetele era bine-venit din principiu. Lucy avea un zâmbet deosebit de vesel și de cald, care i s-a întins și mai mult pe chip în clipa în care și-a dat seama că eram americancă. Era scundă, ca și Donald, cu umeri rotunzi și cu un păr lung, roșcat-auriu, pe care și-l ținea strâns într-un coc în vârful capului. Era îmbrăcată cu o pereche de blugi și cu ucou al echipei Munster. Pe braț avea un șervet de bucătărie, iar în mână un borcan, pe care i l-a întins lui Donald de cum a pășit pragul.

– Vrei să deschizi asta? l-a întrebat ea, după care mi-a întins mâna. Eu sunt Lucy, soția lui Donald.

– Eu sunt Kate.

– Tocmai a venit cu o barcă și voia să ajungă în oraș, așa că m-am oferit s-o duc cu mașina, i-a spus Donald lui Lucy, desfăcând capacul borcanului în care erau castraveți murați. M-am gândit că i-ar fi prins mai bine să ia cina cu noi.

Se înțeleseseră, oare, dintr-o privire asupra mea? Poate. Dar și dacă o făcuseră, totul fusese atât de discret încât n-aș fi putut spune cu exactitate când și cum. Lucy avea încredere în soțul ei. Dacă el trebuia sau voia să aducă pe cineva acasă, întâi ospitalitatea, apoi explicațiile. Am simțit un mic impuls de invidie văzând cât de bine se înțelegeau. „Asta înseamnă să fii căsătorit cu cineva“, mi-am spus. În comparație cu ei, într-un mod greu de definit, eu și Ozzie eram ca doi adolescenți în vâltoarea pasiunii.

– Ei bine, Kate, ești bine-venită. Ne bucurăm să mai avem un oaspete la cină. Ți-a spus Donald că e ziua fiicei noastre?

– Da, mi-a spus.

– Vine și ea imediat. Am trimis-o să cumpere câteva lucruri care ne mai lipseau. Intră, te rog. Noi nu ne formalizăm. De obicei ne primim oaspeții în bucătărie.

– Îmi convine de minune.

– Am făcut plăcinta ciobanului. E felul de mâncare preferat al fiicei noastre.

– Miroase delicios.

Am urmat-o în bucătărie. Îmi plăcea de ea mai mult decât aș fi putut spune. Avea un fel de a fi direct și hotărât, dar într-o manieră cât se poate de plăcută, cu acea scânteie de umor proprie irlandezilor atunci când vine vorba despre ciudățeniile vieții. Donald a intrat ca să lase borcanul pe care-l deschisese, apoi a plecat să-și schimbe hainele înainte de cină. Lucy a luat de pe bufet o sticlă deschisă de vin și mi-a făcut semn cu ea.

– Ai vrea un pahar de vin, Kate?

– Mi-ar plăcea mult.

– Ia loc la masă. Pun imediat încă un tacâm. Fiica noastră e foarte plină de ea azi. Crede că dacă împlinește șaptesprezece ani devine total independentă față de noi. Ne-a spus că suntem niște părinți imposibili din multe puncte de vedere, care mai de care mai ciudate.

– Sună întocmai ca gândirea unei fete de vârsta ei.

– Așa-i. O să-ți placă de ea. Acum, spune-mi, chiar ești venită de curând de pe o barcă?

Mi-a turnat vin într-un pahar mare și mi l-a adus. I-am mulțumit. Simțeam din nou o toropeală, însă de data asta era una plăcută, confortabilă. Îmi plăcea să mă aflu în casa acelor oameni și-mi plăcea și atmosfera de ușoară agitație a unei cine în familie. Lucy – sau Donald, deși nu mi-l închipuiam pe Donald decorând – în sfârșit, unul dintre ei – împodobise

ferestrele cu niște perdelușe albe, vesele. O statuie impresionantă a Fecioarei Maria se afla pe un raft de colț de lângă ușa din spate. Bucătăria era practică și curată. Îmi plăcea faptul că primisem vin într-un pahar fără picior, în locul unuia pretențios, cu picior înalt.

– Am venit de pe coasta regiunii Dingle, i-am spus lui Lucy, ridicând în cinstea ei paharul plin cu vin. Plănuiam să facem înconjurul Irlandei.

– Pe mare? m-a întrebat ea, ridicând din sprâncene.

– Așa ne gândiserăm. Dar furtuna de azi ne-a făcut să ne cam schimbăm planurile.

– Ei bine, mi-a zis ea, ducându-se la chiuvetă și începând să spele un polonic mare, e un proiect ambițios, trebuie să recunosc.

– Poate prea ambițios. Ziua de azi n-a fost una bună.

– Îmi dau seama că n-a fost. Ești cu cineva?

– Cu un bărbat pe nume Ozzie Ferriter.

Ea a dat din cap, după care și-a țuguiat ușor buzele în semn că nu-l cunoștea, că n-auzise de el. În clipa aceea ușa din spate s-a deschis, iar o fată tânără și frumoasă, fiica lor, a intrat în casă, privind ecranul telefonului pe care-l ținea în mână. Lumina ecranului îi colora fața într-un albastru-deschis, însă asta nu-i știrbea frumusețea. Era superbă. Avea un păr bogat, castaniu, și ochi cenușii. Purta niște colanți și ucou lălâu, dar chiar și așa, nepretențios îmbrăcată, avea o alură de model.

– Salut-o pe Kate, i-a spus Lucy, luând sacoșa de hârtie din mâna întinsă a fiicei ei. Kate, ea e fiica noastră, Helen.

– La mulți ani fericiți, Helen! i-am urat eu.

Din nou, dacă fata se mirase de brusca mea apariție în bucătăria ei, și pe deasupra chiar în ziua aniversării ei, și-a ascuns mirarea cât se poate de bine. Și-a pus telefonul în borsetă și mi-a întins mâna. I-am strâns-o.

– Ești americancă? m-a întrebat.

– Da.

– Mi-ar plăcea să merg în America. Îmi place accentul tău.

– Eu vreau să merg în Rhode Island, a spus Lucy, din spatele ei. Ai fost vreodată în Rhode Island, Kate?

– Am fost de câteva ori, da.

– E cel mai mic stat din America, a continuat Lucy. Locurile mici te întâmpină într-un fel cu totul diferit de cele mari.

– Mamă, spui un lucru absurd! a intervenit Helen.

– O fi absurd, dar viața mi l-a confirmat.

Atunci a apărut și Donald. Își dăduse jos jacheta și se schimbase de pantaloni. A luat-o în brațe pe Helen și a sărutat-o. Helen s-a prefăcut că voia să se desprindă din îmbrățișare, dar se vedea limpede că gestul tatălui ei îi făcea plăcere. Am încercat să-mi amintesc cea de-a șaptesprezecea mea aniversare, însă amintirea părea pierdută în negura timpului.

– Kate face un tur al Irlandei, i-a spus Lucy lui Helen, explicând cumva prezența mea în casa lor. Înconjurul întregii insule, mai exact.

– E un plan nebunesc, nebunesc de-a binelea, am zis eu, simțind o mustrare de conștiință la gândul că-l abandonasem astfel pe Ozzie.

– Mie îmi sună grozav! a spus Helen cu ochii strălucindu-i de entuziasm tineresc. Ar trebui să facem și noi asta, tată.

– Pe tine nici nu te pot convinge să te urci pe o barcă, i-a răspuns el, ducându-se la frigider ca să-și ia o bere. Ai zice că te pun să muncești la ocnă.

– E drum lung, am zis eu. Poate că abia acum îmi dau seama de asta.

– Mă întreb dacă a mai făcut-o cineva înainte? s-a întrebat Donald, scoțând o bere din frigider.

Atunci Helen i s-a adresat lui Siri.

– A mai călătorit cineva în jurul Irlandei?

Când Siri i-a dat rezultatul, ea a studiat ecranul și a spus:

– Mai mulți decât am fi crezut. Doi australieni au făcut-o, navigând în caiace, chiar anul trecut.

– Am auzit ceva despre asta, am zis eu, dar noi n-o facem ca să doborâm vreun record.

– Ei bine, în orice caz, sună ca o aventură pe cinste, a spus și Lucy. Helen, acum dă-mi o mână de ajutor, te rog. Donald, tu ai grijă să umpli paharul lui Kate.

A fost o cină prietenoasă și plină de căldură. Plăcinta ciobanului era mai gustoasă și mai proaspătă decât oricare alta pe care o gustasem în Irlanda. Când am întrebat-o despre rețetă, Lucy mi-a spus c-o făcuse cu carne de la oi crescute de un prieten al lor; n-avea încredere în supermarketuri decât pentru produse de bază. Un strat gros de piure de cartofi și de pastă de porumb acoperea friptura de dedesubt. Era delicioasă și sățioasă. N-am făcut mofturi nici atunci când Donald mi-a turnat încă un pahar de vin. Eram fascinată de întreaga familie. Din timp în timp se mai tachinau între ei, însă dragostea pe care și-o purtau era mai mult decât evidentă. Mâncarea era din belșug și păreau fericiți să includă și pe altcineva în cercul lor. Helen mi-a pus atâtea întrebări despre Statele Unite încât abia de reușeam să-i mai răspund. Lucy mi-a povestit despre legătura ei cu Rhode Island. Donald a rămas tăcut în mare parte, dar asculta cu atenție.

La desert am avut tort, iar Helen a suflat în cele șaptesprezece lumânări. Arăta adorabil în lumina lor. Nu știu de ce, dar, privind-o, mi-a venit să plâng. Era iubită și acceptată fără efort de cei doi oameni care-i erau cei mai apropiați. Fie că-și dădea seama sau nu, i se împlinise deja cea mai mare dorință pe care și-ar fi putut-o pune de ziua ei.

Cadouri. Un pulover gri-deschis care i se asorta cu ochii. Căști. Un cupon făcut manual pentru „o seară de film“ cu tatăl ei. Prima ediție dintr-un exemplar al cărții ei preferate din copilărie, *Vântul prin sălcii*, pe care mama ei o găsise într-un anticariat. După ce a terminat de despachetat, a dat ocol mesei și i-a îmbrățișat pe amândoi. Apoi m-a îmbrățișat și pe mine. Am simțit că bunătatea înnăscută a părinților încolțise și rodise în temperamentul fiicei lor.

– Ești bine-venită să rămâi peste noapte, mi-a spus Lucy după ce Donald s-a oferit să mă conducă înapoi, dacă doream. Îți dăm patul lui Helen, iar ea poate să doarmă în altă parte.

El părea obosit și eram sigură că nu mai avea mult până să cadă lat în pat.

– Mulțumesc, dar ar trebui să mă întorc. De obicei pornim la drum de dimineață.

– Furtuna asta nu pleacă nicăieri, mi-a spus Donald, ridicându-se să-și ia cheile. O să devină mai puternică înainte să treacă de tot.

– Ei bine, atunci cred că o să rămânem ancorați în port.

Pe când ne apropiam de ușă ca să plecăm, Lucy a venit la mine și m-a întrebat în șoaptă:

– Ești în siguranță acolo, pe barcă?

– Da, i-am răspuns eu, șocată că se gândise c-aș fi putut fi o nevastă abuzată.

Dar de ce să nu creadă asta dacă eu chiar aveam toate semnele care indicau abuzul?

– Mă întorc cât ai zice pește, i-a spus Donald soției lui. Lasă luminile aprinse.

După ce ne-am luat la revedere încă o dată, am plecat. Înăuntrul mașinii părea să fie umed și rece după toată căldura din casă. Donald m-a condus înapoi fără să vorbească prea mult. I-am mulțumit și i-am spus că avea o familie minunată. El a zâmbit și a încuviințat din cap.

– Dacă vei mai avea nevoie, să știi că ești mereu bine-venită la noi, mi-a spus el după ce m-a lăsat la docuri.

M-am aplecat și l-am îmbrățișat. În clipa aceea portiera dinspre el s-a deschis brusc, iar Ozzie l-a înșfăcat de guler și l-a tras afară. Totul s-a întâmplat atât de repede încât am rămas cu brațele întinse. Apoi l-am văzut pe Donald aruncat pe capota propriei mașini și am auzit cum mâna lui Ozzie a lovit în carne. Am strigat la el *să se oprească, să se oprească, să se*

oprească – și s-a oprit. S-a depărtat, împleticindu-se pe picioare de la băutură, iar eu m-am grăbit spre Donald și l-am ajutat să se ridice.

Capitolul 23

Donald nu era rănit grav. Fusese umilit și șocat de acel acces neașteptat de violență, însă stătea sprijinit de capota mașinii, cu zâmbetul pe buze. Zâmbetul era felul lui de a-mi spune că era bine, că nu era vina mea și că el se descurca.

Dar nu voiam să fie nevoit să se descurce.

– Îmi pare rău. Îmi pare atât, atât de rău că te-am băgat în asta.

– Sunt bine, Kate. Am încasat și mai rele de-atât. N-a lovit cu toată puterea.

– Dar ai fost atât de bun cu mine… Și uite cum te-am răsplătit.

– Nu tu m-ai răsplătit. Ci el.

A făcut semn înspre *Ferriter*.

– Dacă mă aștepți un minut, mă duc să-mi iau lucrurile, i-am zis. Apoi, dacă se poate, vin să dorm la voi.

– Te aștept, mi-a răspuns el. Ar trebui să vin cu tine la bord.

– Nu, lasă-mă să mă ocup singură de asta. O să fie bine, te asigur.

Dar nu știam cum avea să fie. Ozzie nu fusese altfel decât bun cu mine. Nu-l văzusem purtându-se atât de violent cu nimeni până în seara aceea, deși mai auzisem câte ceva despre conflicte dicut. Erau povești spuse în șoaptă, zvonuri îngrijorătoare care-l urmau pretutindeni. Întotdeauna fusese cât se poate de tandru cu mine. Ba, mai mult, mereu își folosise forța cu băgare de seamă în preajma mea. Fusese protector într-o manieră binevoitoare și onestă.

M-am grăbit să ajung pe *Ferriter*, am urcat la bord și am coborât numaidecât sub punte. Nu l-am văzut pe Ozzie. Și nici nu i-am simțit

prezența la bord. Curios lucru, dar n-aveam timp să-mi fac griji din cauza asta. Pe cât de iute am putut, am umplut o geantă cu toate lucrurile de care mi-am amintit. Mi-am luat laptopul, notițele. Mâinile îmi tremurau în timp ce îndesam lucruri în geantă fără vreo ordine anume. Mă întrebam în gând din nou și din nou cum de se ajunsese aici. Cum de ajunseserăm pe o barcă, în Dublin, cu un bărbat care nu se bucura de viață decât dacă și-o risca în chip nebunesc? Care bea până ce cădea lat? Care smulsese un om din propria lui mașină și-l lovise atât de iute și atât de brutal încât mă făcuse să văd în el, în propriul meu soț, ucigașul antrenat pe care-l bântuiau oribile amintiri de război? Cum de fusesem oarbă în fața unor semne atât de clare?

De cum mi-am umplut geanta, am ridicat-o pe umăr și am coborât de pe barcă. Nici urmă de Ozzie pe nicăieri. Geanta m-a dezechilibrat și, în drum spre mașină, aproape că am căzut pe scândurile denivelate ale docului. Poate că ăsta era un semn, mi-am spus în sinea mea.

– L-ai găsit acolo? m-a întrebat Donald.

– Nu, nu știu unde e.

– Am văzut pe cineva în partea aceea, mi-a spus el arătând înspre zona unde erau stivuite plasele pentru homari. Poate că el era.

– Te rog, hai să mergem. Sunt sigură că-i e rușine de toată povestea. N-o să ne mai facă probleme.

Am plecat. Pe când ne depărtam încet, mi-am acoperit fața cu mâinile, dar n-am plâns. Deși mi-aș fi dorit. Stomacul mi-era plin de fluturi, de fluturi otrăvitori care mi se așezau pe fiecare gând și-și fâlfâiau acolo aripile. Mâinile continuau să-mi tremure. Mă simțeam străină de mine însămi, dacă asta avea vreo logică: era ca și cum urmăream o fată dintr-un film ieftin, o fată al cărei soț se înfuria și spumega până când ei nu-i mai rămânea decât să plece. Era un film prost, o dramă proastă, o viață proastă.

– Vrei, te rog, să mă lași la un hotel? l-am întrebat pe Donald cu vocea gâtuită de emoție. Nu pot să dau ochii cu familia ta. Lasă-mă la orice hotel. Nu vreau ca Helen să mă vadă în halul ăsta.

– Ar înțelege. Vorbesc serios, Kate.

– Te rog, am continuat eu. Mi-e rușine și sunt în stare de șoc. Am portofelul la mine. Mă descurc, crede-mă. Nu vreau să dau explicații nimănui acum. Voi ați fi, cu toții, foarte amabili cu mine, iar asta n-ar face decât să înrăutățească și mai mult lucrurile.

– Ești sigură?

– Da, sunt sigură. Mă simt foarte umilită. Nu-mi doresc decât să fiu singură. Îmi pare rău. Îmi pare rău pentru tot.

El n-a mai zis nimic. S-a oprit în prima parcare și mi-a spus că în apropiere se găseau niște hoteluri la care aș fi putut să mă cazez.

– Sau poate că ar trebui să te duc puțin mai departe, doar ca să fii în siguranță dacă i-ar trece prin minte să te caute.

– A terminat pentru seara asta, sunt convinsă. Era beat. Furios pe mine și pe el, probabil. Nu-i stă în fire să se poarte așa.

Donald m-a privit. Am simțit că mă cerceta și că nu-l păcălisem cu ultima mea afirmație.

– Ei bine, știu un loc, mi-a spus el în cele din urmă.

Am mai mers cu mașina vreo douăzeci de minute, până când mi s-a părut că ajunseserăm la periferia Dublinului. Am parcat lângă o mică pensiune numită Blazonul. Era o clădire cafenie, mohorâtă, cu o fațadă dărăpănată, dar în acele clipe nici că-mi mai păsa. Voiam să fiu singură. Voiam să fiu departe de toți. Donald a așteptat până când m-am dus să întreb dacă mai aveau locuri. Un băiat somnoros pe nume Martin mi-a spus că aveam de ales între două camere. I-am cerut să mi-o dea pe care voia el. Așa a și făcut. M-am semnat în registru și i-am dat cartea de credit, după care a ieșit ca să-mi iau rămas-bun de la Donald.

– Aș vrea să pot să-mi cer iertare mai mult decât prin cuvinte. Aș vrea să pot să fac ca toată întâmplarea asta să nu se fi petrecut niciodată.

– Ei bine, a fost un gest urât. Dar, la cât de puternic e, nu mi s-a părut c-a vrut să-mi facă rău cu adevărat. Nu mai lăsa gândul ăsta să te chinuie.

– Vrei să-mi faci o favoare și să nu le povestești nimic soției și fiicei tale?

El a zâmbit.

– Nu promit c-am să pot păstra secretul față de soția mea. Ea știe să scoată orice de la mine. Dar Helen nu trebuie să afle. Dacă intervine ceva și ai nevoie de un loc în care să stai, știi unde să ne găsești, da?

L-am îmbrățișat. Însă n-a mai fost o îmbrățișare călduroasă. Se săturase de mine, de problemele mele. Ochiul stâng i se umflase puțin pe margini, acolo unde îl lovise Ozzie. M-am grăbit să intru în pensiune. Martin m-a condus la etaj și mi-a deschis ușa camerei. Era o încăpere de hotel fără nici un fel de pretenții, în care se găseau un pat dublu acoperit cu o cuvertură albă, o comodă cu sertare și o măsuță de scris. Ușa unei băi strâmte se afla pe același perete cu fereastra. Am primit cheia, i-am spus lui Martin că totul era în regulă, apoi am închis ușa după el. Am răsucit cheia în broască și am rămas ceva vreme așa, împresurată de tăcere. Îmi auzeam vâjâitul sângelui, care făcea același zgomot ca și marea.

Mi-am creat în minte un deșert. Deșertul era antidotul potrivit pentru mare.

Bineînțeles că suna ridicol, dar metafora asta a fost cea care m-a ajutat să merg mai departe. Mi-am închipuit un pustiu imens și ars de secetă, presărat cu cactuși decolorați și străbătut de valuri tremurătoare de lumină și căldură. Mi-am format imaginea asta în minte și mi-am așezat-o acolo ca pe un port al siguranței și al liniștii, în care mă retrăgeam ori de câte ori aveam nevoie. Totul – mesele, deplasările, vocile altor oameni – absolut totul a trebuit să se adapteze la ținutul meu uscat și alb.

Ozzie nu putea să intre în acel deșert. N-avea cum. Era mult prea gălăgios și prea fluid ca să poată trăi acolo.

Iată ce am făcut: am luat trenul de la Dublin la Limerick. Apoi am luat un taxi de la gară la apartamentul meu. Mi-am închis telefonul. Ajunsă în apartament, am început, încet și metodic, să despachetez. N-a durat mult. Am tras masa din bucătărie mai aproape de o fereastră care dădea către sud,

astfel încât să am parte de soare toată dimineața. Am făcut un duș. Unul lung, lung de tot. Apoi am făcut un pic de yoga și mi-am fiert un ceai. Nu-mi era somn. Simțeam că aveam un deșert în care să trăiesc, așa că m-am uscat înăuntrul lui, devenind, ca și el, tăcută și plină de lumină.

Ori de câte ori mă gândeam la Ozzie, la ceea ce avea să se întâmple cu noi sau la posibile soluții, alungam aceste gânduri trimițându-le în deșert. Voiam să fiu o pustnică, o sfântă retrasă în acel pustiu, ca să mă pot concentra cu totul asupra muncii mele.

O zi întreagă n-am făcut altceva decât să recitesc tot ceea ce strânsesem sau scrisesem până atunci cu privire la poveștile femeilor de pe insulele Blasket. Mi-am pus informațiile în ordine, vârând foile de hârtie în diverse mape și plicuri. Am înregistrat fiecare mesaj și fiecare set de notițe într-un tabel Excel.

Dacă fusesem neglijentă, dacă pierdusem direcția, atunci cea mai simplă soluție era să revin la ea, să-mi regăsesc echilibrul și să reinstaurez ordinea acolo unde haosul amenințase să-i ia locul.

La o zi după ce m-am întors, am luat taxiul și m-am dus la piață. Mi-am cumpărat o groază de mâncare și două duzini de lalele galbene. Mi-am stocat mâncarea cu grijă, așa cum ar face cineva în deșert, după care am pus florile în niște borcane pe care le-am așezat de jur împrejurul biroului meu. Mai târziu, în aceeași zi, am ars din nou salvie. Era ridicol, mai ridicol ca niciodată, dar mă liniștea.

În cea de-a patra zi de la întoarcerea mea, cineva mi-a bătut la ușă. Am rămas pe loc, așteptând ca, oricine ar fi fost, să plece. N-am scos nici un sunet. În cele din urmă persoana a plecat. M-am uitat pe geam ca să văd cine fusese, însă acel cineva o luase într-o direcție pe care eu n-o puteam vedea de la fereastră.

Mi-am ținut în continuare telefonul închis. M-am deconectat de la orice dispozitiv electronic.

Am făcut mai multe exerciții de gimnastică și mai multă yoga. Mi-am corectat lucrarea. Am udat lalelele. Ele nu se potriveau cu deșertul, dar, chiar și așa, îmi aduceau alinare. Abia mă așezasem la birou ca să-mi încep munca de după-amiază, căci aveam de scris și de studiat, când cineva mi-a bătut din nou la ușă. De data asta persoana n-a mai așteptat. Am auzit zgomot de chei, apoi ușa s-a deschis brusc.

– E cineva aici? s-a auzit o voce pe scară. Domnișoară, sunteți acasă? E cineva aici?

Tiptil, am ieșit în capul scărilor și m-am uitat în jos. Era un agent de pază din campus. Tânărul își pusese chipiul sub braț în timp ce-și folosise cheia de rezervă. Fermoarele, buzunarele și agățătorile lui făceau zgomot la cea mai mică mișcare.

– Bună ziua. Da, ce s-a întâmplat? l-am întrebat eu.

– Ni s-a spus să venim ca să vedem ce faceți. O femeie din Statele Unite, prietena dumneavoastră, Milly, a sunat la firma de securitate din campus. Ne-a spus că n-a mai dat de dumneavoastră de câteva zile. A mai spus că asta nu vă stă în fire. Nu știam că sunteți aici.

– Sunt bine, mulțumesc.

– A insistat…, a continuat el, aplecându-se puțin ca să mă vadă în lumină și să mă poată cerceta. E totul bine, atunci? Nu sunteți bolnavă?

– Nu. Doar lucrez. O s-o sun. Însă, oricum, vă mulțumesc.

El a făcut o pauză, măsurându-mă din priviri. După care a încuviințat din cap.

– Dacă aveți nevoie de ceva, vă rog să ne anunțați.

– Așa voi face. Totul e în regulă. Încă o dată, vă mulțumesc că ați venit.

Dar nu era în regulă, firește. Oamenii tineri și sănătoși n-au, la ușa lor, paznici care să-i verifice. I-am făcut un semn de salut cu mâna. El a ieșit pe ușă, iar eu m-am întors la birou și mi-am băgat nasul în lalele. Miroseau a grădină.

– Și acum ce urmează? m-a întrebat Milly.

Îi spusesem totul pe Skype. Încercasem să-i povestesc pe un ton calm, imparțial, fără să dau vina pe unul sau pe celălalt. Beam ceai, povestindu-i întreaga tărășenie. Ea asculta, bând ceai la rândul ei, cu părul prins la spate și cu mâinile pătate de vopsea. Lucrase până târziu. Și-a cerut scuze pentru că trimisese un paznic ca să mă verifice, dar înnebunise de grijă de când dispărusem pe mare. Ne stătea în obicei să ne scriem aproape în fiecare zi, chiar și în perioada în care eu fusesem pe *Ferriter*. Absența mea o îngrijorase, așa că s-a apucat să-mi dea de urmă precum o mamă-urs.

– Nu știu, Milly. Nu m-am gândit atât de departe. Pentru moment, lucrez. M-am întors la motivul pentru care am venit, de fapt, aici. Să fac cercetare.

– Dar ești căsătorită acum, Kate. Nu e ca și cum te desparți după o aventură.

– Știu.

– Ozzie nu te-a căutat? Încă face înconjurul Irlandei?

– Nu știu.

– N-ai vorbit cu el?

Am clătinat din cap. Ea a strâns din buze și a pufnit prelung.

– Kate, trebuie să vorbești cu el. Oare e o chestiune de mândrie?

– Mândria cui? A lui sau a mea?

– A lui, a ta. Contează? Ai terminat-o cu el?

– Nu știu.

– Dar îl iubești. V-ați simțit minunat pe barcă, nu-i așa?

– Da, ne-am simțit minunat. Așa a fost. O vreme. Și îl iubesc nespus de mult. Dar mă tem că are o hibă, Milly. Mă tem că m-am îndrăgostit de un vas de ceramică frumos, dar care are la bază o crăpătură subțire ca firul de păr. Și, din cauza asta, nu ține. Nu-și poate îndeplini menirea lui de vas. Nu mai poate fi folosit ca atare, ci a devenit o simplă decorațiune de lut. Au logică spusele mele?

– Da. Numai că Ozzie nu-i un vas. Și nici o decorațiune de lut. E un bărbat. Și are defecte. Cu toții avem, cred.

– Știu asta. Știu că și eu am defecte. Defecte grave. Dar expresia de pe fața lui atunci când ne aflam în mijlocul furtunii... Nu pot să uit așa ceva. Asta e treabă serioasă, Milly. Și băutul. Are înlăuntrul lui o rană din război pe care nu vrea să și-o vindece. Sau pe care nu poate să și-o vindece. Și despre care nu vorbește cu nimeni. Așa că ea continuă să-l bântuie.

Milly a sorbit din ceai.

– Și e mai bine s-o rupi acum decât să te gândești că bolul se va repara singur? m-a întrebat ea. Ca să folosesc metafora ta.

– Nu știu. Poate. Are atât de mult farmec și e atât de frumos încât îmi taie răsuflarea. L-a citit pe Yeats[12]. E bărbatul de vis din atât de multe puncte de vedere, însă e vătămat pe dinăuntru. Nu pot să uit cum l-a scos din mașină pe Donald și l-a lovit. Nu pot să-i iert asta.

– Era gelos și beat. Tocmai trecuse printr-o furtună violentă, iar soția lui fugise de pe barcă.

– Știu. Știu asta. Am întors povestea asta pe toate fețele, crede-mă. Am făcut-o de o mie de ori.

Apoi i-am povestit lui Milly despre deșertul pe care mi-l creasem în minte. Mi-a zâmbit. Un zâmbet indulgent.

– Ăsta-i un lucru tipic pentru tine, mi-a spus ea. Să trăiești într-un deșert imaginar.

– Nu-mi rămâne decât să aștept o vreme. Bănuiesc că amândoi folosim răgazul ăsta ca să ne evaluăm relația. Eu așa cred. Ozzie nu e genul care să dea fuga după mine. Dacă am nevoie de timp ca să-mi clarific lucrurile, atunci el o să mă lase în pace. Din punctul lui de vedere, eu sunt cea care a plecat de pe barcă. Din cauza mea a luat sfârșit excursia.

– Are dreptate. Nu te supăra pe mine, dar are.

– Ar trebui să fii de partea mea, Milly.

– Ar trebui să fiu neutră, draga mea. N-ai nevoie de o majoretă care să-ți strige încurajări. Ai nevoie de o prietenă care să-ți spună ce anume vede într-o situație sau alta.

– Ai dreptate.

Ne-am deconectat puțin mai târziu. Mi-am terminat ceaiul și mi-am spălat ceașca. Cu mâinile încă vârâte sub jetul de apă, am trecut în revistă toată discuția pe care o avusesem cu Milly. Chiar vedeam lucrurile așa cum i le înfățișasem ei? Făcusem, oare, o evaluare corectă? Nu cumva aveam așteptări prea mari de la Ozzie? Să fi fost noi doi prea diferiți, astfel încât să fim condamnați încă de la bun început? Îmi puneam toate întrebările astea și mă îndoiam de tot.

Cum rămânea cu mine? Eram, oare, o lașă care renunța la cel dintâi obstacol? Însă mi-am amintit că nu fusese vorba de cel dintâi obstacol. Dacă era să fiu corectă și sinceră cu mine însămi, atunci trebuia să recunosc că dintotdeauna avusesem îndoieli cu privire la potrivirea dintre mine și Ozzie. Era un bărbat care sărea în spinarea unui măgar doar ca să se distreze. Și era un bărbat care bea.

Iar când voia, putea să mă răvășească total.

M-am retras înapoi în deșertul meu. A funcționat. După-amiezile, am început să fac plimbări lungi de-a lungul râului Shannon. Îmi prindea bine să mă mișc. Aveam o ordine anume: muncă, plimbare, iarăși muncă. Disertația mea avansa pe zi ce trecea. Mă simțeam în formă, mai puțin într-o singură privință.

Totuși, noaptea mă gândeam la Ozzie. Mă gândeam că era pe *Ferriter*, de unul singur. Mă gândeam la el îndreptându-se către apele din nordul insulei. Donald spusese că acolo marea era mai agitată. Din vârful Irlandei, curenții se îndreptau înspre Oceanul Arctic. Lui Ozzie avea să-i placă sălbăticia aceea. Avea să-și testeze puterile în raport cu marea. Iar dacă crăpătura de la temelia lui avea să facă față și să nu cedeze precum lutul, atunci nici el n-avea să cedeze. Poate că de asta ieșea în larg.

Capitolul 24

O săptămână după plecarea mea de pe barcă – fără nici un semn sau cuvânt din partea lui Ozzie –, Bertie James m-a sunat din senin și m-a invitat la o sesiune de săpături arheologice pe Marea Insulă Blasket, care urma să se desfășoare pe parcursul a două săptămâni.

– Vrem să explorăm situl Rinn an Chaisleáin sau Castle Point. E castelul care a aparținut neamului din care se trage soțul tău.

– Castelul Ferriter?

– Da, sau ceea ce-a mai rămas din el. Ruinele propriu-zise nu mai există. Pietrele au fost luate în 1840, ca să se coiască o cantină a săracilor protestantă și o școală. Dar îmi închipui că știai asta deja.

– Știam o bună parte.

– Ei bine, n-avem așteptări prea mari, dar probabil că merită să investigăm ca să fim siguri. Au mai săpat și alții acolo, dar noi vom avea parte de vreme bună, așa că, în orice caz, ar trebui să fie plăcut. Vom sta la cort, într-o tabără. Nu știu dacă te atrage ideea asta.

– Îmi convine. Mi-ar plăcea mult. Pentru mine e ca un vis care devine realitate.

– Săpăturile, dacă le poți numi astfel, vor fi conduse de un suedez pe nume Sixten. Sincer vorbind, nu știu dacă ăsta e numele sau prenumele lui. E de profesie lingvist, dacă-mi amintesc bine. Un tip masiv, viking adevărat. Aduce cu el o echipă de voluntari, irlandezi și suedezi. Va fi o amestecătură de cercetători, doar că permisul a fost acordat pentru numai două săptămâni. Așa că m-am gândit imediat la tine.

– Îți mulțumesc, Bertie.

– Ozzie e bine-venit și el. Barca lui ne-ar fi de ajutor.

– Din păcate, eu și Ozzie și suntem separați în momentul de față. Cred că avem nevoie să stăm departe unul de celălalt pentru un timp.

Bertie n-a făcut nici o remarcă, ci a schimbat subiectul. Mi-a dat toate detaliile legate de expediție. Aveam trei zile ca să mă pregătesc. Permisul tocmai fusese aprobat, motiv pentru care și el fusese nevoit să mă anunțe de

pe o zi pe alta. Trebuia să-mi aduc propriul sac de dormit și propriul cort. Aveam să ne pregătim singuri mesele, făcând cu rândul la bucătărie; cantina de pe insulă își începuse de curând programul de vară pentru turiști, așa că cei de acolo erau deja sătui de treabă și nu ne mai puteau hrăni și pe noi. Trebuia să ne descurcăm singuri. Sixten angajase o companie locală care să ne aprovizioneze cu alimente. Permisul fiind eliberat de guvernul irlandez, Bertie, în calitate de curator la Muzeul insulelor Blasket, avea să vină în vizită de câteva ori, ca să supervizeze rezultatele cercetării. Asta nu era negociabil.

– Guvernul e foarte sensibil cu privire la subiect, pentru că un suedez sapă după artefacte irlandeze, a conchis Bertie după ce am vorbit o vreme. Dar nu glumeam decât pe jumătate atunci când am pomenit de vikingi. Cel mai probabil au atacat și insulele Blasket, așa cum au făcut aproape peste tot. Erau lacomi și iubeau aventura. Cel mai mult le plăcea să jefuiască biserici. Mă gândesc că Sixten a primit bani de la guvernul suedez ca să caute urme ale acestor acte nelegiuite comise de vikingi. Se știe sigur că au prădat Skellig Michael, dar la fel de bine ar fi putut să prade și insulele Blasket.

– Propunerea ta sună minunat.

Mi-a mai dat câteva detalii, după care a făcut o pauză, înainte să facă o remarcă despre Ozzie.

– Îl cunosc pe Ozzie de o viață, Kate, mi-a spus el cu blândețe. De când era mic. Ai auzit de expresia irlandeză despre omul care are vântul în el? Asta înseamnă că un astfel de om nu prea poate să se stabilească într-un loc. Ozzie are vântul în el, Kate. Întotdeauna a fost așa. M-am temut pentru tine atunci când v-am văzut împreună, și asta nu pentru că Ozzie n-ar fi demn să fie iubit sau n-ar fi un om bun, ci pentru că are vântul în el. Femeilor le vine greu să iubească astfel de bărbați.

– Îți mulțumesc că mi-ai spus toate astea, Bertie.

– Unii ar zice că un astfel de bărbat e singurul tip de bărbat pe care merită să-l iubești.

– Și tu ai vântul în tine, Bertie?

El a început să râdă cu poftă.

– Mă tem că nu. Eu sunt un sedentar, un observator. Mi-aș fi dorit să semăn mai mult cu un viking, însă, din păcate, nu-i așa. Prefer să citesc despre isprăvile altora. Dar tu, Kate? Oare tu ai vântul în tine?

– Credeam că da, dar acum nu mai sunt așa de sigură. În perioada de față sunt mai degrabă potolită.

– Voi doi vă potriviți bine. Viața e lungă, Kate, și niciodată nu știi ce urmează să se întâmple. Ai răbdare. Și, oricum, unde-i Ozzie?

– Nu știu exact. Din câte bănuiesc, s-ar putea să facă încă înconjurul Irlandei.

– Ei bine, întotdeauna a fost îndrăzneț. Foarte bine pentru el. Acum, dacă ți-am răspuns la toate întrebările și tu ai răspuns la ale mele, ar trebui să te las. Salută-ți soțul din partea mea dacă vorbești cu el. E greu să nu-l iubești, în ciuda felului lui de-a fi.

Bertie mi-a mai spus că urma să-mi trimită un e-mail cu ultimele icțiuni. Mi-a repetat că, între timp, trebuia să închiriez un cort și un sac de dormit dacă nu le aveam deja pe ale mele. Mai trebuia și să aduc haine de lucru, căci aveam să lucrez cu pământul, precum și să mă pregătesc pentru viața la cort.

Suna foarte bine, iar eu tânjeam după o schimbare. S-a dovedit că Daijeet avea tot ce-mi trebuia. Era un adevărat furnizor de echipamente pentru traiul în aer liber. Ba, mai mult, a stăruit să iau mai multe lucruri decât aveam nevoie; am început să mă simt ca o cercetașă începătoare care pleca în drumeție cu un bagaj prea încărcat și prea greu ca să-l poată duce. Însă mă bucuram. Îmi făcea plăcere să-mi pregătesc rucsacul cu cele necesare pentru o excursie de două săptămâni cu cortul. În semn de mulțumire pentru ajutorul pe care mi-l dăduse, i-am gătit lui Daijeet un somon pe care el îl pescuise și-l preschimbase în fileuri. Am luat împreună o cină minunată.

Douăzeci și patru de ore mai târziu, m-am trezit că mă aflam pe cheiul din Dingle, în același loc în care îi cunoscusem pe Ozzie, pe Bunica și pe Seamus. Ziua se anunța cețoasă și înnorată, dar acum, la mijlocul lui iunie, vremea era caldă. Marea cenușie părea liniștită. Din câte știam, aveam să ne îmbarcăm pe vaporașul turistic care făcea ocolul insulei. Fusese închiriat anume pentru grupul nostru.

Un sfert de oră mai târziu, trei camionete albe au oprit lângă chei. Ar fi fost imposibil să nu-ți dai seama care era Sixten. De cum a ieșit din camionetă, a început să dea ordine. Avea cel puțin doi metri, o barbă mare și creață și o coamă sălbatică de păr, care abia încăpea sub o pălărie ridicolă de ploaie, cu boruri largi și cu o panglică albastră legată în jurul calotei. Era o pălărie oribilă, practic – o pălărie de femeie, care îl făcea să arate precum o bunicuță care se strecurase în grădină ca să taie niște trandafiri. Pălăria contrasta puternic cu dimensiunile și cu sexul lui, dar cred c-o purta ca să se apere de soare. Părul îi era roșcat spre blond, tenul – deschis la culoare și pistruiat. Probabil că, la fel ca și mine, omul era predispus la arsuri solare. Avea o burtă spectaculos de mare, pe care o purta ca o mamă-cimpanzeu care și-ar fi cărat cu ea puiul matur, însă era mai mult umflat decât gras. Totul la el părea să reflecte pasiunea pentru mâncare, consum și apetit. Era un fel de Henric al VII-lea scandinav, cu o energie care, în acele prime clipe, aproape că m-a copleșit. Însă, îi zâmbea larg și plin de fericire oricui îi atrăgea atenția. Părea să fie mereu pe punctul să izbucnească în râs la auzul unei glume bune.

– Tabăra de vară, fete și băieți, tabăra de vară! a strigat el, stâlcind puțin cuvintele. Să mergem, trece timpul. Să ne apucăm de treabă!

Echipa se apucase deja de treabă. Cât ai bate din palme, au descărcat prima camionetă și au trecut la a doua. Au dus totul pe chei, în locul alocat vaporașului turistic. Odată ce vaporașul trăgea la țărm, era foarte simplu să se încarce totul la bord. Combustibil, plite, târnăcoape, găleți, răcitoare. Cu

toatele erau noi, ceea ce m-a intimidat puțintel. Am făcut un pas în față atunci când Sixten și-a găsit o clipă de răgaz și a venit să se prezinte.

– A, doamna americancă, prietena lui Bertie, a spus el. Bine ai venit, bine ai venit. Cu cât mai mulți, cu atât mai bine. Nu așa se spune?

Vocea îi suna ca de pe fundul unui butoi.

– Da, eu sunt Kate Moreton.

– Îmi pare bine de cunoștință, Kate. Dar n-avem timp de prezentări formale. Doar dă o mână de ajutor, dacă poți. Vaporașul trebuie să ajungă din clipă în clipă. Da, îl văd acum. Face traversa.

Voia să spună că vaporașul făcea traversarea? Nu mai conta. M-am dus să ajut echipa să descarce restul de echipament. M-am prezentat atunci când am avut ocazia. Eram cu toții prea ocupați ca să intrăm în amănunte.

O oră și jumătate mai târziu, vaporașul a fost încărcat, iar noi am părăsit țărmul. Cât se poate de simplu. Stăteam sprijinită de parapetul de la tribord și urmăream cum orașul se pierdea încet-încet în marea din spatele nostru. Era greu să vorbești peste zgomotul făcut de motoare și peste țipetele gălăgioase ale pescărușilor, așa că oamenii adunați pe punte se mulțumeau să zâmbească și să dea din cap unul la celălalt. Am dat și eu din cap. Cineva a trecut printre noi cu un platou pe care erau felii de măr și de brânză. Am luat și eu o bucățică și am mâncat-o. Era a patra oară când traversam golful Dingle. Primele trei dăți fuseseră împreună cu Ozzie, însă acum el nu mai era lângă mine. M-am silit să mă refugiez în deșertul meu imaginar. Să gândesc limpede. Așa mi-am spus. Și să trag adânc aer în piept.

Mi-am ridicat cortul pe costișa înverzită a unui deal ce dădea înspre satul de dedesubt, unde cu mult timp în urmă, pe la sfârșitul secolului al șaisprezecelea, familia Ferriter își luase în arendă pământurile de la conții de Desmond și de la Sir Richard Boyle, după evacuarea lui Desmond Geraldines. Informațiile mi-erau proaspete în minte pentru că doar ce citisem despre asta cu o seară înainte, ca să mă pregătesc pentru misiunea noastră. În plus, făceam și eu, într-un fel, parte din familia Ferriter, deși

numai prin alianță. Îmi păstrasem numele de Moreton, ce-i drept, deși atunci când mă duceam la bancă sau la magazine se găsea cineva care să-mi spună „doamna Ferriter“. Era un nume nobil și cât se poate de irlandez. Sincer vorbind, nu eram sigură dacă Sixten știa că aveam o legătură cu castelul Ferriter. Dar, de fapt, nici nu conta.

Un cort triunghiular. Încă o dată, le-am mulțumit în sinea mea tatei și lui Daijeet pentru că mă învățaseră cum să ridic un cort. Ba, mai mult, știam s-o fac destul de bine ca să-i învăț și pe alții, astfel încât am fost de ajutor atunci când a fost înălțat cortul comun. Acesta era un cort mai mare, cu țăruși și stâlpi, despre care ni se spusese că avea să fie locul de întâlnire, locul în care aveam să examinăm artefactele găsite, precum și locul în care aveam să mâncăm. Încet-încet am început să cunosc o parte din echipă. Cei mai mulți erau bursieri la vreo universitate din Irlanda sau din Suedia; doi lingviști, o femeie și un bărbat, o etnografă, un expert în armament – care spunea că se aștepta să găsească în sit capete de topoare de-ale vikingilor, un doctorand ce părea să fie băiatul bun la toate, Sixten și mâna lui dreaptă, Grover. Acesta din urmă, care arăta ca o versiune mai mică a lui Sixten, însă una mai subțire și mai aerodinamică, era tehnicianul. În timp ce echipa instala cortul cel mare, Grover și Sixten au lansat o dronă și au petrecut mai bine de o oră survolând situl cu ea, fericiți ca doi copii care pilotau elicopterul bâzâitor.

– *Ya, ya, ya*, a zis Sixten adresându-i-se lui Grover, după ce acesta a verificat imaginile afișate pe laptopul lui. Bun, bun, bun.

– Cercuri mai mari, a strigat înapoi Grover. Și mai mari, și mai mari!

Și chiar atunci, când soarele nu mai bătea cu aceeași putere înspre vest, în timp ce drona bâzâia deasupra noastră și doctorandul înfigea țăruși în pământ ca să înalțe cortul cel mare, am zărit barca lui Ozzie.

Era prea departe ca s-o recunosc imediat, dar apoi ochii mi s-au adaptat la lumina blândă și am putut, în sfârșit, să privesc înspre strălucirea din vest. I-am recunoscut forma și felul în care plutea pe apă. Am simțit cum inima

începea să-mi bată mai tare și n-am putut rezista impulsului de a mă îndepărta de tabăra pe care o ridicam. Am urcat dealul – același deal pe care îl urcaseră femeile cu secole în urmă ca să privească apa și bărcile – și mi-am pus mâinile căuș la ochi. Da, era chiar *Ferriter*. La vederea lui, am simțit un amestec ciudat de emoții: frică și anxietate, bucurie, plăcere și așteptare, defensivă, rușine și dorință. O parte din mine își dorea ca barca să plece; o alta ar fi vrut să accelereze și să ajungă la chei cât mai repede. Îmi tremurau picioarele. Îmi simțeam capul ușor și eram ametită, întocmai ca o liceană care îl vede pe băiatul de care e îndrăgostită ieșind din laboratorul de chimie și mergând pe holurile școlii.

Deșertul din închipuirea mea nu mă mai ajuta. Nimic nu mă mai ajuta acum.

Am așteptat până când am înțeles intențiile lui Ozzie. Nici el nu părea prea sigur de ceea ce voia să facă. Dar apoi *Ferriter* și-a croit drum înspre Marea Insulă Blasket, părând să mențină un ritm stabil. Am ridicat mâna ca să-l salut, apoi am retras-o și mi-am dus-o la gât. Am continuat să urmăresc cu privirea barca, așteptând până când a ajuns la mai puțin de un sfert de milă, după care am început să cobor dealul ca să îi ies în cale.

Capitolul 25

Sincronizarea nici că putea fi mai proastă.

Turiștii care luaseră feribotul până la insulă se adunaseră pe chei, așteptând vaporașul care să-i ducă înapoi. Arătau obosiți și bătuți de vânt, majoritatea abia așteptând să se întoarcă pe continent la mâncare, la confort și la un pat moale. Doi băieți au arătat cu degetul înspre barca lui Ozzie crezând că era feribotul, lucru care a iscat o oarecare zarvă prin mulțime. Apoi oamenii și-au dat seama că nu era barca lor și au revenit la starea de așteptare nerăbdătoare. Feribotul întârzia, a declarat cineva.

Liniștea zilei aproape că ne pătrunsese în oase. A trebuit să-mi croiesc drum printre oameni. Unii dintre ei m-au privit enervați, crezând că încercam să obțin un loc mai bun pentru îmbarcare. Am arătat spre barca lui Ozzie, spunând oricui era dispus să mă asculte că eu aveam treabă cu barca aceea și nu cu a lor, însă erau prea obosiți ca să le pese de scuzele mele. O fetiță a vrut chiar să-mi pună piedică. I-am aruncat o privire furioasă și am mers mai departe.

Ozzie a dus barca în zona de chei, unde apa era mai puțin adâncă. A dat înapoi cu mișcări sigure, după care a rotit partea din spate, potrivind-o chiar între cei doi piloni. Manevra barca cu măiestrie. Dintotdeauna o făcuse. A pășit pe punte, apoi pe chei. A amarat barca înainte să se îndepărteze, lăsându-i spațiu suficient în laterale. Apoi a urcat înapoi pe barcă și l-a ajutat pe Gottfried să ajungă pe uscat.

Preț de o clipă nici unul dintre ei nu m-au observat. Poate că mulțimea de pe cealaltă parte a cheiului le distrăsese atenția sau poate că Ozzie îi lăsase lui Gottfried un pic de timp ca să-și facă nevoile. În orice caz, amândoi păreau preocupați. Apoi, în cele din urmă, Gottfried m-a văzut și a pornit spre mine dând din coadă, ușor aplecat, după obiceiul lui, și gata să se rostogolească pe spate cu burta-n sus.

– Uite-l pe băiatul meu! i-am șoptit eu, strângându-l în brațe. Cine e băiatul meu bun?

N-am îndrăznit să-mi ridic privirea către Ozzie. Cu coada ochiului, l-am surprins uitându-se în largul mării. Din fericire, am fost salvați de sirena feribotului. Mulțimea s-a îmbulzit înainte, în timp ce feribotul s-a întors încet pe laterală, ajungând în poziția de andocare.

– Am putea să-l scoatem la o plimbare, Kate? A stat prea mult pe barcă.

Am încuviințat din cap și m-am ridicat. Am luat lesa de la Ozzie. Aveam nevoie să fac ceva cu mâinile. Abia puteam să respir normal.

Nici unul dintre noi n-a scos nici un cuvânt. Îl plimbam pe Gottfried, concentrându-ne prea mult din energie asupra lui. Cât despre el, se purta ca

de obicei. A văzut un măgar rătăcit și s-a speriat, încârligându-și trupul într-o manieră comică și lătrând în barbă.

După ce feribotul a amarat, ne-am întors și am urmărit mulțimea care se îmbarca. N-a durat mult. Era ultima cursă din zi. Bănuiam că și echipajul era la fel de nerăbdător să ajungă acasă ca și turiștii.

S-a auzit încă o dată sirena, apoi feribotul a început să dea înapoi. N-avea timp de pierdut. A ieșit din portul pustiu și a pornit în linie dreaptă către Dingle. L-am urmărit cu privirea cum se depărta.

– Se spune că poți rămâne însărcinată pe feribotul către Dingle dacă alte metode au dat greș, a spus Ozzie, cu privirea încă ațintită asupra bărcii. E o teorie dovedită și cât se poate de adevărată.

– Sună ca o poveste convenabilă pe care soțiile să le-o spună bărbaților.

– Ești prea neîncrezătoare, Kate.

Privirile tot nu ni se întâlniseră. Ai fi zis că eram doi străini care discutau despre un apus.

Ne-am întors încet la *Ferriter*. Era o seară frumoasă, blândă și călduță. Câțiva peștișori țâșneau din apă dintre pilonii de pe chei. Ozzie a urcat pe barcă, făcându-i semn lui Gottfred să vină și el. Având în vedere diferența de înălțime dintre debarcader și puntea bărcii, trebuia să privesc în jos ca să-l văd.

– Am venit să-mi cer scuze, Kate. M-am purtat urât.

– Mulțumesc. Te apreciez pentru asta.

Mi-a zâmbit, mijind puțin ochii în lumina ultimelor raze ale soarelui.

– Sincer vorbind, nu cred că sunt așa, dar m-am purtat ca și când aș fi fost. M-am gândit mult la asta. La tot. Nu sunt un om pe cât de bun aș vrea să fiu. Pe cât de bun aș vrea să fiu pentru tine. Mi-e teamă că ai văzut o parte din mine de care mi-e rușine.

– Îmi pare rău, Ozzie.

– Am încercat să te iubesc, Kate, așa cum m-am priceput.

– Știu, Ozzie. Te cred.

– Încă te iubesc, dar am impresia că vraja s-a destrămat. Așa să fie?

– Nu știu, Ozzie. Nu sunt sigură.

Mi-a zâmbit, apoi mi-a întins o cutie. Știam ce era înăuntru: cărțile mele, câteva haine și alte mărunțișuri. Era grea, așa că am lăsat-o jos.

– Vreau să fiu bărbatul de care ai nevoie, Kate, dar nu cred că pot. Nu încă. Mai am niște lucruri pe care trebuie să le analizez. Niște locuri întunecate din mine. Câtă vreme am fost împreună și tot ce s-a întâmplat între noi... asta chiar a făcut lumină în niște lucruri pe care nu le-aș cerceta prea îndeaproape. Însă trebuie. Lucruri care s-au întâmplat înainte să te cunosc. Nu-ți pot cere să mă aștepți, Kate, dar te pot ruga să-ți păstrezi inima deschisă pentru mine. Dacă vrei.

Am încuviințat din cap. Nu puteam vorbi. El a zâmbit și s-a aplecat ca să-l mângâie pe Gottfried.

– Marinarii bătrâni spun că în apele mării din estul Irlandei există un curent care e făcut din gheață și din aur. Și că, dacă navighezi în el, nu-ți mai dă drumul până când nu ajungi departe în nord. Acolo, înconjurat de ghețari, te rătăcești. Atunci urșii albi ies din bârloguri și-ți arată mai multe direcții, iar curând te rătăcești pentru totdeauna și devii navigator pe vasul tău fantomă, plutind pe un curent de gheață și de aur. E o metaforă despre lucrurile care merg prea departe. Poate că și noi doi ne-am rătăcit. Dar te-am adus înapoi la țărm în siguranță, Kate, iar acum te eliberez. *Slán leat*.

Îmi venea greu să-mi găsesc cuvintele. O parte din mine nu putea să creadă că asta se întâmpla în realitate. Oare se sfârșise totul? O terminaserăm așa, pur și simplu?

– *Slán leat*, am repetat și eu salutul irlandez de rămas-bun.

El a pășit înapoi pe chei ca să dezlege barca. Apoi a sărit înapoi la bord. I-am urmărit fiecare mișcare. Am încercat să zăresc o urmă de ezitare, de răzgândire, orice. Chiar se întâmpla una ca asta? Să fi fost, oare, ceea ce-mi dorisem? Și, la urma urmelor, oare așa să fi fost cel mai bine?

Ferriter a înaintat încet printre piloni, după care s-a așternut la drum pe marea care-l aștepta și s-a îndreptat către continent. N-am plâns văzându-l că pleca. Eram prea împietrită pentru asta, prea șocată că se putuse încheia atât de simplu. Am mers până la capătul debarcaderului și am urmărit cu privirea cum barca se pierdea în bezna nopții. Am murmurat singurul vers din Browning pe care îl învățasem în liceu: *O, inimă, o, sânge care îngheață, sânge care fierbe!*[13] În toți acești ani de când îl știam, era prima oară când înțelegeam ce încercase să transmită poetul.

Roman al scriitorului britanic Evelyn Waugh, publicat în 1945 (n.red.)
Poet și dramaturg irlandez, unul dintre cei mai importanți scriitori ai secolului XX (n.red.)
Fragment din poemul „Dragoste printre ruine“ al poetului englez Robert Browning (1812–1889)

PARTEA A TREIA. SEMINȚE DE FLOAREA-SOARELUI, NU MEI

SCRISOAREA A PATRA

Eileen Silverman
Rector
Colegiul Dartmouth

Dragă dr. Moreton,

Iată care este planul de învățământ aferent anului academic în curs: veți preda două până la trei secțiuni în cadrul unui curs mixt de Limbă Engleză/Științe Sociale, având toate responsabilitățile unui membru al facultății angajat cu normă întreagă. Încadrarea va fi aceea de asistent universitar. Dacă aveți orice fel de întrebări, vă rog să nu ezitați să ne contactați. Pentru informații suplimentare, consultați ghidul facultății cu privire la postul dumneavoastră și la responsabilitățile pe care acesta le implică.

Vă dorim toate cele bune și mult succes în cariera dvs. academică.

Numai bine,
Eileen Silverman
Colegiul Dartmouth

Capitolul 26

– Deci, ai întâlnit pe cineva?

– N-aș zice așa.

– Dar cum ai zice?

– Bine, da, am întâlnit pe cineva.

– Un bărbat?

– Da, un bărbat.

– Nu mai poți să fii sigur de asta în zilele noastre. Genurile se combină acum în toate felurile.

Mă întrebam, în mod absurd, unde găsise dr. Kaufman eșarfa pe care o purta înfășurată în jurul gâtului. Avea o culoare minunată, o combinație de roșu-cafeniu și argintiu strălucitor, care-i scotea în evidență nuanțele cenușii din păr. Culoarea o prinsese *dintotdeauna* bine pe dr. Kaufman. După cum spunea mama, era o femeie care se îmbrăca așa încât să se pună în valoare. Avea șaizeci și doi de ani. O siluetă zveltă, corpul unei foste dansatoare, cu glezne subțiri, de antilopă, și cu gambe bine definite. Ședea într-un scaun rotativ mare și confortabil, iar eu stăteam într-al meu. Între noi, o ușă dublă se deschidea către un peisaj de iarnă. De unul dintre spalierele din grădină era agățat un vas cilindric pentru hrănit păsărelele, iar ele veneau și plecau, ducând în cioc semințele negre ori oprindu-se o clipă pe pământ ca să le ciugulească. Întreaga grădină era îngrijită impecabil; straturile de crini galbeni și de bujori, care acum erau ofilite, fuseseră fie tunse până la o lungime potrivită, fie strânse în rulouri verticale pe perioada iernii. Totul la dr. Kaufman, inclusiv grădina ei, părea să dezvăluie liniște interioară, ordine și calm. Era franțuzoaică, originară din împrejurimile orașului Bordeaux. Citise tot, văzuse tot și călătorise peste tot. Era întruchiparea fotografiei de „după“, visul oricărei femei; dacă, la capătul încurcăturilor și greșelilor inerente traiului cotidian, fotografia de „după“ a vieții noastre ne-ar fi creat un portret care să semene cu dr. Kaufman, orice femeie ar fi acceptat termenii contractului și l-ar fi semnat. Era ca senzația unei băi calde să te afli în prezența ei, să fii clienta ei, să vorbești cu ea, așa cum făceam eu o dată pe

săptămână, să-i asculți cuvintele înțelepte și să te uiți în ochii ei de un albastru-deschis.

– E profesor invitat[14]. Se numește Lawrence Barthelmes. Dr. Barthelmes. Se poate să-l fi văzut la televizor.

Ea și-a înclinat capul. Cunoșteam gestul acela. Însemna că nu, nu-l văzuse la televizor, rareori se uita la televizor, referințele la cultura americană de mase n-aveau s-o intereseze niciodată. Singurul motiv pentru care riscasem să fac o astfel de referință se datora faptului că Lawrence Barthelmes era un economist bine-cunoscut și era posibil să fi apărut la vreo emisiune îndeajuns de serioasă ca să suscite interes.

– Unde l-ai întâlnit? m-a întrebat ea.

– La o întrunire organizată de facultate. Una dintre cele la care se servesc brânzeturi și vin.

Ea a zâmbit. S-a uitat la păsări, apoi și-a întors privirea la mine.

– Ni s-a făcut cunoștință, am continuat eu. Nu-i mare lucru.

– Și îți place?

– Poate. Da, bănuiesc. Ca om, cred. E foarte energic. Puțin cam plin de sine. E un fel de vedetă în lumea lui.

– Ce lume?

– A economiștilor.

Ea și-a înclinat încă o dată capul. Însemna să continui, dacă voiam. Altfel, avea să se uite la păsări.

– E divorțat. Am discutat câte ceva despre asta.

– Despre divorț? Sau despre situație?

– Despre amândouă. Despre situațiile amândurora.

– Știe că tu nu ești divorțată?

– Da, dar n-am insistat asupra subiectului.

– Îmi închipui.

Îmi spusese de multe ori că divorțul nu însemna separare. Divorțul era o categorie în sine. Îi vedeam obiecțiile oglindite în privire. Considera situația

mea neîncheiată cu Ozzie drept inutil de încurcată. Nu mi-ar fi condamnat niciodată pe față statutul îndoielnic, dar mă făcuse să înțeleg caracterul nebulos al aranjamentului meu cu Ozzie – sau lipsa lui – care mă putea răni pe mine și-i putea răni și pe alții. Se întrebase de multe ori de ce nu inițiasem procedura de divorț, ca să închei odată socotelile. Era o întrebare bună. Trecuseră doi ani.

– Ai fost la întâlnire? a continuat ea.

– Am ieșit să bem ceva. Ne-am mai văzut de două ori de atunci. S-ar putea spune că ne înțelegem bine.

A încuviințat din cap. Ceea ce însemna să *continui*.

– Are un copil. O fetiță pe nume Sylvie. În mare parte a timpului, stă cu mama ei. Locuiesc la New York.

– El unde locuiește?

– În Brooklyn. Catedra lui e la Universitatea Columbia, dar e profesor invitat aici, la Dartmouth, de un an și jumătate. A predat un semestru la Universitatea din Texas. După care a venit aici.

Ea a încuviințat iarăși din cap. Știam ce însemna asta.

– Te întrebi când își găsește timp să stea cu Sylvie, am zis eu, mândră că am putut să-i anticipez întrebarea.

Ea a continuat să mă privească fix.

– Recunosc că și eu m-am întrebat același lucru. Dar merge des s-o vadă. De fapt, o să ne ducem chiar acum, în weekend. E puțin cam devreme să facem împreună o astfel de călătorie, dar el vrea și trebuie să meargă. A fost invitat să vorbească la unul dintre talk-show-urile de duminică. Le știi, nu? Nu? Ei bine, duminică dimineața se întâlnesc o serie de experți ca să discute chestiunile de actualitate. Va apărea la *Întâlnire cu presa*. Știu că nu te uiți la astfel de emisiuni, dar asta e destul de importantă. Nu e oricine invitat acolo. Ne întoarcem luni dimineața pentru că seara eu am cursuri.

S-a foit în scaun. Știam că asta însemna una din două: fie că ședința se apropia de final, fie că ea nu era pe deplin de acord cu evaluarea mea asupra

situației. Sau poate că era vorba de ambele. Era ciudat să mă aud descriind cu voce tare noua mea relație cu Lawrence. Eram conștientă de faptul că asta o făcea să pară mai permanentă, mai solidă decât era în realitate. Mă întrebam ce spunea faptul ăsta despre starea mea psihologică. Dr. Kaufman îmi spusese de mai multe ori că răspunsurile se aflau deja în sinea fiecăruia dintre noi; trebuia doar să ne ascultăm cu atenție pe noi înșine. Oare ce încercam să spun despre Lawrence?

– Credeți că fac o greșeală să merg cu el la New York?

– Tu ce crezi?

– Nu, nu cred asta. Sper să nu. E un om de valoare.

Ea a clătinat din cap.

– Iar după Ozzie, ei bine, știi tu...

– Ce ar trebui să știu?

– Nu mi-a fost ușor... să am încredere în oameni noi.

– Din cauză că...?

– Din cauza a ceea ce s-a întâmplat. Și a cum s-a întâmplat.

– Ai mai primit vești de la el?

– Nu.

– Ei bine, atunci ce-ar avea Ozzie de-a face cu decizia ta de a merge cu Lawrence la New York?

– N-are. N-am zis că ar avea.

– Tu l-ai adus în discuție.

– Ca punct de referință.

A dat din cap și a ridicat din sprâncene.

– Bine, poate că nu era nevoie să-l pomenesc pe Ozzie. Poate că n-are nimic de-a face cu faptul că m-am hotărât să plec cu Lawrence la New York. Asta vrei să spui?

– Nu vreau să spun nimic, Kate. Tu vrei. Și mă tem că ne-a expirat timpul.

– Deci faptul că l-am pomenit pe Ozzie în timp ce analizăm sentimentele mele pentru un alt bărbat e revelator?

Mi-a zâmbit. Sesiunea se sfârșise. Un cardinal roșu aterizase sub vasul cu semințe pentru păsări. Firește că fusese vizitată de un cardinal roșu, m-am gândit eu, în timp ce mă ridicam. Firește că dr. Kaufman nu se mulțumea cu vrăbiuțe comune sau cu porumbei. Mi-am îmbrăcat încet haina și am tras adânc aer în piept.

Campusul Universității Dartmouth arăta frumos la început de iarnă. Până când am plecat de la cabinetul dr. Kaufman și am străbătut cei opt sute de metri ca să ajung la Dartmouth Green, luminile din jurul orașului Hanover, cel care susținea și înconjura colegiul Dartmouth, începuseră să alunge primele semne ale întunericului. Mai aveam o oră și jumătate până să-mi încep cursul. Plănuisem s-o petrec la bibliotecă pregătindu-mă, doar că m-am trezit că mergeam din ce în ce mai încet. Ceva dinăuntrul meu părea frânt. Busola mea internă își pierduse direcția. Când am ajuns la Dartmouth Green – o fâșie lată de verdeață care se întindea de la biblioteca Baker până la buza străzii principale din Hanover –, mă simțeam ușor amețită și goală pe dinăuntru. Am încercat să-mi amintesc când mâncasem ultima oară, dar ăsta era doar un subterfugiu. Nu de mâncare aveam nevoie. Am rămas o clipă sub un stâlp de iluminat. Aveam, oare, un atac de panică? Nu mai trăisem așa ceva până acum, dar, dacă nu era un atac de panică, era cu siguranță ceva asemănător. Respiram greu, gâfâind. Mi-am vârât mâna în buzunar cu gând s-o sun pe Milly sau să sun la poliție. Sau să sun pe oricine altcineva. Mi-am scos chiar și telefonul din buzunar și am format numărul lui Milly, când m-am oprit la vederea unui câine bătrân care venea spre mine. Era un golden retriever, un prieten vechi, cu un bot alb, așa că m-am lăsat pe vine și l-am chemat ca să-l strâng în brațe. El s-a apropiat încet, ușor, obosit de mers, poate chiar obosit de viață, și-a lăsat capul cenușiu pe pieptul meu, iar eu mi-am îngropat fața în blana lui și am început să plâng. Cu o clipă înainte nici nu știam că am asemenea sentimente, însă mirosul blănii lui, dulceața trupului bătrân lipit de al meu, m-au făcut să-mi amintesc ceva ce nu puteam controla. I-am atins urechile calde, l-am mângâiat ușor,

conștientă de faptul că făceam o mică scenă. Câțiva oameni trecuseră pe lângă mine: o tânără în colanți de jogging păruse să încetinească, pentru cazul în care aș fi avut nevoie de ajutor. Mi-am ridicat mâna și i-am făcut un semn cu capul ca să-i dau de înțeles că eram bine. Dar nu eram. Plângeam ținând în brațe un câine bătrân și nu mă puteam opri.

– Sunteți bine, doamnă? m-a întrebat un băiețel.

Am ridicat privirea. Băiețelul, care avea în jur de zece ani, se uita la mine cu ochi mari. Ținea o lesă în mână. Era, evident, stăpânul câinelui bătrân. Am dat din cap în semn că eram bine și mi-am șters lacrimile cu mâneca.

– Cum îl cheamă? E băiat sau fată?

– Îl cheamă Clobber.

– Clobber? Nu pare să mai poată cotonogi[15] pe cineva.

– Are paisprezece ani. E mai în vârstă decât mine.

– E un câine bun.

– Doarme cu mine în pat în fiecare noapte. Dintotdeauna. Acum trebuie să-l ridic în brațe. Uneori mă mai ajută mama.

– Îmi pare rău că plâng așa. Doar că am avut o zi ciudată.

– Mama spune că de asta s-a inventat vinul.

A zâmbit. Știa că era o glumă și că, poate, nu trebuia s-o dea de gol pe mama lui pentru faptul că bea vin. Era un băiat mai mult decât drăguț.

– Ai avut vreodată un câine? m-a întrebat el.

– Da, am avut cândva. Îl chema Gottfried.

– Ce rasă era?

– Golden cum e și Clobber, bănuiesc. Mi-e dor de el. Mi-e dor de el în fiecare zi.

– Mama spune că singurul mod în care te poți pregăti pentru ziua în care un câine te părăsește e să fii cât poți de bun cu el atât timp cât e în viață. De exemplu, n-ar trebui să-ți fie lene să-l scoți la plimbarea de după-amiază, pentru că nu poți ști niciodată.

– Mama ta e un om înțelept.

– Clobber duce o viață bună.

– Te cred.

M-am aplecat iute la urechea lui Clobber și i-am șoptit să-l salute pe Gottfried din partea mea. I-am spus că, mângâindu-l pe el, o parte din dragostea mea ajungea și la Gottfried, oriunde ar fi fost. Apoi l-am sărutat pe creștetul lui bătrân și m-am ridicat.

– Îți mulțumesc că m-ai lăsat să stau un pic cu Clobber.

– Cu plăcere. Lui Clobber îi place să cunoască oameni noi.

– Ești un copil bun, știai asta?

A zâmbit. S-a aplecat și a prins lesa de zgarda lui Clobber. Începuse să ningă ușor. I-am urmărit cu privirea cum se depărtau, băiatul potrivindu-și pasul cu lentoarea înduioșătoare a prietenului său.

Capitolul 27

Am auzit Jeepul lui Milly urcând cu greu pe drumul abrupt de pământ care ducea la cabana mea. Venea să mă ajute cu găteala, cu îmbrăcatul, cu discursul. Am tras cu ochiul ca să mă asigur că nu era Lawrence. El trebuia să vină abia la ora trei. Nu era decât unu acum, dar, chiar și așa, trebuia să fiu sigură că nu era el. Aveam zbor din Manchester la 17.10. Dura doar o oră și jumătate ca să ajungem la New York.

Milly a mers în marșarier până când a reușit să parcheze mașina cu botul îndreptat către panta dealului. Pe Jeepul ei Wrangler nu puteai să contezi niciodată, și nu o dată i se oprise motorul din cauza urcușului. O clipă mai târziu Milly a bătut la ușă, cu o poșetă uriașă pe umăr. În picioare avea niște cizme imense din piele de focă și purta un caftan lung și colorat, care o acoperea cu totul. Se ducea spre casă de la cursul de fitness pe jazz, ultima ei nebunie, și chiar nu reușeam să fac trecerea de la pustnica Milly la Milly-

cea-în-colanți. Dar era plină de contradicții și nu era bine să încerci s-o integrezi într-o singură categorie.

– Ești gata să te combini cu Lawrence? mi-a strigat ea de cum a intrat în casă, pe un ton cântat. Ești pregătită de ducă, dragă? Ești gata să te dezlănțui?

– Nimeni nu mai spune „să te dezlănțui", Milly. Sună ridicol.

– Eu, da. Am spus-o chiar acum, deci e evident că tot mai e cineva care să spună „să te dezlănțui", corect?

Și-a aruncat poșeta, cheile de la mașină și telefonul mobil pe masa mea din bucătărie. Apoi s-a dus drept la plită și a pus ceainicul pe foc. Eu am rămas în ușa dormitorului. Nu-mi puteam opri zâmbetul. Când Milly era în toane bune, era cea mai amuzantă ființă din lume.

Și-a unduit puțin șoldurile și și-a mușcat buza de jos, apoi a ridicat din sprâncene și m-a privit cu subînțeles.

– Scârbos, am făcut eu.

– Diseară ți-o pui.

O spusese cu o voce cântată, așa cum fac copiii când vor să se tachineze unii pe alții.

– Nu mă mai tortura, Milly. N-am chef de asta. Vino și ajută-mă să mă hotărăsc ce haine să-mi iau.

– Trebuie să mergi cu el la chestia de la televizor?

– Te referi la emisiunea *Întâlnire cu presa*? Nu e o chestie de la televizor, Milly.

– Dar ce e, atunci?

M-a urmat în dormitor, aruncându-se pe patul meu. Încă mai emana aer rece de afară. Și-a scos cizmele și și-a tras plapuma peste picioare. Arăta ca o Elizabeth Taylor tânără, puțin neglijentă, puțin predispusă la nebunie, însă privirea ei captiva pe oricine care-i intra în raza de acțiune. Fiecare bărbat cu care avusese o relație se dăduse peste cap încercând să-i descrie ochii. Erau

verzi, pătrunzători și fascinanți. Barmanii îi cumpărau de băut, iar bărbații mai în vârstă o invitau la dans pe la nunți.

Și-a înfoiat câteva perne la spate, pe una dintre ele chiar lovind-o ca s-o facă să stea cum voia ea.

– Încă nu-mi vine să cred că te-ai apucat de fitness pe jazz, i-am zis.

– Trebuie să mențin corpul ăsta frumos și sănătos.

– Dar pe jazz?

– Sunt de modă veche, scumpo. Îmi place să dansez pe melodii vechi, dă-mă în judecată. Acum hai să ne apucăm de treabă. Fă-mi o mică prezentare de modă.

Zis și făcut. Am scos hainele, pe unele le-am combinat, pe altele le-am pus la loc. Mi-am lipit de piept și mi-am ținut în față mai multe ținute, m-am uitat în oglindă, apoi la Milly, după care le-am lăsat iar jos. Nu era ușor, pentru că nu știam exact ce aveam să facem, eu și Lawrence. Știam doar că urma să mergem la studioul TV, oriunde ar fi fost asta, și mai știam că plănuiserăm s-o ducem pe Sylvie să vadă bradul de Crăciun de la centrul Rockefeller. Să fii pregătit pentru orice însemna de fapt să nu fii pregătit pentru nimic anume. Veșnica dilemă.

Ibricul a șuierat pe când încă eram în plin proces de selecție, așa că m-am dus să pregătesc ceaiul și m-am întors cu o cană pentru Milly. Ea sorbea din ceai și mă urmărea.

– Măcar ți-ai cumpărat lenjerie nouă? m-a întrebat ea pe când mă apucasem să împăturesc lucrurile și să le întind în geanta de voiaj.

– Poate.

– Bărbat nou, lenjerie nouă. Asta-i regula.

– Nu-l cunosc foarte bine.

– Ei bine, ești pe cale să.

– Numai la asta îți stă capul, Milly.

– De fapt, despre ce-o să vorbească la emisiune?

– Despre politica de taxe.

– Uf, ce sec.

– Nu și dacă îl auzi pe el vorbind. Lawrence spune că banii proveniți din taxe sunt afluentul vital al democrației. Un afluent care se varsă în râul sistemului public.

– O, Doamne! De unde a mai scos-o și pe asta? De sub vreun dop de sticlă?

– Bănuiesc că anumitor oameni le place să audă ce-are el de spus. Sau că le place felul în care o spune. M-am uitat la unele dintre clipurile lui de pe YouTube. E destul de captivant.

Milly a sorbit din ceai și mi-a zâmbit.

– Ești frumoasă acum, Kate. În lumina asta. Lawrence e un bărbat norocos. Weekendul ăsta o să fie grozav.

– Așa crezi?

– Ei bine, nu se știe niciodată. Dar trebuie să încerci, nu? Îți place de el. Lui îi place de tine. Cam de la asta se pleacă.

– Parcă vorbești de făcutul unui cocktail.

– Chiar asta e, într-un fel. Amestecă puțin și vezi ce iese. Dar bea încet.

Am sfârșit de pus și ultimele lucruri în bagaj. Apoi am dat ocol patului și m-am urcat lângă Milly. Era frig afară, puțin sub zero, dar în cabană era cald și uscat. O cumpărasem după ce mă întorsesem din Irlanda, în încercarea de a-mi aduce puțină stabilitate în viață. De-abia îmi ajunseseră banii, însă reușisem s-o scot la capăt. Cabana era coită din bușteni, cu un singur dormitor, cu sobă pe lemne și cu o terasă mare în spate. Iubeam casa asta și iubeam faptul că Milly era aici, lângă mine.

– Sunt speriată, i-am zis eu.

Ea m-a luat de mână.

– O să fie bine. O să fie grozav, m-a încurajat ea.

– N-am avut parte de niște experiențe prea plăcute.

– Nu te gândi la ele ca la niște experiențe, ci ca la niște buchete de care te-ai bucurat și care apoi s-au ofilit. Și totuși, au fost frumoase la vremea lor.

– Ești o adevărată poetă, Milly.

– Nu sunt, dar știi ce-am vrut să zic. Doar pentru că ceva nu ține o veșnicie, asta nu înseamnă că a fost în zadar sau că n-a meritat. Trebuie să încerci în continuare.

– Ba nu. Pe tine nu te văd făcând la fel.

– Asta pentru că eu sunt o scorpie cinică, una care vrea să stea departe de viață. De părțile ei urâte, cel puțin.

– Dar faci fitness pe jazz.

– Dar fac fitness pe jazz.

Am rămas acolo până când ne-am terminat ceaiul. Lumina s-a schimbat de la cea de prânz la cea de după-amiază. După ce Milly a plecat, mașina ei pornind imediat și dispărând în josul dealului, la trei sferturi de oră după plecarea ei a venit Lawrence.

*

Apartamentul lui era mic. A zâmbit atunci când mi-a deschis ușa, cu un braț întins către mine. Aveam cu noi bagajele aduse din Uberul cu care tocmai veniserăm. Eu știam că ne aflam undeva în Brooklyn, dar nu mai mult de-atât. Lawrence pomenise ceva de Prospect Park, ca și cum ar fi trebuit să recunosc acel punct de reper, însă eu nu-l cunoșteam. Apartamentul avea un perete placat cu cărămidă, o fereastră orientată către stradă și o canapea neagră așezată în fața ferestrei. Modern. Două statui făcute din sârmă: o femeie într-o poziție de yoga și un bărbat ridicând un topor. Lumină indirectă. Chicineta era comună cu camera de zi. Dormitorul, după cum îmi făcuse el semn din cap atunci când rostise cuvântul, era undeva în spate, după colț. Și dormitorul avea ferestrele orientate către stradă.

– Uau! am făcut eu. E grozav!

– Îți place? Firește, Brooklynul e ultima modă. Toată lumea vrea să locuiască aici. Ar trebui să-mi las barbă și să mă îmbrac ca un tăietor de lemne. Asta se poartă acum.

– Am văzut. Nu sunt sigură că ți se potrivește.

Mi-am lăsat bagajele jos. Și poșeta. Ajunseserăm. Orice avea să se întâmple între noi avea să se întâmple aici. Trebuia să mă obișnuiesc cu ideea. Mi-am spus că eram doctor în Litere, o femeie cu o carieră bine închegată, și că nu era cazul să fac pe timida și pe pudica. Dar *mă simțeam* timidă și pudică și nu prea eram în elementul meu.

– Chiar după colț e un restaurant thailandez grozav. Mă gândeam că am putea lua cina acolo. Ce spui, Kate, îți place mâncarea thailandeză?

– Îmi place.

– Fac cei mai buni tăiței cu legume pe care i-am mâncat vreodată. Mâine trebuie să mă duc să mă tund. Și, dacă nu te deranjează, poate că ai să arunci o privire în garderoba mea. Nu vreau să arăt prea aranjat, dar, știi tu...

M-am uitat la el. N-avea nevoie de o tunsoare. De fapt, trăiam strania senzație că *îl vedeam* pentru prima oară. Poate pentru că ne aflam pe un teren neexplorat sau poate pentru că fuseserăm împreună în avion, dar parcă acum îi vedeam înfățișarea într-o lumină nouă. Era înalt și slab, extrem de slab – *Ca statuile lui de sârmă?* nu m-am putut opri să mă întreb – cu niște ochi care i se duceau puțin în părți. Un profil de aligator. Purta haine negre, croite astfel încât să-i vină bine la piept și la picioare, și o haină bleumarin, încheiată până la bărbie. Era frumos. Chiar era. Dar nu genul de frumusețe care mă atrăgea de obicei. Mie îmi plăceau bărbații mai duri, mai masculini. El era aranjat și îngrijit; cămașa pe care o purta pe sub haină avea o strălucire de mătase ce reflecta lumina în moduri pe care nu le-aș fi asociat de obicei cu un bărbat. Era brunet; îmi spusese că trebuia să se radă de două ori pe zi ca să arate bine.

– Ce spui de niște vin? m-a întrebat el, lăsându-și geanta jos și ducându-se în spatele bufetului din mica bucătărie. Ar trebui să am unul vechi și bun pe aici. Lasă-mă să caut.

– Da, mi-ar plăcea niște vin. Baia e...?

– Chiar acolo, a spus el, arătând spre locul unde ar fi trebuit să se afle, asta dacă apartamentul ar fi fost mai mare decât îmi închipuisem eu.

Am păşit prin holul strâmt, întrebându-mă cum să mă port în situaţia dată. Să-mi duc geanta în dormitor şi s-o trântesc acolo? Cum aveam să ne jucăm de-a casa, mai exact? Simţeam că-mi ieşisem din mână. Că ruginisem. Era adevărat că avusesem parte de două scurte aventuri romantice – foarte scurte şi foarte romantice –, dar trecuse multă vreme de când nu mai fusesem cu cineva cu care să simt că mă potriveam. Deşi poate că lui Lawrence îi lipsea întrucâtva savoarea bărbatului cu care mă aşteptam să fiu, era potrivit, deştept şi ambiţios. Într-o oarecare măsură, era opusul lui Ozzie, ceea ce, după părerea mea, nu era un lucru rău.

Totuşi, în baie avea o fotografie alb-negru cu el şi Noam Chomsky, faimosul lingvist şi activist de la Harvard. Amândoi îmi zâmbeau în timp ce foloseam toaleta.

– Noam Chomsky, am făcut eu, după ce am ieşit.

– A, da, e un fel de erou pentru mine. Mare om. Nu-i aprob toate principiile politice, dar nu m-am îndoit niciodată de sinceritatea lui.

Turnase deja vinul în două pahare înalte. M-am aşezat pe unul dintre scaune. El a rămas în spatele bufetului.

– Pentru noi, a toastat el. Ca să ne cunoaştem mai bine.

– Pentru noi.

– Cât de foame îţi e?

– Nu de lup. Ţie?

– Hai să bem un pahar de vin înainte, apoi pornim în plimbare spre restaurant.

– Sună grozav.

Dar înainte să pornim la orice plimbare, mi-a bâzâit telefonul. Am aruncat o privire la ecran, aşteptându-mă să văd numele lui Milly, dar, în schimb, l-am văzut pe cel al editurii Broadman. Nu cunoşteam pe nimeni de acolo, dar auzisem de editură. Era una academică, o diviziune a unei edituri mai mari

cu o siglă faimoasă, pe care o recunoscusem pentru că publicase cărțile unora dintre colegii mei.

Am ridicat un deget spre Lawrence și am răspuns.

– Alo?

– Vorbesc cu Kate Moreton?

– Da, cine sunteți?

– Mă numesc Edna Barrow. Sunt editoare la Broadman și v-am sunat în legătură cu teza dumneavoastră de doctorat. Aveți un minut?

– Da, cred că da. Puteți să mă scuzați o clipă?

– Desigur.

Am închis sonorul și m-am uitat la Lawrence.

– Ce ciudat, m-au sunat de la editura Broadman...

– Vorbește, vorbește. Poți să te duci în dormitor. Haide!

Zis și făcut. Am apăsat încă o dată butonul sonorului și am spus iarăși „alo". Pe patul lui Lawrence era o cuvertură în alb și negru. Arăta că podeaua unui local. M-am așezat și eu pe un colț de pat.

– Un prieten mi-a recomandat cartea dumneavoastră, a spus Edna Barrow. Am citit-o și mi-a plăcut la nebunie. Sunt pasionată de literatura irlandeză. Mă întrebam ce planuri aveți pentru publicare.

– Sincer vorbind, n-am nici un plan. Nu dincolo de faptul că am scris, pur și simplu, lucrarea.

– Înțeleg. Ei bine, are potențial. Dintotdeauna a existat interes față de lucrările despre Irlanda. Ați surprins dramatismul mutării de pe insulele Blasket, drama expulzării. Am sunat la catedra dumneavoastră, iar cei de acolo mi-au spus că aveați să fiți în New York pentru următoarele două zile. V-ați putea face timp să ne întâlnim și să discutăm eventualele posibilități?

Nu mă simțeam în elementul meu, dar știam că trebuia să-i fac jocul.

– Sigur, ar fi minunat.

– Ce spuneți de mâine, la o cafea? Am o întâlnire pe seară, dar sunt liberă de dimineață până pe la prânz.

Am stabilit să ne vedem dimineața, la ora zece. Am rugat-o să-mi trimită un mesaj cu adresa restaurantului. Mă simțeam un pic vinovată pentru că plănuisem să ies cu altcineva în afară de Lawrence, însă se ivise ocazia și am profitat. Sau ceva de genul ăsta.

– Vrea să vorbim despre cartea mea, i-am zis lui Lawrence după ce am ieșit din dormitor. M-a luat prin surprindere.

– Felicitări! mi-a spus el, deși nu și-a ridicat ochii din ecranul laptopului. Stai așa, vreau să termin ceva aici. E vorba despre talk-show-ul de mâine, vorbesc cu agentul meu.

M-am așezat și am sorbit din vin. Simțeam o greutate în stomac. Cu toate că disertația mea fusese bine primită, iar eu o susținusem cu măiestrie, fusese citită doar de o mână de oameni. În jur de zece, dacă stăteam să mă gândesc. Poate că de o sută, dacă făceam o numărătoare hazardată. Era un volum academic despre un subiect academic. Dar eram plăcut surprinsă și recunoscătoare să aud că încăpuse și pe mâna unui editor dintre cei de la Broadman.

– Ești gata? m-a întrebat Lawrence, închizând laptopul. Ți-e foame acum?

– Mi-este.

– Agentul meu chiar crede că apariția televizată m-ar putea propulsa. Tururi de conferințe și alte lucruri de genul ăsta.

– Sună grozav!

– Nu-mi place s-o spun, dar sunt un pic cam tensionat. Am de pregătit niște chestii... dar, știi tu, atunci când vorbești în direct trebuie să pară spontane. Nepremeditate.

– Înțeleg.

– Ei bine, dă-l pe gât. Avem de mers cel mult două minute. Asta-mi place la Brooklyn. E atâta diversitate.

Am băut restul de vin, urmărindu-l cu privirea și așteptând să văd dacă avea să se întoarcă la discuția despre cartea mea. Dar își găsise de lucru cu

spălatul paharelor și cu pusul dopului la sticlă. La urmă, a șters chiuveta cu un șervet, ca să nu rămână pete.

– Mă bucur mult că ești aici, Kate, mi-a spus el, ajutându-mă să mă îmbrac. O să adori locul ăsta!

Capitolul 28

Nu ne-am culcat împreună.

Sau, mai bine zis, nu ne-am *culcat* împreună. Am *dormit* împreună. Adică în același pat și în aceeași cameră. Ne-am atins, dar n-am făcut *abracadabra*.

Spre meritul lui, nu m-a presat. N-a insistat. Era un gentleman, deși îndeajuns de bărbat ca să facă tot ce ținea de el ca să incite o femeie. Noaptea târziu am avut o discuție plăcută despre predat, despre cărți, și m-a întrebat în cele din urmă despre editorul de la Broadman. Îi luase ceva, iar eu m-am gândit că mereu avea să bată cale lungă până să-l intereseze și altcineva în afară de el însuși. Însă, una peste alta, avea o personalitate acceptabilă. La fel ar fi fost dacă ar fi avut un lob al urechii mai ciudat sau păr blond. N-ar fi avut cum să schimbe asta. Mai mult de-atât, apărea la televizor pentru prima dată și am înțeles că lucrul ăsta era important pentru el. Însă nu înțelegea că totuși nu era chiar *cel mai important* lucru din lume.

Dimineața am băut cafea și am făcut planuri să ne întâlnim cu Sylvie și cu mama ei lângă centrul Rockefeller. Mă simțeam puțin ca o mamă vitregă, dar aveam de ales? Mi-a spus cum să ajung la restaurantul la care mă întâlneam cu Edna. Ne-am sărutat de rămas-bun. Toate gesturile astea de cuplu îmi aduceau aminte de încercarea de a învăța pașii unui complicat dans de grup pe care ai vrea să-i stăpânești, dar încă nu te descurci. Așa că trebuie să fii atent la fiecare pas pe măsură ce-l faci.

Însă mă simțeam bine la New York. Orașul era animat, elegant și dinamic. La un colț de stradă un tânăr cânta o melodie superbă la violoncel; un altul

bătea cu niște bețe de tobă într-un butoi alb, scoțând un ritm de jazz cum nu mai auzisem vreodată. Am luat metroul până în centru, apoi am mers cale de trei străzi și am găsit-o pe Edna. Se afla într-un restaurant mic și drăguț, așezată la o masă mică și albă de lângă o fereastră mică și albă.

– Kate? a întrebat ea atunci când a dat cu ochii de mine.

S-a ridicat și mi-a strâns mâna. Am plăcut-o numaidecât. Era cam de vârsta mea, cu părul de un blond cu vreo două nuanțe mai deschis decât al meu. Blond-roșcat, mai exact. Purta un hanorac, colanți și niște adidași pentru alergare. Luase o ceașcă de ceai. Intuiam că avea sânge irlandez și că o parte din interesul ei pentru carte izvora din apartenența ei etnică. Mi-a făcut semn să mă așez, iar eu am făcut-o, în timp ce o chelneriță a venit la mine și mi-a luat comanda. Am cerut un ceai și un croasant, iar Edna – ou poșat cu pâine de secară.

– Stai mult la New York? m-a întrebat Edna.

– Nu, doar peste weekend. Plec înapoi duminică.

– A, e bine așa. Uneori am impresia că-i singura modalitate prin care să poți face față New Yorkului. Gândește-te la el ca la o nebunie de care să te bucuri din când în când.

– Dar tu locuiești aici?

– Da. Sunt născută și crescută în New York.

– Ce expresie ciudată, nu-i așa? „Născută și crescută.“ Ce vrea să spună „crescută“ în contextul ăsta?

– Mă gândesc că se referă la naștere și la educație. Nu m-am gândit niciodată să caut vreo explicație.

Apoi a vorbit foarte frumos despre cartea mea. Mi-a spus că o găsea captivantă și convingătoare. Credea că publicul căreia i se adresa putea fi extins cu ușurință. Deși considera că i-ar fi prins bine niște ajustări mai comerciale. Dar nu prea comerciale, a adăugat ea numaidecât. Mi-a arătat două sau trei locuri unde aș fi putut să accentuez mai mult o anumită idee a narațiunii. Am fost impresionată de atenția cu care îmi citise cartea, precum

și de tonul serios cu care discuta despre ea. Iar recomandările pe care mi le făcea erau excelente. Vedea cartea dintr-o perspectivă care mie îmi lipsea întrucâtva. Criticile ei erau ca și cum sugera să mutăm canapeaua acolo, masa dincolo, implicând totodată că și camera ar fi putut servi unui cu totul alt scop. Mi-am văzut propria lucrare într-o altă lumină.

Când chelnerița ne-a adus mâncarea, Edna s-a oprit din vorbit, după care a continuat:

– Cum ți se pare până acum, Kate? Am atins punctele principale. Îți admir munca și consider că un astfel de subiect poate avea un impact mai mare decât ai crede.

– Îți apreciez comentariile, am spus eu, atât de încântată încât abia puteam să vorbesc coerent. Nu mă așteptam ca cineva din afara domeniului meu să se arate atât de interesat de o astfel de lucrare.

– Cu abordarea potrivită, Kate, credem că putem face cartea asta să fie chiar mai valoroasă decât e acum. E greu să prezici astfel de lucruri, dar noi, cei de la editură, vrem să te sprijinim. Și șefei noastre, Ann Grisham, i-a plăcut foarte mult. Am vrea să găsim un titlu mai bun, mai puternic. Și coperta ar putea să-i mărească valoarea. Subiectele legate de Irlanda le plac multora.

– Vreți să..., am dat eu să întreb, după care m-am oprit, emoționată.

– Da, vrem să-ți propunem un contract de publicare. Încercăm să-ți facem o ofertă bună în ceea ce privește remunerația, dar nu va fi prea mult. Nu-ți va asigura bătrânețile, dar cartea are șanse de succes. Unii au făcut carieră scriind cărți cu subiecte istorice. Gândește-te la Doris Kearns Goodwin sau la Ron Chernow. Unele cărți reușesc să treacă bariera propriului domeniu și să atragă un public mai larg. Credem că și cartea ta are o astfel de șansă.

– M-ai dat pe spate! Nu-i o expresie prea elegantă, dar așa mă simt.

– Ei bine, subiectul e grozav, iar abordarea – excelentă. Nu auzisem de carte, când m-am trezit cu ea pe birou. Vreau să spun că nu auzisem despre subiectul ăsta. Dar, după ce m-am apucat de citit, am fost pur și simplu

absorbită. Așa cum îți poți închipui, dau peste multe cărți care au ceva admirabil în ele, dar care nu sunt tocmai ceea ce ne dorim noi.

– Dar cum ați ajuns la disertația mea?

– Vânăm lucrări de disertație. Și suntem atenți și la cei care le publică. Am descoperit destule titluri bune de la doctoranzi. Așa reușim să ne menținem pe piață. În plus, am o prietenă în Hanover care auzise de ea. O cunoști pe Amy Eisen?

– Numele nu-mi spune nimic, îmi pare rău.

– Nu contează, de fapt. A ajuns pe biroul meu, am citit-o și mi-a plăcut la nebunie.

– Sunt chiar flatată. Și foarte entuziasmată.

– Ei bine, mă bucur să aud asta, a spus ea începând să mănânce din ou și din pâinea prăjită. Ar avea o intrare foarte puternică pe piață.

Mâinile îmi tremurau în timp ce încercam să-mi rup croasantul. Mă simțeam în al nouălea cer. Îmi venea greu să stau într-un loc și să mănânc civilizat. Însă Edna era o persoană încântătoare și a vorbit ea în marea parte a timpului. Mi-a spus că avea să pregătească niște notițe și să mi le trimită. Puteam să mă uit peste ele atunci când aveam timp, și să văd dacă adaptarea cărții mele îmi convenea. De acolo, dacă am fi căzut de acord, aveam să mergem înainte. Mi-a mai spus și că Broadman era o editură trainică, cu o bază financiară solidă, și că editorii de la Broadman, spre deosebire de cei de la alte edituri, erau dintre cei care rămâneau angajați pentru multă vreme, pentru că istoria și lucrările academice necesitau altfel de efort decât cel pe care-l implicau publicațiile pur comerciale.

După ce am terminat, ne-am ridicat în picioare. Simțeam că-mi venea s-o îmbrățișez, pe ea și pe toți ceilalți din restaurant. Dar, în schimb, ne-am dat doar mâna. Mi-a spus că trebuia să se întâlnească cu niște oameni cu care să alerge în jurul lacului. Eu i-am spus că trebuia să mă văd cu cineva la centrul Rockefeller.

– Au instalat bradul, nu? m-a întrebat ea pe când mai zăboveam o clipă în fața restaurantului. Mi-a plăcut mereu.

– Nu l-am văzut niciodată în realitate.

– Atunci o să-ți placă mult, te asigur. Cel puțin miroase bine. Și luminițele sunt drăguțe.

– Îți mulțumesc, Edna. Mi-ai luminat ziua. De fapt, mi-ai luminat anul!

– Va fi o carte bună, Kate. Ne vom asigura împreună de asta.

S-a întors și a luat-o spre nord. Am urmărit-o cum se depărta, iar inima îmi era ușoară ca un fulg. Și chiar mai mult decât atât.

I-am zărit de la distanță. Pe Lawrence și pe fosta soție, care fuseseră-cândva-o-familie-dar-acum-încercau-să-rămână-prieteni. Nu știam mare lucru despre despărțirea lor, însă Lawrence îmi repetase de multe ori că abordaseră problema matur și rațional. Din câte lăsau să se vadă, nu-mi părea că el privea situația cu aceiași ochi ca și fosta lui soție. Ea avea o mână pe umărul lui Sylvie, menținând contactul fizic, în timp ce fetița arăta cu degetul spre bradul uriaș. Cu cealaltă mână ținea telefonul mobil, de care părea absorbită. Lawrence, pe de altă parte, privea cu atenție mulțimea, căutându-mă, bănuiam, pe mine. Era o situație destul de delicată, dar, după discuția cu Edna și după o convorbire scurtă și entuziasmată cu Milly, nimic nu mă mai putea supăra. Iar Sylvie, la o primă vedere, nu era altceva decât o scumpă.

– Iat-o! Salut! a strigat Lawrence, în timp ce mă apropiam de ei. Salut! Salut! a spus el, de mult prea multe ori.

– Bună! i-am răspuns și eu, întrebându-mă dacă avea să mă sărute în fața fostei soții și a copilului lor. Spre ușurarea mea, n-a făcut-o.

– Beth, ea e Kate. Kate, Beth. Iar ea e Sylvie.

Beth și-a ridicat ochii din telefon pentru o frântură de secundă, atât cât să mă salute. Sylvie s-a întors spre mine, lipindu-se de piciorul lui Lawrence și ținându-l de pantaloni cu degețelele ei. M-am luptat cu pornirea de a mă

așeza pe vine și de a încerca să stabilesc un contact mai apropiat cu Sylvie. Toate la timpul lor, mi-am spus. Sau poate că niciodată, dar nu chiar acum.

– În regulă, eu o să plec. O aduci înapoi până la șapte? a întrebat Beth.

– Da. Luăm ceva de mâncare, apoi venim la tine.

Beth a renunțat la acel ceva care o ținuse cu ochii lipiți de telefon, apoi s-a aplecat și a sărutat-o pe Sylvie.

– Pa, dulceață, i-a spus ea.

Sylvie s-a ridicat pe vârfuri, agățându-se de gâtul mamei. Era greu de spus după care dintre părinți tânjea mai mult. Beth a sărutat fetița pe obraz, mângâind-o apoi pe păr.

– Doar câteva ore, i-a spus ea, ridicându-se. Tati vrea să-ți arate bradul.

– Dar văd bradul! a spus Sylvie. L-am văzut deja.

– Ei bine, mai sunt multe de văzut, sunt sigură. Tati vrea să te ducă undeva și să mâncați ceva bun.

– Nu cotlete de porc.

– Nu cotlete de porc, a asigurat-o mama ei.

Sylvie m-a privit. Dacă ar fi știut că ar fi scăpat de toate astea scoțându-și limba la mine, probabil c-ar fi făcut-o. Am zâmbit. Copiii puteau fi al naibii de intimidanți, mi-am dat eu seama.

Beth a mai sărutat-o o dată pe Sylvie, după care a dispărut în mulțime. Lawrence a luat-o de mână pe fetiță, s-a uitat la mine și mi-a zâmbit.

– Durează puțin până se obișnuiește cu oamenii noi, mi-a spus el, după care mi-a șoptit: Dar o să-și revină.

Nu și-a revenit. Nu chiar. Ne-am plimbat de jur împrejurul bradului, admirându-l. Nu puteam să nu mă gândesc că fetiței i-ar fi fost mult mai bine să-și țină de mână ambii părinți. Fie că era drept sau nu, asta părea să-și dorească Sylvie. Dar eu nu-i eram mamă. Eram o străină care avea o relație ciudată cu tatăl ei, lucru pe care ea nu părea să-l înțeleagă. Și nici eu nu eram sigură că înțelegeam prea bine.

Cu toate astea, bradul era spectaculos. Era înalt, de-un verde închis și frumos, iar vederea lui m-a făcut să-mi fie dor de căbănuța mea. Și de New Hampshire. Iar în adâncul meu simțeam cum grăuntele de încântare pe care-l aveam în stomac creștea și tot creștea. O carte, îmi tot spuneam în sinea mea.

Am băut niște ciocolată caldă într-un restaurant de lângă patinoar. Era aglomerat, însă mulțimea era veselă. Sylvie nu a vrut bezele în ciocolata ei. Nu i-a plăcut cana de unică folosință în care se servea, iar eu am stat cu ea cât timp Lawrence a vorbit cu persoana de la casă, încercând să obțină o cană din ceramică. Eu îl urmăream cu privirea pe el, iar Sylvie mă urmărea pe mine. Am încercat s-o fac să vorbească, dar nu făcea decât să se zgâiască la mine, nemulțumită de tot ce era în jurul ei.

– Poftim! i-a spus Lawrence triumfător, când s-a întors. O cană pentru prințesa mea.

– Mulțumesc, tati.

– Ce fac patinatorii?

Atunci mi-a bâzâit telefonul. Îl aveam pe vibrații. În mod normal, n-aș fi răspuns. Dar eram departe de casă și voiam să mă asigur că nu-mi explodase cabana de la vreo scurgere de gaz sau că nu căzuse vreun copac peste ea. În plus, m-am gândit că ar fi putut fi Edna, care să-mi transmită niște informații suplimentare. Orice. L-am scos și m-am uitat la ecran.

Un apel pierdut.

De la *Nora Crean*.

Capitolul 29

– Trebuie să răspund, îmi cer scuze.

Lawrence a încuviințat din cap, după care a șters de pe bărbia lui Sylvie o dâră de ciocolată. În cafenea era gălăgie; locul era, de fapt, una dintre acele

capcane pentru turiști. Poate că în ochii tineri ai lui Sylvie părea magică. Speram asta de dragul ei.

M-am ridicat și am ieșit. Am așteptat să sune de trei ori până să accept apelul. Am salutat-o, dar, o bună bucată de timp, nu s-a auzit nimic. Am auzit hârâitul specific unei convorbiri internaționale. Apoi am auzit vocea Norei Crean, îmbătrânită, cumva mai subțire, însă inconfundabilă.

– Kate?

– Bună ziua, Nora. Mă auzi?

Ochii au început să mi se umezească. O iubeam pe Nora Crean.

– Te sun în legătură cu Ozzie. Ne e teamă că a murit, Kate. Tocmai am primit vestea.

Am simțit cuvintele căzându-mi drept în stomac. Am simțit cum mă loveau iar și iar. Preț de o clipă, am crezut că aveam să vomit. M-am aplecat înainte și m-am prins de balustrada de metal care înconjura patinoarul. Nu puteam să primesc astfel de vești înconjurată de atâția oameni îmbrăcați colorat, care dădeau ocol pistei albe. Am închis ochii și am încercat să mă concentrez asupra vocii stinse a Bunicii.

– Scuză-mă... spune-mi, te rog, am auzit bine?

– Da, Kate. El nu mai e.

– Cum?

N-am putut rosti mai mult de un cuvânt.

– *Ferriter* s-a scufundat. S-a pierdut pe mare.

– Nu pot...

– Știu, draga mea. E îngrozitor să dai astfel de vești prin telefon, dar nu știam cum altfel să te găsesc. Tocmai am aflat și noi. Nimic nu e limpede în momentul de față. Dar m-am gândit că ai vrea să știi. M-am gândit că Ozzie ar vrea să știi.

– Da, firește.

– Știu că ai o mie de întrebări, Kate, dar mă tem că am prea puține răspunsuri. S-a întâmplat de curând. Ar fi prea mult să-ți cer să vii?

– Nu, normal că nu. Nu... eu doar...

Nu reușeam să-mi recapăt răsuflarea. Nu-mi puteam simți nici picioarele, nici pulsul la încheieturile mâinilor. Ozzie mort. *Ozzie era mort*. Nu se putea. Năucită de suferință, am încercat să-mi dau seama de programul pe care-l aveam. Puteam pleca pe la mijlocul săptămânii următoare. Între timp aveam să anulez întâlnirile cu studenții mei și să mă ocup de rezervări, pentru ca apoi să-mi pot face bagajul și să mă urc în avion. Era sâmbătă. Puteam ajunge în Irlanda cel târziu miercuri seară. Asta îmi spunea calendarul meu interior.

– Îmi pare rău să-ți dau astfel de vești, Kate. Dacă ar fi existat altă cale...

– Nu, trebuia să aflu, doar că mi-e greu să accept.

– Nici unul dintre noi nu poate. Seamus mi-a spus că sunt câteva aspecte juridice de care trebuie să ne ocupăm. Încă sunteți căsătoriți din punct de vedere legal. E nevoie de tine în calitate de cea mai apropiată rudă a lui. E oribil, știu. Totul e cu susul în jos acum. Te rog să ai răbdare cu noi.

– Înțeleg. Da, cred că pot ajunge miercuri. E prea târziu?

– Nu, e bine. Nu-i nici o grabă, Kate. Nu se mai poate face nimic, oricum.

– Îmi pare rău, Nora. Știu cât de mult l-ai iubit.

– Și cât de mult te-a iubit el pe tine, Kate.

– Da, știu.

A făcut o pauză, apoi mi-a spus că trebuia să închidă. Mi-a mai zis că Seamus putea să mă ia de la aeroport miercuri seara, însă eu am refuzat oferta. Nu voiam să-l fac să mă aștepte până târziu. Nora s-a oferit să mă găzduiască la ea; am acceptat. Mai stătusem în vechiul ei conac și părea locul potrivit în care să mă aflu.

– Călătorește cu grijă, Kate, a mai spus Nora, gata să încheie convorbirea. Nu-i nevoie să te grăbești. Ce-a fost a fost.

– Înțeleg.

– El a continuat să te iubească și după ce v-ați despărțit, Kate.

– Și eu pe el. Am încercat să neg, dar ăsta-i adevărul. Mi-ai dat o veste îngrozitoare.

Am încheiat apelul. Am rămas pe loc multă vreme, urmărind cu privirea patinatorii. Atât de mult încât, în cele din urmă, Lawrence și Sylvie au venit după mine. Lawrence îmi ducea haina pe braț. Mi-a întins-o, iar eu am îmbrăcat-o. Aveam lacrimi în ochi.

– Vești proaste? m-a întrebat el, cercetându-mi chipul.

– Din păcate, da. Soțul meu, fostul meu soț, a murit pe mare. E dat dispărut. Încă nu se știe nimic precis.

Doar că nu e fostul soț, parcă o și auzeam pe dr. Kaufman spunându-mi. *Asta-i buba*.

– Îmi pare rău, Kate. Ești bine?

Nu știam cum de-și închipuia că aș fi putut fi bine, cum de-și închipuia că oricine ar fi putut fi bine după ce primise asemenea vești, dar am clătinat din cap și am lăsat-o așa. M-am gândit că ăsta era felul lui de a mă întreba dacă-mi venea să leșin sau dacă puteam să mă țin pe picioare. Nu voise decât să știe cât de afectată eram, iar întrebarea lui ținea de convențiile sociale obișnuite.

– Trebuie să merg în Irlanda. Trebuie să ajung acolo.

– Cu ce pot să te ajut?

– Cu nimic. Chiar cu nimic. Am o grămadă de lucruri de pus la punct odată ajunsă acasă, după care trebuie să-mi rezerv un zbor. Trebuie să ajung în Irlanda pentru că sunt la mijloc niște chestiuni juridice, cred.

– Măcar semestrul e pe sfârșite și o să ai mai mult timp.

– Da, i-am spus. Ăsta-i un lucru bun. Însă tot mai sunt câteva săptămâni până la vacanță.

– Îmi pare rău pentru cele întâmplate, Kate.

– Și mie. Scuză-mă, dar trebuie să plec.

– E în regulă. Înțeleg. Amândoi înțelegem, nu-i așa, Sylvie?

Sylvie era cu ochii la patinatori. Avea privirea luminoasă a unui copil care tocmai băuse o cană de ciocolată caldă.

– O să plec de-aici, i-am zis lui Lawrence. Vrei să-mi aduci tu geanta înapoi la Dartmouth?

– Desigur.

– Mâine e o zi atât de importantă pentru tine. Îmi pare rău...

– Nu-i nimic. Viața ni se pune mereu în cale.

– Ești un poet, Lawrence.

– Îți arăt clipul talk-show-ului când te întorci. Sau ți-l pot trimite prin e-mail.

Și iată-l din nou, mereu în lumina reflectoarelor.

– Pa, Sylvie, am spus eu, lăsându-mă pe vine ca să ajung la nivelul ei. Mi-a părut bine să te cunosc.

Ea s-a lipit iarăși de pantalonii tatălui ei. M-am ridicat și l-am sărutat pe Lawrence pe obraz.

– Trebuie să-l fi iubit mult, mi-a zis el în timp ce mă întorceam să plec.

– O vreme, i-am răspuns, el a fost soarele meu.

– Firește că sentimentele reapar. E specific naturii umane, mi-a spus dr. Kaufman. Doliul e ritualul unui moment de criză. E prezent în fiecare cultură. De-asta o și ritualizăm.

– Mă gândeam să nu mă duc. Mă gândeam să-mi bag capul în nisip și să mă prefac că nu s-a schimbat nimic.

Dr. Kaufman a zâmbit. Și nu zâmbea prea des.

– Când pleci?

– Mâine-seară. Mi-am suspendat momentan toate cursurile și mi-am făcut partea de muncă legată de comitetul colegiului. Stau bine din punctul ăsta de vedere.

– Barca lui lipsește. Asta îngreunează situația. Incertitudinea.

– Da. Am primit două apeluri de la un avocat irlandez. Trebuie să mă întâlnesc cu autoritățile. E mai complicat, pentru că nu există un cadavru.

Ozzie s-a pierdut pe mare.

Dr. Kaufman a încuviințat din cap. Păsărelele din grădina ei erau mai puțin zglobii astăzi. Era mai cald decât săptămâna trecută. Poate că găsiseră de mâncare în altă parte. Ea avea azi o altă eșarfă, una la fel de frumoasă ca ultima pe care i-o admirasem, de un verde-închis, misterios, care îi scotea în evidență culoarea ochilor. Îmi venea s-o întreb dacă ar fi mers la cumpărat de eșarfe împreună cu mine sau măcar dacă ar fi vrut să-mi spună numele magazinului.

– Te vei întoarce în lumea lui. Lumea pe care ați clădit-o împreună.

– Știu.

– Ești mai în vârstă acum. Mai înțeleaptă.

– Poate că da, poate că nu. Chiar poți deveni mai înțelept?

– Lasă-i pe filosofi să se preocupe de asta. Ai putea folosi această ocazie ca pe o șansă de a te vindeca.

– M-am gândit la asta.

– Ai putea să te împaci cu acest capitol din viața ta.

Am încuviințat din cap. Mă gândisem *și eu* la asta.

– Sper să mă ajute să înțeleg ce s-a întâmplat cu mine și cu Ozzie. Și cu mariajul nostru.

– Speri multe.

– Așa-i. Dar pare un semn de punctuație firesc. Mă refer la moartea lui.

– De cele mai multe ori, asta și este.

Apoi ea n-a mai zis nimic. Știam că nu-i plăcea să conducă discuția. După cum spunea Milly, toți terapeuții mergeau doar pe contraatac. Nu atacau decât după ce atacai tu. O vreme am rămas amândouă tăcute și am urmărit păsărelele. Îmi plăcea să le privesc. Te captivau. Era o încântare să le studiezi, să încerci să le identifici, dar și o eliberare să le vezi cum își luau zborul. Dispăreau printre copaci și se pierdeau în adâncul mohorâtelor după-amiezi de iarnă.

– Simt că încă îl iubesc, am zis eu. Că l-am iubit mereu.

– Sunt sigură de asta.

– Vreau să spun că l-am iubit cu adevărat. Și că trebuie să fi fost nebună s-o termin cu el. Am simțit că trebuia să ne despărțim mai degrabă din niște motive politice.

– Politice?

– Poate că „sociale“ e un cuvânt mai bun. Convenienţe sociale. Obișnuia să bea. Și uneori se purta urât. Aveam ideea asta stupidă că trebuia ca el să fie într-un anumit fel și că doar așa s-ar fi potrivit cu mine. Și că, dacă mă mulțumeam cu mai puțin, m-aș fi eschivat de la datoria mea față de femeile din lumea-ntreagă. Am făcut o nebunie, nu?

– Nu o nebunie. Poate doar ceva inutil.

– Ai întâlnit cupluri unde bărbatul nu-i deloc interesant. Iar femeia e mult mai realizată. Mai reprezentativă. Iar uneori te întrebi: ce vede la el? E o întrebare oribilă. Ce vede oricine la altcineva? Aveam sentimentul ăsta ciudat, pe care îl proiectam asupra lui Ozzie: că el trebuia să fie într-un fel anume. Adică să fie pe măsura mea. Și că dacă nu era, atunci nu eram făcuți să fim împreună.

– O idealizare?

– Da, s-ar putea spune asta. Da, cred că da. Eram atât de îndrăgostiți încât mă simțeam copleșită. Și acum mi se taie răsuflarea gândindu-mă la ceea ce-a fost.

– Iar acum Ozzie e pierdut. Și la propriu, și la figurat.

Mi-am îngropat fața în mâini. Nu puteam plânge. Eram mult prea furioasă pe mine. Pe Ozzie. Pe viață. Cum de nu reușiserăm niciodată să înțelegem corect anumite lucruri? Cum de dulapul cu haine ajungea mereu în dezordine, cu toate încercările noastre de a le pune în ordine? De ce lucrurile parcă ni se scurgeau mereu printre degete, nu deodată, ci într-un fel subtil, abia vizibil, din care nu înțelegeam nimic?

– Timpul nostru aproape că s-a scurs, Kate. Poate că ar trebui să ții un jurnal cât timp ești în Irlanda. Îți va putea servi drept oglindă, drept loc în

care să reflectezi.

– Aș putea.

– Îmi pare rău pentru Ozzie. Știu că suferi.

– Da.

– Timpul trece, iar suferința se va domoli, însă știu că acum vorbele astea nu te ajută cu nimic.

– Îți mulțumesc.

M-am ridicat, iar mintea mi-a zburat deja la pregătirile de plecare. Trebuia să predau un curs, să notez șase lucrări, să fac o comandă de combustibil, să-mi deschid o căsuță poștală la oficiu și tot așa. Detalii. M-am întors și mi-am îmbrăcat paltonul.

– Oare păsărelele vin să mănânce din vasele pe care le pui în grădină? am întrebat-o eu, cu mintea încă departe. Pare să le placă.

– Vin, dacă pui vasele în locul potrivit. Întocmai ca și noi, păsărelele trebuie să se simtă în siguranță atunci când vin să se hrănească.

– Poate că după ce mă întorc o să încerc și eu să pun vase dintr-astea.

– Ar fi bine s-o faci, mi-a răspuns ea.

SCRISOAREA A CINCEA

Robert Smith, avocat
Peal, Simmons, Hassleton
77 River Liffey, Dublin, Irlanda

Dragă Doamnă Moreton,

Așa cum v-am informat și cu ocazia discuției noastre telefonice, ați fost desemnată executoarea testamentară a averii lui Oswald Ferriter. Deși la momentul actual soțul dumneavoastră este, din punct de vedere legal, dat dispărut și nu declarat mort, ne-ar ajuta să avem o scurtă întrevedere pentru a vă asigura drepturile legale. Atunci când veți avea răgazul

necesar, vă rog să consultați documentele anexate. Vă rugăm ca apoi să sunați la biroul nostru și să stabiliți o întâlnire, ca să putem face împreună o evaluare a testamentului domnului Ferriter.

Vă transmitem sincerele noastre condoleanțe,
Robert

Capitolul 30

M-am întâlnit cu Seamus la aeroportul Limerick. Mă așteptam să vină, pentru că era Seamus. L-am văzut înainte să mă vadă el. Arăta mai bătrân, mai puțin sigur pe propriile picioare, dar când în cele din urmă m-a zărit, fața i s-a luminat toată. Gottfried stătea cuminte lângă el, într-o lesă purpurie. Așteptau chiar în fața ușilor terminalului. Bunica îmi trimisese mesaj să mă uit după amândoi, fiindcă nu reușise să-l țină acasă pe Gottfried.

Era târziu, trei dimineața, și nu voiam să mă gândesc la cât de lungă fusese așteptarea pentru Seamus. Era frig și cel mai probabil că stătuse afară, ca să-i țină companie lui Gottfried. Sau poate că își dorise ca Gottfried să fie primul lucru pe care îl vedeam atunci când aveam să pun piciorul pe pământ irlandez. Era unul dintre nenumăratele acte de bunătate ale lui Seamus față de mine. Așa făcuse mereu.

Am simțit că mă sufocam la vederea lui Gottfried. Rămăsese același băiat bun. Mi-am tras geamantanul pe rotile prin ușile glisante și, apropiindu-mă de ei, mi-a venit să plâng. M-au năpădit lacrimile. Am crezut că dacă mai plânsesem înainte puteam reuși să țin lucrurile sub control, însă imaginea lor inocentă m-a frânt pe dinăuntru.

– Salut amândurora, am zis eu.

L-am îmbrățișat lung pe Seamus. Și el pe mine. Apoi m-am lăsat în genunchi și i-am cuprins între palme capul lui Gottfried.

– Dragul meu cățel, i-am șoptit eu. Cum de ai lăsat să i se întâmple una ca asta băiatului nostru?

El m-a lins pe față, eu l-am luat în brațe și am început să plâng și mai tare.

– Mașina e chiar acolo, mi-a spus Seamus după un timp. Am șofer. Nu vedeam să conduc pe întunericul ăsta.

– Îți mulțumesc, Seamus.

– Cum arată câinele?

– E perfect, am zis eu, ridicându-mă în picioare, cu mâinile încă pe capul lui Gottfried. A rămas un scump. Și tu la fel.

– Îmi pare rău că ne întâlnim în astfel de împrejurări.

– Și mie.

– Nora și-a pus în minte să stea trează până ajungi, dar nu cred că a reușit. Noaptea îi obosește pe bătrâni.

– Cum rămâne cu tine?

– Eu am făcut un târg cu zânele ca să rămân veșnic tânăr.

– Se pare că zânele își respectă partea lor de învoială.

Seamus m-a condus la mașină, în care am văzut un tânăr adormit la volan. Seamus i-a bătut cu putere în geam, iar băiatul s-a trezit speriat. Seamus i-a făcut semn să coboare geamul.

– Ești îndeajuns de treaz ca să conduci, Johnny?

– Da, i-a răspuns băiatul, frecându-se la ochi.

– Kate Moreton. Johnny Lewis.

– Bună, Johnny.

– Ai putea să te dai jos din mașină și s-o ajuți pe doamnă cu bagajul, a continuat Seamus. Trebuie să înveți că dormitul nu înseamnă muncă.

Johnny a coborât și mi-a pus geamantanul în portbagaj, după care mi-a deschis portiera. Gottfried a așteptat să mă așez pe locul meu, apoi a sărit și el înăuntru, lângă mine.

– Eu mă urc în față, lângă băiat, ca să-l ghidez, a spus Seamus. Nora ți-a pregătit un pachet. Îl găsești în coșulețul de acolo. Era îngrijorată că n-aveai

să mănânci nimic în avion.

– Ce drăguț din partea ei!

– Sper că nu l-a mâncat Johnny în somn. Are pofta de mâncare a unui gladiator.

– Chiar mi-e puțin foame, am zis eu. Mâncarea de pe avion n-a fost grozavă.

– Niciodată nu e.

Seamus a dat ocol mașinii și s-a urcat în față, lângă Johnny. L-am urmărit cu privirea, întrebându-mă câți ani trecuseră de când se urcase în aceeași mașină ca să mă ducă la *Ferriter*. Patru ani? Trei? Îmi țineam mâna pe blănița moale a lui Gottfried. El mi-era cel mai bun tovarăș.

– Cum se simte Bunica? l-am întrebat pe Seamus în timp ce mașina s-a pus în mișcare.

El urmărea tot ce făcea Johnny, lucru care n-avea cum să nu-l emoționeze pe băiat.

– Cred că a acceptat situația pe cât de bine a putut, mi-a răspuns Seamus vorbind peste umăr. E o lovitură cumplită, asta-i sigur. Nici unuia dintre noi nu-i vine să creadă.

– Unde s-a pierdut *Ferriter*?

– Pe coasta Italiei. Nu știu numele satului.

M-am aplecat în față. Crezusem că barca se scufundase undeva prin Irlanda.

– În Italia?

– Pe coastă.

Apoi Seamus s-a întors spre Johnny, arătându-i pe unde să intre într-un sens giratoriu. Johnny a dat din cap în semn că înțelesese.

– Nu știam. Am crezut că Ozzie era aici, în Irlanda. Ce căuta pe coasta Italiei?

– Muncă de salvare.

– Adică un fel de pază de coastă?

Eram derutată.

– Nu, cu refugiații. S-a dus cu barca în Mediterana, ca să ajute. Știi tu, cu traversarea sirienilor și a celor din Africa de Vest. Cu toții încercau să ajungă în Europa ca să scape de iadul în care trăiau și, firește, bărcile lor erau execrabile. Ozzie s-a implicat în munca de salvare, dar nu știu mai mult de-atât.

– Habar n-aveam.

– Nici n-aveai de unde să știi. N-ați mai ținut legătura, nu-i așa?

– Nu. Încă de când ne-am separat.

– Ei bine, asta nu-i genul de poveste pe care ai spune-o printr-o scrisoare sau printr-un e-mail. Ai grijă acolo, Johnny! Nu așa de repede. Ușurel. N-a fost ca și când Ozzie și-ar fi luat o nouă slujbă ori s-ar fi mutat în Noua Zeelandă. Nu poți povesti într-un mesaj despre o muncă de felul celei pe care o făcea el.

– A murit pe coasta Italiei? am întrebat din nou, abia înțelegând.

– Da, din câte știm. Nu l-au declarat mort, dar martorii au confirmat că barca s-a scufundat.

– Au reușit s-o recupereze?

– Nu, dusă a fost. Singurul noroc e că a fost singur atunci când s-a scufundat. L-au înghițit valurile.

– Îmi pare rău, Seamus. Ăsta e încă un șoc.

– Tuturor ne pare rău. Viața poate lua niște întorsături ciudate, cu siguranță.

– Nimeni nu l-a iubit mai mult decât tine.

Seamus n-a răspuns nimic. A rămas cu privirea ațintită înainte și cu profilul luminat de faruri. Eu mi-am îngropat fața în blana lui Gottfried și i-am inhalat mirosul, până când am putut să revin din nou la realitate.

Am dormit mai mult decât sperasem. Când m-am trezit, mi-a trebuit o clipă ca să-mi aduc aminte unde eram. Acasă la Bunica, mi-am dat seama în cele din urmă. Casa, veche și plină de farmec, ar fi trebuit modernizată de

zeci de ani, însă era surprinzător de caldă și de liniștită. Bunica prefera tapetul. Aproape fiecare încăpere era decorată într-un stil propriu. Mi-am dat seama că mă aflam în camera de oaspeți a Bunicii după o fotografie care se găsea acolo, aceea a unei doamne îmbrăcate în fustă lungă și pe care un domn cu joben o ajuta să coboare dintr-o trăsură.

Am făcut un duș rapid ca să scap de damful aeroportului, după care am coborât tiptil, îmbrăcată în halatul pufos pe care Bunica mi-l punea întotdeauna la dispoziție. Am găsit-o lucrând în sera cu care conacul se prelungea în partea sa sudică. Sera era echipată cu o balustradă de care să se poată ține Bunica și cu un scaun mobil, foarte reușit făcut, pe care ea îl putea mișca după bunul-plac de-a lungul unei șine. În felul ăsta putea să lucreze stând așezată, iar atunci când avea nevoie să se ridice în picioare putea să se țină de balustradă. Însă ea nu prea mai stătea în picioare, și doar rareori o făcea fără să aibă nevoie de sprijin.

Am intrat. Aerul era cald și dens. Sera era plină de plante. Bunica m-a văzut și mi-a zâmbit. Am mers la ea și am îmbrățișat-o. Ea m-a sărutat pe obraz. Buzele și pielea îi erau moi ca frunza de lăptucă.

– Ai dormit bine? m-a întrebat ea. Zborurile astea pot fi îngrozitor de obositoare.

– Am dormit bine, mulțumesc, Bunico.

– Sună din clopoțelul de pe masă. Gloria o să-ți aducă niște cafea și ceva de mâncare. Face niște brioșe minunate. Nu vrea să-mi spună dacă le face de la zero sau cu vreun produs din comerț, dar, oricum ar fi, sunt gustoase. O să-ți placă de Gloria.

– Nu mi-e prea foame.

– Atunci niște cafea. Tu doar sună din clopoțel.

Am sunat. În câteva minute, Gloria a intrat în seră. Era o femeie voinică și înaltă, cu bărbia pătrată și cu păr castaniu, tuns scurt. Părea să aibă în jur de patruzeci de ani. Purta o bluză viu colorată, o pereche de blugi și niște mocasini. Ducea un mănunchi de tacâmuri de argint pe care, mai mult ca

sigur, le lustruise. În mâini avea niște mănuși de cauciuc de un galben aprins.

– Gloria, ea e Kate. Kate, Gloria.

– Îmi pare bine să te cunosc, Kate. N-am cum să-ți strâng mâna, altfel o să împrăștii toate astea pe-aici, mi-a spus ea ridicând tacâmurile ca să le văd mai bine. Încerc să mă organizez cât mai bine ca să-mi pot termina treaba.

– Gloria, te rog să-i aduci lui Kate o brioșă delicioasă de-a ta atunci când ai o clipă liberă. Ai vrea una cu afine, Kate?

– Ar fi minunat, am zis eu, cedând în fata dorinței Bunicii de a mă face să mănânc brioșa. Era mai ușor așa.

– Și niște cafea neagră. Tot neagră o bei, nu-i așa, Kate?

– Da, mulțumesc.

Gloria a încuviințat din cap și a plecat. Bunica și-a îndreptat foarfeca înspre un copăcel pe care-l îngrijise.

– Copacul ăsta se numește *Metasequoia*. Cunoști soiul?

– Mă tem că nu.

– Eu am aflat amănunte de curând. În limbaj popular, li se spune *Dawn Redwood*. Sunt verii speciei de pe coasta noastră de vest. Botaniștii au crezut că *Metasequoia* era o specie dispărută, până când un biolog chinez a găsit un copac supraviețuitor în Provincia Sichuan. Poate trăi atât pe apă, cât și pe uscat, scuturându-și acele precum un conifer. Descoperirea lui a fost la fel de neașteptată ca și cum cineva ar fi descoperit un dinozaur viu. Acum copacii ăștia s-au împrăștiat încă o dată prin toată lumea. Ador poveștile cu plante. Tu nu?

– Nu le cunosc atât de bine ca tine, Bunico. Dar îmi place să le ascult.

– Ei bine, dacă vrei să stai cu mine, hai să ne așezăm la masă și să discutăm așa cum trebuie. Sunt sigură că Seamus ți-a dat detalii. Au fost niște zile dureroase. L-am visat în fiecare noapte de când am primit vestea. Niște vise foarte aievea. Mai c-aș fi zis că era în aceeași cameră cu mine.

Am ținut-o de braț și ne-am îndreptat încetișor către masa de răchită din mijlocul serei. Mergea mai instabil decât înainte și am băgat de seamă că vârsta o prinsese subtil din urmă. Părul îi era complet albit, iar cerceii de alamă cu diamante arătau prea mari pentru fața ei delicată. În timp ce înaintam alături de ea, am încercat să-i calculez vârsta, dar n-am reușit să-mi adun gândurile. A trebuit s-o ajut să se așeze. S-a lăsat să cadă de la câțiva centimetri depărtare. Cineva îi pusese o pernuță pe scaun anume pentru asta.

– Iată-ne ajunse. Nu-mi place ca oamenii să mănânce în poală decât dacă sunt la picnic și nu se poate altfel. Eu n-am făcut-o niciodată. Dar probabil că mă senilizez. Acum lasă-mă să mă uit la tine. Ești frumoasă, Kate. Te-ai maturizat. Nu mai ești fată, ci femeie. Dar ai rămas la fel de proaspătă și de drăguță. Chiar și mai drăguță decât înainte. Te-ai transformat într-o frumusețe. Nu li se întâmplă tuturor femeilor, știi asta, nu? Unele opun rezistență.

– Îți mulțumesc, Bunico. Și tu arăți bine.

– Ei, aș, arăt ca o țestoasă bătrână. Am o coafeză nouă acum. A încercat să mă mai învioreze cu trucul ăsta cu șuvițele, despre care se presupune că ar scoate albul în evidență, dar nu cred că funcționează. Însă coafeza îmi spune cele mai scandaloase povești, așa că mă duc la ea cât de des pot. Știe mai multe despre divorțuri decât oricine altcineva.

– Povestește-mi despre Ozzie, Bunico.

S-a uitat la mine. Ochii i s-au umplut de lacrimi. Înainte să poată începe, Gloria s-a întors cu cafeaua și cu brioșa. Ambele miroseau delicios. Gloria le-a pus pe masă în fața mea, împreună cu un șervet de un alb imaculat în care era învelită o furculiță greoaie. Îmi mai adusese și niște suc de portocale.

– Îți mulțumesc, Gloria. Arată splendid!

– Sper să-ți placă, mi-a răspuns ea, după care a ieșit grăbită din încăpere.

– E puțin timidă cu oamenii noi, a spus Bunica, așezând foarfeca pe masă. O să-ți spun ce știu, Kate. Dar nu-i mare lucru.

– Seamus mi-a zis că *Ferriter* s-a scufundat pe coasta Italiei.

A încuviințat din cap.

– Pe lângă Sicilia. Nu cunosc detalii. Nu cred că le cunoaște nimeni. Aparent, refugiații ajung pe țărmurile Siciliei pe tot parcursul verii. Se numește „sezonul debarcărilor". Din câte am înțeles, sunt luați în custodie și li se permite să rămână. S-a iscat o furtună, iar barca s-a scufundat. Oficialii italieni știau că Ozzie îi ajuta pe refugiați să ajungă pe pământ italian. Îmi închipui că nu le era prea drag. Din punct de vedere politic, situația e dificilă oricum ai privi-o. S-a spus despre el că ar fi avut dușmani. Ozzie nu era genul de om care să-și țină părerile doar pentru el atunci când vedea o nedreptate.

– Cine a informat autoritățile despre Ozzie? De unde s-a știut...?

– E greu de aflat astfel de detalii. Refugiații seacă economia Italiei, care și așa stagnează. Ăsta ar fi unul dintre neajunsuri. Nu pot să-mi dau cu părerea, draga mea, totul pare de pe altă lume. E o chestiune politică încurcată. Sau, mai bine zis, o problemă umanitară.

– Dar de ce se afla Ozzie acolo?

M-a privit lung o vreme. Abia reușeam să-mi stăpânesc tremurul nervos și dureros din stomac. M-am întins după cafeaua adusă de Gloria. Era neagră, fierbinte și mă ajuta să mă concentrez. Aveam impresia că urma să mi se spună un adevăr greu de digerat. De fapt, eram sigură de asta.

– Voia să-și răscumpere păcatele, Kate, mi-a spus Bunica încetișor. Credeam că știai asta. E vorba de crucea pe care a trebuit s-o poarte dintotdeauna.

– Ce păcate?

– Păcatul războiului. Păcatul uciderii. Păcatul armelor.

– N-a vrut să-mi vorbească despre asta. Nu mi-a spus niciodată nimic despre ceea ce a făcut în Afganistan.

– Nici n-ar fi putut. Era prea mult pentru el. Știai că a fost martor la moartea a doi băieți, și că băieții aceia au murit ca urmare a unui ordin dat de el?

– Ce ordin?

– Unul obișnuit. Nimic extraordinar. Aparent, câțiva băieți își făcuseră obiceiul să joace fotbal în apropierea uneia dintre bazele militare. Ozzie le-a spus că trebuia să meargă să se joace în altă parte. Regulamentele interziceau prezența copiilor în preajma bazei. El iubea copiii, așa că nu din răutate le-a zis să plece. Niște soldați le dăruiseră băieților mingi de fotbal, ceea ce era mare lucru pentru ei. Băieții au fost nevoiți să plece în altă parte; mai târziu, în aceeași zi, pe când se jucau, mingea i-a dus pe un câmp minat. Cei doi băieți care fugiseră după minge au sărit în aer. Părți dipurile lor au fost aruncate de explozie pe clădiri și prin copaci. Ozzie îi cunoștea pe băieți. Ordinul lui le-a adus moartea.

– O, Doamne, am șoptit.

Ce mai era de zis după asemenea vești? Bunica a tăcut, lăsându-mi timp să pătrund înțelesul povestirii ei.

– Închipuie-ți că ai fi avut un rol în uciderea a doi băieți. Cum ți-ai mai fi continuat viața din acel punct, Kate? Ăsta era păcatul pe care-l avea Ozzie pe suflet. Cu toții am săvârșit câte un păcat, poate chiar mai multe. Ozzie s-a întors din război un alt om. O știa și el. Lumina dinlăuntrul lui se stinsese. Tu i-ai reaprins-o.

– Nu știam asta.

– M-a pus să jur că aveam să păstrez secretul. Mi-a spus că singura condiție ca să-mi împărtășească secretul ăsta era să nu-l trădez niciodată. Însă cred că promisiunea nu mai e valabilă acum. Ozzie ducea o mare povară, Kate. O povară pe care n-o mai putea suporta. Lua medicamente. Nu știu ce anume, dar era îngrijorat că-l ucideau lent. Și, firește, mai trecuse și prin altele, sunt sigură. Cum poate un om atât de plin de viață să se împace cu ideea că a adus atâta moarte pe lume?

– De-asta s-a dus în Mediterana să ajute?

– Da, așa cred. Nu te poți lupta cu păcatul uciderii decât dacă salvezi vieți. Bănuiesc că asta a fost în mintea lui. N-ai cum să știi sigur de ce omul face una sau alta. Viața ajunsese pentru Ozzie o durere continuă, căci trăia obsedat de gândul că ordinul dat de el îi omorâse pe băieți. Și cum să fi simțit altfel? Unde mai pui că povestea cu băieții a fost doar una dintre grozăviile pe care le-a trăit în război. Era soldat. Și încă unul nemilos, așa mi s-a zis. Știi ce se spune? Că există o victimă și de-o parte și de cealaltă a glonțului. Ozzie era un bun soldat. A trecut și prin niște probleme de familie, așa cum, de altfel, ni se întâmplă tuturor, iar la toate astea s-a adăugat și felul lui de-a fi. Întotdeauna e mult prea complicat și, de fapt, nici nu poți să te pui în pielea altuia. Un lucru foarte dureros pentru unul poate fi mai ușor de îndurat pentru altul. N-ai cum să estimezi așa ceva. Nu poți decât să fii empatic. Față de toți oamenii pe care-i întâlnești.

Mi-am îngropat fața în mâini. Nu știam dacă-mi venea să plâng sau să urlu. Mă simțeam găunoasă și golită pe dinăuntru de tot ce era esențial în sângele meu. În timpul scurtei noastre căsnicii fusesem atât de concentrată pe propriile mele nevoi, pe jalnica mea carieră academică, pe nevoia de ordine, încât nu înțelesesem niciodată ce nevoi aș fi putut să-i împlinesc eu lui. Nu-i înțelesesem niciodată durerea. Nu cu adevărat. Nu pe deplin. Mă agățasem de o idee despre cum ar fi trebuit să fie o căsnicie, despre direcția în care ar fi trebuit ea să se îndrepte, și astfel pierdusem contactul cu realitatea vieții de zi cu zi. Îl iubeam, da, eram sigură de asta. Eram absolut sigură. Dar nu-i arătasem iubire, nu-l văzusem pe el, iar asta, mi-am dat eu seama, fusese păcatul meu. Cu care trebuia de-acum să trăiesc pe conștiință.

– Mă simt atât de prost, am spus eu atunci când mi-am recăpătat vocea. Simt că parcă nici nu l-am cunoscut. Nu cu adevărat. Nu așa cum ar fi trebuit.

– Te-a iubit, Kate. Doar asta trebuie să-ți amintești.

– Trebuie să-mi amintesc mai mult decât atât, Bunico. Am greșit încă de la început. Eram o fată superficială, stupidă, care credea că o altă ființă omenească trebuia să i se potrivească în niște privințe absurde. O urăsc pe fata aceea. O urăsc din tot sufletul.

– Cu toții învățăm pe parcurs. Și cu toții ne purtăm povara păcatelor, Kate. Mai mult decât ai crede. Ideea e să ne iertăm pe noi înșine. Ozzie n-a fost în stare. Poate că păcatele lui erau cu mult prea mari. Ce poate îndura unul poate fi prea mult pentru altul. Însă cu toții ne străduim, măcar.

– Nu l-am înțeles, Bunico. Nu l-am înțeles cu adevărat. Asta mă doare. Am fost superficială și fără minte.

– Ba l-ai înțeles. Atât cât a înțeles și el din tine. O parte, o fațetă. Nu trebuie să facem din Ozzie un sfânt. El ar fi primul care să-ți spună cu ce a greșit. Nu te-a învinovățit niciodată pentru că te-ai întors în America. Dimpotrivă, a înțeles. L-a durut, firește, dar ți-a înțeles motivele.

– Nici nu știu dacă am avut vreun motiv. Nici măcar unul. Cred că m-a lăsat s-o termin cu el ca să nu mă mai deranjeze. Nici nu știu dacă am avut vreun motiv să...

– Ți-ai luat viața în propriile mâini. Nu te învinovăți pentru asta. Soțul meu obișnuia să spună că fiecare navighează pe propria lui barcă și că uneori bărcile noastre se intersectează, iar o velă îi ia vântul celeilalte. Ozzie avea o velă mare și probabil că te-ai temut să nu-ți ia tot vântul de care aveai nevoie ca să navighezi pe propria-ți cale. Acum mănâncă ceva și bea niște cafea. Viața merge înainte. În timpul ședерii tale aici, vor veni niște avocați ca să discute cu tine. Cu excepția câtorva lucruri personale pe care i le-a lăsat lui Seamus, ai dreptul la tot ceea ce-a strâns în viața asta. N-a încetat niciodată să te considere soția lui.

Aburul cafelei s-a înălțat în razele de soare ce străbăteau sera.

– E prea mult, am zis eu în șoaptă.

– E așa cum e. La est de soare, la vest de lună.

– Ce înseamnă asta? am întrebat.

– E dintr-o poveste pe care obișnuiam să i-o citesc lui Ozzie când era mic. Despre un urs polar și un pescar. Un basm nordic, cred. Acolo se depăna povestea: la est de soare, la vest de lună. Era o expresie care ne plăcea mie și lui Ozzie, așa că ne-o repetam mereu unul altuia.

Ochii i s-au umezit din pricina amintirii. Am tras adânc aer în piept și am sorbit din cafea. Era o cafea bună, intensă, aromată și fierbinte.

– Averea lui, după ce toate documentele vor fi puse în ordine, ar putea fi estimată undeva la 1,6 – 1,7 milioane de euro. Dar încă îi analizăm proprietățile. Nora Crean ne-a sugerat să aflăm ce ar presupune să-l declarăm mort *in absentia*. E o tactică juridică al cărei scop e ca el să poată fi declarat mort înainte să treacă termenul de șapte ani prevăzut de lege. Încă suntem în discuții, dar e o mișcare destul de logică. Era un om destul de avut, doamnă Moreton. Mi s-a spus că nu trăia ca atare, dar că avea bani puși deoparte. Prefera bunurile lichide, fără investiții masive la bursă. Avea un teren la Dingle, dar despre acela știți. Mai cumpărase niște pământ și în Ontario, Canada. O proprietate pe malul unui lac. Treizeci de acri de pădure. Cred că acestea sunt singurele proprietăți imobiliare pe care le deținea.

Mă aflam la biroul de avocatură Peal, Simmons și Hassleton. Era un spațiu înțesat de mobilier tapițat cu piele și în care trona un ceas de pe vremuri, al cărui ticăit sonor ne amintea tuturor de faptul că eram muritori. O firmă cu importanță și rezonanță istorice, după cum mă asigurase Bunica. Robert Smith, un bărbat comun, cu un nume comun, stătea dinaintea mea la un birou mare din lemn de stejar. Era înalt și slab, amintindu-mi de o pasăre care s-ar fi aplecat înainte ca să înhațe un vierme. În creștetul capului nu mai avea păr; în schimb îi creșteau două smocuri deasupra urechilor, ca niște paranteze care să compenseze goliciunea de la mijloc. Purta un costum gri și o cravată albastră, strânsă bine în jurul gâtului. Părea să aibă în jur de patruzeci și cinci de ani. Hârtiile se mișcau la atingerea mâinilor lui precum niște animale dresate, gata să-i îndeplinească orice poruncă.

– Înțeleg că vă e greu să auziți toate astea de la prima ședință, doamnă Moreton. E vorba despre o grămadă de informații. Aveți întrebări referitoare la cele discutate până acum?

– Te rog, spune-mi Kate.

El a încuviințat din cap. Deja îi cerusem de trei ori să-mi spună Kate. Însă formalismul era adânc înrădăcinat în el. De altfel, o trăsătură pozitivă la un avocat. O persoană care ține la rigorile sociale e meticuloasă și cu actele care-i trec prin mâini.

Mi-a zâmbit și a început să bată cu degetele în hârtiile din fața lui.

– Foarte bine. Ai tot timpul să citești documentele. Eu nu încerc decât să-ți prezint cât mai bine situația.

– Sinceră să fiu, sunt șocată.

El a strâns din buze și a dat din cap.

– Părinții i-au lăsat o sumă considerabilă de bani la moartea lor. Bani care au fost în grija bunicii lui și care s-au înmulțit. Răposatul tău soț nu era genul de om chibzuit cu finanțele, așa că i-a lăsat pe alții să se îngrijească de acești bani. În cazul de față, hotărârea luată de el a avut rezultate minunate. Firește, bunica lui e bine-cunoscută; de altfel, e un personaj important în sine. A avut oameni pricepuți care să se îngrijească de bani.

– Sunt uimită. Nu așa îl vedeam pe Ozzie.

– Dacă îmi permiți să filosofez o clipă, mi-a spus el înclinându-se și mai mult în față, banii sunt fascinanți. Și nu mă refer la bancnote și la monede în sine, ci la ceea ce reprezintă ele. Mi-am petrecut întreaga viață lucrând cu oamenii și cu modul lor de a se raporta la bani. Unii sunt ca niște balauri din povești. Stau pe grămada de aur și cunosc greutatea fiecărui galben. Amenință pe oricine se apropie de averea lor. Alții – și l-aș include și pe domnul Ferriter în această categorie – văd banii ca pe o cămară. Câteva conserve pe un raft, la care să poată recurge în cazul în care viața îi lasă flămânzi. El s-a descurcat bine, dar nu l-a interesat niciodată banul în sine, nici înmulțirea lui. Doar niște conserve pe un raft, eu așa văd toată situația.

– Îți mulțumesc pentru metaforă, Robert.

Și-a deschis brațele în semn de „cu plăcere“. În multe privințe, era parodia perfectă a unui avocat. Îmi plăcea de el. Simțeam că puteam să-i pun mai multe întrebări, dar nu știam ce-mi mai rămăsese de aflat.

– Transferul moștenirii va lua ceva timp, a continuat el. Documente către autorități și alte lucruri de genul ăsta. Ai nevoie de bani acum?

– Nu neapărat.

– Firma noastră îți poate da un avans din viitoarea ta avere. Ține minte asta. Avem datele tale de contact și te vom căuta de îndată ce apar informații noi. Pentru moment, ți-ai făcut o idee despre averea răposatului. Sper că ești mulțumită. Și nu e un blestem, să știi, să-ți fie lăsată o moștenire. Dimpotrivă, bucură-te de ea. Sunt sigur că asta și-ar fi dorit domnul Ferriter.

– Da, mulțumesc. Am să mă străduiesc. Conserve pe un raft. O să țin minte asta.

M-am ridicat. S-a ridicat și el. Cred că măsura pe puțin 1,90 metri. Atunci când s-a ridicat, un nasture de la sacou i s-a prins de marginea biroului și s-a rupt. El a zâmbit.

– A fost o plăcere să te cunosc, mi-a zis, întinzându-mi peste birou dosarul pe care îl întocmise. Cheile de la cabană sunt înăuntru. Dacă te mai putem ajuta cu ceva, te rog să ne anunți.

Am dat mâna. Pe când plecam, înclinând din cap și zâmbindu-le celorlalți avocați și asistenți care, la rândul lor, își înclinau capetele și-mi zâmbeau, ceasul a anunțat ora patru. Am numărat fiecare bătaie. Am ieșit din nou pe străzile animate ale Dublinului, iar bătăile ceasului încă îmi răsunau în cap.

Capitolul 31

L-am luat pe Gottfried cu mine la colibă. Stătea pe scaunul din stânga al mașinii mele închiriate. Seamus insistase să mă ducă el, sau măcar Johnny,

dar i-am replicat cu aceeași insistență că trebuia să fac asta de una singură. Nora îl repezise, zicându-i să mă lase să fac după cum simțeam. Drept compromis, Seamus mi-a spus să-l iau pe Gottfried ca să-mi țină de urât. M-am bucurat. Într-un fel, abia așteptam să plec, ca să rămân singură cu gândurile mele. Așa că m-au lăsat în pace.

Mi-am amintit drumul și traseele cu ușurință. Nici n-a trebuit să mă concentrez prea mult. Când am ajuns pe poteca acoperită de iarbă care ducea la platoul stâncos ce dădea înspre mare – locul unde cândva eu și Ozzie trăiserăm ca soț și soție –, mi-am dat seama pe dată că lucrurile se schimbaseră. În primul rând, poteca nu mai era doar de pământ. Ozzie sau altcineva o transformase într-o alee presărată cu pietriș, astfel încât iarba alunecoasă și noroiul să nu mai fie o problemă. Era prima dintre multele îmbunătățiri pe care le-am observat. După mai puțin de douăzeci de metri, am zărit coliba.

Am înțeles că asta era coliba la care visase Ozzie. Așa și-o imaginase în toți anii aceia. Mâinile lui o aduseseră, până la urmă, la viață. Îi desenaseră conturul pe orizontul pal al cerului de seară, cu marea care se întindea dedesubt precum o fustă bătută de vânt și murmura tainic către coliba pe care plănuiserăm s-o locuim împreună.

Am început să plâng. Fără scâncete, fără strigăte de durere. În schimb, simțeam că renunțasem la ceva valoros și de neînlocuit. Îl judecasem greșit pe Ozzie. Înțelegeam lucrul ăsta atât de simplu cu fiecare centimetru cu care înainta mașina. În cele din urmă, promisiunea pe care o reprezenta coliba fusese adusă la îndeplinire. Era o căsuță de vis, vopsită în alb, cu ferestre rotunde și cu acoperiș de trestie și stuf. Linii simple, forme și culori modeste. Un cămin pe un deal de unde se vedeau golful Dingle și Marea Celtică.

– El a coit asta, i-am șoptit lui Gottfried. Cred că a coit-o pentru noi.

Mi-am îngropat fața în blana moale a lui Gottfried și l-am strâns în brațe. Însă Gottfried se mișca nerăbdător. Voia să meargă să-l găsească pe Ozzie. I-am deschis portiera și a sărit afară. L-am urmat. Mirosul mării se simțea

peste tot. Pescărușii zburau de la alee până jos, pe plajă. Vântul îi împingea înapoi către uscat, iar ei zburau împotriva lui, țâșnind spre mare.

Nu văzusem fotografii ale colibei așa cum arăta ea acum. Ozzie rămăsese tăcut și distant. În cel de-al doilea an de la despărțirea noastră îi trimisesem o felicitare de Crăciun, transmițându-i gânduri bune lui, Norei, lui Seamus și lui Gottfried, însă felicitarea îmi fusese înapoiată cu plicul intact. Ozzie dispăruse din viața mea precum o bucată de țesut îndepărtată chirurgical. Iar eu ce făcusem în privința asta? Îmi spusesem că așa era cel mai bine. Că așa ar fi făcut orice om rațional. Făcusem o pasiune pentru Ozzie, însă mă despărțisem de el crezând că nu era genul de bărbat cu care să-ți poți petrece restul vieții.

Acum îmi venea să mă scuip. Mă blestemam. Mă uram pentru că-i lipisem o etichetă doar ca să mă pot convinge pe mine însămi că nu era bărbatul de care aveam nevoie.

– Ce frumos e, i-am șoptit lui Gottfried, însă el deja se pusese pe adulmecat, sperând, probabil, că Ozzie avea să vină pe cărare, cu părul ud, cu pielea sărată și rece de la apa mării.

Chiar *era* frumoasă coliba. Avea stil și te cucerea, era imaginea actualizată a unui tipar străvechi. În lumina apusului, m-am apropiat încet de ea și am simțit că ajunseserăm acasă. Fiecare centimetru, fiecare unghi al clădirii spunea ceva despre Ozzie. Mi-l închipuiam acolo muncind, muncind și iar muncind, modelând coliba din pietrele și lutul dimprejur. Îl pusesem la îndoială. Iar el, în tot acest timp, dispusese de o mică avere. Ar fi putut să angajeze coctori, ar fi putut termina coliba în doar câteva luni, dar nu voise s-o facă. Își dorise s-o ridice cu propriile-i mâini. Știam acum că și asta fusese una dintre încercările lui de a se întoarce la partea luminoasă a vieții. Coliba reprezenta un zid. Unul ridicat împotriva acelei bombe care împrăștiase mădularele unor copii printre crengile copacilor dintr-un pustiu afgan. În rotunjimea ferestrelor colibei, Ozzie încercase să regăsească simetria și calmul pe care războiul i le răpise.

Am descuiat cu cheia din pachetul pe care mi-l dăduse Robert Smith. Ușa s-a deschis cu ușurință. Am pășit înăuntru și am văzut perfecțiunea interiorului. Poate că dacă aș fi fost un alt gen de femeie n-aș fi gustat stilul acela, însă simplitatea, puritatea și continuitatea liniilor mi se potriveau întocmai. Unul dintre amănuntele care îmi plăceau la poveștile despre insulele Blasket era descrierea colibelor. Precum cea de față, erau albe și lipsite de podoabe, cu podele neacoperite, care uneori erau simple dușumele de pământ, și având pe peretele din spate nelipsitul cămin luminat de strălucirea focului. Ozzie preluase la perfecție toată acea întocmire. Înăuntru se găseau cinci scaune cu spătare făcute din bețe, care înconjurau o masă rotundă din lemn de stejar. Mi le-am închipuit așezate astfel încât cineva să poată ședea în fața focului. Liniștea nespusă dintre pereții colibei părea anume făcută ca să fie tulburată de veselia celor care ar fi locuit-o. Marea aștepta afară, împrumutând culoarea ierbii înalte ce cobora până la ea de pe costișa dealului.

Renunțasem la toate astea. Renunțasem la Ozzie.

L-am chemat pe Gottfried în casă și i-am turnat apă într-un castronel. Ozzie lăsase lemne de foc lângă cămin. Am găsit niște hârtie de care m-am ajutat ca să aprind focul. M-am așezat pe vine și am privit cum creșteau flăcările. Cândva, o fată fără minte ceruse perfecțiunea de la iubitul ei și nu fusese atât de puternică încât să-i rămână alături. Cu toate că el fusese plin de bunătate, de dragoste și de poftă de viață. Mă durea să mă gândesc la acea fată; mă durea să mi-o închipui atât de autosuficientă, atât de sigură de cunoștințele ei. Am mai pus niște lemne pe foc, iar apoi, știind că n-avea să se stingă, am luat două perne de pe pat, le-am așezat lângă cămin și am petrecut multă vreme privind cum flăcările alungau întunericul de afară. Gottfried a venit și s-a așezat lângă mine. L-am cuprins cu brațele, dar n-am mai plâns. Nu mai puteam s-o fac.

Atunci când m-am trezit mi-era foame, sete și eram dezorientată. Lumina lunii pătrundea prin ferestre. N-am aprins lumina. În schimb, am mai pus

lemne pe foc și am ieșit din colibă ca să-l las pe Gottfried să-și facă plimbarea. În timp ce-l așteptam, un glas s-a ridicat din adâncul inimii mele. Mi-a năpădit-o până ce s-a revărsat din ea. La început părea ceva absurd, însă apoi a prins putere și și-a croit drum prin mine, ducând cu el forța femeilor din insulele Blasket care îngenunchează plângându-și bărbații morți pe mare, copiii morți la naștere, bătrânii ale căror capete deveneau la fel de ușoare și de moi ca și pernele pe care și le așezaseră ca să-și dea ultima suflare. Din mine a țâșnit un țipăt prelung de durere, un glas care nu era decât o parte a glasului meu, și am privit cum norii treceau prin fața lunii, și am zărit marea care asculta și care mi-a purtat strigătul pe valurile ei.

SCRISOAREA A ȘASEA

Théid mé suas ar an cnoc is airde
Féach an bhfeic mé fear a' bháta.
An dtig tú anocht, nó an dtig tú amárach?

(M-am urcat pe cel mai înalt deal
Să văd dacă-l zăresc pe luntraș.
Vei veni diseară sau vei veni mâine?)

Capitolul 32

Am găsit acel mesaj din întâmplare. Petrecusem singură o săptămână în colibă, neavându-l lângă mine decât pe Gottfried. N-am făcut altceva decât să dorm, să aprind focul și să merg în plimbări lungi. Mâncam fără poftă. Îl citeam pe Yeats, așa cum eu și Ozzie obișnuiserăm cândva s-o facem împreună. Seamus m-a sunat de două ori, iar Nora o dată. Le-am vorbit calm și rațional, deși nu așa mă simțeam. În cea de a treia zi a sunat

Lawrence, însă n-am avut inimă să-i răspund. Mi-a lăsat un mesaj plin de căldură în care mi-a urat numai bine și mi-a spus că spera ca lucrurile să se aranjeze cât mai convenabil, apoi mi-a vorbit câteva minute despre apariția lui în talk-show-ul *Întâlnire cu presa*. Mersese mai bine decât își imaginase, astfel că primea în continuu mesaje și invitații la alte dezbateri. Era uimitor, spunea el, cât de mult putea să însemne o singură apariție la o emisiune televizată...

Am șters mesajul înainte ca el să termine de vorbit.

Am luat legătura cu decanul meu și cu șeful departamentului. Am aranjat să-mi mut cursurile online. Vorbind cu ei, mi-am dat seama că știau că urma să fac o treabă proastă cu ultimele cursuri. Dar n-aveam ce face. M-am dus de mai multe ori la o pensiune și am plătit o taxă de douăzeci de euro pentru conexiunea la internet. Însă n-aveam nici un chef să predau, iar studenții au simțit starea în care eram. Am târât-o așa până ce am terminat cu ele.

Am căutat prin colibă semne din vremea în care Ozzie locuise acolo. Nu lăsase cine știe ce în urmă. Avea un birou unde își ținea facturile și alte mărunțișuri, o bibliotecă cu vreo două sute de cărți de toate felurile și un dulap în care-și lăsase câteva haine. De acolo am luat două pulovere; pe unul îl purtam drept cămașă de noapte, iar pe celălalt îl țineam împăturit sub perna pe care el își pusese capul. În felul ăsta încă mai simțeam ceva din mirosul lui.

Am petrecut o zi și jumătate căutând tot ce se putea găsi despre dispariția *Ferriter*-ului. N-am descoperit mare lucru; nu fusese decât o altă pierdere printre cele pe care le implica acea migrație oribilă, din Africa spre Europa, a africanilor din vest, a sirienilor și a eritreenilor. Nu știam aproape nimic despre rutele migrației, despre groaznicele răsturnări ale bărcilor, despre copiii care trăiau mâncând pastă de dinți. Unele dintre poze le recunoșteam, fiindcă ajunseseră virale: un copil sirian mort, cu fața în jos, pe o plajă din Italia, imaginea oribilă a unei bărci cu copastia deschisă, înghițită de valuri,

o bătrână parcă din timpuri străvechi, care privea țintă în obiectiv cu ochi goi și obosiți.

Aproape fără să vreau, mi-am făcut în minte planul de a merge în Italia. Treptat, mi-am dat seama că eram în stare s-o fac. Puteam să merg în Italia și să văd tot ce văzuse și Ozzie. Puteam să întreb de el și de *Ferriter*. Nu mă credeam vreo Nancy Drew, vreo detectivă talentată care să adune indicii, însă trebuia să mă duc. Trebuia să văd tot ce se putea vedea și trebuia să ajung acolo cât mai repede, înainte ca amintirea lui Ozzie să se estompeze în mințile oamenilor. Pe cât posibil, trebuia să văd cu ochii mei toate cele pe care le văzuse și el cu ochii lui.

În ziua de dinaintea plecării mele în Italia, am descoperit că lăsase un mesaj. Îl scrisese pe muchia de sus a jumătății inferioare a ușii de lemn în stil danez a colibei – pe scândura pe care ți-ai sprijini coatele dacă ai vrea să te uiți afară atunci când partea de sus e deschisă. Deschisesem ușa de zeci de ori fără să observ mesajul scris cu litere negre. Era creionat în așa fel încât să se confunde cu textura lemnului, și spunea astfel: *M-am urcat pe cel mai înalt deal/Să văd dacă-l zăresc pe luntraș./Vei veni diseară sau vei veni mâine?*

Mi-am trecut degetele peste scris. N-am plâns. Dar știam că mesajul era pentru mine. Mă așteptase. L-am citit din nou și am privit către mare. L-am citit iar și iar, până când mi s-a întipărit în minte ca săpat cu fierul roșu.

Aproape că uitasem de piatra cea roșcată de pe cărare. O văzusem de mii de ori, dar n-o mișcasem niciodată din loc ca să văd dacă Ozzie chiar pusese bani acolo sau nu. L-am scos pe Gottfried la o scurtă plimbare, luând cu mine și o lopată cu care să ridic piatra. Era grea, cam de mărimea unei mingi de fotbal, doar că mai lată la bază, și era bine înțepenită în pământ. Iarba crescuse de jur împrejurul ei, așa că a trebuit să mă urc pe partea din spate a plăcii lopeții ca să pot să mișc, cu vârful uneltei, piatra de deasupra. Gottfried voia să ajute, așa că a trebuit să-l dau la o parte ca nu cumva să-i prind lăbuțele în timp ce înfigeam lopata sub piatră. Folosindu-mă de toată forța și greutatea mea, am reușit s-o întorc. Gaura lăsată de ea era goală.

Dacă asta fusese ascunzătoarea de bani a lui Ozzie, era limpede că el luase banii de acolo. Am așezat piatra la loc. Iarba s-a întins ca să-și revendice dreptul asupra ei.

Am încuiat coliba. Apoi am rămas multă vreme privind înspre golf. M-am lăsat în genunchi lângă Gottfried și l-am cuprins cu un braț. *Vei veni diseară sau vei veni mâine?* Tot ce știam despre dragoste părea cuprins în acele cuvinte.

– Mi se pare ciudat să vorbim prin internet, am zis eu.

Dr. Kaufman a încuviințat din cap.

– Așa e la început. Dar mulți dintre clienții mei preferă asta. E mai bine decât la telefon. Măcar așa ne putem vedea.

– Da, cred că așa e.

A tăcut. Mereu tăcea în loc să propună un subiect de discuție. Era timpul meu, erau subiectele mele. Stăteam pe marginea patului din camera unui hotel din Dublin, cu laptopul pe genunchi. Urma să zbor la Roma a doua zi. Îmi luasem rămas-bun de la Seamus și de la Nora, la fel și de la Gottfried. Mergeam în Italia fără un plan anume, exceptând-o pe Milly, prietena mea dragă și bună, care fusese de acord să vină cu mine dacă reușea să-și facă timp. Urma ca eu să plătesc costurile călătoriei pentru amândouă. Ca să merg în Italia, chiar aveam nevoie de Milly. Însă odată stabilite toate astea, tot mă simțeam pierdută și chiar un pic nebună. Le spusesem și lui Milly, și lui dr. Kaufman că așa mă simțeam.

– „Nebună“ nu-i cuvântul potrivit, nu-i așa? m-a întrebat ea. Probabil că nici nu-i corect politic. Nu cred că ne mai referim la oameni ca la niște nebuni. Asta aparține trecutului, din fericire.

– Vreau să spun derutată, răvășită. O mie de alte stări.

– E de înțeles.

– Mă tot întreb dacă acum sunt văduvă. Sau nu sunt văduvă până când Ozzie nu e declarat mort în mod oficial?

– Cred că mai degrabă se aplică ceea ce-ai spus la urmă. Sincer vorbind, nu știu.

– Mă tot întreb cum să capăt răspunsul la o astfel de întrebare. N-are nici o legătură cu ceea ce fac, dar, cumva, nu reușesc să-mi scot asta din minte. Am întrebat-o până și pe Siri, dar n-a venit cu vreun răspuns inteligibil.

– E atât de important pentru tine să știi dacă ești văduvă?

– Nu știu de ce, dar răspunsul e „da".

Ea n-a mai spus nimic. Îmi venea s-o rog să-și întoarcă monitorul către grădină, ca să văd păsările. Dar am continuat:

– Măcar așa aș avea un rol în viața lui. Sau în moartea lui, dacă se poate spune astfel.

– Ce însemnătate ar avea lucrul ăsta pentru tine?

– Nu știu. Un înțeles la nivel social.

– Un fel de aprobare din partea societății?

– Știu că sună ridicol. Probabil că-i doar un mod de a mă simți încă legată de el.

Ea m-a privit lung, dar n-a zis nimic.

– Mi-a lăsat totul.

– Mi-ai spus. Și asta cum te face să te simți?

– Oribil. Onorată. Furioasă. Uneori, mi se pare că n-a fost drept din partea lui să-mi lase totul. Să am o parte din el cu mine pentru tot restul vieții. În felul ăsta, n-o să mă desprind niciodată de amintirea lui.

– Vrei să treci mai departe? Cu o clipă în urmă nu voiai să știi decât dacă ești văduva lui sau nu.

– Nu știu ce vreau. Mi-e dor de el. Mă întreb dacă n-am făcut o greșeală cumplită părăsindu-l.

Ea n-a făcut nici un comentariu. S-a mulțumit să privească placid în ecranul computerului.

– Cunoști expresia *Nu știi ce ai până ce nu l-ai pierdut*? E dintr-un cântec[16], am spus eu.

– *Au pavat raiul, loc de parcare l-au făcut*, a continuat numaidecât dr. Kaufman.

Era ciudat s-o aud citând un vers dintr-o piesă rock. Am așteptat să zâmbească, însă n-a făcut-o.

– Da, ăsta-i cântecul. Asta mă tot întreb. Regret felul în care s-a sfârșit căsnicia noastră. Regret că nu l-am înțeles mai bine pe Ozzie.

– Întotdeauna e mai ușor să fii înțelept după ce a trecut un moment critic. Atunci când te-ai hotărât să-l părăsești nu știai anumite lucruri pe care acum le știi.

– Așa să fie? L-am avut pe bărbatul ăsta remarcabil în viața mea, pe soțul meu, iar eu am fugit la prima neplăcere. La primul semn de nepotrivire dintre noi. Aveam o idee oarecum așezată despre felul în care trebuia să decurgă viața mea. Așa că făceam orice pentru ca viața și ideea să se suprapună. Asta mă doare. Mă simt de parcă am fost o fetiță răsfățată care n-a văzut tocmai lucrul de sub nasul ei. Am avut parte de o iubire plină de pasiune, iar eu am schimbat-o pe o pereche de șosete călduroase.

Ea n-a spus nimic. Mă simțeam ametită și cu lacrimile gata să-mi curgă. Am încercat să-mi amintesc când mâncasem ultima oară. Îmi venea greu să țin socoteala unor astfel de lucruri. Milly m-ar fi ajutat cu așa ceva, m-ar fi luat sub aripa ei protectoare.

Vei veni diseară? Sau vei veni mâine?

– Ai citit *Vălul pictat*, de Somerset Maugham? m-a întrebat dr. Kaufman câteva clipe mai târziu. Dacă nu, îți recomand s-o citești.

– De ce? Despre ce e?

– E o poveste asemănătoare cu a ta. O tânără, frivolă și adulteră, e dusă de soțul ei într-o regiune izolată a Chinei. Ea devine plictisită, apatică și nefericită. Tânjește după viața pe care o avea înainte. Soțul ei nu-i nici pe departe bărbatul cu care ea avusese o aventură. Lui îi lipsesc strălucirea și charisma pe care le avea din belșug fostul ei iubit. Izbucnește o molimă. E afectată școala locală – ca, de altfel, întreaga comunitate. Din plictiseală, se

duce să dea o mână de ajutor la școală, iar acolo aude vorbindu-se despre soțul ei într-o cu totul altă manieră față de ceea ce-și închipuise ea. Pentru călugărițele și infirmierele de acolo, soțul ei e un fel de sfânt. Un om bun. Trăsăturile pe care ea cu greu le acceptă la el sunt tocmai acelea care-l fac un binefăcător neobosit, un om care face mari eforturi ca să-i ajute pe cei de la marginea societății. În timp, ea își dă seama că s-a îndrăgostit de soțul ei, acum că l-a văzut cu adevărat.

– Și ce se întâmplă?

– Nu vreau în nici un caz să spun că ești frivolă sau adulteră. Nu mă înțelege greșit. Dar asta-i o poveste despre reevaluare, asemănătoare cu a ta. Să-ți spun cum se termină?

– Da, vă rog.

– El moare. E literatură, firește, deci drama e necesară. Scena finală însă e de-a dreptul interesantă. Ea se întoarce la Londra și întâmplarea o face să dea peste fostul ei iubit. Trece pe lângă el pe stradă și nici nu se obosește să-l observe. El nu e nici pe jumătate bărbatul care fusese soțul ei, iar acum ea știe lucrul ăsta, pentru că între timp învățase să prețuiască altfel de calități.

– Așa cum trebuie să fac și eu.

Dr. Kaufman s-a mulțumit să privească direct în ecran. În mod cu totul neobișnuit, ochii îi luceau de lacrimi. Nu mai văzusem să arate vreo emoție în toate ședințele pe care le avusesem cu ea. Când a reluat, vorbea pe un ton blând.

– Uite, Kate, nu te poți învinovăți. Lipsa noastră de experiență e ca o închisoare din care nu putem scăpa decât folosindu-ne de experiență. Ironic, nu-i așa? Ozzie și-a jucat rolul. Poate că nici el nu era chiar pregătit pentru viața pe care v-o imaginașerăți voi. Genul de compromis pe care cuplurile trebuie să învețe să-l facă, o perspectivă pe care o capeți pe parcurs. Acum ești cu trei ani mai în vârstă. Privești lucrurile cu alți ochi. Kierkegaard spune: *Viața nu poate fi înțeleasă decât privită înapoi, dar nu trebuie trăită*

decât privită înainte. Asta e condiția umană. Sursa noastră de nesfârșită suferință.

– Vă mulțumesc, dr. Kaufman. E mai mult decât mi-ați spus vreodată într-o ședință.

Acum mi-a zâmbit.

– Uneori, psihoterapeuții pot împărtăși perspective care să fie de folos. Îți pot împrumuta ochelarii mei pentru o clipă. Îți jelești fostul soț și jelești destrămarea căsniciei voastre. Astea nu-s lucruri minore.

– Nu, nu sunt.

– Pas cu pas. Fii îngăduitoare cu tine însăți. Cu toții facem tot ce ne stă-n puteri. Tu, Ozzie și noi, restul.

Am dat din cap în semn de aprobare și, în cele din urmă, am întrebat-o dacă putea întoarce monitorul către geam, ca să văd păsările. Mi-a îndeplinit rugămintea. Câteva minute mai târziu, ne-am încheiat convorbirea.

Capitolul 33

Am aterizat la Roma fără vreun plan anume, doar cu ideea că trebuia să ajung în sud. Mă gândisem să închiriez o mașină, dar nu eram sigură că puteam conduce fără emoții prin Italia. Am găsit un – trenul Leonardo – care m-a dus până în centrul orașului. Nu mai fusesem niciodată la Roma, însă orașul mi-a plăcut de la prima vedere. Era cald, asta în primul rând, iar soarele zugrăvea niște mozaicuri frumoase oriunde îmi aruncam privirea. Țara asta era diferită de Irlanda. Irlanda era unt; Italia era ulei de măsline. Scuterele bâzâiau pretutindeni, iar străzile emanau o apatie plăcută, o invitație să te așezi la o cafea și să privești oamenii care treceau pe lângă tine. Îmi plăcea moda lor, cu bărbații în costume strânse pe corp și ghete cu toc și cu femeile purtând pantaloni negri, bluze fabuloase și poșete ce le scoteau în

evidență ținuta și le-o desăvârșeau. Da, Roma. Era primul lucru strălucitor pe care-l experimentam de săptămâni bune.

Am închiriat o cameră la Villa Duse. M-am răsfățat cerând una la ultimul etaj, cu terasă. Dacă tot avea să fie o ședere scurtă, de ce să nu mă bucur de ea așa cum trebuia? În plus, ne aflam în extrasezon, așa că prețul era accesibil. Un tânăr cu niște perciuni ca de Elvis mi-a dus bagajele în cameră. I-am dat bacșiș după ureche, fără să știu dacă era mult sau puțin, și am închis ușa după el. Apoi am ieșit pe terasă. Roma m-a întâmpinat cu o briză caldă și cu priveliștea unor clădiri ce se aflau acolo din vremuri imemoriale.

Am dat drumul la apă în cadă și am făcut o baie foarte, foarte lungă. După ce am ieșit, m-am îmbrăcat cu niște blugi și cu un pulover negru și am plecat să caut ceva de mâncare. Dacă era cu putință, dragostea mea pentru Roma a crescut și mai mult în lumina scăzută a serii. Era timpul pentru *la bella figura*, acea perioadă de la înserat în care localnicii făceau paradă afișându-se pe străzi. Auzisem de asta doar din cărți, dar, așezându-mă la o măsuță de la Café D'Angelo, am urmărit parada cu plăcere. Am comandat o ciabatta cu roșii, mozarella, prosciutto și sos pesto, și un pahar de vin Antinori Villa Antinori Classico Riserva Chianti. Un chelner bătrân, cu mustăți, mi-a luat comanda oftând de plictiseală. S-a dovedit însă capabil și prompt. Curând am avut dinaintea mea o masă suculentă și un pahar aburit de răceala unui vin excelent.

– Mai doriți ceva? m-a întrebat chelnerul în engleză.

– Nu, mulțumesc.

– *Prego*.

Am mâncat uitându-mă la oameni și, în adâncul minții mele, am încercat să mi-l închipui pe Ozzie aici. Ozzie în Italia. Nu se prea potrivea. Nu era habitatul lui natural. Era un om al nordului. N-ar fi venit în Italia decât dacă ar fi avut în minte un scop precis.

Îmi beam vinul atunci când telefonul a început să-mi bâzâie. Era un apel de la Milly. Nu voiam să fiu unul dintre acei americani enervanți care

vorbeau la telefon în timp ce mâncau, dar, în același timp, voiam și să vorbesc cu Milly. Încă nu îmi spusese dacă venea sau nu.

– Unde ești? m-a întrebat ea de cum am răspuns.

– În Italia. La Roma. La o cafenea micuță și drăguță.

– Poți să mai stai o zi acolo? Poate o zi și jumătate?

Am simțit cum mi s-a strâns stomacul.

Vei veni diseară? Sau vei veni mâine?

– Chiar vii, Milly? Te rog, spune da.

– Da, vin. Tocmai mi-am cumpărat bilet. Ajung mâine-seară, cred.

– Vorbești serios? Vai, Milly, cum pot să-ți mulțumesc? Nu cred că-ți închipui cât de mult înseamnă asta pentru mine. Nici nu știu dacă aș putea face asta fără tine. În clipa asta mă simt de-a dreptul singură pe lume.

– Am simțit, Kate.

A trebuit să fac pauză o clipă. Milly urma să vină la mine. Cu Milly alături puteam face orice. N-aveam cuvinte să-i spun cât de recunoscătoare îi eram.

– O să-ți placă la nebunie aici, Milly! Eu sunt doar de o jumătate de zi și deja ador orașul. E așa cum ți-ai dori să fie. Și e cald.

– Abia aștept. O să fie o aventură.

– O să mergem spre sud, dar putem să rămânem la Roma o zi sau două.

– Mi-ar plăcea. Dar știu că nu avem mult timp. Știu că ești nerăbdătoare să afli tot ce poți despre Ozzie.

M-am ciupit de nas și, înainte să continui, am dat scurt din cap.

– E mort, Milly. Nu vreau să văd decât dacă pot să dau de vreo urmă de-a lui.

– Știu, scumpo.

– Stăm puțin la Roma, apoi plecăm spre sud. Bucurie și durere amestecate. Așa e viața asta afurisită.

– Da, așa e viața. A naibii de grea, dar asta e.

Am cedat. Am început să plâng peste mâncare și, la capătul liniei, am auzit-o pe Milly oftând, răbdătoare. După ce m-am liniștit, mi-a dat

numărul zborului, m-a întrebat ce lucruri trebuia să-și aducă și mi-a mai spus că abia aștepta să mă vadă. Eu i-am promis că urma să-i trimit prin mesaj adresa hotelului, după care am închis. Chelnerul s-a întors și s-a uitat la mine.

– Așa de proastă e mâncarea, *signora*?

Se referea la plânsetele mele. Voia să fie o glumă. Mi-a mai turnat puțin vin.

– Mâncarea e minunată, scuze. Am o perioadă grea.

– Fără scuze. Luați un desert. Bucurați-vă de seara asta.

– Da, aș vrea. Aduceți-mi un desert, pe care-l credeți potrivit. Și niște cafea. Mulțumesc. Cafea neagră.

Mi-a adus *zabaglione*, o cremă deschisă la culoare, care era o specialitate cu cafea. Am căutat-o imediat pe Google cu telefonul, pe sub masă. Fusese inventată în Florența în timpul secolului al XVI-lea, la curtea familiei Medici. Părea desertul potrivit pentru prima mea noapte la Roma. Am pus telefonul deoparte și am tras adânc aer în piept. Venea Milly; urma să mă duc în sud și să văd ce puteam afla. Lumea continua să se învârtă. Ozzie plecase la est de soare și la vest de lună.

Noaptea devenea din ce în ce mai întunecată. Ce straniu! Mă aflam la Roma, ca văduvă – sau nu? – a unui bărbat care-mi lăsase o avere. Beam Chianti fin și mâncam *zabaglione*, un desert de care auzisem cu doar o oră în urmă. Viața părea prea hazardată, prea imprevizibilă ca să poți să te încrezi în ea. M-am gândit și la *Ferriter* în drumul nostru spre Dublin, la valul care mă izbise de parapet, la vâltorile mării care se revărsaseră pe lângă mine și care mă invitaseră în adâncurile verzi-cenușii.

Am mâncat încet, savurând fiecare înghițitură. După care am plătit și m-am întors agale la hotel. Un tânăr care stătea cocoțat pe un scuter mi-a trimis o bezea. L-am ignorat. Am urcat în cameră și am adormit, cu ușile de la terasă deschise. Briza blândă făcea perdelele albe să se miște, iar scuterele aproape că sunau ca niște greieri.

Milly îmi trimitea mesaje la tot pasul.

Am aterizat, mi-a scris de la aeroport. *Deja m-am îndrăgostit de trei italieni*.

Mai târziu: *Pe drum. Vin la hotel. Șoferul știe unde e*.

Am coborât în hol și am așteptat. Adusesem cu mine o carte, *Autobiografia lui Peig Sayers din Marea Insulă Blasket*, o carte care de obicei îmi aducea liniște, însă acum nu mă puteam concentra să citesc. Stăteam pe fotoliul verde și moale care se afla prea aproape de o ferigă sădită într-un ghiveci. M-am ridicat și m-am așezat pe un alt fotoliu, de data asta lângă o fereastră care dădea înspre stradă. Mi-am verificat telefonul ca să văd dacă mai primisem mesaje. L-am verificat iar și iar.

Apoi, atunci când Milly a ajuns, în sfârșit, aproape că am ratat-o.

Și cred că aș fi ratat-o cu totul dacă nu i-aș fi recunoscut pasul pe când a intrat în micul lobby, ducându-se la recepție. Am scos un strigăt de fericire, surpriză și emoție de nestăpânit. Era Milly! Cât ai zice pește, ajunsese aici. S-a întors și și-a proptit mica geantă pe rotile de peretele de lângă ea. Geanta a alunecat, iar mânerul s-a lovit de podea cu un zgomot puternic. Ea s-a aplecat ca s-o ridice, dar apoi a făcut un pas în spate și a fluturat din mână. Geanta putea să aștepte, părea să spună Milly ridicând din umeri. A pornit înspre mine cu brațele deschise ca să mă îmbrățișeze. Arăta bine, ca o pasăre fericită care ateriza sau care se pregătea să-și ia zborul, iar eu m-am aruncat în brațele ei, am îmbrățișat-o și amândouă am început să râdem.

Care era motivul?

Nervi, nerăbdare, tristețe, bucurie, exaltare. Un amestec de sentimente care se exprimau, cumva, într-un râset în hohote. Ne-am îmbrățișat din nou și din nou și ne-am îmbrâncit ușor într-o parte și-n alta. Apoi ea m-a împins puțin în spate, și-a șters ochii cu mâneca și a zâmbit larg.

– Suntem la Roma! a exclamat.

– Știu.

– Roma, Italia!

– Știu, știu, știu.

– E un vis. Dintotdeauna mi-am dorit să vin aici.

– Și eu.

– Mă tot gândeam... cât de ciudat e. Eu sunt om în toată firea, mi-am zis. Kate, la fel. Două doamne adulte zboară la Roma și se întâlnesc. Pur și simplu. Cred că suntem adulte acum, Kate, ce spui?

Mi se părea minunat s-o văd, s-o am lângă mine, să-i simt energia pozitivă și efervescentă. Am prins-o de braț, i-am tras geanta după noi și am așteptat să se înregistreze la recepție. I-au dat o copie a cheii de la camera noastră, după care am luat-o cu mine. Purta niște blugi strâmți și niște ghete negre fabuloase. Ochii ei, ca de obicei, atrăgeau atenția oamenilor. Aceștia se uitau la ea și se întrebau dacă nu cumva era vreo vedetă. Arăta de parcă ar fi putut fi. Energia ei însenina lumea din jur.

De cum am intrat în cameră, s-a dus direct pe terasă și a privit în jur. A tras de mai multe ori aer în piept, cu mâinile pe parapetul de ciment, apoi s-a întors spre mine și m-a cuprins din nou în brațe. De data asta însă n-a mai fost o îmbrățișare de urs, ci una liniștită, calmă și demnă.

– Îmi pare rău, mi-a spus ea. Îmi pare rău de Ozzie. Sunt încântată să fiu la Roma, dar nu pot uita motivul pentru care suntem aici. Ți-ai pierdut soțul.

– Nu era soțul meu, am șoptit.

– Odată ce cineva îți e soț, îți rămâne pe viață. Voi doi încă sunteți căsătoriți.

– Doar pe hârtie, Milly. Aș vrea să fie adevărat, dar nu-i. Eram separați. Nu ăsta e cuvântul potrivit?

– Erați căsătoriți în inimile voastre. Asta contează.

Ne-am desprins din îmbrățișare, dar am continuat să ne privim în ochi. Milly a făcut o față amuzantă, apoi a ridicat brațele ca pentru a spune: *Uită-te la noi, uită-te în ce loc suntem, uită-te unde am ajuns!* Am încuviințat din cap. Eram la un milion de kilometri depărtare de New Hampshire.

– Ești obosită? am întrebat-o eu.

– Puțin. Mă simt mai degrabă sleită. Zborul cu avionul te sleiește de puteri.

– Ai niște apă în frigider. O să împărțim patul. Putem rămâne o noapte sau două aici, după care mergem spre sud, Milly. O să fie foarte distractiv.

– Ești sigură? Nu știu dacă e o idee bună. Nu ești în dispoziția potrivită pentru distracție. Ești în doliu, pentru numele lui Dumnezeu! Asta nu-i o vacanță.

– Nu, firește că nu. Dar e posibil să nu mai ajungem a doua oară la Roma. Trebuie să experimentăm puțin. Până și Ozzie ar fi de acord cu asta. Mă gândeam că am putea petrece o zi perfectă la Roma.

– O zi perfectă? Așa ai spus? Îmi place cum sună. Ei bine, dacă așa stă treaba, nu mă mai culc. O să-mi spun că zborul nici n-a existat. O zi și o noapte. Apoi mergem spre sud și vedem ce putem afla. Cum rămâne cu predatul tău?

– Predatul meu se duce de râpă. E praf. Nu fac deloc treabă bună cu acele cursuri. Dar semestrul e pe sfârșite, slavă Domnului.

– Ai vreo problemă din cauza asta? Vreo presiune din partea administrației?

Am ridicat din umeri. Nici nu știam. Nu i-aș fi învinovățit pe cei de la Dartmouth dacă m-ar fi dat afară. Nu i-aș fi învinovățit nici pe studenții mei dacă m-ar fi reclamat la decan. Nu-i pusesem intenționat în situația asta, dar era de netăgăduit că în punctul ăsta ajunseserăm. Nu puteam trece cu vederea un asemenea lucru. Mă pregătisem mental să accept consecințele absenței mele. Asta era viața.

– Cei de la facultate n-au cum să fie mulțumiți de mine. Prestația mea din ultimul timp nu-i una care să mă urce în ierarhia universitară.

– Dar uneori viața ne stă în cale. Ei ar trebui să înțeleagă asta.

A zâmbit, apoi a clătinat din cap. Nu prea erau multe de zis cu privire la îndreptarea situației din Hanover, New Hampshire.

– Mă duc să fac un duș, a spus Milly ca să schimbe subiectul, trăgându-și geanta în dormitor. O să ne adaptăm din mers. Sunt aici pentru tine, Kate.

Când spui să mergem, mergem. Nu pun întrebări. Putem pleca și acum, dacă vrei.

– O zi.

– Bine, o zi. O zi perfectă. Și o noapte, a spus Milly ridicându-și sprâncenele și aruncându-mi o ocheadă.

– Ești o împielițată.

Milly a făcut un pas către mine și și-a trecut un braț pe după gâtul meu.

– Te iubesc, Kate.

– Și eu te iubesc, Milly.

– Suntem două femei adulte la Roma.

– Așa se pare.

– Uimitor. Pur și simplu fabulos!

Capitolul 34

Dacă aș fi putut să-mi comand online o prietenă care să fie sensibilă, amuzantă, plină de viață, liniștită, atentă, de încredere și gata să facă orice i-aș fi cerut, cei de la Amazon mi-ar fi livrat-o pe Milly cu drona și ar fi lăsat-o pe terasă fără ca măcar să agite perdelele. A ieșit din baie într-un halat alb, cu părul prins într-un turban dintr-un prosop pufos, azuriu, și cu telefonul plin de adrese de restaurante pe care prietena ei, Jennifer Donnelli, născută la Roma și care acum studia la Darmouth, îi spusese că trebuia să le încerce neapărat. Milly mi-a arătat telefonul.

– Uite cum propun să facem. Fructe de mare, poate paste. O masă bună. Apoi ieșim în oraș și găsim cel mai bun bar pe care ni-l permitem. Bem niște martini înainte de masă, poate un coniac, nu știu. Ce se bea la Roma după cină?

– Sambuca?

– Credeam că numai bătrânele italience, de la nunțile din *Fiii Italiei* mai beau sambuca.

– Cam stereotipic, nu?

Ea mi-a spulberat pedanteria cu un gest din mână. S-a trântit pe pat, mărind cu degetul ceva de pe ecranul telefonului.

– N-avem mult timp la dispoziție, deci trebuie să facem ca totul să fie cât mai eficient. Plănuiesc să mă sărut cu un italian diseară, cam asta e situația. Dar înainte de asta ar trebui să vedem orașul de pe Colina Capitolină. Jennifer spune că trebuie neapărat s-o facem. Apoi Forumul Roman. Ea spune că noaptea Roma e un adevărat teatru în aer liber. Cum îți sună până acum? E prea mult?

– Sună ca un început perfect al unei zile perfecte la Roma!

– Așa mă gândeam și eu! a spus ea, fericită. De acord! Probabil va trebui să vedem și Treptele Spaniole și Fontana di Trevi... poate convingem vreun băiețaș cu scuter să ne ducă. N-ar fi de vis? Să cutreierăm prin Roma cu doi băieței care probabil că ar trebui să fie la școală în timpul ăsta?

– Prea mult, am zis eu.

– Bine, bine, bine, m-am lăsat dusă de val, știu. Dar trebuie să vedem Fontana di Trevi și Treptele Spaniole. Poate și Porticul Octaviei? Jennifer l-a trecut la categoria B. Spune să-l vedem doar dacă avem timp și că e lângă Colosseum, deci probabil c-ar trebui să-l vedem, totuși.

Arăta exotic stând în prosop, cu fața luminată de încântare. Milly din New Hampshire era diferită de Milly din Italia. Picături de apă i se scurgeau de pe umeri. Oboseala i se strecurase în liniile din jurul ochilor, dar nu mă îndoiam că putea s-o țină așa zile la rând. Pe când călătoream prin Irlanda, pierdusem șirul ritmurilor ei emoționale. Acum era cu siguranță într-o fază bună.

Am plecat de la hotel la opt și jumătate, o oră pe care o consideram destul de înaintată ca să fim în pas cu moda ieșirilor în oraș. Ne-am îmbrăcat bine, dar nu extravagant. Umblam în pantofi comozi, veselindu-ne ca niște

școlărițe de tot ceea ce vedeam, auzeam și miroseam. Milly mă ținea de braț, aducându-mă la zi cu ultimele bârfe din New Hampshire, cine ieșea cu cine, cine se despărțise, cine ajunsese la vreun centru de reabilitare, cine divorța definitiv. Eu ascultam pe jumătate atentă, pe jumătate conștientă că poate și eu ajunseserăm pe ordinea de zi a bârfitorilor din Hanover. *Ai auzit de Kate? Kate Moreton? Fostul ei soț – sau era actualul soț? – în fine, bărbatul cu care era acum câțiva ani s-a înecat în Marea Mediterană*. Apoi ar fi trecut mai departe. Eu aș fi fost dată uitării, nimic mai mult decât un subiect suculent, însă consecințele micului val de bârfe m-ar fi afectat ani întregi. Din păcate, viața oamenilor era înconjurată de tot felul de bârfe. Am bătut-o ușor pe Milly pe mână, iar ea a înțeles mesajul și a schimbat subiectul, uitându-se în telefon ca să se ghideze de-a lungul serii noastre romane.

Am mâncat la Restaurant Crispi 19, de pe Via Francesco Crispi. Era un restaurant superb, cu o ușă de lemn negru și fețe de masă apretate, dar Milly mi-a spus că n-am fi putut obține o masă în timpul sezonului turistic. Ne-am oprit la intrare, ușor timide, dar chiar atunci un bărbat înalt, cu păr grizonant și îmbrăcat într-un frumos costum bleumarin, a ieșit ca să fumeze și ne-a zărit. Și-a aprins bricheta, trimițând în aer un vălătuc de fum.

– Masă? a întrebat el în italiană.

– *Si*, a răspuns Milly.

– *Americano?*

– *Si*, a zis ea încă o dată.

– Mâncare bună. Vă duc eu înăuntru... două fumuri.

L-am urmărit cum fuma. Milly m-a strâns și mai tare de braț. Bărbatul ziceai că era de la o agenție de casting: înalt, arătos, savurându-și țigara într-o seară caldă. Și s-a ținut de cuvânt. A tras două pufuri, apoi a stins chiștocul de pavaj.

– Mergem, ne-a zis, întinzând mâna ca să ne arate drumul. Masă bună.

Am ajuns într-o încăpere intimă și confortabilă. Era aglomerat, în ciuda faptului că eram în afara sezonului. Domnul nostru ne-a condus la o masă

mică din mijlocul încăperii. Ne-a ținut scaunele și ni le-a împins după ce ne-am așezat. Milly mi-a surprins privirea și a zâmbit. Pentru un american, să-i țină scaunul unei femei și să fie ușor curtenitor părea de obicei ceva forțat; însă domnul italian n-a stat pe gânduri nici o clipă. Așa se făcea.

– Chelnerul dumneavoastră, Emilio, ne-a spus domnul, prezentându-ne un chelner masiv, agitat, care la fel de bine ar fi putut să răsară dintr-o gaură din podea, atât de iute și-a făcut apariția lângă domnul nostru.

– Eu sunt Emilio, a spus el zâmbind. *Americanos*?

– Da, i-a răspuns Milly. *Americanos*.

– Bun, bun, bun, a făcut Emilio. Vă așteaptă o cină delicioasă. Cu toată viteza înainte.

N-am comandat bine. Sau mai bine zis n-am comandat fluent. Ne-am decis în cele din urmă la un meniu de degustare cu șapte tipuri de pește și cu vinuri alese de Emilio, care să meargă cu mâncarea. Ne-a scutit astfel de luat niște decizii și ne-a oferit șansa de a savura atmosfera restaurantului.

– Ce e cu Italia? a întrebat Milly rotindu-și privirea în jur ca să surprindă cât mai multe detalii posibil. E frumoasă, firește, dar pare cumva mătăsoasă. Pe lângă ea, americanii par un șervet aspru de bumbac.

– Probabil că asta se întâmplă datorită climei.

– Toată lumea mănâncă afară... cafenelele, luminile. Nici nu știu. Cel puțin în New England, unde trăim, totul e orientat spre interior.

– Am citit undeva că europenii ies în oraș ca să socializeze și stau acasă dacă vor să fie singuri. În America, facem exact invers. Ieșim ca să fim singuri, să escaladăm vreun munte sau să ne dăm cu caiacul pe vreun râu și stăm acasă dacă vrem să socializăm. Ciudat, nu-i așa?

Înainte ca Emilio să ne aducă primul fel, Milly s-a aplecat peste masă și mi-a luat mâinile într-ale ei. Le-a scuturat ușor ca îndemn să-i întâlnesc privirea.

– Cum te simți? Îți vine greu să faci asta?

– Nu, nu, îmi place. Mă bucur să fiu aici cu tine, Milly. Doar că...

– Bărbatul pe care l-ai iubit s-a înecat în Mediterana.

– Da, așa cred. Nu e ca și cum am să pot vreodată să fac ceva în privința asta. Sau să aflu ceva. Dar simt nevoia să fiu în locul în care și-a petrecut el ultimele zile.

– Înțeleg. Te simți golită de sentimente?

– Puțin. Câteodată. Mai degrabă bântuită decât orice altceva. Are sens?

– De Ozzie?

– De Ozzie, de cât de ușor am lăsat legătura noastră să se destrame. De cum nu m-am luptat pentru căsnicia asta așa cum ar fi trebuit. M-am grăbit.

– Dar ai avut motivele tale, nu-i așa?

– Am avut motivele mele. Nici nu sunt sigură că am luat decizia greșită. Nici nu-i vorba despre decizia în sine. Mi-aduc aminte că vorbeam cu o prietenă care divorțase. Ea mi-a spus că, înainte să divorțeze, a făcut ore bune de terapie de cuplu cu viitorul ei fost soț. Știa că voia să divorțeze, dar, chiar și așa, tot s-a dus. Voia să fie sigură că făcuse tot ce-i stătuse în puteri. Voia să încerce toate metodele. Nu voia să se trezească cinci ani mai târziu și să-și dea seama că făcuse o greșeală îngrozitoare. Sau că nu exploatase fiecare posibilitate.

– Înțeleg.

Emilio s-a întors cu alți doi chelneri mai tineri în urma lui. Aceștia împingeau un mic cărucior. Emilio ne-a turnat vin, în timp ce ceilalți doi se ocupau cu servirea primului fel de pește.

– Filé de cod la tavă cu spumă de mămăligă și anșoa, *si*? Și capere prăjite cu roșii glasate... da? a întrebat Emilio.

– Da, minunat! i-a răspuns Milly, dându-mi drumul la mâini și lăsându-se pe spătarul scaunului.

Apoi a spus o replică pe care, evident, o învățase pe de rost:

– Nu există leac pentru dragoste decât să iubești și mai mult.

– Ce bine e să fiu aici cu tine, Milly, i-am zis, ridicând paharul.

– Pentru o zi perfectă la Roma!

Am văzut luminile Romei din vârful Colinei Capitoline. Am văzut Colosseumul, luminat și frumos, apoi ne-am dus în plimbare la Porticul Octaviei, l-am admirat și ne-am continuat drumul învăluite într-o aură delicioasă de mâncare, vinuri și colindat. Era bine în Italia. În New Hampshire venea iarna, iar în Irlanda fusese umed și rece, însă Roma ne invita să trăim pe îndelete, să vedem totul, să savurăm viața. Și am făcut întocmai. Am străbătut cei aproape doi kilometri de la Colossuem până la Treptele Spaniole pe Via del Corso și Via Condotti, apoi am rămas o vreme pe Treptele Spaniole urmărind scena de noapte desfășurându-se dinaintea noastră. Am văzut jongleri, mâncători de flăcări și înghițitori de săbii și am urmărit o droaie de copii italieni răsucindu-și skateboardurile în piața mare ce se întindea dinaintea treptelor. Milly se agățase de brațul meu, râzând la fiecare nou moment de veselă frumusețe. Era bine să te afli în mijlocul oamenilor, să fii doar un simplu turist, fără altă responsabilitate decât să privești și să admiri. După Treptele Spaniole ne-am dus la Fontana din Trevi. E imposibil să vezi astfel de locuri și să nu-ți dai seama cât de cunoscute îți sunt din filme sau din documentare. Și e imposibil să stai dinaintea Fontanei di Trevi fără să te simți ca un turist prostuț. În același timp Fontana di Trevi, cu sculpturile ei deosebite și cu apa care se varsă peste caii încremeniți în galop, pare ubut adus umanității, în tot ce are ea mai bun. Frumusețe, grație, fantezie. I-am făcut semn lui Milly spre o bancă și am stat acolo multă vreme uitându-ne la apa care se juca împreună cu luminile și la valurile de turiști și de localnici care se opreau și aruncau monede în fântână.

– Vrei să-ți pui o dorință? m-a întrebat Milly după o vreme.

– Nu cred că dorința mea poate fi îndeplinită.

– Nu știi niciodată. Ce-ți dorești?

– O, știi prea bine. O a doua șansă, aș zice. O șansă de a îndrepta lucrurile cu Ozzie.

– Eu mi-aș dori să mângâi un urs koala. Dintotdeauna mi-am dorit să fac asta.

M-am uitat la ea ca să văd dacă vorbea serios. Și da, vorbea serios. Am început să râd. Era un gând așa de ciudat încât nu m-am putut opri din râs nici atunci când Milly mi-a dat un ghiont cu umărul.

– Vrei să mângâi un urs koala? Asta ți-ai dori? am întrebat-o.

– Dar ce are, e ciudat? Mie mi se par drăguți.

– Sunt drăguți. Nu mi-ar displăcea să mângâi unul, dar nu-ți irosi dorința de la Fontana di Trevi pentru așa ceva. Te iubesc, Milly. Și îți iubesc dorința de a mângâia urși koala.

– O să ajung eu și în Australia, să mângâi un koala.

– Sper din suflet!

– Să-ți dorești să mângâi un koala are mai mult sens decât orice altceva. Asta – dacă nu-ți dorești să ai parte de mai multe dorințe. Iată care e, de fapt, cea mai bună dorință dintre toate.

Am așteptat până când mulțimea s-a împrăștiat, apoi am făcut o tonă de poze în fața Fontanei di Trevi. Luminile deveniseră din albe – aurii. Era ușor țipător, dar și dramatic. Milly mi-a spus că schimbarea luminii era în ton cu caracterul renascentist-baroc al fântânii. A rugat-o pe o tânără asiatică să ne facă niște poze împreună, braț la braț, în fața fântânii. Fata ne-a făcut cu zecile. I-am mulțumit și a plecat. Era aproape miezul nopții.

– Ești gata să dansezi? m-a întrebat Milly.

– Nu sunt, Milly. Dar tu poți să dansezi, dacă vrei.

– Nu mă duc să dansez, mi-a răspuns Milly. Mă duc direct în pat să dorm și să mă trezesc cu o dimineață perfectă înainte.

– Sună bine.

– Atâta vreme cât le spunem tuturor că am ieșit să dansăm, bine? O să fie secretul nostru?

– Absolut.

În Uberul care ne ducea spre casă am discutat despre artă. Despre Roma și despre cum era să locuiești aici, înconjurat de atâta frumusețe străveche. Părea de neînchipuit că existau oameni care trăiau în mijlocul grației și al

artei. Am vorbit despre *la bella figura*, despre *la dolce vita*, viața dulce, și despre cum New Hampshire, de altfel atât de drăguț și de pur, părea uneori o pustietate de zile reci și prea luminoase. La un moment dat oboseala ne-a făcut să vorbim în neștire. După ce am plătit șoferul și am urcat în cameră, am deschis geamurile cât mai larg cu putință și ne-am băgat în pat, pe când noaptea se agăța cu încăpățânare de perdelele imaculate.

Am dormit doar o oră, poate două, după care m-am trezit și i-am spus lui Milly că trebuia să plec.

– La baie? m-a întrebat ea, moleșită de somn.

– Spre sud, ca să aflu tot ce se poate despre Ozzie.

– Da, sigur că da.

N-aș fi putut spune sigur dacă m-a auzit sau nu. M-am dat jos din pat, m-am sprijinit de balustrada terasei și am urmărit noaptea care se adâncea și cuprindea și mai mult în gheare micul nostru cartier roman. Încă mai vedeam mișcare pe străzi, însă eu nu mai puteam fi o simplă turistă. Îmi părea rău că nu puteam să mă joc cu Milly încă o zi, că nu puteam să-i ofer asta, dar aveam nevoie să caut urmele lui Ozzie. Studenții mei îmi trimiseseră notițe și lucrări prin e-mail, iar eu le lăsasem să se adune ca pe niște vase nespălate zăcând în chiuvetă. Venise timpul să fac ceea ce-mi propusesem, nu mai puteam amâna nici o clipă. Am rămas acolo și am privit agitația orașului de dincolo de terasa mea, clădirile negre care se profilau pe fundalul luminilor puternice și care uneori se reflectau într-o fereastră de mașină sau într-o oglindă, trimițând câte o rază spre cer. Am încercat să mi-l închipui pe Ozzie aici, dedicându-și viața mării, încercând să-și răscumpere sufletul după ce și-l pierduse în inutilul război din Afganistan.

M-am urcat pe cel mai înalt deal să văd dacă-l zăresc pe luntraș. Vei veni diseară sau vei veni mâine?

Gata cu așteptarea. Îmi venea rău de la stomac de atâta așteptare.

Capitolul 35

Porto Salvo e orașul cel mai sudic din peninsula italiană. Face parte din zona vorbitoare de limbă greacă a regiunii Calabria și ocupă o formațiune deluroasă care coboară grațios înspre Marea Ionică. Pescarii pleacă din port dimineața devreme și se mai întorc după-amiaza, urmați de păsări. Atunci își vând captura direct din bărci. Restaurantele locale cumpără pește pe care îl transportă în mașini mici sau pe scutere. De-a lungul străzii ce duce la port se află o piață de pește deschisă până după-amiaza târziu, uneori chiar și până seara. Peste tot unde te uiți vezi numai piatră cubică și pești albi, strălucitori. Aerului, greu și umed, nu-i lipsește niciodată mirosul mării. Lumina reflectată din apă cade pe clădiri și pe laturile bărcilor, iar pescarii bătrâni își dreg plasele în lumina după-amiezii cu ace din os de mărimea unui cârlig de rufe.

Prietena lui Milly, Jennifer, ne închiriase o cameră în casa unui localnic din Porto Salvo, pe care îl cunoștea. Era o uimitoare clădire de piatră, ce dădea înspre port. O femeie voinică și în vârstă, îmbrăcată într-o rochie neagră, a apărut la ușă de la prima bătaie a noastră. Fața îi strălucea de albeață precum o lună suspendată deasupra feței de masă negre a unui magician. Rochia îi ajungea până la genunchi. În picioare avea niște ghete negre, cu fermoare de bronz în părți.

– *Signora* Rici? am întrebat eu, încercând în mod absurd să am un accent italienesc.

Signora Rici era persoana de contact prin care Jennifer făcuse rezervarea.

Ea a clătinat din cap în semn că da. S-a dat la o parte, deschizând larg ușa.

– Pe aici, ne-a spus, în engleză. Urmați-mă, vă rog.

Am intrat. Ea a închis ușa în urma noastră. Eu mi-am pus geanta jos, dar nu în drum. Milly a mers mai în față, a privit în jur, după care s-a întors spre mine cu sprâncenele ridicate.

Era un apartament uimitor. Partea din spate avea niște uși duble care erau deschise ca să intre aerul sărat. Perdele albe fluturau înspre noi, agățându-se de pereții de piatră. Totul în apartament fusese făcut cu gust. Era modern, cu linii bine definite, mobila deschisă la culoare aflându-se într-o juxtapunere plăcută cu granitul pereților și al podelelor. O clipă, vocea din capul meu mi-a spus că șederea aici ar fi fost prea extravagantă, prea scumpă, dar apoi mi-am amintit de banii de la Ozzie. Mi-am mai amintit și de faptul că voiam ca Milly să se bucure de mediul în care se afla. Dacă bătuse atâta cale pentru mine, nu puteam fi zgârcită. Am simțit cum mi s-a ridicat o povară de pe umeri atunci când m-am decis să rămânem. Oricum n-aveam să stăm foarte mult, mi-am zis în sinea mea.

– *Bene*? a întrebat *signora* Rici, făcând un gest amplu, care cuprindea întreg apartamentul.

– *Molto bene*, a răspuns Milly, după care a continuat în engleză: E foarte frumos. E de vis.

– *Si*, a răspuns *signora* Rici. Numai vise bune așa aproape de mare.

– O, Kate, aș putea muri fericită după asta.

Signora Rici m-a condus până la marginea terasei. Era cea mai frumoasă terasă pe care o văzusem vreodată. În primul rând era făcută din piatră, cu podea din plăci străvechi. Unele dintre ele erau crăpate sau denivelate, dar asta le făcea și mai frumoase. O plantă agățătoare – bougainvillea? – se cățăra peste tot pe balustrada de piatră. Dincolo de ea, aproape dedesubtul nostru, se afla o fâșie animată din cheiul pescarilor. Dacă aș fi descris-o ca fiind colorată n-aș fi spus decât jumătate de adevăr. Bărcile înaintau vesele de-a lungul docurilor, iar alte bărci, cu sutele, se legănau în golful tăcut, dincolo de pilonii de lemn. Cu toatele erau îndreptate în aceeași direcție, înspre vest, împinse într-acolo de vânt. Pretutindeni pe uscat oamenii se grăbeau să-și încheie afacerile, țipau și râdeau vorbind despre noaptea care trecuse sau despre cea care avea să vină. Umpleau, pur și simplu, aerul de fericire.

– E absolut superb, *signora* Rici, am zis eu. Mulțumim.

– Bun. Deci vă place? Așa, așa. Acum, dacă vă place, ați dori niște cafea? Puteți să o beți aici, pe terasă.

– Ar fi minunat, i-a răspuns Milly, care și-a petrecut brațul în jurul meu și m-a sărutat pe obraz.

– Băiatul din vecini o să meargă la cumpărături dacă aveți nevoie de ceva. Antonio. Cereți și vi-l trimit pe Antonio.

– Mulțumim, am spus eu.

– Acum, cafeaua, a zis *signora* Rici și s-a grăbit să plece.

Noi am început să ne uităm prin apartament, curioase ca niște cățeluși, nemaipomenit de entuziasmate. Era frumos. Fiecare aspect se potrivea cu următorul, până când se ajungea la o armonie perfectă. Mi-am promis să-i cumpăr lui Jennifer un buchet de flori atunci când aveam să ne întoarcem în Statele Unite. Avuseserăm un noroc incredibil.

– Chiar e frumos, Kate, a spus Milly, lăsându-și geanta lângă patul din cea de a doua cameră. Mulțumesc că m-ai invitat. Îmi pare așa de bine că am plecat din New Hampshire o vreme. Și uite unde am ajuns!

– Eu îți mulțumesc c-ai venit, Milly! Ești o adevărată prietenă.

– Propun să ne odihnim o oră, după cafea. Oricum o să fie ora de siestă. Apoi vedem ce putem afla. Luăm la rând locurile de pe lista ta.

– Probabil că e inutil.

– Poate că n-ai să găsești ceea ce-ți dorești, scumpo, dar căutarea nu-i inutilă. E departe de a fi inutilă.

– Nu pot pleca acum. Trebuie s-o fac. Trebuie să văd măcar puțin cu ochii mei.

– Firește că da.

Când *signora* Rici s-a întors cu cafeaua, ne-am luat-o și am așezat-o pe o măsuță de fier cu scaune asortate, aflată pe terasă. Cineva pusese un șervet cu imprimeu pestriț pe blatul rotund a mesei. Soarele ne-a găsit și el, însă o parte din lumină era ascunsă de umbra clădirii înseși. Mutând masa de-a

lungul terasei, puteai să te bucuri toată ziua de confort. Simțeam cum cedam pe dinăuntru. Poate că de vină era apăsarea cauzată de dispariția lui Ozzie sau poate că, la urma urmei, călătorisem atât de mult încât acum extenuarea mă ajunsese din urmă. Mă simțeam sleită. I-am mulțumit *signorei* Rici și mi-am apucat cafeaua cu amândouă mâinile. Am strâns cana ca să-i simt căldura.

Milly și-a dus cafeaua pe marginea terasei, după care s-a întors spre mine și mi-a pus o întrebare care părea s-o macine:

– Te-ai gândit vreodată dacă ai putea veni într-un loc ca ăsta fără să mai pleci? Să-ți schimbi radical viața dintr-o simplă mișcare? Locul ăsta mă face să cred că aș putea s-o fac. Mă face să cred c-aș putea trăi cu lumina soarelui. Știu, știu, mă las dusă de val. Știu că sunt naivă, dar îmi place atât de mult Italia, că abia dacă mă pot separa de ea. Mereu m-am gândit că are să-mi placă, dar nu mi-am închipuit că aveam să simt așa ceva. Sudul Italiei mai e cunoscut și ca Mezzogiorno, adică Miazăzi. Știai asta? De fapt, numele descrie modul de viață. Aș putea trăi aici, chiar aș putea.

– Nu poți trăi aici. Am nevoie de tine în New Hampshire.

– Dar e atât de frig acolo, a spus ea, venind să se așeze lângă mine și să privim împreună marea. Zile și luni întregi de frig și de lumină puțină. Frig în permanență. Am putea trăi aici, în sudul Italiei, la Miazăzi, și să mâncăm paste în fiecare seară. Și să bem vin bun. Ar fi ceva, nu?

– Sunt mai atrasă de Irlanda, sinceră să fiu.

– Pentru că ești roșcată! a exclamat ea, râzând. Îți plac pistruii și pielea albă. Eu prefer oricând un bărbat tuciuriu.

Am sorbit din cafea. Am încercat să fiu veselă, dar nu-mi venea. Milly s-a întins și m-a luat de mână. Putea să mă citească mai bine decât oricine.

– Spune ce ai pe suflet, Kate. Ai bătut cale lungă ca să ajungi aici.

– Totul e al naibii de încâlcit.

– Știu, dar trebuie să vorbești, măcar un pic. Eu fac glume despre bărbați tuciurii și roșcați, pe când tu ești, de fapt, într-o misiune ca să afli mai multe

despre moartea fostului tău soț. Iartă-mă. Sunt doar încântată de Italia.

– Știu, dragă. Nu-ți face griji. Nu trebuie să ne purtăm cu mănuși. Ozzie e mort. Bunica lui are inima frântă, iar bunul lui prieten, Seamus, e devastat. El era lumea lor. Din mai multe puncte de vedere, pierderea pe care au suferit-o ei e cu mult mai mare decât a mea.

Ea a încuviințat din cap. Spre ușurarea mea, s-a mulțumit să asculte.

– Mai am și o colibă care dă spre mare. Coliba noastră. Nu sunt sigură dacă am să pot suporta să locuiesc acolo fără el. Ozzie e în fiecare perete și în fiecare scaun. I-a ieșit superb. E o colibă pe care toată lumea ar adora-o.

– Mă bucur, scumpo. Mă bucur că ai o parte din el.

– A venit până aici și habar n-am de ce. Sau aș putea spune că bănuiesc. Nu înțeleg cum de a ajuns tocmai aici, mai bine zis. De unde a știut ce să facă și unde să se ducă? Am citit destul cât să înțeleg unele lucruri, dar mă simt copleșită. Unii oameni spun că oricine are o barcă poate să ajute. Imigranții sunt atât de disperați să plece din Africa, încât ajung pe mare în niște condiții îngrozitoare. E ca atunci când cubanezii traversează ca să ajungă în Florida, dar situația de față e și mai tragică.

– Am auzit. Cu toții am auzit de asta. Doar că cei mai mulți dintre noi nu se alătură echipelor de salvare. El a făcut-o. Sau cel puțin așa crezi, nu?

– Așa cred, da. Nu sunt sigură nici măcar de asta. Americanii tind să considere Marea Mediterană un fel de iaz, dar firește că e o mare în toată legea. În nopțile petrecute la colibă, după ce am aflat de Ozzie, am citit niște părți din *Odiseea*. Ozzie avea un exemplar vechi pe care scrisese niște note. Cred că am citit-o ca să-i văd scrisul de mână, dacă nu din alt motiv. Însă oricine ajunge pe mare ar trebui să citească mai întâi *Odiseea*. Povestea asta e împânzită de furtuni.

– Ce se întâmplă cu refugiații atunci când ajung?

Știam că Milly făcea pe psihoterapeuta cu mine. Măcar un pic. Am strâns-o ușor de mână în semn de mulțumire.

– Ei bine, situația e destul de controversată, din câte am înțeles. Nu știu prea multe, dar cred că guvernul italian a dat o lege care să accepte imigranții, odată ajunși aici. Dar apoi, firește, trebuie să se integreze în societate... Unii refuză să-și dezvăluie identitatea, pentru că, odată ce o fac, li se va cere să arate și alte documente la graniță. Mulți vor să ajungă în Germania. Dar nu știu sigur, Milly. Nu fac decât să repet ce-am auzit din alte părți. N-o lua de bună. Cu cât citesc mai mult, cu atât simt că nu știu mai nimic.

– Ai avut timp să mai recuperezi din cursuri? m-a întrebat ea cu blândețe. Știa că n-o făcusem. Era felul ei de a mă mustra pentru că abandonasem totul.

Am ridicat din umeri. Nu mai puteam suporta și ideea că eșuasem. Mi-am terminat cafeaua. Știam că prietena mea încerca să mă calmeze, dar nu reușeam să mă concentrez.

– Cred că am nevoie să dorm puțin, Milly. Tu ce zici?

– Firește, scumpo! Ți-e foame? Pot coborî să iau ceva de mâncare. Sau pot să-l trimit pe Antonio.

– Nu mai pot sta trează. Du-te și explorează. Bucură-te să te eliberezi puțin de mine, Milly. După ce mă trezesc, putem face câteva vizite. Acum că sunt aici, ideea pare puțin prostească. Ideea asta de a căuta. Mi-aduc aminte că, pe când eram mică, cineva mi-a furat bicicleta de pe veranda din spate. Eram sigură că aveam să pot afla cine fusese hoțul și că aveam să-i dau de urmă. Mi-e teamă că am rămas aceeași fetiță naivă.

– Vino, lasă-mă să te ajut.

M-a condus înapoi în casă, prin camera de zi, la dormitorul principal. Era o încăpere liniștită, cu un pat mare cu baldachin. A deschis geamul ca să lase să intre niște aer, apoi a tras perdelele ca să nu mă deranjeze soarele. Eu mi-am dat pantofii jos și aproape că m-am prăbușit în pat.

Milly s-a așezat lângă mine și m-a luat de mână.

– Îmi pare atât de rău de Ozzie. Știu cât de mult l-ai iubit... sau, cel puțin, cred că înțeleg. Și sunt sigură că și el te-a iubit.

M-am ridicat în capul oaselor și am îmbrățișat-o. Am rămas așa multă vreme.

– Doamne, suntem o pereche pe cinste, a zis ea în cele din urmă și s-a desprins, stând în picioare lângă pat. În regulă, mă întorc curând. Tu dormi. Odihnește-te, scumpo!

A ieșit pe vârfuri din cameră și a închis ușa după ea. Zgomotul de pe cheiul pescarilor încă mai ajungea până la mine, însă părea îndepărtat și nu-mi stârnea nici o grijă.

Am avut un vis despre Marea Celtică. Am visat că eram pe *Ferriter*, cu Ozzie. A strigat la mine să mă uit la tribord ca să văd delfinii. Iar când m-am uitat, am zărit-o pe Sylvie, fiica lui Lawrence, patinând pe ocean. Avea în mână o cană cu ciocolată caldă, din care sorbea. Se uita la mine amenințător și bea din cană în ritmul valurilor care se ondulau sub noi. Apoi am auzit voci din depărtare și am știut că mă trezeam, am știut că lumea reală începuse să-mi pătrundă în vis, însă mă simțeam încă obosită. Am auzit-o pe doamna Fox, proprietara pensiunii din Dingle, spunându-mi să-mi pregătesc micul dejun și că găseam chifle sub șervet. Apoi făceam dragoste cu Ozzie la Skellig Michael. *Am fost căsătoriți*, mi-a șoptit el. *Suntem* căsătoriți, mi-am dat eu seama, așa că asta mă făcea pe mine văduva lui. N-ar fi trebuit niciodată să mă îndoiesc de asta. Tot în vis am văzut prundișul de pe Marea Insulă Blasket și am auzit găinile cotcodăcind de pe acoperișurile de stuf ale colibelor din sat. Ozzie a apărut din nou, de data asta, călare pe un măgar, iar animalul mi-a zâmbit cu buzele-i mari de pe fața prelungă.

Vei veni diseară sau vei veni mâine?

– Cât e ceasul? am întrebat, trezindu-mă brusc. M-am ridicat în capul oaselor și am privit în jur. Mirosul oceanului venea pe aripile brizei. În doi timpi și trei mișcări mi-am amintit unde mă aflam. M-am trântit înapoi pe

perne. Îmi trăsesem, în somn, cuvertura peste picioare, așa că m-am dezvelit. Visul se agăța de mine. Eram încă pe jumătate adormită pe când am auzit pe cineva bătându-mi ușor în ușă.

– Kate, dormi? a întrebat Milly, intrând în cameră.

Mi-am dat seama că se făcuse seară. Lumina soarelui bătea acum pieziș, obosită parcă de atâta mișcare câtă făcuse în timpul zilei.

– Nu dorm.

Milly a intrat încetișor și a deschis fereastra și mai larg.

– Ai dormit toată ziua. Mi-era teamă că n-ai să mai poți dormi la noapte dacă nu te trezesc.

– Mă bucur c-ai făcut-o. Tocmai m-am trezit, oricum.

– Trebuie să fii extenuată. Stresul și emoțiile...

– Sunt bine, Milly. Sincer.

Mi-a așezat cuvertura peste picioare, iar brățările i-au zăngănit. Apoi mi-a zâmbit.

– Probabil că ești lihnită, mi-a spus ea. Am găsit o trattoria nu departe. Locul ăsta, orășelul ăsta... nu seamănă cu nimic altceva.

– Lasă-mă un minut. Vin imediat.

Milly a ieșit și a închis ușor ușa. Eu mi-am verificat telefonul. Aveam mii de e-mailuri și de mesaje de la studenți. Unul dintre ele era de la președintele departamentului de la Dartmouth. Nu le-am deschis. Am băgat telefonul sub pernă și m-am dus la baie ca să mă spăl. O vreme n-am făcut altceva decât să mă privesc lung în oglindă. Nu m-am aranjat, ci pur și simplu m-am privit lung.

„Asta ești tu“, mi-am zis, uitându-mă în propriii ochi.

„Asta ești tu, Kate Moreton, văduvă, moștenitoare, stăpâna unei colibe, a unei cabane, prietena lui Milly, prietena lui Gottfried, orfană de tată, crudă, insensibilă, roșcată.“ Nu-mi păsa prea tare de ochii care mă priveau, la rândul lor. Mi-am aplecat capul spre chiuvetă și mi-am dat cu niște apă pe

față. Am continuat să fac asta până când n-am mai simțit nevoia. Apoi m-am șters pe mâini și pe față.

Am tras adânc aer în piept, mi-am netezit hainele și m-am dus în camera de zi ca s-o regăsesc pe Milly.

– Iat-o! a exclamat ea. Arăți odihnită. Ce mă bucur că ai putut să închizi puțin ochii!

– Încă mă simt somnoroasă ca un oposum.

– Oposumul e somnoros de felul lui?

Milly era așezată la o masă de răchită din mijlocul apartamentului. Închisese ușile de la terasă, căci seara era răcoare. Acum se chinuia să desfacă o sticlă de vin. În față avea un bol cu calamari și niște baghete.

Un scuter a accelerat afară și cineva a strigat o urare pe un ton vesel. Am simțit miros de gaz de la motor, amestecat cu parfumul mării. Mi-am dat atunci seama că ăsta trebuie să fi fost mirosul pe care îl simțise Ozzie în clipa morții.

Capitolul 36

Nu știam nimic.

Ba, mai rău decât atât, avusesem impresia greșită că într-adevăr *știusem* ceva în legătură cu tragedia umană care avea loc în Mediterana. Eram profesor, eram obișnuită cu cercetarea. Asta făcea parte din arsenalul meu, era singurul meu dar. Căutasem pe o mie de site-uri, citisem articole din reviste, urmărisem clipuri pe YouTube cu marina italiană recuperând refugiați diulere de pescuit ruginite. Văzând toate astea, crezusem că știam ceva. Mă înșelasem. Chestiunea era cu mult mai gravă decât mă așteptasem.

Mi-a luat trei zile ca să am confirmarea faptului că mă aflam în locul greșit. Sau, mai bine spus, că trebuia să ajung la Pozzallo, în Sicilia, locul unde marina italiană îi ducea pe refugiații salvați de pe mare. Zilele noastre în

interiorul țării deveneau din ce în ce mai inutile: în fiecare dimineață mergeam la un alt birou, la un alt oficial și întrebam – într-o italiană stricată, desigur – dacă ne puteau spune ceva despre o barcă ce se scufundase. *Ferriter. Ozzie Ferriter*. Cât de dureros de ignorantă eram. Milly știa că eram o ignorantă, dar, chiar și așa, mă însoțea, mă încuraja, îmi spunea că poate în următorul loc aveam să fim mai norocoase. Numai că ea știa că nu era așa. Un grăunte din mintea mea îmi spunea același lucru, însă nu voiam să-l sc ca să crească. Nu voiam s-o fac pentru nimic în lume.

În ciuda situației, am avut parte și de momente frumoase: un prânz pe un vas cu pânze transformat într-un mic restaurant. Calamar proaspăt și paste de casă cu dovlecei și busuioc. Lumina se reflecta din mare, chelnerul era încântător, iar mirosul mâncării amestecat cu cel sărat al apei ne îmbăta cu o aromă pătrunzătoare. Eu și Milly eram conștiente de nepotrivirea absurdă: veniserăm acolo ca să aflăm informații despre un bărbat mort în toiul unei mari tragedii umane, și totuși, noi ne bucuram de masa noastră somptuoasă, gătită cu rafinament, în luxul unei bărci care nu părăsise niciodată docul.

Apoi, aproape ca o penitență, ne-am afundat din nou în birocrația italiană, încercând să găsim răspunsuri la niște întrebări pe care abia le puteam formula. Și cine eram noi, până la urmă? Cu ce drept îi abordam pe acești funcționari și le ceream o informație pe care abia o puteau desfășura de pe ghemul suferinței umane cu care se confruntau zilnic? Era zadarnic. De asemenea, gestul nostru vădea și o ignoranță arogantă.

– Ar trebui să mergem acasă, am zis eu după ce ne-am terminat vizitele în cea de-a treia zi.

Căutarea noastră se dovedise zadarnică și în ziua aceea. Inutilă. Aproape ridicolă. Îmi simțeam stomacul gol și-mi era rău. Am rămas pe debarcaderul din fața apartamentului și am urmărit cu privirea pescarii care-și curățau bărcile pentru următoarea zi. Îmi doream să fi fost pescar. Pentru prima oară am înțeles dorința lui Ozzie de a se afla pe mare. Era o viață rudimentară, bună, grea. Însă, mai presus de toate, era lipsită de complicații. Îi invidiam

pe pescari, cu voia lor bună, cu bărcile lor viu colorate. Nu mă puteam uita la ele fără să-mi aduc aminte de *Ferriter*.

– Kate, trebuie să mergem în Sicilia. Toată lumea ne spune asta.

– Pare o muncă zadarnică.

– Așa o fi. Dar nu trebuie să lăsăm nici o piatră neîntoarsă.

– Orbecăi ca o proastă.

– Nu ca o proastă. Ca o femeie care vrea să știe ce s-a întâmplat cu bărbatul iubit.

– Nici nu știu de ce facem asta. De ce îți fac și ție asta. E egoist.

– Știi ce înseamnă miza investită în poker? m-a întrebat ea, mijind ochii în lumina soarelui de amiază. De ce te mai întreb? Nu știi o iotă despre poker.

– Dar tu de unde știi?

– Obișnuiam să joc cu unchiul Lenny în timpul verilor petrecute în Maine. M-a învățat să joc punând drept miză un borcan cu monede. Miza investită înseamnă că joci o mână și trebuie să pui o miză îndeajuns de mare încât să fie mai avantajos să continui jocul decât să te retragi. Ai miza investită. Ai pus bani, ai putea la fel de bine să vezi ce iese.

– Vrei să spui că am miza investită în ceea ce-l privește pe Ozzie?

– Păi, nu?

– Cred că da.

– Să pleci acum ar însemna să-ți arăți cărțile. Dar la fel de bine ai putea să vezi cum se termină. Atunci vei ști ce să faci.

– Sau nu.

– Sau nu. Corect. Și asta e posibil. Ba chiar probabil. Dar ai deja mulți bănuți investiți. Ai putea la fel de bine sa chemi pariorul. Să-i vezi mâna.

– Ia te uită, câte expresii din poker știi.

Ea s-a uitat la mine și a râs. Eram amândouă obosite. În orice excursie vine un moment în care ideea de a te întoarce acasă e mai tentantă decât cea de a merge mai departe. Poate că amândouă ne atinseserăm limita. Am rămas

tăcute în timp ce priveam soarele cum apunea. La final, m-am întins și am prins-o de mână.

În seara aceea ne-am făcut bagajul și, la prima oră a dimineții, am prins un vapor care mergea în Sicilia. Nu ne mai rămânea altceva de făcut.

În timpul călătoriei noastre spre Sicilia norocul a făcut să ne împrietenim cu un tânăr sirian pe nume Karam. Stătea lângă noi la tribordul *Cicognei*, o ambarcațiune scurtă ce tăia valurile cu iuțeală și cu un balans minim. Karam lucra ca translator pentru o agenție italiană, filială a organizației *Salvați Copiii*, care îi ajuta pe refugiați într-o mulțime de feluri. Era tânăr, amabil, cu păr lung, ținut pe spate de o bandană. Purta niște pantaloni largi și o pereche de sandale maro-închis, iar telefonul îi era nelipsit din mână. Avea niște perciuni subțiri dar lungi, care se pierdeau în barba neîngrijită ce-i acoperea mai mult din bărbie decât din obraji. Doi dinți îi fuseseră sparți sau scoși din partea dreaptă a gurii, astfel că mereu ducea mâna într-acolo ca să-și acopere golul.

– Mare controversă, a spus el în engleză, după ce a înțeles scopul prezenței noastre în Sicilia. *Mare nostrum*, așa-i?

Cunoșteam expresia. Însemna *marea noastră*. Provenea din Roma antică, atunci când cetățenii vorbeau despre dragostea și dependența lor de mare. Acum căpătase un alt înțeles. Era folosită în presă ca să sublinieze primirea călduroasă cu care erau întâmpinați refugiații de către italieni. Însă conservatorii din guvernul italian o contracarau.

– Așa cred, i-am răspuns eu, nu știu prea multe despre asta.

– O, da, mare controversă. Se ceartă întruna. Tic-tac. Conservatorii, cei de dreapta, știți? Da, cei de dreapta spun că dacă încurajezi oamenii, o să vină și alții.

– Și tu ce părere ai?

– Eu zic că oamenii nu se urcă în bărci vechi decât dacă sunt disperați.

Engleza lui era excelentă; fusese la școală în Anglia. Se mutase întruna de la opt ani, mai întâi cu tatăl lui, apoi cu un unchi îndepărtat. Tatăl îi murise

de pleurezie. Mama îi fusese ucisă într-un accident de motocicletă în Siria. Spunea că era dezrădăcinat, un cetățean al lumii, nu unul al vreunei țări anume.

I-am cumpărat cafea și niște produse de patiserie. L-am rugat să ne zică tot ce știa. Și așa a și făcut. Avea multe de spus. Ne-a vorbit despre nedreptate, despre cruzimea guvernului sirian față de propriii cetățeni, despre sărăcia din Eritreea și din Mali, două țări africane care deveniseră mai conservatoare din punct de vedere religios în ultimul deceniu. Ne-a vorbit despre banii pe care îi dădea fiecare refugiat, despre câți dintre ei plătiseră câte unsportator de oameni – nu îi numea contrabandiști – vreo două sute de dolari pentru un drum. Nu vedea nici o soluție concretă care să pună capăt migrației.

– Oamenii sunt ca plantele, a conchis el sorbind din cafea, se duc spre lumină, nu spre întuneric.

– Ai putea să ne duci la un centru? l-am întrebat eu. Ai vrea să faci asta pentru noi?

El a încuviințat din cap. Era simplu, părea să spună, dar probabil inutil.

– Îmi pare rău pentru bărbatul tău, pentru soțul tău, a zis el. Sunt unii care vor să ajute. Cei mai mulți oameni își întorc privirea. Se tem pentru propria porție de soare. Nu le pasă dacă alții se ofilesc, atâta vreme cât ei prosperă. Soțul tău n-a fost așa.

– Nu, cred că nu.

– Asta înseamnă că a avut o inimă bună. Dacă n-o să afli nimic altceva despre el, măcar să știi asta.

Milly a început apoi să discute cu el despre artă și muzică, iar eu am simțit cum adormeam. Mi-am sprijinit capul de balustradă și am închis ochii. M-am concentrat asupra mirosului mării, a zgomotului făcut de pescărușI, m-am lăsat purtată înapoi pe *Ferriter*, înapoi la noaptea în care Ozzie mi-a spus să mă dezbrac ca să mă vadă delfinii. M-am gândit la patul nostru cald și

sigur de lângă dig, la stelele de pretutindeni, mici luminițe albe, și la curentul dinspre nord care promisese să ne țină departe de uscat pentru totdeauna.

CIE în italiană vine de la *centro di identificazione ed espulsione*[17].

CDA vine de la *centrul de prim-ajutor*.

CARA vine de la *centrul de ajutor pentru refugiații fără acte* și care cer statutul de azilanți politic.

Ca orice altă instituție, ca o armată, ca un spital, ca o forță polițienească, criza refugiaților își crease un vocabular propriu, cu mii de acronime. După ce am ajuns, în timp ce Karam ne vorbea, eu m-am uitat de mai multe ori la Milly ca să văd dacă înțelesese explicațiile lui. Era limpede, după expresia de pe fața ei, că era la fel de derutată ca și mine. L-am urmat pe Karam, încercând să pun lucrurile cap la cap. Părea că avea să-mi ia ceva timp până să înțeleg. Disperarea creștea în mine cu fiecare kilometru străbătut.

Ne-am oprit la un magazin și am încărcat taxiul cu cât de multe sticle de apă am putut, după cum ne sfătuise Karam. Am plătit noi. După care ne-am dus la tabăra de la Pian del Lago, din Caltanissetta, un oraș de corturi, care fusese ridicat sub o autostradă suspendată. Fusese închis și redeschis de nenumărate ori. Nu avea apă. Refugiații ridicaseră corturi pe paleți de lemn, însă nu aveau instalații sanitare și nici speranță. Mirosul era de nesuportat. Poliția, ne povestea Karam, îi alungase pe oameni sau se oferiseră să îi mute, dar, în realitate, nu exista nici un loc în care imigranții să poată fi mutați. Unii rămâneau acolo mai mult de un an, alții veneau sau plecau, în funcție de circumstanțe. Mulți așteptau să li se elibereze actele ca să poată pleca spre Napoli sau Palermo.

– Apa îi va face să aibă încredere în voi, ne-a spus Karam, după ce am coborât din taxi în căldura sufocantă.

La ce ne așteptaserăm? Cum îndrăzniserăm să încercăm cu degetul această mare de suferință umană fără să fim pregătite să oferim ajutor până la ultima suflare? Mă simțeam răsfățată și ținută în puf, o americancă înstărită care-și

făcea de lucru cu actele de caritate. Ozzie avusese dreptate: pentru cauza asta merita să-ți dai viața.

Copiii ne-au găsit cei dintâi. S-au apropiat timizi, apoi, după ce au văzut apa, cu mai multă încredere. Milly s-a lăsat pe vine și i-a întins o sticlă celui mai mic din grup. Copiii au venit mai în față, zâmbind, nesiguri, iar eu m-am așezat lângă ea și am făcut și eu ce-am putut. Câțiva oameni mai în vârstă au apărut în spatele copiilor, atât ca să-i protejeze, cât și ca să se asigure că cei mici nu primeau ceva ce-ar fi putut risipi din cauza lipsei lor de experiență. Karam ne-a avertizat că refugiații aveau să fie atenți să nu spună prea multe dacă i-aș fi întrebat direct despre Ozzie sau despre orice altceva. Un cuvânt nelalocul lui ar fi putut avea efecte devastatoare asupra șanselor lor de supraviețuire. Erau prevăzători și temători, copiii și adulții deopotrivă, iar când Karam i-a întrebat, în toate limbile pe care le știa, dacă auziseră sau văzuseră vreo barcă numită *Ferriter*, aceștia s-au făcut că nu aud. În schimb, au venit mai în față după apă.

După ce am dat toată apa, l-am urmat pe Karam în inima taberei. Copiii ne-au urmat și ei, letargici, plictisiți. Erau obișnuiți cu vizitatorii europeni, oameni care veneau, făceau fotografii, scurte emisiuni TV, apoi plecau. Pentru ei, la fel eram și noi.

Karam și-a petrecut majoritatea timpului vorbind la telefon, mai povestindu-ne doar ocazional.

– Populația se schimbă atât de rapid încât e greu să știi de urma tuturor, ne-a spus el fără să-și ridice privirea de pe ecranul telefonului. Noi valuri de oameni vin aproape în fiecare săptămână. Unii pleacă. Mulți mor. Nu spera. Aici nu trebuie niciodată să speri.

– Nu spune asta, a intervenit Milly, privind în jur. Nu spune că nu există speranță.

Karam a ridicat din umeri. Era un gest de om trecut prin multe, sugerând că aveam să vedem cu ochii noștri.

N-am aflat nimic. Sau, mai degrabă, am aflat doar durere, disperare și sute de oameni rătăcind fără rost. Câțiva copii jucau fotbal într-o parte a așezării, o porțiune din gardul de sârmă reprezentând poarta. Am întrebat dacă știa cineva ceva despre un bărbat pe nume Ozzie sau măcar despre o barcă numită *Ferriter*, dar n-am primit nici un răspuns. Nu era deloc productiv. Distanța dintre noi, două occidentale punând întrebări prin intermediul unui interpret, și ei era prea mare. În ceea ce-l privea, Karam n-a investigat mai mult. S-a mulțumit cu ce i-au spus ceilalți, repetându-ne răspunsurile fără nici o inflexiune. Nu părea interesat de căutarea noastră. Nu arăta nici un pic de inițiativă sau de curiozitate. Poate că, m-am gândit eu, găsea că centrele erau deprimante, o amintire a sorții de care scăpase printr-un noroc chior. Proporțiile migrației, vastitatea tragediei cu care se confruntase Ozzie – mă învăluiau precum o ceață. După-amiază târziu l-am lăsat pe Karam în centrul orașului Pozzallo. Ne-a dat de înțeles, prin faptul că zăbovea în preajma noastră, că aștepta o atenție. I-am dat niște bani și s-a prefăcut surprins. Apoi ne-a sărutat pe obraji și și-a văzut de drum, luminându-și calea cu razele slabe ale ecranului de telefon.

– Cine conduce sufletele pe lumea cealaltă? m-a întrebat Milly, privindu-l cum se îndepărta. Karam al nostru.

– Nu-mi amintesc.

– Cred că ar trebui să ne luăm o cameră. Vrei ceva de mâncare?

Am rămas puțin în mijlocul pieței. Oamenii treceau pe lângă noi, scuterele bâzâiau mai departe. Acolo, în tabără, viața continua într-o luptă disperată. Aici, în oraș, treburile zilnice își urmau cursul ca și cum nimic nu se schimbase și nici nu avea să se schimbe. Îmi simțeam capul ușor și eram furioasă, pe lângă alte stări pe care nu le puteam defini.

– N-aș putea să mănânc. Cel puțin, nu acum.

Milly a venit în fața mea, mi-a pus mâinile pe umeri și m-a privit drept în ochi. De fapt, m-a urmărit cu privirea până când n-am mai putut să i-o evit.

Când a vorbit, și-a apropiat fruntea de a mea până când aproape că mi-a atins-o.

– Trebuie să mergem acasă, Kate. Cât de curând.

– Dacă plec, atunci înseamnă că el e cu adevărat mort.

– Știu. Asta nu-i bine, dar nu poți vizita centre de detenție la nesfârșit.

– Am nevoie de vești despre el. Că l-a văzut cineva sau că l-a cunoscut.

– Înțeleg.

– Oare toată lumea din jurul meu crede că cedez?

– Nu, Kate. Nu despre asta-i vorba. Începi să te detașezi de tragedia pe care ai trăit-o. Are să-ți ia ceva timp până să te vindeci cu totul.

– L-am mai părăsit cândva.

N-a mai zis nimic. Nu mai putea. Spusesem adevărul.

– Căutarea asta doar o să te întristeze.

– Poate c-o merit.

– Nimeni nu merită să fie trist, Kate. Ozzie a venit cu barca. N-a fost în taberele astea. Poate că marina italiană știe mai multe despre întreaga poveste decât oamenii din tabere. Pe ei nu mai ai ce să-i întrebi. Nu mai poți rezolva nimic acum. Chiar dacă ai afla ceva de moartea lui, de barcă… unde are să te ducă asta? Îmi pare rău, scumpo, încerc să te protejez. Dacă vrei să te întorci aici și să-i ajuți pe oamenii ăștia, atunci te susțin. Ba chiar o să dau petrecere în cinstea plecării tale din State. Dar parcă nu ești tu acum. Încă jelești, scumpo. Ți-ai pierdut dragostea vieții tale. Toți oamenii regelui și toți caii regelui…[18]

Am simțit că cedam. Avea dreptate, știam prea bine, dar nu puteam să vorbesc ca să-i spun asta. În mijlocul pieței care forfotea de viață, am simțit că eram împărțită în două dorințe contrare. Una dintre ele era să mă duc cu Karam, să mă las condusă de lumina difuză a telefonului lui, să merg pe cealaltă lume și să-i dau câțiva bănuți barcagiului ca să mă traverseze râul Styx în căutarea lui Ozzie, a lui Ozzie al meu, bărbatul pe care l-am alungat fără să știu ce avusesem.

Capitolul 37

Lawrence mi-a trimis lalele la întoarcerea mea acasă. Le-am pus într-o vază, după care le-am scos pe verandă ca să le ia înghețul. Le urmăream în fiecare dimineață cum păleau din ce în ce mai mult, lumina soarelui și frigul transformându-le în niște clopoței sumbri. Am hotărât să nu mai vorbesc cu Lawrence. Am hotărât că mi-era mai bine singură.

Mă transformasem într-un călugăr. Sau, mai bine zis, în echivalentul feminin al călugărului. Într-o călugăriță. În fiecare dimineață mă trezeam la ora cinci și făceam, lângă sobă, acele exerciții de yoga numite „saluturi către soare". Mă plecam, mă întindeam. Și posteam. Apoi, pe la șapte, făceam naveta până la Dartmouth și mă instalam în biroul meu, mă întâlneam cu studenții, îmi ceream scuze, îmi refăceam legăturile de dinainte. Domnul Fitzgibbons, decanul meu, a venit să-mi facă o vizită într-o după-amiază mohorâtă de iarnă. Cursurile din acel semestru erau pe sfârșite; când a intrat, decanul s-a dezbrăcat de un superb palton din păr de vigonie. Era un dandy. Toată lumea spunea asta. Paltonul din păr de vigonie era emblema lui. Avea cincizeci de ani, era zvelt și cu o tunsoare à la John F. Kennedy. Își purta părul dat pe spate tot timpul. Era un bărbat chipeș, îmbrăcat impecabil și întotdeauna manierat.

– Te-ai întors, mi-a spus el așezându-se pe scaunul rezervat de obicei studenților mei.

Nu s-a obosit să mă întrebe dacă să ia loc.

– Da, m-am întors.

– Ai fost plecată multă vreme, Kate. Poate mai bine de o treime din semestru.

– Știu. Și îmi cer scuze pentru asta. Încerc acum să mă revanșez față de studenți.

A clătinat cap, apoi a zâmbit.

– E o situație delicată. Am avut plângeri. Studenții plătesc bani buni pentru cursuri. Inclusiv pentru al tău.

– Înțeleg.

– Dartmouth are standarde.

Era rândul meu să clatin din cap. Desigur, problema se punea dacă eu mă ridicasem la standardele lor sau nu.

– Nu se va mai întâmpla, vă promit, am zis și eu ce-am putut.

– E o promisiune pe care o poți ține?

– Așa aș zice.

Și-a pus, lent, picior peste picior. Să fii în preajma lui era ca și cum te aflai lângă un automobil scump, cu motorul lubrifiat, pornit și niciodată turat.

– Studenților le place cursul tău, așa că nu asta-i problema. Cred că dacă nu le-ar fi plăcut n-am mai fi avut conversația de acum. Ultimul tău semestru a fost îngrijorător.

– Mi-am pierdut puțin direcția.

Am hotărât pe loc să nu-i spun cum sau de ce mi-o pierdusem. Poate că știa sau nu, însă nu puteam să-i împărtășesc motivul, deși probabil că el se aștepta s-o fac.

A clătinat din cap pentru a doua oară. Părea să se simtă confortabil pe scaun. Părea să aibă nevoie să se așeze câteva clipe. Știam că decanii din campus aveau un program draconic. Tuturor ne prindea bine să avem un moment de răgaz în acea perioadă a anului.

– Atunci când am pus piciorul aici pentru prima oară, am avut un birou în această clădire, mi-a spus el uitându-se la biroul meu ca și cum îi estima valoarea pe piața imobiliară. Mă simt puțin nostalgic să mă aflu înapoi aici, mai ales în această perioadă a anului.

– Îmi imaginez.

– Ador solstițiul. Întunericul care contrastează cu clădirile luminate. Și toată lumea care se pregătește să plece acasă, însă e plăcut și să fii aici. E un simțământ intens. Eram tânăr pe când mă aflam în biroul ăsta.

– Și mie îmi place. Mă refer la solstițiu.

A oftat. Avea un păr de invidiat.

– Ai un început de carieră foarte bun, Kate. Nu mai permite să se întâmple la fel încă o dată.

– Așa am să fac.

A dat să se ridice.

– Ce-i în poză? m-a întrebat, arătând cu bărbia către fotografia pe care o mărisem și o așezasem lângă mine. Era imaginea unei colibe în lumina soarelui, cu iarba unduindu-se înspre ea, bătută de vânt.

– E o colibă în Irlanda.

– A ta?

Am încuviințat din cap. Încă nu puteam să vorbesc despre asta.

– Ce loc drăguț.

– E de vis.

A plecat la scurt timp după aceea. Mi-am încălzit niște apă la un fierbător electric. Mi-am făcut o ceașcă de ceai verde și am stins luminile. Crăciunul era aproape. Decanul Fitzgibbons avea dreptate: anotimpul ăsta stârnea tot felul de emoții. M-am întors și am privit lung fotografia.

Vei veni azi sau vei veni mâine?

Încă stăteam cufundată într-o beznă aproape totală, când asistenta departamentului a intrat în birou cu un pachet de la FedEx.

– Cioc, cioc, a spus ea. Ăsta tocmai a sosit pentru tine.

O chema Lily. Era scundă și durdulie și citise tot ce exista pe lume. Tricota în permanență și era măritată cu Thomas, bărbatul ei, încă din liceu. Și el era scund și durduliu. Erau cel mai fericit cuplu pe care-l cunoșteam.

– Ce e?

– Nu știu. Poate că e un cadou de Crăciun.

A zâmbit și a plecat. Am luat un cuțit de tăiat hârtii de pe birou și am desfăcut pachetul. Am știu ce era de cum am făcut cea de a doua tăietură.

Un mic bilet de la Edna Barrow a alunecat din pachet și mi s-a așezat în poală.

Dragă Kate,
Iată coperta frumoasei tale cărți.
Să te bucuri de ea. Vor urma și altele.
Edna

Coperta înfățișa o găină stând pe acoperișul de stuf al unei colibe, iar în ochiul găinii era desenată harta insulelor Blasket. Dedesubt era numele meu. Pe spate apăreau două aprecieri critice semnate de doi istorici pe care îi admiram, precum și logoul editurii Broadman. M-am uitat la copertă până când ceaiul s-a răcit și a rămas fără aromă. O carte. Cartea mea. Am strâns-o la piept și am urmărit cum întunericul lua întreg campusul în stăpânire. Luminițe albe.

– Felicitări! mi-a spus dr. Kaufman a doua zi, după ce i-am arătat coperta cărții. E o realizare.

– Mă bucură mult.

– Ar trebui să fii mândră.

– Sunt. Cred că sunt. Nu pot să nu mă gândesc că asta e o parte din târgul pe care l-am făcut cu Ozzie. În schimbul lui Ozzie. Că am renunțat la el ca să am asta. Lucrul ăsta lipsit de viață.

– Pare un fel destul de dur de a privi lucrurile. N-ai avut de ales, nu?

Era mijlocul zilei. Păsările păreau să fi fost în pauză de masă. Sincer vorbind, nu știam cum mă simțeam. Iată motivul pentru care îmi păstrasem programarea cu dr. Kaufman. Uneori mă ajuta. Îmi limpezea mintea.

– Am fost atât de neiertătoare. Atât de neînduplecată. Trebuia să fie ca mine sau deloc.

M-a privit fără să spună nimic.

– Cred că n-ar mai trebui să vorbesc despre el, nu?

– Vorbește despre ce simți nevoia să vorbești, Kate. N-am *reguli* în acest birou.

– Nici nu reușesc să-mi închipui cum aș putea să mă văd cu alt bărbat. Cu oricare alt bărbat. Pentru mult timp de acum încolo. Ozzie m-a privat de asta.

– Uneori, Kate, vorbești de parcă alții ar fi cei care ți-ar conduce viața.

– Și asta e greșit?

– Nu e în întregime adevărat. La bine sau la rău, cu toții suntem responsabili pentru propria viață.

Am încuviințat din cap. Știam că spusele ei erau adevărate, însă pe moment nu voiam să mă gândesc la asta. Era mai simplu să-mi închipui că mă aflam în bătaia unor vânturi pe care nu le stârnisem eu. Am tras adânc aer în piept și am continuat:

– Mi-am revenit cu predatul. Ăsta ar fi un aspect pozitiv al situației. Am reușit să rezolv problema. Studenții m-au iertat, la fel și cei din administrație. Iată partea bună. Partea rea e că Nora, Bunica, a căzut în seră. Acum e la spital. Pentru mine, ea e Irlanda.

– Îmi pare rău să aud asta. Sper să-și revină cât de curând.

Îmi doream să reapară păsările, însă n-au făcut-o.

– Există vreun om care să vadă lucrurile cu o claritate absolută? am spus eu în cele din urmă. Mereu m-am întrebat asta.

– Ce vrei să spui?

– Știm vreodată exact ce vrem? Sau măcar ce ne trebuie cu adevărat? Putem vreodată să ne vedem viața exact așa cum e?

– Tu ce crezi?

– Nu știu. Când eram cu Ozzie, el era totul. După care l-am lăsat să plece. El a rămas aceeași persoană și la început, și la sfârșit. Nu înțeleg. Totul pare să se miște și să se schimbe și nu pot pricepe cum de ar trebui să rămânem neclintiți.

– Cine spune că trebuie să rămâi neclintit?

– Eu. Cred că eu sunt cea care spune asta. Înainte, oamenii nu aveau atâtea opțiuni. Te căsătoreai cu cineva din apropiere, îți ridicai o casă pe pământul părinților și încercai să-ți trăiești viața cât mai bine posibil. Acum te poți duce oriunde. Poți să pleci în Irlanda sau în sudul Italiei. Poți întâlni mii de oameni. Bărbați, femei, nu contează. Aproape că simți un fel de saturație. Cu atâtea opțiuni, e o prostie să te mai aștepți ca oamenii să se limiteze la o singură iubire și la un singur stil de viață.

– Perspectiva asta e cam cinică.

– Nu-s deloc sigură că o împărtășesc. Dimpotrivă. Dar e o parte a felului în care văd eu lucrurile. E adevărul vieții din ziua de azi. Poți să intri pe internet și să frunzărești fotografiile unor eventuali parteneri așa cum ai alege marfa de pe rafturile unui magazin. Poți să te căsătorești cu cineva din celălalt colț al lumii. Nu știu dacă a putea să alegi din noianul ăsta de variante înseamnă, automat, a fi mai fericit.

Știam că dr. Kaufman n-avea să contribuie cu nimic la expozeul meu. Și n-a făcut-o.

Așa că am continuat:

– Am iubit un bărbat și l-am lăsat să plece. Nu l-am văzut așa cum era cu adevărat. Asta mă doare cel mai tare. Asta e greșeala pe care am făcut-o.

– De obicei greșelile nu par greșeli în timp ce le facem.

– Știu. M-am crezut înțeleaptă și matură. Acum nu mai sunt așa de sigură. Acum sunt de părere că ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult.

Ea a zâmbit ușor. Ședința se sfârșise. Nu trebuia să-mi spună. M-am ridicat și mi-am îmbrăcat haina.

– Am montat și eu o căsuță de păsărele, i-am mai zis. Cred că-mi place să le urmăresc.

– Nu te dezamăgesc niciodată.

– Le hrănești cu mei?

– Nu, doar cu semințe de floarea-soarelui. Dacă folosești mei, o să ți se strângă grămadă până la primăvară.

– Dar seu?

– Da, seul e esențial. O să te trezești cu o mare varietate de păsări. În special cu ciocănitori.

Am privit-o în ochi și i-am spus:

– Cred că am terminat cu sesiunile acestea, dr. Kaufman.

– Ești sigură?

Am încuviințat din cap.

– Și eu cred același lucru, mi-a spus ea. Dacă tu crezi asta, atunci și eu cred același lucru.

Capitolul 38

La două zile după Crăciun am primit un telefon de la un bărbat care s-a prezentat drept Jackson Sawton. Avea o voce groasă și aspră. I-aș fi închis telefonul în nas dacă nu apuca să-mi spună că era îngrijitorul unei colibe din Canada, care îi aparținea lui Ozzie. Lucrul pe care tocmai mi-l spusese mi-a sunat cunoscut, însă nu de la început. Eram cu gândul în altă parte și crezusem că sunase ca să-mi vândă ceva. Convorbirea era stânjenitoare și forțată, ca și când nici unul dintre noi n-ar fi fost sigur că vorbea cu persoana potrivită. Însă apoi ne-am lămurit.

– Cabana e în Ontario, mi-a spus el, iar în voce i s-a simțit o ușoară cadență de franceză canadiană. Cunoașteți locul?

– Cabană?

Nu reușeam să-mi dau seama ce voia să spună. Cel puțin, nu de la început.

– Sunteți doamna Moretown, nu-i așa?

– Moreton.

Respira greu în telefon.

– Cei de la bancă mi-au zis să vă contactez la numărul ăsta. Vă sun în legătură cu niște oameni care locuiesc acolo.

– În cabana deținută de Ozzie Ferriter? am întrebat eu în cele din urmă, reușind să mă dumiresc.

– Da. Aceea.

– Și ce spuneați? Dumneavoastră sunteți îngrijitorul?

– Da, eu sunt. În ea locuiesc niște oameni, care plănuiesc să stea ceva mai mult. Voiam să știu dacă sunteți de acord cu asta.

– Ce fel de oameni?

– Sunt de treabă. Dar n-am primit nici o înștiințare de vreun fel, așa că voiam să fiu sigur.

– Lăsați-mă să mă gândesc și revin eu cu un telefon. Vă mulțumesc că ați sunat. Îmi cer scuze pentru neînțelegerea de la început.

– Nu-i bai, a spus el.

Nu cunoșteam expresia, dar mi-a plăcut.

I-am notat numărul și adresa. I-am trimis Norei un mesaj, iar ea mi-a trimis unul înapoi în care îmi spunea că, într-adevăr, cabana îi aparținea lui Ozzie și că, dacă nu mă supăram, merita osteneala să mă duc să văd locul. Ea nu știa prea multe despre asta. I-am răspuns că aveam să mă duc acolo și să arunc o privire. Ba eram chiar fericită s-o fac. Aș fi fost plecată din oraș de Anul Nou și m-ar fi scutit de îndeplinirea altor obligații cu ocazia sărbătorilor. Nu simțeam nimic. Nu plănuiam să mă alătur petrecăreților și să serbez Anul Nou.

Călătoria spre nord mi se părea una purificatoare. Nu-mi doream zile ușoare și calde, vesele, cu prea multă mâncare. Îmi doream ceva mai auster și mai provocator, iar apelul lui Jackson Sawton mi-a oferit o sarcină, una simplă și ușor de îndeplinit. Cabana făcea parte din moștenirea pe care Ozzie mi-o lăsase mie. Îmi vorbise de câteva ori despre ea, însă doar înacăt. La fel făcuse și avocatul, Robert Smith, atunci când discutaserăm despre averea lui Ozzie. O căutasem o dată pe Google Maps, dar cam atât. Era situată undeva la nord de Hanover. Din ce scria în hârtiile mele, am înțeles că se afla lângă un lac și că la ea nu se prea putea ajunge cu altceva în afară

de barcă. Tocmai în inima provinciei Ontario. În lunile de iarnă se putea ajunge cu sania cu motor, cu una trasă de câini sau chiar cu elicopterul, dar nu cu mașina.

I-am scris înapoi lui Jackson Sawton la numărul pe care mi-l dăduse și i-am spus că ajungeam peste trei zile.

Mi-a luat, de fapt, patru. Mă simțeam leneșă și somnoroasă. Am condus opt ore pe zi, însă în cea de-a treia zi m-a prins o furtună de zăpadă, așa că a trebuit să înnoptez la un hotel numit Ciozvârta de Berbec. Era un loc comic, în care încă mai existau paturi care vibrau dacă plăteai cincizeci de cenți. În minibar se găseau beri precum Budweiser și Labatt. Hotelul mi-a plăcut. A doua zi am luat micul dejun într-un local de pe autostradă și l-am sunat pe domnul Sawton. Mi-a răspuns în zgomot de drujbă sau de bormașină, pe care n-a oprit-o decât atunci când și-a dat seama că eram eu.

Mi-a spus cum se ajungea la atelierul lui.

Din păcate, telefonul îmi arăta coordonatele greșit, așa că de două ori a trebuit să mă opresc pe drum ca să întreb dacă mergeam în direcția cea bună. Reușisem de fiecare dată să mă aflu pe ruta corectă, însă opririle deveneau din ce în ce mai primitive. Eram înconjurată de pini. Înaintam pe un drum alb, printr-un ținut alb, și numai camioanele încărcate cu bușteni îmi erau tovarăși de drum.

Domnul Sawton putea fi găsit într-un hangar metalic de la periferia unei mici așezări. Un semn vechi de deasupra ușii spunea că acolo se afla Atelierul Auto al lui Sawton. Semnul nu mai fusese vopsit de zeci de ani. Și nici domnul Jackson Sawton nu arăta mai proaspăt. Purta o salopetă de mecanic, de culoarea bronzului, și ucou albastru marin pe dedesubt. Era înalt și solid, cu mâini care, atunci când mi-a strâns-o pe a mea, păreau la fel de grele ca niște crengi de copac. Nu era bărbierit; barba îi încărunțise pe alocuri, iar favoriții îi erau albi ca zăpada. Pe cap avea o căciulă roșie ecosez, foarte des întâlnită la bărbații din zonele aflate la granița dintre civilizație și

sălbăticie. Clapetele ei îi ajungeau până la jumătatea feței și îl făceau să arate ca un cățel cu urechile ciulite.

– *Bien venue*, mi-a spus el, vorbind un amestec de franceză cu engleză. Mă bucur că ai venit.

M-a condus în atelier și mi-a spus să iau loc. Avea câteva scaune aranjate de jur împrejurul unei sobe uriașe, care ardea ca un soare. Un băiat de vreo optsprezece ani ocupa unul dintre scaune. Acesta s-a ridicat atunci când m-am apropiat, dându-se în spate de parcă aș fi avut vreo boală contagioasă.

– El e Helmet, a spus Jackson Sawton. Muncește cu ziua pe aici. O să te ducă până la cabană. Nu-i departe. Helmet are o sanie cu motor nou-nouță.

– Bine, am zis eu, nesigură de ceea ce simțeam în privința asta, însă în acele clipe nu prea eram sigură de nimic, oricum.

– Îl cheamă Hel-met[19], a clarificat Jackson, probabil văzându-mă intimidată. Nu-i un nume german, e o poreclă. Toată lumea îi zice așa pentru că mereu conduce o mașinărie sau alta și întotdeauna are o cască pe cap.

– Firește. Are logică.

– Vânătorii i-au raportat în toamnă, a continuat Jackson, scoțând o batistă dintr-un buzunar de la spate și ștergându-și degetele pe ea. La ocupanții cabanei mă refer. Un mic grup de prin zonă. Am mers la ei ca să-i verificăm, dar ne-au spus că aveau permisiune. L-am trimis și pe Evans, un ofițer din poliția canadiană călare, dar nici el nu i-a evacuat. Au invocat dreptul de proprietate prin posesiune.

– Din ce trăiesc?

– O, a făcut el, așezându-se pentru un minut pe unul dintre scaune și făcându-mi semn să mă așez pe celălalt, în timp ce Helmet a păstrat distanța. Se descurcă. Cred că vânează. Și li s-au mai adus și alimente de vreo două-trei ori. Firește, dacă ai de gând s-o locuiești, e o cabană numai bună. Poți să rămâi peste iarnă acolo și să nu-ți trebuiască nimic. Oamenii care stau acum în ea trăiesc din ajutoare.

– Ce ajutoare?

– Ajutoare sociale. Din partea guvernului. Mulți pescari din Insula Prințului Edward și din Noua Scoție trăiesc din ajutoare în afara sezonului. E și ăsta un mod de viață, nu, Helmet?

Helmet a încuviințat din cap.

– Menții fluxul banilor, amorsezi pompele. După cum spuneam, Helmet o să te conducă. N-ai fi putut avea un ghid mai bun. Majoritatea iernii trăiește pe sania lui cu motor. E încălzită și are de toate. E o frumusețe.

– Cât de departe e?

– Cât să fie? Douăzeci de kilometri, Helmet?

Helmet a ridicat mâna și a scuturat-o lent, ca și cum ne-ar fi făcut o vrajă. Mai mult sau mai puțin, voia să spună. Aproximativ.

Mi-au dat un costum de iarnă, împrumutat de la o femeie puțin mai înaltă decât mine. Am primit bocanci de zăpadă și chiar propria mea cască. Arătam ridicol după ce am terminat să mă îmbrac, dar îmi era mai cald acum. Am rămas în picioare lângă sobă, în timp ce Helmet a ieșit afară ca să-și încălzească sania cu motor.

– E băiat bun, mi-a spus Jackson cu voce scăzută. Să nu-ți faci griji cu el, îți dau cuvântul meu. Doar că e foarte tăcut.

– Nu-mi făceam griji.

A dat din cap. Poate că, m-am gândit, o femeie plecând singură cu un bărbat necunoscut ar fi trebuit să-și facă griji. Așa o fi fost.

Helmet a claxonat.

– Ăsta-i semnalul că-i gata de plecare. O să te ducă și o să te întoarcă cât ai zice pește. O să-ți placă drumul. Iar zona în care e cabana, ei bine, e de-a dreptul frumoasă.

– Mă bucur să aud asta.

– Sfatul meu este să intri în locuință pur și simplu. Nu da prea multe explicații. Ești proprietara casei și poți să-i dai afară dacă vrei. Îl ai pe

ofițerul Evans care să se ocupe de asta, deși în Canada e cam greu să dai afară oamenii din casă pe timpul iernii.

Helmet a claxonat din nou.

Mă simțeam ca un astronaut într-un costum spațial. Mi-am pus casca și m-am urcat în spatele lui. Cu un alt bărbat, mi s-ar fi părut puțin intim gestul de a-l lua în brațe pe la spate, dar Helmet părea să fie una cu sania lui. Aș fi putut foarte bine să fiu un rucsac pe care îl ducea în cârcă.

Nu știu la ce mă așteptam, dar nu mă așteptam la frumusețea care mi s-a arătat. Am luat-o pe o potecă paralelă cu ultima porțiune de șosea, după care am virat la stânga și am intrat cu adevărat în pădure. Am încercat să memorez drumul – mergeam spre vest sau spre nord? –, dar în curând am renunțat. Era prea mult. În schimb, priveam peste umărul lui Helmet la cărarea ce se desfășura dinaintea noastră. Scaunul saniei cu motor era încălzit, iar eu îmi simțeam trupul cald și plăcut. Helmet conducea cu pricepere; nu tura motorul ca să se dea mare, dar făcea ca sania să înainteze iute de-a lungul potecii. N-am văzut picior de om. Soarele ieșea din când în când din spatele norilor, însă ziua a rămas în mare parte ușor înnorată și rece, una dintre cele mai scurte zile din an.

Am ajuns la un mic dâmb de unde se vedea lacul, iar Helmet s-a oprit și mi-a arătat direcția. Am zărit cabana numaidecât. Din coș ieșea un vălătuc de fum. O verandă lată, acoperită de zăpadă și de o grămadă mare de lemne, înconjura locuința. Nu era o cabană din bușteni, ci era făcută dintr-un lemn roșu, cu acoperiș negru. Cineva aprinsese deja felinarele pentru noapte. Era precum o cabană din cărțile poștale. Lacul de sub ea se întindea pe zeci de metri în fiecare direcție.

Helmet a dat din cap în semn că aceea era cabana. I-am răspuns la fel. A pornit sania cu motor și am alunecat în josul dâmbului până când am ajuns pe lac. Gheața scârțâia și scrâșnea sub noi, însă el n-a ezitat. A condus mașinăria cu îndemânare de-a lungul lacului și a oprit-o în apropiere de mal, nemaifiind nevoie decât o plimbare scurtă ca să ajungem la cabană.

– Nu durează mai mult de un minut, i-am zis eu. Termin repede.

El a dat din cap și a oprit motorul. Liniștea care a luat locul zgomotului făcut de motor nici că ar fi putut să fie mai adâncă.

Mi-am scos casca și am simțit cum frigul îmi apăsa urechile și gâtul. Mi-am dat seama că era cel mai nordic loc în care fusesem până acum. Jack London[20] era familiarizat cu un astfel de ger, am remarcat în sinea mea. Profesoara din mine trebuia să lege experiența de o lectură.

Cizmele mele scoteau un sunet ascuțit, scârțâitor, pe când am parcursul scurtul drum rămas până la cabană. Acoperișul de metal făcuse zăpada să alunece drept în jgheab, adunându-se astfel într-un morman uriaș, asemenea unei fortificații, care înconjura casa mai jos de verandă. Cineva făcuse drum prin ea, un fel de cale de acces. De-o parte și de alta se aflau mici felinare care se deterioraseră, iar acum zăceau acoperite de zăpadă. Două lumânări roșii rămăseseră încastrate în înghețul alb.

Am strigat ca să aflu dacă era cineva acasă, apoi am bătut la ușă. Nu cunoșteam ceremonialul după care se ciocănea la ușa unei cabane din Canada, deși am presupus că auziseră deja sania cu motor apropiindu-se.

N-a răspuns nimeni. Am bătut mai tare.

– Intră, a rostit o voce.

Am deschis ușa și am intrat. Cinci copii stăteau în jurul unei mese din mijlocul cabanei. Erau sirieni sau, în orice caz, refugiați. Mi-am dat seama de asta dintr-o privire. Erau frații și surorile, verii sau rudele copiilor cărora le dădusem apă în Sicilia. Colorau pe niște coli mari de hârtie și beau ciocolată caldă. Lămpi cu kerosen luminau interiorul. Într-un colț se afla o sobă în care ardea focul. Era cald și frumos înăuntru. Ochii copiilor erau blânzi și curioși, dar micuții erau mai speriați, din cauza sosirii mele, față de cum ar fi trebuit să fie în mod normal niște copii.

– Eram îcere, le-am zis eu, înaintând înăuntru și dându-mi seama că dacă stăteam în ușă lăsam căldura să iasă. Ne-am gândit să aruncăm o privire.

Copiii n-au spus nimic. Din când în când se uitau unul la altul ca să înțeleagă. Apariția mea îi transformase în conspiratori.

– Cum vă cheamă? i-am întrebat, închizând încetișor ușa. Pot să mă așez o clipă?

Copiii s-au strâns într-o parte, vârându-se unul într-altul precum suveica unui război de țesut, deși în capul mesei era un scaun liber, pe care puteam să mă așez. Copiii păreau sfioși ca niște căprioare. Doi dintre ei aveau câte un braț amputat. Unul dintre ei îl avea tăiat chiar deasupra umărului drept, iar celui de-al doilea îi lipsea cu desăvârșire întreg brațul stâng. Fetița, cea mai mică avea o arsură urâtă pe unul dintre obrăjori și pe gât. Beau ciocolată caldă și atât. Era o noapte lungă de iarnă. Cea mai mare dintre ei, o fată de vreo zece ani, s-a ridicat de la celălalt capăt al mesei și mi-a făcut semn din cap în semn de bun venit. Fiind cea mai mare, își acceptase această responsabilitate.

– Eu sunt Sana, mi-a spus ea.

Am zâmbit. Simțeam cum întreg trupul avea să-mi cedeze. Toate astea aveau o legătură cu Ozzie, cu toate că nu reușeam s-o identific. Nu puteam să-mi dau seama. Mi-am pus mâna pe spătarul scaunului și m-am așezat pentru o clipă. Am privit în jur. În capul meu nu era nimic limpede, nu puteam absorbi nici o informație nouă. Ceva la imaginea asta îmi părea ciudat de familiar.

– Nu pot sta mai mult de o clipă, le-am zis eu, vorbind cu greu. Am venit cu un băiat pe nume Helmet. Mă așteaptă afară.

Erau vorbe prostești și fără sens, dar n-am găsit ceva mai bun de spus. Sana a încuviințat din cap. N-avea nici cea mai mică idee de ce mă aflam acolo și ce voiam, dar nu m-a slăbit din ochi. Avea o față blândă, frumoasă. Ceilalți copiii mă urmăreau și ei cu privirea. Se opriseră din colorat.

– A cui e cabana asta, Sana? am întrebat eu.

– A noastră, a răspuns ea.

– Dar nu stați aici singuri, nu?

Ea a clătinat din cap. Nu voia să-mi spună nimic în plus dacă se putea să n-o facă.

– Cine mai stă cu voi?

– Prietena noastră, Elma. E mai în vârstă decât noi.

Îi stânjenisem extrem de mult. Răspunseseră la destule întrebări, eram sigură, cât să le ajungă pentru cinci vieți. O pală de vânt s-a năpustit asupra cabanei, întețind focul din sobă. Simțeam că dacă făceam vreo mișcare înspre copii, ei ar fi fugit ca din pușcă. Niciodată nu mai fusesem în prezența unor copii atât de vizibil vătămați.

– Cine e Elma? am întrebat, precaută. E aici acum?

Nu mi-a răspuns. Sana nu mi-a zis nici da, nici nu. Mi-am dat seama că nu avea să divulge informație inutilă. Copiii aceștia învățaseră că siguranța se afla în tăcere.

– N-are cum să fi plecat departe, am continuat eu pe un ton blând. Mă refer la Elma. E prea frig și n-am văzut urme afară. N-a traversat lacul, așa cred. Ne-am fi întâlnit cu ea. De unde sunteți?

Întrebarea i-a făcut să se uite iute unul la celălalt. Ne aflam într-un impas. Sana voia să plec. Voia să se știe în siguranță. Nu se încredea în străini cu una, cu două. De ce i-ar fi spus unui străin ceva despre ea? Înainte să-mi răspundă vreunul dintre ei, o femeie a ieșit din ceea ce părea a fi un dormitor din capătul cabanei. Era corpolentă, avea vreo șaizeci de ani și purta o cămașă ecosez roșie, largă la mijloc. Avea părul cărunt, pe care îl purta într-un coc la spate. În jurul gâtului am observat că avea un crucifix strălucitor, din argint.

Părea aspră și prost dispusă, dar, privind mai atent, mi-am dat seama că dormise. Avea ochii roșii și iritați, ca și cum ar fi fost puțin bolnavă sau ar fi suferit de vreo alergie. În ciuda acestui lucru, m-a studiat atent, apoi mi-a zâmbit. Avea un zâmbet superb, un zâmbet irlandez, care schimba totul în jur.

– Tu ești Kate, nu? m-a întrebat ea, încuviințând din cap în semn că-și confirma presupunerea. Da, tu ești Kate a lui. Ești exact așa cum te-a descris.

Am clătinat și eu din cap drept răspuns. Dar nu știam deloc ce încuviințam prin gestul ăsta.

S-a apropiat și mai că m-a ridicat de pe scaun. M-a luat în brațe. Peste umăr, i-am văzut pe copii privindu-ne. Arătau uimiți, dar începuseră și ei să zâmbească. Când am început să mă simt stânjenită și am dat să mă retrag, ea m-a strâns și mai mult.

– Știam că aveai să vii într-o zi. Așa mi-a spus Ozzie. A prezis lucrul ăsta. Ești mai mult decât bine-venită, Kate! Ești la fel de bine-venită precum florile de primăvară în bătrânul meu Donegal, am dreptate? Nu așa e cântecul? Aici e mâna lui Ozzie. Ne e atât de dor de el, firește. Ăsta a fost planul lui, știai? Sunt sigură că și-a închipuit că aveam să ne întâlnim în alte circumstanțe, dar știu că voia să ne cunoaștem.

Mi-a dat drumul. Începuse să mă privească cu acea atenție pe care cineva o are atunci când deține un secret pe care interlocutorul trebuie să-l ghicească. Am încercat să pun piesele cap la cap, doar că nu se potriveau așa de ușor. Cine era, oare, femeia asta? Și ce era cu toți acei copii? Nu reușeam să găsesc nici un răspuns.

– Ajută-mă să înțeleg, i-am zis eu, prinzând-o de umeri ca și cum aș fi așezat o pernă la locul ei. Eu nu... Tu cine ești? Pentru Ozzie, adică. Cine sunt copiii ăștia?

– Da, vrei să știi totul de la cap la coadă. Firește. Numele meu e Elma McCoin, Kate. Sunt de la Centrul Catolic de Întrajutorare din Irlanda. Sunt o soră, o călugăriță. Aceștia sunt copiii pe care Ozzie i-a salvat în Italia, de prin tabere și de pe bărci. Sunt orfani. Ni i-a adus nouă, iar noi i-am adus aici. E un pas mare pentru ei. Povestea e lungă, sunt sigură că-ți dai seama.

M-am așezat și mi-am îngropat fața în mâini. Nu puteam gândi, nu puteam înțelege nimic din ce se întâmplase. Elma s-a întors către Sana și a rugat-o să pună de ceai. Apoi i s-a adresat unuia dintre băieți și l-a rugat să

se ducă afară și să-l invite înăuntru pe Helmet. Elma le-a spus copiilor să stea pe o bancă, apoi ea s-a așezat lângă mine și m-a luat de mână.

– Domnul e bun, a spus ea. Copii, să vă amintiți de ziua asta. Astăzi sunteți martorii unui miracol. Kate e aici, iar ea e soția binefăcătorului nostru, Ozzie Ferriter. Ne rugăm pentru el în fiecare noapte, Kate. El e primul în rugăciunile noastre. Copiii îi datorează viața.

– Nu înțeleg, am spus eu, dar vocea mi s-a frânt.

Am început să plâng, cu fața îngropată în palme. Era mult prea mult ca să pot pricepe. În timp ce plângeam, am auzit ușa deschizându-se și pe Helmet intrând, condus de unul dintre băieți.

– Ați venit la timp pentru cină, dacă doriți să mâncați cu noi, a spus Elma, apoi și-a pus o mână pe umărul meu. Mâncăm mâncare simplă, dar sățioasă. Tinere, și tu ești bine-venit. Avem supă de linte și pâine. Încălzim supa acum.

Apoi s-a aplecat spre mine și mi-a șoptit la ureche:

– Sunt sigură că ai multe întrebări, Kate. Ce zici să rămâi peste noapte și să vezi ce a făcut posibil Ozzie pe această lume? Mai presus de orice, ei sunt cu toții copiii lui. Ține viețile lor în mâini. Am crezut că l-am pierdut, dar vezi că s-a întors la noi prin tine. Nimic nu e pierdut în ochii lui Dumnezeu.

Capitolul 39

Am acceptat supa de linte și invitația de a rămâne peste noapte. Helmet a plecat, însă mi-a spus că avea să mă ia a doua zi la prânz. După cină, la lumina lămpilor, Elma le-a citit copiilor în engleză. Am observat că nu le spunea predici și nici nu-i punea să se roage înainte de masă. Am dedus că aceștia erau copii musulmani. Deși îl pomenea deseori pe Dumnezeu, Elma era destul de înțeleaptă și de precaută încât să nu-l propovăduiască pe Iisus. Le citea din *Vântul prin sălcii*, aceeași carte pe care Donald și soția lui i-o

oferiseră cadou fiicei lor cu ocazia celei de-a șaptesprezecea aniversări a ei cu câțiva ani în urmă, la Dublin. Elma era o cititoare excelentă, așa cum sunt majoritatea irlandezilor, copiii fiind fascinați de vocea ei. I se așezaseră împrejur, în timp ce ea stătea pe un scaun, lângă sobă. Eu nu intrasem în cercul lor, nesigură de poziția în care mă aflam. În plus, încă nu-mi revenisem după descoperirea faptului că această cabană era prima mea legătură palpabilă cu experiența avută de Ozzie în Italia. Nu părea real și, prin urmare, nimic din mica așezare nu părea aievea.

Pe la opt și jumătate copiii erau deja în pijamale. Am ajutat și eu acolo unde am putut, însă copiii nu erau încă pregătiți să mă accepte în totalitate, așa că nu i-am forțat. Erau niște scumpi; era limpede că o iubeau pe Elma și că aveau încredere în ea. Dormeau în paturi suspendate, în cele două camere din spate. Era cumplit de frig departe de sobă, dar aveau niște pături uriașe pe paturi, așa că s-au urcat în acestea din urmă și s-au înfofolit, până ce doar capetele le-au mai rămas la vedere.

– Somn ușor, câinii mei de sanie, le-a spus Elma, trecând pe la toți și sărutându-i de noapte bună. Puricii să vă sărute!

– Somn ușor, Elma! i-au strigat ei. Somn ușor!

Înainte ca noi să ne întoarcem în camera de zi, Sana mi-a adresat o ultimă întrebare:

– Chiar ești soția lui? a făcut ea, pironindu-mă cu privirea.

– Conform legii, da. Dar mi-e teamă că nu ne-am văzut vreme de ani buni.

N-a părut să aibă vreo remarcă în privința asta. S-a afundat și mai mult sub pături, de nu i se mai vedeau decât ochii.

Mi-am pus mâna pe capul ei și am mângâiat-o ușor. Nu s-a retras.

– Ai vrea puțin whisky irlandez bun? m-a întrebat Elma atunci când m-am întors lângă sobă. Nu beau de obicei, dar acum e o ocazie specială. În plus, viața mea socială se rezumă la copii. E o încântare să am în preajmă un adult cu care să pot vorbi.

– Aș vrea puțin whisky.

Ea a turnat în două pahare. Unul dintre copii a scos un țipăt slab, părând să fie puțin speriat, iar ea s-a oprit din ceea ce făcea și s-a dus să-i vadă pe micuți. O clipă mai târziu, s-a și întors.

– Micuțul nostru care udă patul mereu, mi-a șoptit ea. Întotdeauna îl cuprinde teamă înainte să adoarmă. Abdul Ghafaar, Servitorul Celui Care Iartă. Bietul mielușel.

– Mă mir că e singurul care-și udă patul, i-am șoptit Elmei.

– Mai sunt și alții, dar n-o fac atât de des precum Abdul. El e micuțul cu brațul amputat.

Mi-a întins paharul de whisky și l-am ciocnit ușor de al ei. Înainte să se așeze, a pus mai multe lemne pe foc. Cabana era caldă și curată. Admiram felul în care îngrijea copiii. Se vedea limpede dragostea pe care o avea pentru ei. Când și-a reluat locul, i-am spus lucrul ăsta.

– Îți mulțumesc, mi-a răspuns ea. Sunt niște bieți copii căzuți pradă unor catastrofe de care nu erau cu nimic vinovați. Fiecare are povestea lui. Povești absolut îngrozitoare. Te rog să mă ierți dacă nu intru în detalii. Rănile și le poartă ei singuri. Poate că într-o zi vor dori să-ți povestească mai multe despre ceea ce-au îndurat, dar ordinul nostru călugăresc nu vrea ca suferințele lor să fie folosite ca să stimuleze strângeri de fonduri sau interesul față de senzațional. Înțelegi, Kate? Limita asta o impunem noi. O soră de a noastră numește soiul ăsta de exploatare publicitară „pornografia sărăciei". Știi copiii aceia cu burta umflată pe care îi vezi la televizor? În genul ăsta.

– Înțeleg.

– Îmi pare rău că sunt dogmatică.

– Mi-ar plăcea să aflu mai multe despre copii. Și despre Ozzie.

A sorbit din whisky, iar eu i-am urmat exemplul. Tăria m-a ars până în vârful degetelor de la picioare.

– E o poveste lungă, Kate, dar, în cele din urmă, a găsit o cale să salveze câțiva copii de la ce era mai rău. Unii sunt ținuți pentru răscumpărare și exploatați. Alții sunt răpiți și violați. Foarte puțini reușesc să scape întregi,

fizic sau emoțional. Sunt sigură că știi, în linii mari, ce se petrece. A ajuns la știri.

Am încuviințat din cap și mi-am îndreptat spatele.

– Ozzie a mers cu barca în apele pe care pluteau bărcile cu refugiați. Nu cunosc toate detaliile, știu doar că într-o zi a venit cu doi copii. I-am găzduit, am așteptat să le fie eliberate autorizațiile... toată acea birocrație inutilă. Două zile mai târziu, a mai venit cu încă patru. Maica Stareță a discutat îndelung cu el și i-a spus că nu mai puteam primi copii fără aprobare din partea guvernului. Dar care guvern? Asta era întrebarea. O săptămână mai târziu, Ozzie a apărut cu încă vreo zece.

– Nu le-a dus nimeni lipsa copiilor?

– Firește că da. Dar nu tuturor. Mulți dintre ei erau orfani sau aveau părinți captivi ori rămași în țara natală. Copiii aceștia era mesajele din sticlă, atât. Părinții lor îi trimiseseră departe pentru că nu era nici o speranță pentru ei din locul de unde vin. Situația e... dar ce sens ar avea să încerc să-ți explic? E vorba de o nesfârșită tragedie umană. Asta e, nici mai mult, nici mai puțin. Ozzie a trecut peste multe piedici ca să-i salveze pe copii, iar Maica Stareță l-a susținut până la un punct. El și-a făcut dușmani, dar era un marinar abil și un soldat priceput. Noi, oricum, nu i-am pus prea multe întrebări.

Simțeam whisky-ul până în oase. Am luat o gură mare. Elma a mai turnat câte puțin, apoi a pus dopul sticlei și a așezat-o pe un raft înalt de deasupra ușii de la dormitor. A tras cu urechea ca să se asigure că toți copiii se liniștiseră.

– Întotdeauna adorm numaidecât, a spus ea încet când s-a întors. Târziu în noapte îi prind amintirile din urmă. Visele rele. Nu te speria dacă ai să-i auzi plângând.

– Ozzie avea voie să ia copii? Nu sunt sigură că înțeleg.

– Nu, n-avea voie să facă nimic. Nu există reguli în cadrul acelui teatru uman. Dar copiii ăștia... nu aveau pe nimeni. A pus piciorul în prag și i-a scos din indiferent care era pericolul cu care se confruntau. Lucra alături de

o echipă mică de oameni, din câte am înțeles. Era o mișcare de gherilă, ca să zic așa, dar numai pentru a-i salva pe copii. Ozzie și-a făcut dușmani, iar guvernul italian nu era nici el mulțumit de implicarea lui. Noi am auzit un zvon, dar l-am ignorat atât cât s-a putut. El nu ne-a explicat practicile lui și nici noi nu i-am pus întrebări. Era evident că acei copii aveau nevoie de îngrijire.

– Cum de au ajuns la cabană? De ce aici? Asta nu pare să se lege.

– Au existat represalii. Copiii reprezentau o pierdere de bani. Fetele ar fi putut să fie crescute drept sclave sexuale. Și la fel de bine și băieții. Asta-i ceva îngrozitor. De îndată ce am pus mâna pe copii, i-am adăpostit în cămine sigure. Ozzie ne-a dat permisiunea să-i folosim cabana. Am stabilit o rețea aici, în Canada, o rețea care e destul de extinsă. Uneori vin copii noi, alteori copiii de aici se mută mai departe. Iar liniștea de aici... traiul în locul ăsta le asigură un program de viață și multă liniște. Le face mult bine, crede-mă.

– Cum rămâne cu barca? Oare cum s-a scufundat?

Elma a ridicat din umeri și a sorbit din whisky.

– Cum se scufundă o barcă pe mare. Se întâmplă. Poate că a fost un sabotaj. Nu știm. Din fericire, nu erau copii cu el în momentul acela. Sau, cel puțin, nu din câte ne-a spus el atunci când am vorbit ultima oară. Ne transmisese prin radio cu puțin înainte să se scufunde. Apoi n-am mai auzit nimic de el, iar noi ne-am temut că se întâmplase tot ce putea fi mai rău, cum se spune.

– Tot nu reușesc să pun lucrurile cap la cap.

– Ai aflat multe într-un timp scurt. Lasă informațiile să se așeze. Asta le spunem și copiilor. Nu te poți pune împotrivă, dar nu-i bine nici să te blazezi. Ai nevoie de timp. Timpul vindecă, asta-i știut.

La îndemnul ei, i-am povestit despre excursia mea în Sicilia și despre taberele de detenție. Despre taxiul plin cu sticle de apă, despre Karam și despre colibă. A ascultat cu atenție, încuviințând din cap acolo unde

informația se potrivea cu cele știute de ea. Urmărind-o cu privirea și bând din când în când din whisky-ul arzător, mi-am dat seama că ea reprezenta părțile lipsă din Ozzie, cele pe care nu le cunoșteam. L-am văzut pe el prin ochii ei; l-am văzut pe el prin ochii copiilor.

– A fost un bărbat adevărat, un bărbat curajos, a spus ea după ce mi-am încheiat povestirea. În timp ce alții vorbesc și te amețesc, el a pus piciorul în prag și a acționat. Îmi pare rău că l-ai pierdut pe Ozzie, Kate, dar îmi pare și mai rău că acești copii și alții ca ei l-au pierdut, de asemenea. Le-am spus celorlalte surori ale mele că, în rai, Ozzie va fi cel care te va ajuta să cobori din barcă în fața Sfântului Petru. Are marea în sânge. A avut o inimă mare, știi asta, nu?

Am încuviințat din cap. Nu puteam vorbi.

Ea s-a întins și m-a luat de mână.

– Te-a iubit, Kate. Vorbea des despre tine. Regreta felul în care se purtase cu tine. Și regreta că nu putuse să-ți fie un soț mai bun. A încercat. Chiar a încercat. Cred lucrul ăsta. Și știi ce se zice? O femeie se căsătorește cu un bărbat crezând că îl va schimba așa încât să i se potrivească ei. În timp ce un bărbat se căsătorește cu o femeie despre care crede că nu se va schimba. Amândoi greșesc. Ozzie era, probabil, mai mult decât ceea ce ai văzut tu în el, și viceversa. Erați tineri. Iată o condiție căreia nu i te poți împotrivi. Dar măcar bucură-te la gândul că ai iubit un om bun. Și că acești copii se roagă pentru el. Ne vom ruga și pentru tine, acum că te-am cunoscut.

Câteva clipe mai târziu s-a ridicat și s-a dus tiptil la ușa de la dormitor. I-a ascultat pe copii cum dormeau. Eu m-am întors cu fața către sobă. Flăcările devorau bușteni. Înăuntru era cald, iar afară rece.

*

Zăpadă și gheață. Jacheta vătuită a lui Helmet și sunetul saniei lui cu motor. Copiii făcându-ne cu mâna de pe mormanele de zăpadă pe care se cocoțaseră ca să se joace. Elma făcându-ne și ea cu mâna și promițându-mi că avea să mă pomenească în rugăciunile ei. Atelierul Auto al lui Sawton, o

scurtă explicație: *A fost bine, a fost bine, nici o problemă, oamenii aceia sunt bine-veniți să rămână acolo cât poftesc. Să faci tot ce poți ca să-i ajuți, domnule Sawton*, am zis eu. Tremuram din cauza frigului, dar și din cauza proaspetei descoperiri a locurilor în care fusese Ozzie și a ceea ce făcuse.

Am condus apoi ca însă. N-am pornit radioul. Fereastra era deschisă ca să simt frigul. Să simt cum mă ardea. Noaptea pe care mi-am petrecut-o într-un popas din Vermont, dormind intermitent și prost pentru că trupul meu nu mai era în stare să se încălzească. Camioane venind și plecând. O scurtă vijelie de zăpadă la răsărit, zăpada părând vie sub cauciucurile mele. *Ferriter* într-o ceață de zăpadă pe undeva, scufundându-se mai mult și mai mult, intrând în apă ca o săgeată. Ochii Sanei. Abdul și singurul lui braț. Apoi, în sfârșit, New Hampshire, ziua cocoțată ca o pasăre albă pe un gard vechi, Ozzie citindu-l pe Yeats, ușa deschisă la iurtă, Gottfried scuturând din cap și zgomotul zgărzii lui care se lovea de bolul cu apă. Făcut dragoste în mare, în patul nostru, pe insula noastră de pături, delfinii așteptându-mă să mă arăt goală în lumina lunii. *Vei veni azi sau vei veni mâine?*

Din nou acasă. Cabana și drumul lung până la ea, până când am dus bagajele înăuntru, sacoșele cu struguri și brânză, aprinderea focului, ațâțarea focului, încălzirea cabanei, aprinderea luminilor, verificarea telefonului. Alte mesaje de la Nora, de la studenți, de la asistenta departamentului. O notă despre cartea mea, un termen-limită pentru publicarea ei. Am rămas într-un genunchi în fața șemineului, urmărind cum focul prindea lemnul puțin câte puțin, fiecare flacără aprinzându-se ca o explozie stelară și răspândindu-se ca o iederă de aur. Vântul urmându-mă în casă și cântându-mi în jgheaburi. Cabana scuturându-se puțin în bătaia vântului care mă urmase din nord, eu rămânând mult timp aproape de șemineu, așteptând îndelung în mijlocul încăperii, nesigură de nimic, nesigură nici măcar de cum ar fi fost cu putință să treacă următoarele cinci minute.

Capitolul 40

La începutul lui ianuarie, Milly m-a convins să mergem să ne dăm cu sania. Ea îi spunea lunecuș. A ajuns la mine acasă cu două sănii reglabile legate de spatele Jeepului, claxonând ca o nebună până când am ieșit.

– Asta e cea mai proastă idee pe care ai avut-o vreodată, i-am zis eu, urcându-mă în dreapta. Sunt minus șase grade afară!

– Trebuie să te menții tânără, Kate, altfel îmbătrânești înainte de vreme. Apropo, ești îmbrăcată ca un copil de șase ani. De unde ai luat salopeta de fâș?

– Nu e un costum de schi, i-am răspuns, aplecându-mă ca să-mi privesc ținuta în oglinda retrovizoare. Sunt haine de iarnă.

– Haide, simte-te bine. O să fie o zi grozavă!

Și chiar a fost. A dat la maximum radioul de unde se auzea cântând Go-Go, o trupă veche pe care o adora, drept pentru care a bătut în volan pe parcursul scurtului drum până la pârtie. Știa un drum lăturalnic pe care săniile cu motor îl transformaseră într-un adevărat patinoar. A parcat la poalele dealului Locotenent Bennington și a claxonat de două ori, după care a coborât ca să dezlege săniile. A rămas lângă ușa mașinii, luptându-se cu nodurile și ținându-și mănușile în gură. Arăta adorabil și avea o găteală extravagantă; părul ciufulit de vânt îi era legat cu o eșarfă de cașmir pe care și-o înfășurase în jurul capului și care fâlfâia ca un drapel al bucuriei. Tot încerca să vorbească în ciuda mănușilor dintre dinți, însă vocea îi era înăbușită.

Mi-a dat una dintre sănii.

– De unde naiba ai făcut rost de așa ceva? am întrebat-o eu.

– De la Denny Han. E bucătar la un restaurant italienesc din Hanover. Au fost ale unor copii. Mi-a spus că ei nu le mai folosesc și că le putem împrumuta când vrem.

– Nu m-am mai dat cu sania de un milion de ani.

– Când oamenii spun cât timp a trecut de când n-au mai făcut ceva e un semn de îmbătrânire. Am avut dreptate, nu-i așa, Kate? Și apropo, am hotărât să subliniez de fiecare dată când am dreptate. E noua mea pasiune.

Mi-a întins și cea de-a doua sanie, apoi a trântit ușa Jeepului.

– Noi n-o să îmbătrânim, Kate. Am hotărât acum. Și o să am dreptate.

– O, Doamne!

Nu poți anticipa entuziasmul care te cuprinde atunci când te dai cu sania. Era ultimul lucru pe care l-aș fi făcut. În primul rând era un ger aspru, ceea ce făcea activitatea și mai savuroasă. A trebuit să ne urcăm sania pe o pârtie lungă și îngustă, netezită de săniile cu motor, în vreme ce bocancii noștri scârțâiau din pricina gerului și parcă nici frigul nu mai părea atât de îngrozitor. Mă simțeam bine mișcându-mă, forțându-mi corpul să răspundă, respirând acel aer care tăia fiecare gând răzleț. Când am ajuns sus, Milly m-a pus să mă întorc de jur împrejur ca să admir priveliștea. Peisajul era spectaculos, numai nuanțe de alb, negru și albastru, iar soarele după-amiezii începuse să alunece tăcut în spatele munților.

– Ce spui, Kate? Ești pregătită?

– Sunt pregătită.

– Am uitat. Ar trebui să ne așezăm cu fundul pe ea sau să stăm pe burtă?

N-am răspuns. În schimb, am apucat sania, am ridicat-o la piept și am început să fug cu ea cât de tare am putut, vreo trei metri în josul pantei. Apoi mi-am luat avânt, vârând sania sub mine așa cum făceam pe când aveam zece ani. Memoria musculară s-a activat la fel de mecanic cum o făcuse și acum o mie de ani. Era ca mersul pe bicicletă. Am scos un țipăt, mi-am simțit trupul luând contact cu sania, după care, precum argintul-viu, am început să curg în josul pantei.

Am auzit-o pe Milly țipând și venind după mine. Apoi n-am mai auzit nimic, în afara tălpilor saniei, care alunecau pe zăpadă. Am virat la stânga, apoi la dreapta, după care am ținut-o tot înainte. Zăpada și gheața alunecau sub mine cu o viteză amețitoare. Știam că-mi puteam înfige vârful

bocancilor în zăpadă – așa se punea frâna, îmi aminteam –, dar voiam mai multă viteză, nu mai puțină. Mai multă zăpadă, mai mult frig, mai mult din toate. Mi-am ridicat picioarele perpendicular pe sanie, ajungând la partea cea mai alunecoasă, la unghiul cel mai periculos, și m-am trezit că râdeam și că strigam înapoi la Milly, fericită să văd o ciocănitoare zburând dintr-un copac de unde se hrănise și țâșnind ca un ac de cusut prin liniștea cenușie a după-amiezii.

Aproape că ajunseserăm la capătul pistei, când am auzit că primisem un mesaj.

Mi-am scos telefonul din buzunar și am oprit sania, răsucindu-mă cu fața în sus. Mi-am amintit încă ceva: după-amiezi de iarnă, de obicei în zăpadă, urmărind venirea nopții, cu soarele bătând în retragere de parcă ar fi plecat să-și viziteze o rudă bolnavă. Iarna. Ne mai despărțea o săptămână sau două de cea mai scurtă zi a anului.

Milly a venit lângă mine.

– Lasă telefonul, găgăuță! mi-a zis ea. Telefoanele sunt otravă!

Dar era prea târziu. Mesajul era de la Seamus.

Ozzie e în viață. Vino repede.

La apus, la Crow's Point, am făcut focul în căminul colibei. Era ianuarie și era răcoare. Vântul sufla și culca iarba la pământ. De fiecare dată când rafalele se loveau de ziduri, Gottfried își sălta capul. Îl țineam lângă mine, pe o pătură pusă în fața focului. Cei de la meteo ne promiseseră ploaie. Începând cu miezul nopții, spuseseră reporterii. Ne așteptau câteva zile de ploaie.

Ozzie trebuia să vină. Trecuseră treisprezece zile, aproape paisprezece de când nu mai primisem nici o veste. Fuseseră de nesuportat, dar necesare. Nu vorbisem cu el. Știam de la Nora cum o ducea. Fusese găsit într-o zonă algeriană de detenție, care adăpostea emigranți africani. Nu avusese nici un document de identitate la el după scufundarea bărcii și fusese inconștient o bună parte din timp. Cu atâția oameni aflați înzit, unul în plus, mai ales unul

care nu putea vorbi ca să-și apere interesele, nu constituia nici o preocupare pentru nimeni. Chiar și acum, detaliile legate de el provocaseră greutăți. Chestiuni polițienești. Schimburi de bani, mite meschine. Dacă nu și-ar fi exercitat Nora influența politică, ar fi trecut luni bune până la eliberarea lui propriu-zisă. Era slăbit; atunci când fusese scos din apă se crezuse că murise, dar un tovarăș de detenție l-a îngrijit și l-a pus pe picioare. Încă se mai resimțea după toate cele pătimite. Deși avea și ea sănătatea șubrezită, Nora călătorise în Africa și făcuse presiuni la nivel înalt, apoi se îngrijise de eliberarea lui. Ozzie a rămas tăcut multă vreme. Nu era suferind, mi-a spus Nora, dar era reținut, poate ascunzându-se, poate contemplând ce urma să facă cu viața lui, acum că-i fusese redată.

M-aș fi dus la el, dar nu aveam unde. Era înzit, dar nu știam pentru cât timp. Îmi transmisese prin Nora că avea să vină la mine. Îi spusese bunicii lui că urma să mă întâlnească la coliba noastră. N-avea să dureze mult, mai spusese el. Mă rugase să-l aștept. Nora îmi destăinuise că el nu voia să se arate cât timp era slăbit, ci că aștepta să-și recapete forțele, fie și în parte.

Vei veni azi sau vei veni mâine?

La următoarea rafală de vânt, m-am aplecat și l-am sărutat pe Gottfried pe creștet. Gestul meu nu l-a liniștit. Mă întrebam dacă avea nevoie să iasă. De obicei nu reacționa deloc la vreme. Citeam din Robertson Davies, un scriitor canadian care-mi plăcea la nebunie. Am pus cartea deoparte. Era târziu. Citind, pierdusem noțiunea timpului.

– Ce-i, băiete? i-am zis eu în șoaptă. Ești bine?

Însă era în continuare agitat. Am pus paravanul în fața șemineului și mi-am îmbrăcat pelerina de ploaie. Gottfried a sărit numaidecât în picioare. Deja îl plimbasem de seară, dar nu mă deranja să mai ies. Îmi plăcea mirosul iernii pe care-l aducea ploaia. Când am deschis ușa, Gottfried a țâșnit afară. Asta era neobișnuit. Dinaintea mea, luna plutea ca un bănuț alb pe întinderea mării. Am încercat să-mi amintesc cum se numea luna iarna, dar n-am reușit. *Luna Foamei*[21] a fost tot ce-am putut să-mi aduc aminte.

– Nu te duce prea departe, i-am spus eu lui Gottfried. Rămâi aproape!

Am auzit zăngănind zgarda lui Gottfried, însă el deja o zbughise. Pentru prima oară am avut o senzație de neliniște. Am verificat aleea și n-am văzut acolo decât mașina mea care aștepta în lumina lunii. Mă întrebam dacă intrase vreun animal pe proprietate. Uneori se mai rătăceau oi pe costișa ce dădea spre mare, iar lui Gottfried îi plăcea să le urmărească. Nu era un impuls prea bun la un câine irlandez, așa că am mărit pasul ca să mă asigur că nu dăduse peste vreo turmă prin apropiere.

În acel moment a început ploaia. A venit pe neașteptate, o ploaie torențială, iar luna a fost acoperită de nori. Ploaia a făcut ca ierburile să emane o mireasmă dulce. Am rupt un smoc și l-am dus la nas. Am închis ochii și am inhalat adânc.

Gottfried a început să latre. Era greu pe vântul și pe întunericul acela să vezi unde anume se afla, dar auzeam lătratul lui ca și cum ar fi venit de undeva de sub mine, de pe plajă. L-am strigat, dar n-a răspuns. M-am grăbit să cobor panta și m-am oprit la mijlocul drumului, căci am văzut o barcă la nici douăzeci de metri de nisip.

Nu mă puteam mișca. Nu puteam găsi nici o explicație pentru faptul că barca – ce părea una de pescuit, asemănătoare cu *Ferriter* – era atât de aproape de uscat. Vântul se năpustea asupra mea, încercând să mă împingă înapoi în colibă. L-am văzut pe Gottfried pe malul apei. Alerga înainte și înapoi, lăsându-se udat de valuri și trădându-și nehotărârea prin lătrăturile puternice pe care le scotea, sunetul spărgându-se înainte să ajungă la mine în totalitate.

Aveam nevoie de lumină; trebuia să fiu rațională. Am rămas pe loc multă vreme, stând de veghe. Apoi am aruncat pumnul de iarbă și am străbătut în fugă ultima pantă până la plajă. M-am dezbrăcat de haine din mers, fără să știu, fără să înțeleg ce era real și ce nu. De cum mi-am scos și ultimul lucru de pe mine, m-am aruncat în mare. Era rece așa cum e sticla în vremea iernii, și am simțit, pe pielea mea și până în măduva oaselor, fiorul pe care

mi-l dădea atingerea apei reci ca gheața. Când am ieșit la suprafață, Gottfried era lângă mine. Înota în mare purtându-și capul prin apă ca pe o săgeată și fornăind iute, plin de veselie. M-am întins după el, m-am prins de spatele lui și pentru o clipă l-am lăsat să mă poarte prin apă.

Apoi am înotat. Am înotat în marea irlandeză, în valurile din golful Dingle, în apele pe care le iubeam. Înotam către soțul meu. Barca n-avea cum să fie prea departe, mi-am zis. Luna ieșise încă o dată din nori, însă eu nu mi-am îngăduit să privesc înspre locul în care aștepta barca. Nu puteam să risc s-o fac. În schimb mi-am băgat capul sub apă, am deschis ochii și am lăsat sarea să mă ardă.

Când m-am uitat în sus, Ozzie stătea pe puntea de la tribord, cu un zâmbet întipărit pe față. Arăta aproape la fel, dar parcă mai înalt și mai slab decât mi-l aminteam. Nu se afla pe *Ferriter*, ci pe *Molly Mae*, barca unui prieten, Eldrich Payson. Ozzie venise pe mare, nu pe uscat.

– Ești încă soția mea? m-a întrebat el.

În ciuda apei, vocea i se auzea limpede. Eldrich a oprit motoarele. Eu m-am oprit la trei metri de barcă. Ozzie nu și-a luat privirea de la mine.

– Ești încă soțul meu?

– Sunt, a răspuns el.

– Atunci și eu sunt soția ta. Și am fost mereu.

– Nu cred o iotă din ce spui. Ești o selkie. O zână. Am știut asta din clipa în care te-am cunoscut.

– Atunci vino să înoți cu mine, Ozzie.

– Iarna? O fac pe riscul meu. Nu ți-e milă de mine?

S-a dezbrăcat. A rămas o clipă în lumina bănuțului lunii, Ozzie, soțul meu, apoi a plonjat în mare. M-am scufundat după el, cu mâinile întinse până când le-am găsit pe ale lui. O clipă, ne-am uitat unul la celălalt prin apă; lumea devenise un măr verde, în timp ce valurile ne împingeau înspre larg. Adânc, în apă, am văzut trupușorul lui Gottfried înotând la suprafață și l-am rugat încă o dată să-și țină stăpânul aproape, pe soțul meu, dragostea mea.

Ozzie m-a tras și m-a lipit de el o dată, de două ori, iar pielea mi s-a făcut toată o flacără. Ne-am sărutat. Apoi ne-am ridicat încet împreună, îngemănați, și fiecare dintre noi a înotat, prin apa verde-albăstruie, înspre lună.

SCRISOAREA A ȘAPTEA

Dragă Milly,

În sfârșit, e primăvară și în Canada. Noaptea auzim broaștele, iar cufundarii s-au întors săptămâna trecută. Castorul din celălalt capăt al lacului încearcă să îndiguiască râul, însă pare o bătălie pierdută. Ne culcăm devreme și ne trezim devreme, trăind după propriul nostru ritm. Fără internet, fără obișnuita comunicare cu exteriorul. E ca-n rai. Cabana asta ne-a redat pe unul celuilalt. Petrecem toată ziua împreună. Înotăm în apa rece ca gheața, mâncăm mese simple. Luăm ATV-ul (o, ți-ar plăcea asta!) până în oraș ca să ne facem provizii. Atunci când agenția ne aduce copii – și e stabilit să ne aducă alții în curând –, suntem ajutați de o mică trupă. Totul aici e cât se poate de natural și de încântător. Iată locul în care poți mânca clătite fără să te simți vinovat că ți-ai permis atare extravaganță. Ne gândim ca la anul să ne sădim propriii copaci, ca să ne putem face sirop de arțar. Amândoi suntem pescari din ce în ce mai pricepuți, iar eu chiar am reușit să-mi leg singură momeala.

Acum Ozzie e refăcut complet. Coiește o baracă pentru copii. Sperăm să avem mai mulți copii care să stea cu noi. Eu am început să lucrez la a doua carte. Ei bine, deocamdată mă documentez pentru ea, dar știi cât de mult îmi place să fac muncă de cercetare. Mă afund în cărți și nu le părăsesc decât ca să înot cu Ozzie sau ca să ne gătim cina împreună. Uneori mergem pe lac ca să-l încurajăm pe bietul castor. Îmi plimb

degetele prin apă și îl privesc pe Ozzie vâslind până când stelele răsar deasupra lui.

Vechiul nostru prieten, Gottfried, a fost înțepat de un porc spinos acum două zile. I-am scos câți țepi am putut, însă au fost atât de mulți încât ne temem să nu ne fi scăpat vreunul. A îmbătrânit acum, iar copiii, atunci când sunt aici, nu-și pot lua mâinile de pe el. Cred că Gottfried le face mai mult bine decât tot ceea ce putem noi să facem pentru ei. Uneori am impresia că el a știut dintotdeauna că eu și Ozzie eram meniți să fim împreună. E mai înțelept decât noi.

Vreau să pun scrisoarea asta cât mai repede la poștă, așa că n-am să mai scriu mult. Mi-e dor de tine. Abia aștept să ne faci o vizită. Vom discuta pe îndelete, vom face plimbări lungi și vei dormi buștean. Îți promit. În timp ce scriu, îl aud pe Ozzie cum își termină treaba. De obicei ne întâlnim la sfârșitul zilei ca să înotăm înainte de cină. Citim în fața focului, încercând să nu adormim, apoi mergem în pat și dormim somnul îndrăgostiților. Când mă gândesc la cât de aproape am fost să-l pierd, simt că rămân fără suflare.

Te iubesc, Milly. Vino curând. Vino aici și vezi prin ochii mei viața pe care o duc. Și lasă-mă să văd prin ochii tăi viața pe care o duci tu.

După ce Ozzie a fost salvat, mi-a spus că un irlandez nu se poate îneca atunci când vede luna. Eu îi spun acum că mi se pare că suntem pe o insulă, pe una invizibilă, și că singurul ocean dimprejur e propria noastră indiferență. Dacă, în ciuda tuturor piedicilor, rămânem uniți, atunci marea nu mai e decât acel zumzet vag care te îmbie la somn. Știu că sună absurd, dar am învățat că toți îndrăgostiții au nevoie de o insulă. Nutresc atâta speranță pentru el, pentru mine, pentru noi, pentru tine.

Mi-e dor de tine și te iubesc...
Kate

Mulțumiri

Deși am scris *Șapte scrisori* într-o căbănuță din New Hampshire, cartea nu ar fi ajuns la nici un cititor fără munca și dăruirea atâtor oameni. Cele câteva cuvinte pe care le scriu aici nu le pot mulțumi îndeajuns tuturor celor care au editat acest roman, celor care au creat coperta și stilul paginilor, celor care l-au distribuit, promovat și l-au prezentat potențialilor cititori. Vă mulțumesc vouă tuturor și fiecăruia în parte și vă duc dorul.

Le mulțumesc agenților mei, Andrea Cirillo și Christina Hogrebe, ale căror păreri și sfaturi au fost întotdeauna exprimate cu eleganță și bunăvoință. Echipa Agenției Jane Rotrosen m-a făcut întotdeauna să mă simt bine-venit și apreciat. Le mulțumesc lor, celor care, în micul și încântătorul sediu din Manhattan al agenției, mi-au îndeplinit cerințele și speranțele cu bunătate și înțelegere.

Îi mulțumesc și îi sunt recunoscător lui Jennifer Enderlin, editor la St. Martin's Press, și tuturor celor din minunata echipă editorială. Mereu simt că mă aflu pe mâini bune la St. Martin's Press. Viața unui scriitor e condiționată de calitatea oamenilor din jurul lui, iar eu sunt cu adevărat norocos să colaborez cu profesioniști de valoarea celor de la St. Martin's.

O parte din acest roman a fost scrisă în timpul anului sabatic acordat de micul nostru colegiu din White Mountains, Statul New Hampshire, al Universității din Plymouth. Apreciez timpul și sprijinul pe care mi le-a acordat această universitate. Am auzit pentru prima oară de insulele Blasket pe când predam ca profesor invitat în Irlanda, la Universitatea din Limerick, după care am dezvoltat un interes deosebit față de poveștile locuitorilor din acele insule. Îi încurajez pe cititorii interesați de romanul meu să consulte lucrările numeroșilor memorialiști care au consemnat ritmul anotimpurilor de pe austerele Insule Blasket. Acele lucrări sunt o fereastră deschisă către o lume astăzi dispărută, și îmi exprim pe această cale recunoștința față de

autorii sus-pomeniți, ale căror opere pline de informații prețioase m-au ajutat în munca de documentare pentru romanul meu.

Le mulțumesc prietenilor și mulțumesc familiei mele. Îi mulțumesc lui Susan Shapiro, care în repetate rânduri a citit fragmente din roman, oferindu-mi sugestii pertinente cu privire la părțile bune și la cele slabe. E minunat să pot vorbi cu voce tare despre un proces care adeseori e unul atât de lăuntric. Susan Shapiro e, de asemenea, persoana care mi-a servit fursecuri cu aromă de lămâie.

La final, le mulțumesc cititorilor care au cumpărat această carte și care au petrecut câteva ore în compania ei. Toate cărțile sunt rezultatul unei munci de colaborare între penița scriitorului și mintea cititorului. Vă mulțumesc că mi-ați ascultat povestea.

Profesor universitar invitat să predea la o altă facultate/universitate decât cea la care predă în mod curent (n.red.)

„To clobber“ înseamnă „a cotonogi“

Piesă a formației de rock Cinderella – „Don’t Know What You Got (Till It’s Gone)“

Centrul de identificare și expulzare – în limba italiană în original

Aluzie la versurile unei poezii englezești pentru copii („Humpty Dumpty“), cu sensul că anumite lucruri sau situații nu mai pot fi reparate (n.red.)

Cască

Scriitor și jurnalist american (1876–1916) (n.red.)

În Antichitate, luna plină era denumită Luna Foamei sau Luna Zăpezii, de obicei în februarie, pe când iarna era în toi în zonele nordice. (n.red.)

În colecția Blue MOON au apărut:

Jojo Moyes, *Ultima scrisoare de dragoste*

Danielle Steel, *Învingătorii*

Elin Hilderbrand, *Zvonul*

Jacqueline Susann, *Valea păpușilor*

Tatiana de Rosnay, *Se numea Sarah*

Jojo Moyes, *Înainte să te cunosc*

Nora Roberts, *Obsesia*

Jojo Moyes, *Fata pe care ai lăsat-o în urmă*

Danielle Steel, *Daruri de preț*

Danielle Steel, *Sub acoperire*
Kristin Hannah, *Privighetoarea*
Jojo Moyes, *După ce te-am pierdut*
Danielle Steel, *O viață perfectă*
Danielle Steel, *Jocuri de putere*
Martha Hall Kelly, *Când înflorește liliacul*
Danielle Steel, *Fiul risipitor*
Danielle Steel, *Aripile destinului*
Kristin Hannah, *A doua șansă*
Barbara Taylor Bradford, *Cavendon Hall*
Jojo Moyes, *Un bărbat și o femeie*
Jodi Picoult, *Pactul*
Nora Roberts, *Secrete și minciuni*
Jojo Moyes, *În căutarea unui destin*
Tracy Brogan, *Nebunie de-o vară*
Jojo Moyes, *Silver Bay*
Danielle Steel, *Moștenirea secretă*
Danielle Steel, *Blue*
Margaret Mitchell, *Pe aripile vântului* (vol. I-III)
Kristin Hannah, *Aleea cu licurici*
Tatiana de Rosnay, *Vieți secrete*
Jojo Moyes, *Eu, și totuși alta*
Lucinda Riley, *Secretul Helenei*
P.Z. Reizin, *Algoritmul fericirii*
Lucinda Riley, *Trandafirul nopții*
Gill Paul, *Soția secretă*
Jojo Moyes, *Un bilet pentru Paris*
J.P. Monninger, *Harta care mă duce la tine*

Kristin Hannah, *Un nou început*
Sofia Lundberg, *Caietul cu nume pierdute*
Jodi Picoult, *Al zecelea cerc*
Carolyn Brown, *Secrete și speranțe*
Jodi Picoult, *Povestitorul*
Kristin Hannah, *Grădina de iarnă*
Kerry Lonsdale, *Viața pe care am visat-o*
Elin Hilderbrand, *În seara asta, vorbește-mi de iubire*
Rosie Nixon, *Stilista*
Beth O'Leary, *Dragoste în contratimp*
Elin Hilderbrand, *Paradisul de la malul mării*
Lucinda Riley, *Cele șapte surori. Povestea Maiei*

În colecția Buzz BOOKS au apărut:

Celeste Ng, *Tot ce nu ți-am spus*
L.S. Hilton, *Maestra*
Jonathan Dee, *Privilegiații*
Emma Healey, *Elizabeth a dispărut*
Peter Swanson, *Cei care merită să moară*
Fiona Barton, *Văduva*
Carla Guelfenbein, *Cu tine în depărtare*
Carla Guelfenbein, *Restul e tăcere*
Austin Wright, *Tony și Susan*
Martin Suter, *Maestrul bucătar*
J.P. Delaney, *Fata dinainte*
Patricia Highsmith, *Carol*
Alexandra Oliva, *Supraviețuitoarea*
Charles Belfoure, *Arhitectul parizian*
Ottessa Moshfegh, *Eileen*
Elan Mastai, *Omul care a cucerit timpul*
Carla Guelfenbein, *Femeia vieții mele*
L.S. Hilton, *Domina*
Susanna Tamaro, *Mergi unde te poartă inima*
Agatha Christie, *Crima din Orient Express*
Sana Krasikov, *Patrioții*
Celeste Ng, *Mici focuri pretutindeni*
Darcey Bell, *O mică favoare*
Fiona Barton, *Copilul*
Michel Faber, *Cartea Lucrurilor Noi și Ciudate*
Maria Semple, *Unde ai dispărut, Bernadette?*
Tim Johnston, *Coborârea*
Susanna Tamaro, *Ascultă glasul meu*
Matthew FitzSimmons, *Dispariția*
A.J. Finn, *Femeia de la fereastră*

Jonas Bonnier, *Jaf cu elicopterul*
Aimee Molloy, *O mamă perfectă*
Greer Hendricks, Sarah Pekkanen, *Soția dintre noi*
Niklas Natt och Dag, *1793. În umbra morții*
Donna Tartt, *Sticletele*
Lynda La Plante, *Văduve*
Stefan Ahnhem, *Victimă fără chip*
Cynthia D'Aprix Sweeney, *Moștenirea*
Sarah Pinborough, *Prin ochii ei*
Alex Michaelides, *Pacienta tăcută*
Sarah Vaughan, *Anatomia unui scandal*
Agatha Christie, *Ucigașul ABC*
Christine Mangan, *Necunoscuta din Tanger*
Shirley Jackson, *Casa bântuită*